The Inner Path

Absolute Evil (Book Two)



Lizeta Vrana

Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Δεύτερο)

Το Εσωτερικό Μονοπάτι

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1514261484 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 5η:
Μυστικιστική Αναζήτηση

Άνοιξη 1990

Τα χρόνια περνούν πολύ γρήγορα, κοντεύω πια τα 27 και ούτε που έχω καταλάβει καλά-καλά για πότε έφθασα τόσο. Στην ηλικία που βρίσκομαι, θα έπρεπε να έχει ξεκαθαρίσει πλέον ο δρόμος μου. Ωστόσο, τίποτα δεν προχωρά σε κανέναν τόμεα, ούτε πρόκειται. *Εκεί έξω δεν υπάρχει τίποτα για μένα.* Κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να κάνω αυτό που αναβάλλω εδώ και χρόνια: Μια στροφή της προσοχής προς τα μέσα...

Έτσι, από τις αρχές Μαρτίου έχω αρχίσει να παρακολουθώ έναν κύκλο μαθημάτων παραψυχολογίας στο κέντρο μεταφυσικής αναζήτησης “Ιανός”. Παρόλο που βρίσκεται στην Κυψέλη, είμαι διατεθημένη να πηγαίνω εκεί μια φορά την εβδομάδα, αψηφώντας την κούραση από το διπλό πήγαιν'-έλα στην Αθήνα εκείνη την ημέρα, δεδομένου ότι τα πρωινά πηγαίνω στο γραφείο μου στην Ομόνοια -σύνολο 6 ώρες ταλαιπωρία με τα λεωφορεία. Το δέχομαι, όμως, επειδή νιώθω ότι στον “Ιανό” μου ανοίγονται νέοι πνευματικοί ορίζοντες.

Το πρόγραμμα των μαθημάτων περιλαμβάνει διδασκαλίες του Αλέξανδρου Ρωμανού σχετικά με την εξέλιξη της ψυχής, την κυριαρχία των υποσυνείδητων καταγραφών στη ζωή του ανθρώπου, μεθόδους χαλάρωσης και διαλογισμού, την αφύπνιση της τηλεπάθειας και τα συναφή. Ο δάσκαλος διαθέτει μπόλικη ευφράδεια και πειθώ, εντυπωσιάζει με τις γνώσεις του σε πολύ ειδικά θέματα, ενώ δεν

διστάζει να έλθει σε αντίθεση με τις κυρίαρχες μεταφυσικές θεωρίες. Για παράδειγμα, δεν δέχεται το "κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης", που πρεσβεύουν σχεδόν όλες οι άλλες σχολές πνευματικής αναζήτησης. Η μεταφυσική με συναρπάζει πραγματικά -και για πρώτη φορά στη ζωή μου νιώθω ότι με συναρπάζει κάτι.

Έχουμε μάθει και μια βασική ***τεχνική χαλάρωσης***, η οποία γίνεται σε στάση καθιστή ή ξαπλωμένη, με τη σπονδυλική στήλη ίσια. Ξεκινάμε με σωματική χαλάρωση, όπου χαλαρώνουμε σταδιακά κάθε μέλος του σώματος, δίνοντας τις αντίστοιχες νοητικές εντολές από κάτω προς τα πάνω -για παράδειγμα: "Χαλαρώνουν τα πέλματα των ποδιών μου" ... "Χαλαρώνουν οι γάμπες μου" ... "Τώρα χαλαρώνουν οι μηροί μου" ... κ.ο.κ., μέχρι το κεφάλι.

Ύστερα, νοερά πάντα, μετράμε αντίστροφα από το 10 προς το 1, δίνοντας στον εαυτό μας εντολές για χαλάρωση -για παράδειγμα: "10: Χαλαρώνω, χαλαρώνω" ... "9: Χαλαρώνω όλο και βαθύτερα" ... "8: Όλο και βαθύτερα" ... "΄7: Καμία σκέψη δεν με ταράζει" ... "6: Κανένας θόρυβος δεν με ταράζει" ... "Χαλαρώνω όλο και πιο βαθιά" ... κ.ο.κ., χρησιμοποιώντας την προσωπική σας έμπνευση, μέχρι το 1. Στο 0 μπαίνουμε στο "κενό σημείο", όπου δεν αφήνουμε καμία σκέψη και κανένα συναίσθημα να εισέλθει μέσα μας και μένουμε εκεί για όσο περισσότερη ώρα μπορούμε.

Η αφύπνιση γίνεται μετρώντας από το 1 έως το 5 αργά, με κατάλληλες εντολές που συνεισφέρουν στην επαναφορά μας στην πραγματικότητα. Μετά το 5, ανοίγουμε τα μάτια και σηκωνόμαστε με την άνεσή μας.

Τεχνική Διαλογισμού: Ακολουθούμε την Τεχνική Χαλάρωσης ως άνω. Αφού μείνουμε στο "κενό σημείο" για λίγο, επιλέγουμε ένα θέμα που μας απασχολεί και το επεξεργαζόμαστε νοερά όσο πιο διεξοδικά μπορούμε, αναφέροντας γεγονότα, σκέψεις, συναισθήματα, τρόπους δράσης. Μετά την αφύπνιση, γράφουμε όσα σκεφτήκαμε σ'

ένα τετράδιο. Με αυτό τον τρόπο, ξεκαθαρίζει το υποσυνείδητο. Αργότερα αποκαλύπτεται το ασυνείδητο, ενώ μπορεί επίσης να φανερωθούν μεγάλες κοσμικές αλήθειες που οδηγούν ακόμη και στη θέωση...

Μετά από κάθε μάθημα, ορισμένοι μαθητές μαζευόμαστε και πηγαίνουμε για καφέ στην Πλατεία Φωκίωνος Νέγρη, όπου συζητάμε ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα: παραψυχολογία, μεταφυσική, κοινωνικά ζητήματα κλπ. Ύστερα από λίγο καιρό, αρχίζουμε να συναντιώμαστε και τα σαββατόβραδα. Σχεδόν δεν πιστεύω αυτό που μου συμβαίνει: *Εγώ* γυρίζω κάθε Σάββατο σε ταβέρνες, κρεπερί, καφετέριες, παμπ, μαζί με μια ενδιαφέρουσα, πολυμελή παρέα! Βιώνω και απολαμβάνω τη νέα πραγματικότητα, έστω κι αν ορισμένες φορές αισθάνομαι την ατμόσφαιρα γύρω μου περίεργα τεταμένη.

Από την παρέα του "Ιανού" συμπαθώ ιδιαίτερα τον Αποστόλη: Είναι 25 χρονών, λεπτός, μετρίου αναστήματος, ήρεμος και μετρημένος. Του δείχνω το ενδιαφέρον μου σε κάθε ευκαιρία, αυτός δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται μα εγώ, ως συνήθως, αρνούμαι να δω την πικρή αλήθεια. Μόνο μια φορά δέχτηκε να βγούμε οι δυο μας, κι αυτό επειδή ήλπιζε πως θα με έπειθε να ασφαλιστώ στην ασφαλιστική εταιρεία όπου έχει πιάσει πρόσφατα δουλειά ως ασφαλιστής. Εγώ έκανα ότι τάχα ενδιαφέρομαι, μήπως και καταφέρω να ξεκινήσω προσωπικές επαφές μαζί του.

Μια άλλη φορά, πήρα το θάρρος και του τηλεφώνησα για να του προτείνω να πάμε μαζί σινεμά. "Έχω κανονίσει για σήμερα", μου απάντησε κοφτά. Έκτοτε, όποτε συναντιόμαστε με την υπόλοιπη παρέα, φροντίζει να είναι κουμπωμένος απέναντί μου αλλά ιδιαίτερα φιλικός προς τη Δανάη, η οποία είναι οκτώ χρόνια νεώτερη από μένα και πολύ πιο πλούσια. Ωστόσο, εξακολουθώ να ελπίζω...

Παρασκευή, 29 Ιουλίου 1990

Κάθε Αύγουστο η Παγγαία κλείνει για όλο το μήνα, πράγμα που με βολεύει ιδιαίτερα: Δεν θα χρειάζεται να δίνω ομηρικές μάχες για να πάρω την άδειά μου! Ήδη έχω κανονίσει να πάω διακοπές το εξωτερικό φέτος, συγκεκριμένα στη Δαλματία, με οργανωμένο γκρουπ το οποίο αναχωρεί αύριο. Αφού ολοκλήρωσα, λοιπόν, όλα τα κείμενα που μου είχαν δώσει για δακτυλογράφηση, τους τα παρέδωσα χθες και τους εξήγησα ότι δεν θα μπορέσω να δεχτώ άλλα έγγραφα ως το τέλος του μήνα, επειδή φεύγω για διακοπές -δηλαδή, δυο μέρες υπόθεση. Δεν μου έφεραν αντίρρηση, εφόσον η εταιρεία ετοιμάζεται να κλείσει.

Σήμερα το πρωί, ωστόσο, χτυπά το τηλέφωνο. Μόλις σηκώνω το ακουστικό, ακούω μια πολύ θυμωμένη γυναικεία φωνή να μου λέει:

"Άκου, Υβόννη, είμαι η Μαρία από την Παγγαία και είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου, γιατί μας άφησες πριν το τέλος του μήνα, ενώ εμείς έχουμε πάρα πολλή δουλειά! Μην ξεχνάς ότι εγώ μίλησα για να σε προσλάβουν στην εταιρεία!"

Προς στιγμήν, μένω άναυδη· μετά της απαντώ ψύχραιμα ότι "Μου είπαν πως δεν υπάρχει τώρα πολλή δουλειά και πως μπορώ να φύγω!"

"Μα τι λες τώρα; Τόμοι τα λήμματα της νέας μας εγκυκλοπαίδειας και του λεξικού! Τόμοι!", μου κάνει έξω φρενών.

"Ναι, αλλά εγώ αναχωρώ για Γιουγκοσλαβία αύριο. Τι να κάνω;"

"Να ψάξεις να βρεις μια άλλη δακτυλογράφο, να σε αντικαταστήσει αυτές τις δυο μέρες που θα λείπεις!"

"Καλά, θα προσπαθήσω", της απαντώ βιαστικά, πιο πολύ για να την ξεφορτωθώ.

"Και να είναι μορφωμένη, όχι καμιά αστοιχείωτη, ε;"

"Καλά, εντάξει..."

Στο μυαλό μου έρχεται κάποια Ζίνα από τον Ιανό, που είναι και αυτή δακτυλογράφος στο επάγγελμα. Την ενημερώνω αμέσως και της λέω να περάσει από την εταιρεία, αύριο ει δυνατόν. Εκείνη απορεί, μου εκφράζει μάλιστα μια εύλογη ανησυχία "Μήπως μπω εγώ στην εταιρεία και βγει η Υβόννη;" εγώ όμως επιμένω να πάει, γιατί δεν θέλω να δυσαρεστήσω την Μαρία Μπονάνου.

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 1990

Οι επταήμερες διακοπές στη Δαλματία αποδείχτηκαν ψιλοφιάσκο: Τα άτομα που αποτελούσαν το γκρουπ ήταν κάτι βαρετοί ηλικιωμένοι. Πρωτοστατούσε μια μαυροφορεμένη ψωνάρα δικηγόρος που δεν έχανε την ευκαιρία να κάνει επίδειξη πολυγνωσίας και ξενογλωσσίας, ωστόσο όλα τα πρόβατα στο γκρουπ την θαύμαζαν και την επευφημούσαν. Στο δρόμο για το Κοτόρ κάθησε και μετάφρασε ένα ολόκληρο διαφημιστικό φυλλάδιο σχετικά με τα αξιοθέατα της πόλης, ενώ οι άλλοι απολάμβαναν το πανέμορφο τοπίο. Πάντως, κανένας δεν έμεινε στο τέλος να ακούσει τη μετάφραση της κυρίας Πολυξέρου.

Η μόνη παρέα που κατάφερα να βρω ήταν μια 42χρονη χωρισμένη με τον 5χρονο γιο της. Μου είπε ότι έχει επίσης δυο μεγάλες κόρες και ότι το τελευταίο παιδί το έκανε για να κρατήσει τον τελευταίο της γέρο γκόμενο, μα εκείνος λάκισε. Έτσι, η κυρία ήταν όλο πικρία και τσαντίλα, ανιαρή και στενόχωρη. Δεν παρέλειπε να μου πετάει και σπόντες: "Δεν ξέρω αν εσένα περνάει η μπογιά σου, πάντως η δική μου δεν περνάει πια". Ή, ακόμη: "Σε πειράζει που δεν παντρεύτηκες;" με ρώτησε κάποια στιγμή, σα να ήμουν 50 χρονών γεροντοκόρη.

Από δική μου κακή σκέψη, δέχτηκα να μείνω στο ίδιο δίκλινο δωμάτιο με μια γριά νευρασθενική που κατάπινε τα υπνωτικά με τις χούφτες όλη νύχτα και το πρωί παραπονιόταν:

“Μα δεν έχεις καθόλου φιλότιμο πια; Κοιτάς το ρολόι σου, ώρα 6:30 τα ξημερώματα, το χτυπάς στο κομοδίνο και με ξυπνάς! Τόση αναισθησία πια!”
“Εεεε, συγγνώμη!”
“Κι όλη νύχτα ρουχουνίζεις και δεν μπορώ να κοιμηθώ!”
Μου την έσπασε η κότα με τις υστερίες της. Στο κάτω κάτω, στις 7:00 έπρεπε να βρισκόμαστε στο φουαγιέ, έτοιμοι για την εκδρομή της ημέρας.

Μετά από δυο-τρία τέτοια επεισόδια απαίτησα να μου δώσουν μονόκλινο δωμάτιο, το ξενοδοχείο αρνήθηκε φυσικά, εγώ παραπονέθηκα στον αρχηγό της εκδρομής, χαμός. Τελικά, όλοι άρχισαν να βλέπουν με συμπάθεια τη γριά μέγαιρα, ενώ κοίταζαν εμένα με μισό μάτι.

Τέλος πάντων, είδα και ορισμένα όμορφα μέρη: Χέρτσεκ Νόβι, Κοτόρ, Τσετίνιε, Μοστάρ, Ντουμπρόβνικ, Μπούντβα, Άγιος Στέφανος. Ωστόσο, οι όποιες θετικές εντυπώσεις αμαυρώθηκαν από τις τέσσερις κουραστικές μέρες (δύο να πάμε και δύο να γυρίσουμε) στο τιγκαρισμένο πλοίο...

Την επομένη μέρα τηλεφωνώ στη Ζίνα για να μάθω τι ακριβώς έγινε με τις δακτυλογραφήσεις. Με μεγάλη μου έκπληξη ακούω πως τελικά δεν την χρειάστηκαν καθόλου, και μάλλον απόρησαν που την είδαν! Άλλο και τούτο...

Δευτέρα, 3 Σεπτεμβρίου 1990

Σήμερα το πρωί, που άνοιξε ξανά η Παγγαία μετά τις διακοπές του Αυγούστου, μόλις έφθασα στη δουλειά πήγα και βρήκα τη Μπονάνου στο γραφείο της.
“Λοιπόν, Μαρία;” έκανα με χαμόγελο. “Μήπως είχατε κανένα πρόβλημα εκείνες τις μέρες που έλειψα; Εγώ σας έστειλα μια κοπέλα, όπως μου ζήτησες στο τηλέφωνο, αλλά εκείνη μου είπε πως δεν τη χρειαστήκατε!”
“Τι; Εγώ δεν σε πήρα εγώ τηλέφωνο!” μου απάντησε κατάπληκτη.

“Μα αφού μου τηλεφώνησες στις 29 Ιουλίου και μου είπες ότι...”
“Δεν ήμουν εγώ! Μάλλον ήταν η Μαρία Σχοινά, που σου τηλεφώνησε!”
Η λεγάμενη έτυχε τότε να μπει στο γραφείο και επιβεβαίωσε το γεγονός, όλο χαρές και γέλια!
“Α, ώστε εσύ ήσουν”, της είπα σοβαρά. “Νόμιζα πως ήταν η Μαρία Μπονάνου, γι' αυτό και ανησύχησα! Μου είπες "η Μαρία από την Παγγαία", μοιάζουν και οι φωνές σας...”

Αν ήξερα εξ αρχής ότι ήταν η Σχοινά τότε στο τηλέφωνο, θα είχα αντιμετωπίσει εντελώς διαφορετικά την υπόθεση και φυσικά δεν θα έμπλεκα καθόλου τη Ζίνα. Η Μαρία Σχοινά είναι μια μεγαλοκοπέλα που εργάζεται ως μόνιμη δακτυλογράφος στην εταιρεία, κομματάκι μουρλή και παράφορη, με το νου της πάντα στη λούφα. Δεν είναι να τη συνερίζεται κανείς...

* * * *

Τρίτη, 1 Ιανουαρίου 1991

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος παίξαμε χαρτιά στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, σύμφωνα με το έθιμο. Όταν ήλθε η σειρά μου, έκοψα τα χαρτιά, η “μάνα” άρχισε να μοιράζει, σκέφθηκα τον άσσο κούπα και μου ήλθε ο άσσος κούπα! Ξανακόβοντας λίγο αργότερα, είχα κι άλλη ***προαίσθηση:***
“Για να δούμε, ποιος θα γίνει τώρα μάνα! Ο άσσος κάνει!” λέει ο Κώστας, ο σύζυγος της ξαδέρφης Νίκης.
Ο Αντώνης, που κάθεται δίπλα μου, τραβάει άσσο.
“Είναι άσσος κούπα;” ρωτώ.
Ήταν άσσος κούπα.

Ακόμη, κατάφερα να μαντέψω τα χαρτιά που μου έχονταν πρώτα στο παιγνίδι “εικοσιένα”: δέκα σπαθί, τρία καρώ, δύο κούπα, τέσσερα σπαθί αντί τέσσερα μπαστούνι, έξι καρώ αντί έξι καρώ. Για λίγη ώρα τα έβλεπα να σχηματίζονται αχνά στον λευκό τοίχο του σαλονιού!

Σταδιακά όμως η τηλεπάθειά μου αδυνάτισε και δεν μπορούσα πια να μαντέψω...

Σάββατο, 5 Ιανουαρίου 1991

Το βράδι βγήκα με την παρέα από τον Ιανό και πήγαμε στην Πλάκα για κρέπες. Ενδιαφέρομαι ακόμη για τον Αποστόλη, μου αρέσει να τον παρατηρώ με τρόπο, μου φαίνεται πολύ γοητευτικός, ίσως να δείχνει και κάποιο ενδιαφέρον: Ορισμένες φορές τα πόδια του αγγίζουν τα δικά μου (τυχαία;) ενώ σε μια στιγμή μου έπιασε το χέρι για να δει το δαχτυλίδι μου, είπε. Ωστόσο, κατά βάθος γνωρίζω ότι δεν πρόκειται να γίνει τίποτα μεταξύ μας.

Κάποια στιγμή, δεν δίστασα να μιλήσω στα παιδιά για τις αμφιβολίες μου σχετικά με τον Αλέξανδρο. Πώς θα ακολουθήσω δρόμο μαθητείας αν δεν αποδέχομαι απόλυτα το δάσκαλο; Τους εξήγησα και την πρόσφατη υποψία μου για μελλοντική μετάλλαξη του ανθρώπου. Κι όλα αυτά που κάνουμε -διαλογισμοί, πειράματα τηλεπάθειας και τα συναφή- τι είναι αν όχι υπέρβαση της φύσης; Κι αν αυτές οι “πόρτες” έπρεπε ν' ανοίγουν, δεν θ' άνοιγαν πιο εύκολα;

Έχω αρχίσει να αμφισβητώ έντονα την “παραδοσιακή μεταφυσική” των Δασκάλων. Άλλωστε, τίποτα δεν είναι σίγουρο, τελικά: Οι ασκήσεις διαλογισμού, όσο συχνά κι αν γίνονται, δεν εγγυώνται κανένα αποτέλεσμα. “Μην περιμένετε επιβεβαίωση”, λέει ξανά και ξανά ο Αλέξανδρος. Τι άλλο να περιμένουμε, δηλαδή;

Όλες αυτές οι εσωτερικές διδασκαλίες μιλούν πολύ και λένε όλες τα ίδια: Προπαγανδίζουν την περιφρόνηση στην ύλη, την αποχή από οποιαδήποτε εκδήλωση ζωής, την ισοπέδωση όλων των συναισθημάτων: “Μη μιλάς, μη διαμαρτύρεσαι, μην κρίνεις, μην επιθυμείς, μην έχεις γνώμη, μη χαίρεσαι, μη λυπάσαι, μη θυμώνεις, μην ελπίζεις, μη φοβάσαι, μη... μη... μη...!” Φυσικά, δεν με πείθουν καθόλου ότι είναι δυνατόν να πετύχει κανείς την ανωτέρω

κατάσταση ανυπαρξίας εν ζωή, ούτε μπορώ να ξέρω τι εξυπηρετούν εντέλει τα ιδανικά αυτά. Δεν με πείθει καθόλου η “σοφία” των τάχα ιερών συγγραμμάτων τους. Όλοι αυτοί οι “σοφοί”, με τις ύποπτες θολούρες των περίτεχνων διδασκαλιών τους, δίνουν την εντύπωση πως *κάτι κρύβουν*. Άλλοτε περιπαίζουν τους μαθητές τους με ρητορικά κόλπα, άλλοτε σερβίρουν ασυναρτησίες, άλλοτε φάσκουν και αντιφάσκουν για να προκαλούν σύγχυση. Κι όλα αυτά, σε αντίθεση με το αρχαίο πασίγνωστο ρητό: *Όσοι ξέρουν δεν μιλούν. Όσοι μιλούν δεν ξέρουν.*

Η αληθινή γνώση δεν διδάσκεται πουθενά. Μόνο με την προσωπική καθημερινή εμπειρία μπορεί να προκύψει αληθινή γνώση. Όσα μαθαίνονται από δεύτερο χέρι είναι καλά μόνο για επίδειξη γνώσεων από κομπλεξικούς (κ)οπαδούς θρησκευμάτων. Η πορεία που διαγράφει κανείς μέσα από καθημερινές επιλογές, πράξεις και εμπειρίες, οδηγεί το κάθε άτομο στον προσωπικό προορισμό του. Νιώθω ότι το σταμάτημα αυτής της πορείας αποτελεί τρομερό ψυχικό κίνδυνο...

Τετάρτη, 9 Ιανουαρίου 1991

Μετά την αποτυχία της Γενεύης, η κατάσταση στο Ιράκ χειροτερεύει. Ένα εκατομμύριο αμερικανοί έφεδροι ετοιμάζονται για πόλεμο. Το ελληνικό πολεμικό πλοίο “Λήμνος” έφυγε. Οι Ιρακινοί απειλούν να χτυπήσουν το Ισραήλ και αρνούνται να αποχωρήσουν από το Κουβέιτ. Υπάρχει φόβος ο πόλεμος να εξελιχθεί σε παγκόσμιο. Κι όμως, έχω την εντύπωση πως όλα ήταν προσχεδιασμένα και υπολογισμένα από πρίν -όπως όλα σ' αυτό τον κόσμο.

Ξαφνικά το μέλλον φαντάζει δυσοίωνο και γίνεται πασιφανές πλέον το πόσο λίγο ελέγχουμε τις ζωές μας. Η ύπαρξη του μέσου πολίτη εξαρτάται κυρίως από τα κέφια των ισχυρών. Τελικά, ίσως να έχει δίκιο ο Αλέξανδρος, όταν λέει πως τίποτα δεν αλλάζει πραγματικά. Οι λιγοστές

ελευθερίες που έχουμε δεν είναι τάχα “κερδισμένες με αγώνα” αλλά παραχωρημένες από τους ισχυρούς επειδή έτσι τους συμφέρει προς το παρόν. Αν, όμως, κάποια στιγμή κρίνουν ότι τους συμφέρει αλλιώς, τότε χάνουμε αυτοστιγμή ζωή, υπάρχοντα και ελευθερία. Και ούτε θα διαμαρτυρηθεί κανείς. Καθώς πλησιάζουμε προς το Τέλος των Καιρών, τίποτα δεν προχωρά πια. Αναβάλλουμε ό,τι θέλουμε να κάνουμε, κι αν το κάνουμε δεν φέρνει αποτέλεσμα! *Περίεργο: Νόμιζα ότι αυτό αποτελεί γνώρισμα της δικής μου ζωής μόνο...*

Πέμπτη, 10 Ιανουαρίου 1991

Το πρωί, καθώς περπατούσα στην Πανεπιστημίου, σε μια στιγμή είχα μια περίεργη ***ψυχική εμπειρία:*** Διέκρινα μια τεράστια αύρα γύρω μου, ακτίνας τεσσάρων μέτρων περίπου, να με περιτυλίγει σε σχήμα αυγού...۩

Κατά τ' άλλα: Τεράστιες πορείες μαθητών και φοιτητών στο κέντρο της Αθήνας καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Το απόγευμα κατέφθασαν οι αναρχικοί και προκάλεσαν τα ΜΑΤ σε φασαρίες. Έπεσαν βόμβες μολότωφ, κάηκαν περίπτερα, οι αστυνομικοί έριχναν δακρυγόνα, φοιτητές ανέβαιναν συνεχώς στο γραφείο μου, στον 8ο όροφο, για να προφυλαχτούν και να χαζέψουν το θέαμα από ψηλά.

Το βράδι η κατάσταση χειροτέρεψε: Κάηκαν αμάξια, το απέναντι βιβλιοπωλείο έπιασε φωτιά, το φωτογραφείο δίπλα του επίσης, ενώ ένα δημοσιογραφικό ελικόπτερο γυρόφερνε πάνω από την περιοχή. Κάπου το διασκέδαζα, χωρίς να φοβάμαι ιδιαίτερα. Δεν είναι περίεργο;

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 1991

Πηγαίνοντας για μάθημα στον Ιανό, για πρώτη φορά μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων, ανακάλυψα ότι το τμήμα μου έχει πια διαλυθεί. Πολλοί “προβιβάστηκαν” και πήγαν στο προχωρημένο τμήμα της Τρίτης. Κι όμως, ο

Αλέξανδρος το είχε παρουσιάσει αυτό σαν κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, λέγοντας πως αν ένας μαθητής αποτύχει (σε τι, αλήθεια;) δυο-τρεις φορές, κόβεται! Ωστόσο, ο Μάνος άλλαξε τμήμα μόνο και μόνο επειδή δεν τον βολεύει το ωράριο της δουλειάς του να έρχεται Πέμπτη. Εγώ δεν έγινα δεκτή στο προχωρημένο γκρουπ, επειδή δεν έδειξα σιγουριά, λέει. Επίσης, πρέπει να μάθω να ακούω περισσότερο, υποστηρίζει ο Αλέξανδρος. Ακόμη, "ένας σωστός μαθητής δεν έχει δικές του απόψεις, πρέπει σε κάθε περίπτωση να υπακούει στον δάσκαλο" – κι εγώ αυτό δεν το τηρώ αρκετά.

Τέλος πάντων, ελάχιστοι παρέμειναν στο "καθυστερημένο" γκρουπ της Πέμπτης, στο οποίο θα εξακολουθήσω να πηγαίνω εγώ. Τόσο καλύτεροί μου είναι, δηλαδή, οι υπόλοιποι από μένα; Κάτι δεν με πείθει σ' αυτή την υπόθεση. Πιστεύω ότι ο Αλέξανδρος επιλέγει τους "προχωρημένους" με μοναδικό κριτήριο το πόσο υποταγμένοι δείχνουν απέναντί του. Υποψιάζομαι επίσης ότι δεν με θέλουν εδώ, ίσως επειδή συχνά αμφισβητώ ορισμένες θεωρίες του δασκάλου. Δεν αποκλείεται, τα άτομα που θεωρώ φίλους μου να πηγαίνουν και να τα λένε όλα χαρτί και καλαμάρι στο δάσκαλο. Αύριο Πέμπτη, λοιπόν, θα δω ποιοί ακριβώς έχουν μείνει στο τμήμα, θα ανιχνεύσω το κλίμα και σύντομα θα αποφασίσω αν θα συνεχίσω να πηγαίνω στον Ιανό, ή αν θα καταφύγω σε κάποια άλλη σχολή μεταφυσικής.

Πέμπτη, 17 Ιανουαρίου 1991

Είχαμε έντονη συζήτηση σήμερα στον Ιανό: Πόλεμος στον Περσικό Κόλπο, οι σύμμαχοι των Αμερικανών βομβαρδίζουν ανελέητα το Ιράκ, ενώ οι Ιρακινοί δεν αντιδρούν καθόλου. Θα μπορούσαν να έχουν αναχαιτίσει πολλά χτυπήματα μα δεν το έκαναν. Γιατί άραγε; Ως αντίποινα, το Ιράκ βομβαρδίζει το Ισραήλ! Θύματα ελάχιστα, κυρίως από δική τους αμέλεια ή πανικό. Το Ισραήλ θα μπορούσε να

αναχαιτίσει τους πυραύλους. Γιατί δεν το έκανε;
“Κάτι άλλο ετοιμάζεται. Πιθανόν το Ιράκ να αποτελεί θυσία στο παιγνίδι των μεγάλων δυνάμεων, το οποίο μόλις ξεκινάει. Η Αποκάλυψη πλησιάζει, καθώς τα περισσότερα σημεία έχουν ήδη εμφανιστεί: Μόλυνση του περιβάλλοντος, πόλεμοι, φωτιές στα δάση κλπ. Οι περισσότερες προφητείες συγκλίνουν: Όλα τελειώνουν το 1999”, υποστηρίζει με πάθος ο δάσκαλος.

Πάντως, ο Αλέξανδρος με εκνεύρισε πάλι: Σήκωσα το χέρι και προσπάθησα να πω κι εγώ τη γνώμη μου για τον πόλεμο, όπως τόσοι άλλοι μαθητές πριν από μένα, εκείνος όμως μ' έκοψε περιφρονητικά, λέγοντας ότι το θέμα αυτό έληξε πλέον -ειδικά τη στιγμή που πήρα εγώ το λόγο. Δεν απάντησε καν σε ό,τι είπα, ούτε άφησε άλλον να σχολιάσει τα λεγόμενά μου. Απλά φρόντισε να με διακόψει, με μάλλον προσβλητικό τόνο. Δεν με συμπαθεί επειδή εγώ δεν τον προσκυνώ ούτε τον θεωρώ θεό, όπως κάνουν ορισμένοι άλλοι...

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 1991

Καμία άσκηση διαλογισμού σήμερα. Αδύνατο να ησυχάσει κανείς σ' αυτό το σπίτι! Τι περίεργο, λοιπόν, όποτε προσπαθώ να κάνω διαλογισμό, υπάρχει πάντα κάποιος θόρυβος που μ' εμποδίζει να ηρεμήσω, ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας: Τα σκανδαλιάρικα παιδιά της Αλίκης μπαινοβγαίνουν συνεχώς, κάποιοι γκαρίζουν απέξω, άλλοτε ακούγονται μουσικές στο διαπασών, κλπ. Ούτε και στο λεωφορείο μπορώ να χαλαρώσω, καθώς υπάρχει πάντα κάποιος κοντά μου που μ' ενοχλεί: Ορισμένοι κουβεντιάζουν ουρλιάζοντας, άλλος παίζει μανιωδώς τα κλειδιά του, άλλος το κομπολόι του. Ένας ***ηχητικός πόλεμος*** που δεν σταματά ποτέ...

Σάββατο, 26 Ιανουαρίου 1991

Από το πρωί βρισκόμαστε οικογενειακώς στο σπίτι του θείου Γιώργου στη Νίκαια. Κάποια στιγμή το φέρνει η κουβέντα και ο θείος μου εξηγεί την άποψή του σχετικά με το νόημα της ζωής: "Αν σκεφτείς πόσα μαλλιά, νύχια, εκκρίσεις, νεκρά κύτταρα ή ολόκληρα νεκρά σώματα καταλήγουν καθημερινά στο περιβάλλον, θα καταλάβεις ότι όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί, ακόμη και οι άνθρωποι, χρησιμεύουν για να ταΐζουν τη γη! Όποτε ο πλανήτης χρειάζεται περισσότερα σώματα, τότε γίνεται ένας πόλεμος, μια επιδημία, μια φυσική καταστροφή· έτσι, χιλιάδες άτομα πεθαίνουν και η γη παίρνει τα κύτταρα που χρειάζεται".

Μια μάλλον υλιστική κοσμοθεωρία, ωστόσο αφοπλιστική στην απλότητα, στην ειλικρίνεια και στη λογική της -σε πλήρη αντίθεση με τα βαρύγδουπα που διδάσκουν οι διάφορες σχολές σκέψεις, φιλοσοφίες, αιρέσεις, θρησκείες και δε συμμαζεύεται...

Δευτέρα, 4 Φεβρουαρίου 1991

Απόψε ήταν η γιορτή του τμήματός μου στον Ιανό. Κατά τύχη είχε και ο Αλέξανδρος τα γενέθλιά του σήμερα. Έτσι, πήγαμε και του αγοράσαμε μια τεράστια κάρτα όπου γράψαμε όλοι ευχές. Αντί για δώρο, προτίμησε να του δώσουμε χρήματα επειδή, όπως λέει ο ίδιος, τα προτιμά από ένα ανούσιο καταναλωτικό δώρο.

Φτιάξαμε μπουφέ και φάγαμε όλοι καθισμένοι κάτω οκλαδόν, αφού πρώτα απομακρύναμε τις καρέκλες. Με το δάσκαλο στη μέση σαν αρχηγό, έγινε ομαδική ψυχανάλυση, με βάση τις σεξουαλικές μας προτιμήσεις και φαντασιώσεις: Η Δανάη παραδέχτηκε ορισμένες σκέψεις της να γινόταν λεσβία λόγω απογοήτευσης από τους άνδρες. Η Θεανώ δήλωσε ότι η πρώτη της ερωτική σχέση ήταν με μια φίλη της. Ο Χρήστος αποκάλυψε πως την πρώτη του φορά πήδηξε άντρα! Συμπέρασμα: Να μην κρίνουμε τους άλλους

με βάση μια ταμπέλα, να βγούμε από τα στενά όρια του Εγώ. Για παράδειγμα, λίγο-πολύ όλοι μας είχαμε κάποτε ομοφυλοφιλικές σχέσεις ή σκέψεις. Κάτω από ορισμένες συνθήκες οποιοσδήποτε θα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε.

Ακολούθησε μια εκτενής συζήτηση περί μητριαρχίας, με πρωταγωνίστρια τη Βανέσα. Ο Αλέξανδρος δεν ήταν τόσο μισογύνης όσο άλλες φορές. Εγώ δήλωσα ότι “Στην πατριαρχική κοινωνία η γυναίκα δεν μπορεί να αναπτύξει τη φυσική διαίσθησή της, επειδή ο άντρας παίζει όλους τους ρόλους: αυτός αναπτύσσει και την ενεργητικότητα (αρσενικό) και τη διαίσθηση (θηλυκό). Η γυναίκα δεν είναι γυναίκα στην πατριαρχική κοινωνία, είναι σαν να μην υπάρχει καν”. Παραδόξως, ο δάσκαλος δεν έσπευσε να με κόψει ή να μου πάει κόντρα· περιορίστηκε μονάχα σ' ένα αινιγματικό μειδίαμα.

Ύστερα παίξαμε “Θάρρος ή Αλήθεια”. Η σεξουάλα Αφροδίτη επέλεξε θάρρος και το πήγαινε φυρί-φυρί να κάνει στρηπ τήζ. Τελικά, έμεινε με το κορμάκι και το σουτιέν και με το ζόρι κρατιόταν να μη τα πετάξει κι αυτά. Στο τέλος, βγαίνοντας από τον κύκλο, της έπεσε το σουτιέν. Ο Χρήστος, αρκετά εμφανίσιμος, λογιστής στο επάγγελμα, επέλεξε κι αυτός θάρρος και είχε μόλις δυο λεπτά στη διάθεσή του για να κάνει στριπ τηζ. Μετά από ένα λεπτό και 45 δευτερόλεπτα είχε βγάλει μόνο τα παπούτσια του. Στα τελευταία 15 δευτερόλεπτα κατάφερε να βγάλει όλα τα υπόλοιπα, με κινήσεις γρήγορες, προσεγμένες, επαγγελματικές. Έχει όντως πολύ καλό σώμα, όμως... πώς χαρακτηρίζεται αυτό τώρα; Απελευθέρωση τάχα; Πάντως, η φιλενάδα του Χρήστου, η οποία έρχεται κι αυτή στο ίδιο τμήμα, παραπονέθηκε ότι “Το επίπεδο της τάξης έχει πέσει πάρα πολύ”. Ξανά η Αφροδίτη επέλεξε θάρρος κι έπρεπε να κάνει ερωτική εξομολόγηση στη Βανέσα. Στο τέλος, της ξεκαθάρισε ότι “Θέλω να κάνουμε σεξ!” ρίχνοντας κάτω το μπουφάν της με μια θεατρική κίνηση. Όταν έτυχε να 'ρθει η

σειρά μου, εγώ προτίμησα την “αλήθεια”, οπότε με βομβάρδισαν με ερωτήσεις:
“Γιατί είσαι τόσο απόλυτη στις θέσεις σου;” με ρώτησε πρώτη η Μαίρη, που ανήκει στο στενό κύκλο του δασκάλου.
“Δεν είμαι απόλυτη στις θέσεις μου”.
“Τι σε απογοητεύει περισσότερο;”
“Με απογοητεύει η υποκρισία”.
“Τι σου δίνει χαρά;”
“Χαρά μου δίνουν τα μικρά παιδιά”.
“Πιστεύεις ότι υπάρχει αγάπη στον κόσμο;”
“Υπάρχει αγάπη, σε διάφορα επίπεδα”, απάντησα, χωρίς να το πιστεύω πραγματικά.
“Είσαι ευτυχισμένη; Τι θα σε ολοκλήρωνε;”
“Θεωρώ ότι είμαι μάλλον ευτυχισμένη. Θα με ολοκλήρωνε η εσωτερική ηρεμία, η μεταφυσική άνοδος”.
“Ποια είναι τα όνειρά σου;”
“Θέλω να γίνω πλούσια και διάσημη”, αστειεύτηκα και τότε επενέβη ο Αλέξανδρος:
“Θέλεις να γίνεις πολύ πλούσια και διάσημη;” με ρώτησε, διπλώνοντας μια χαρτοπετσέτα στα τέσσερα.
“Ναι”, του απάντησα.
“Τσίμπα εδώ”, μου είπε και μου έδειξε να κόψω ένα κομματάκι από το κέντρο όπου διπλώνει η χαρτοπετσέτα.
“50 εκατομμύρια σου φτάνουν;” ρώτησε μετά.
“Όχι!” απάντησα αμέσως.
“Κόψε λίγο ακόμα”, μου είπε κι εγώ υπάκουσα. “100 εκατομμύρια;” ξαναρώτησε.
“Όχι”.
“Ξανακόψε!”
Μετά από λίγες ερωτήσεις, φτάσαμε σ' ενα ικανοποιητικό ποσόν: “Δύο δισεκατομμύρια δραχμές σου φτάνουν;” με ρώτησε πονηρά.
“Καλά είναι!”

“Κόψε λίγο ακόμη!”
Αφού υπάκουσα, ο Αλέξανδρος ξεδίπλωσε τελικά τη χαρτοπετσέτα. Στο κέντρο της είχε σχηματιστεί μια τεράστια τρύπα.
“ Τόσος πρέπει να γίνει ο κώλος σου για να γίνεις πλούσια και διάσημη, κακομοίρα μου!”, κατέληξε ο δάσκαλος σκωπτικά. Όλοι ξέσπασαν σε γέλια, κι εγώ επίσης. Είχαμε, όμως, και συνέχεια:
“Πόσο συχνά κάνεις έρωτα;” με ρώτησε η Δανάη.
“Κάνω έρωτα σε φυσιολογική συχνότητα” (μούσι).
“Πόσο ήταν ο μεγαλύτερο και πόσο το μικρότερο πέος (!) που έχεις αντιμετωπίσει ως τώρα;”, με ρώτησε τότε ο Βαγγέλης, με πονηρό ύφος.
“Δεν μετρώ το μήκος του πέους του αντρα, όταν κάνω έρωτα”, απάντησα ήρεμα.
“Γιατί σοκαρίστηκες με την ερώτηση του Βαγγέλη;” με ρώτησε ο δάσκαλος.
“Μου φάνηκε παράξενη”, εξήγησα. *Δηλαδή δεν θά 'πρεπε να σοκαριστώ;*

Τελικά, η συγκέντρωση ήταν ενδιαφέρουσα, διασκεδαστική, εποικοδομητική. Ίσως η πιο ευχάριστη γιορτή όπου έχω βρεθεί. “Ο Αλέξανδρος να έλειπε”, χαριτολόγησε ο δάσκαλος.

Πέμπτη, 7 Φεβρουαρίου 1991

Διαυγές Όνειρο: Ανεβαίνω σ' ένα δένδρο για να αποφύγω ρινόκερους και άλλα άγρια θηρία που με καταδιώκουν. Εκεί πάνω αποφασίζω να κάνω άσκηση διαλογισμού. Σχεδόν αμέσως το σώμα μου αρχίζει να αιωρείται αλλά φαίνεται δισδιάστατο σαν σε ταινία, ενώ προσπαθώ να διακρίνω διάφορα που διαδραματίζονται πίσω από μαύρο πέπλο. Κάτι με τραβάει μακριά, μέσα σε μια μαύρη φασματική σήραγγα. Ωστόσο αντιστέκομαι, ξεφεύγω κι επιστρέφω πίσω στο αρχικό όνειρο, πάνω στο δένδρο.

Ξυπνώ με ανησυχία και κόπο...

Απόψε στον Ιανό εκτελέσαμε όλοι μαζί ένα ***τηλεπαθητικό πείραμα:*** Ο δάσκαλος τοποθέτησε ένα αντικείμενο πάνω στο τραπέζι της ρεσεψιόν, έξω από την αίθουσα. Ύστερα όλη η τάξη κάναμε άσκηση χαλάρωσης και προσπαθήσαμε να “δούμε” τι ήταν. Πολλοί μαθητές βρήκαν ορισμένα στοιχεία του αντικειμένου: Ήταν ένα λευκό κερί πάνω σε κηροπήγιο, πλατυσμένο κάτω. Εγώ “είδα” κάτι μακρόστενο σαν μπαστούνι, που πλάταινε κυκλικά προς τα κάτω και είχε ένα σταυρό στο πάνω μέρος. Ο Αλέξανδρος το θεώρησε επιτυχία. Μου είπε επίσης ότι, περνώντας από δίπλα μου κατά τη διάρκεια της άσκησης, ένιωσε ένα ρίγος, σαν κρύο ή συγκίνηση.

Σάββατο, 9 Φεβρουαρίου 1991

Απόψε κανονίσαμε με την παρέα να πάμε σε κινέζικο εστιατόριο. Διασκέδασα αρκετά, ήταν μια εμπειρία πρωτόγνωρη για μένα, ωστόσο δεν απέφυγα τη συνηθισμένη ταλαιπωρία: Φεύγω από το σπίτι τις 19:40. Ως τις 20:00 λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε ως δείγμα. Πηγαίνω με ταξί μέχρι τη στροφή Ηλιουπόλεως. Από κει παίρνω κάποιο λεωφορείο. Ελεγκτής. Ανακαλύπτω, ευτυχώς έγκαιρα, ότι έχω ξεχάσει την κάρτα απεριορίστων διαδρομών στο σπίτι. Πατάω κουδούνι, βγαίνω γρήγορα, ανεβαίνω σε άλλο λεωφορείο και φθάνω στο κέντρο. Από εκεί, μπαίνω σε τρίτο λεωφορείο για να φτάσω στην Κυψέλη, όπου έχουμε ραντεβού. Τουλάχιστον, καταφέρνω να είμαι συνεπής στην ώρα μου: Συναντώ την παρέα στις 21:00 ακριβώς.

Επιστροφή: Παίρνω ταξί ως τις στήλες του Ολυμπίου Διός. Προφταίνω στο τσακ το λεωφορείο των 1:00, το οποίο κάνει τέρμα στον Άγιο Τρύφωνα. Αναγκάζομαι νυχτιάτικα να περπατήσω από εκεί κανένα τέταρτο μέχρι το σπίτι μου, ενώ κάποιος μεθυσμένος ακολουθεί πίσω μου, ουρλιάζει και κάνει εμετό.

Έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Αξίζει τον κόπο όλη αυτή η φασαρία κάθε φορά; Πόσο φίλοι μου είναι στ' αλήθεια αυτά τα παιδιά; Ωστόσο, είναι η μοναδική επιλογή που έχω για κοινωνική ζωή. Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Να κάθομαι σπίτι και να βλέπω τηλεόραση; Δε βαριέσαι; Όσο κρατήσει...

Κυριακή, 10 Φεβρουαρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διαβάζω ένα όμορφο ποίημα, σχετικά με κάποιον που ταξιδεύει παντού και ζει πολλές εμπειρίες αναζητώντας το νόημα της ζωής. Εντέλει, καταλήγει πλάι στο τζάκι, στη ηρεμία και στην απλότητα. Τελευταίος στίχος που θυμάμαι: “και τότε οι σκέψεις έρχονται...”. Ξαφνικά, το χαρτί φεύγει μπροστά απ' τα μάτια μου και ξυπνώ...۩

Σήμερα οι γονείς μου έλειπαν σχεδόν όλο το απόγευμα, επειδή ήταν καλεσμένοι σε μια συνεστίαση. Εγώ βαρέθηκα να πάω, έμεινα μόνη και απόλαυσα τη μοναξιά μου. Όταν είναι οι γονείς παρόντες, έχω την αίσθηση ότι παρακολουθούμαι διαρκώς. Ιδίως η μητέρα μου παρατηρεί συστηματικά την κάθε μου κίνηση: πόσο συχνά ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, πόσο ζωηρή είμαι, πόσο συχνά ακούω μουσική μόνη μου -και παραπονιέται για όλα. Όσο περνά ο καιρός, η κατάστασή της χειροτερεύει. Θέλει να ελέγχει την κάθε μου κίνηση και την πιάνει αμόκ όσο βλέπει πως μένω ανύπαντρη. Ευτυχώς, σύντομα θα μείνω μόνη, στο δικό μου σπίτι...

Πέμπτη, 28 Φεβρουαρίου 1991

Αναπάντεχο νέο: Η Περσεφόνη παράτησε το σχολείο στα μισά της τρίτη Λυκείου, παρόλο που είναι άριστη μαθήτρια, επειδή μπούχτισε το διάβασμα, λέει. Υποψιάζομαι, πάντως, ότι υπάρχουν και άλλοι λόγοι: Πιθανότατα, οι υπόλοιποι μαθητές της έκαναν συνεχώς καζούρα εξαιτίας

του υπερβολικού πάχους της.

Κατά τ' άλλα: Τελευταία, της αδελφής μου της έχει μπει η φαεινή ιδέα να ανοίξει δικό της γυμναστήριο μαζί με την καλύτερή της φίλη, τη Μιλένα! Με τι προσόντα, αλήθεια; Δίπλωμα γυμνάστριας δεν έχει καμιά τους! Όσο για τα απίστευτα κεφάλαια που απαιτούνται για ενοικίαση ικανού χώρου και εξοπλισμού, η εύπορη Μιλένα προτίθεται να διαθέσει κάποιο ποσό, ενώ η απένταρη Αλίκη θέλει να πουλήσει το σπίτι της! Βέβαια, ελλείψει διπλώματος γυμνάστριας δεν θα μπορούν να βγάλουν άδεια λειτουργίας, οπότε το γυμναστήριό τους θα είναι παράνομο! Παρόλα αυτά, οι γονείς μου πάνε πάσο, δεν διαννοούνται να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση στην κόμισσα Αλίκη. Υποχωρούν πάντα σε κάθε της απαίτηση, όσο παράλογη κι αν είναι.

Τέλος πάντων, η ιδέα αυτή θα εγκαταλειφθεί γρήγορα επειδή οι γονείς της Μιλένας (προφανώς πιο μυαλωμένοι) δεν συμφωνούν να παραχωρήσουν κεφάλαια για μια επιχείρηση που δεν θα έχει νόμιμη άδεια. Πάλι καλά...

Κυριακή, 3 Μαρτίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια απέραντη έρημος μετατρέπεται σταδιακά σε θάλασσα, χάρη στη χρήση μαγείας, πυρηνικών οχημάτων, ειδικών πυραύλων, παράξενων μηχανών. Τώρα στην παραλία υπάρχουν πολλοί λουόμενοι, κι εγώ ανάμεσά τους. Ένα ωραίο τραγούδι αντηχεί παντού, σαν από μεγάφωνα: *"In the Eye of the Hurricane".*

Μετά από λίγο βρίσκομαι μέσα σ' ένα τεράστιο πλοίο του μέλλοντος. Δεν είναι όλα τόσο ιδανικά εκεί: Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούν καθορισμένα δουλικά καθήκοντα επί ώρες ατέλειωτες και ακολουθούν πανομοιότυπο τρόπο ζωής. Παρατηρώ μια όμορφη καστανή κοπέλα, για την οποία ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος προβλέπει χιλιάδες χρόνια ζωής, με τη μέθοδο των εναλλασσόμενων κεφαλιών πάνω σε

διαφορετικά σώματα -προοπτική που μου φαίνεται πολύ ζοφερή...۩

Προαίσθηση; Στο δεύτερο κεφάλαιο του νέου μου διηγήματος, υπάρχει ένας πρωταγωνιστής που ονομάζεται Rhodes και κλέβει από έναν πλούσιο 11 εκατομμύρια μονάδες, τις οποίες μετά αυξάνω σε 15. Στο σημερινό επεισόδιο της σειράς "Εκδικητές", ένα από τα κύρια πρόσωπα ονομαζόταν Rhodes, αναφερόταν ένα ποσό 11 εκατομμύρια λίρες και 15 χρόνια φυλακή.

Τρίτη, 12 Μαρτίου 1991

Η Αφροδίτη, η ζωηρή ξανθιά συμμαθήτριά μου στον Ιανό, εξέφρασε την επιθυμία να με γνωρίσει καλύτερα, όπως με ενημέρωσε η Βανέσα. Έτσι, σήμερα το απόγευμα κανονίσαμε να πάμε για καφέ στην πλατεία Βικτωρίας οι τρεις μας. Η Αφροδίτη μας διηγήθηκε ορισμένα περιστατικά από τη ζωή της, που δείχνουν πως διαθέτει ανεπτυγμένη τηλεπάθεια. Πρότεινε, μάλιστα, να δημιουργήσουμε οι τρεις μας ομάδα μεταφυσικών πειραμάτων, ιδέα καθόλου άσχημη. Μου φαίνεται παρορμητική, ίσως ελαφρόμυαλη, αλλά όχι πονηρή όπως ορισμένοι άλλοι.

Η ουσία είναι ότι αισθάνομαι πολύ πιο άνετα με αυτή τη συντροφιά! Μαζί τους μιλάω πολύ πιο ελεύθερα κι ευχάριστα, παρά με τους άλλους. Οι κοπέλες αυτές με αποδέχονται όπως είμαι, μαζί τους μπορώ να είμαι ο εαυτός μου. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μεταξύ μας, ούτε καν όταν αμφισβητώ τα λόγια του Δασκάλου, καθώς ούτε αυτές τον πιστεύουν τυφλά. Αντίθετα, η άλλη παρέα γίνεται εχθρική όποτε εκφράζω την παραμικρή αμφιβολία για τις διδασκαλίες του Αλέξανδρου, ενώ φροντίζουν να διακωμωδούν οτιδήποτε λέω. Η Αφροδίτη και η Βανέσα δεν με εξωθούν να φέρομαι νευρικά ή να αυτοσαρκάζομαι ηλιθιωδώς, όπως γίνεται με τους άλλους. *Τελικά, γινόμαστε ό,τι θέλουν οι άλλοι να γίνουμε.* Αργότερα, πήγαμε στο σπίτι της

Αφροδίτης, όπου κάναμε ένα τηλεπαθητικό πείραμα με σύμβολα Zener. Δεν κατάφερα να συγκεντρωθώ, πέτυχα μόλις 2/20, η Βανέσα 4/20 και η Αφροδίτη 7/20. Πάντως, χρόνια είχα να νιώσω τόσο όμορφα με μια παρέα...

Αδιέξοδα

Δευτέρα, 18 Μαρτίου 1991

Δεν μπορώ πια να αγνοήσω τα γεγονότα: Ακόμη μια φορά, η δουλειά μου φτάνει σε αδιέξοδο. Η απόσταση Άνω Γλυφάδα - Ομόνοια γίνεται όλο και μεγαλύτερη, λόγω αυξανόμενης κυκλοφοριακής συμφόρησης. Χρειάζομαι περίπου δύο ώρες κάθε πρωί για να φτάσω στο γραφείο κι άλλο τόσο για να επιστρέψω στο σπίτι το απόγευμα.

Δεν έχω αρκετή πελατεία, επιπλέον οι τρεις καλοκαιρινοί μήνες είναι νεκροί. Όσο για την Παγγαία, δεν μου έχουν κάνει καμία αύξηση, ενώ τα λήμματα που μου δίνουν γίνονται όλο και πιο απαιτητικά, δυσανάγνωστα και γεμάτα διορθώσεις. Έτσι, η πληρωμή δεν είναι ικανοποιητική πλέον. Από την άλλη πλευρά, τα πάγια έξοδα (φως, ΤΕΒΕ, κλπ) αυξάνονται, το ίδιο και ο ανταγωνισμός: Ανοίγουν συνεχώς νέα, μεγάλα, πολυτελή γραφεία δακτυλογραφήσεων με κομπιούτερς, φωτοτυπικά και διάφορα ογκώδη εντυπωσιακά μηχανήματα. Σαφώς, οι πελάτες τα προτιμούν από μένα. Τι μπορώ να κάνω; Ούτε λόγος να ψάξω στις Μικρές Αγγελίες για καμιά μίζερη δουλειά γραφείου. Τι μου μένει; Γιατί να υπάρχει πάντα τόση στειρότητα στη ζωή μου;

Παρασκευή, 22 Μαρτίου 1991

Το βράδι κανόνισα και βγήκα με τα παιδιά. Πρώτα πήγαμε για κρέπες στην Κάτω Γλυφάδα, ύστερα για ποτό στο “Rusty Nail”. Έφερα και την Αφροδίτη, φοβάμαι όμως πως ήταν λάθος: Κατ' αρχήν μας καθυστέρησε λόγω αμέλειας ή αφέλειας, ενώ όλο το βράδι μονοπωλούσε τη συζήτηση λέγοντας κρυάδες. Ώρες-ώρες έδινε την εντύπωση ότι κάπου χάνει, ίσως επειδή προσπαθούσε υπερβολικά να

φανεί ευχάριστη στους υπόλοιπους. Πάντως, δεν ταιριάζει με αυτή τη συντροφιά -ούτε κι εγώ, άλλωστε.

Η αλήθεια είναι πως όσο περνά ο καιρός τόσο βεβαιώνομαι πως κάτι δεν πάει καλά με αυτή την παρέα: Κατ' αρχάς, πάντοτε φροντίζουν να με ειδοποιούν μιάμιση ώρα πριν την ώρα του ραντεβού -μόλις που προφταίνω να ετοιμαστώ και να φύγω. Λες και το κάνουν επίτηδες, μήπως και παρ' ελπίδα τους πω ότι “τώρα δεν προλαβαίνω”. Σήμερα η Δανάη μου παραπονέθηκε ειρωνικά, επειδή της επέστρεψα τα αρνητικά ορισμένων φωτογραφιών χωρίς τη χάρτινη θήκη τους. Κι όμως, η ίδια με είχε διαβεβαιώσει ότι δεν την ενδιέφεραν καν τα αρνητικά. Ο Αποστόλης αστειεύτηκε ότι θα έκανε ένα παιδί μαζί μου αν τον πλήρωνα ένα εκατομμύριο δραχμές. Ο Μάνος γέλασε κοροϊδευτικά.

Στο δρόμο της επιστροφής, ζήτησα από τη Φιλιώ να στριμωχτούμε λίγο στο αμάξι της (πέντε άτομα συνολικά) και να με πετάξει μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα -ούτε πέντε λεπτά δρόμος γι' αυτήν. Με φανερή απροθυμία παραπονέθηκε έντονα ότι το αυτοκίνητο είναι μικρό και δεν μπορεί να κουβαλάει πέντε άτομα! Στο μεταξύ, η ώρα ήταν 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Κλονίστηκα και δεν ξανάπα κουβέντα. Κατάλαβα ότι η Δανάη δεν γουστάρει πολλά-πολλά μαζί μου, ενώ μου είναι πια ξεκάθαρο ότι πέφτει μπόλικο κουτσομπολιό πίσω από την πλάτη μου. Αμφιβάλλω αν τελικά θα πάω μαζί τους εκδρομή στη Χίο, το άλλο Σαββατοκύριακο.

Σάββατο, 23 Μαρτίου 1991

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα: Χθες το βράδι έκλαψα. Η αλήθεια πονάει, ιδίως όταν αποφασίζεις να τη δεις μετά από εθελοτυφλία χρόνων. Κάτι συμβαίνει. Όλοι με αγνοούν. Αυτό είναι και θα είναι το πρόβλημα της ζωής μου. Όλα τα υπόλοιπα, είναι απλώς επακόλουθα.

Ουσιαστικά, με αντιμετωπίζουν σαν να μην υπάρχω: Στις παρέες δεν με αφήνουν να πάρω το λόγο, με διακόπτουν μόλις αρχίζω να μιλώ, σαν να μην είχα ξεκινήσει καν. Η γνώμη μου δεν υπολογίζεται ποτέ και απορρίπτεται αμέσως, χωρίς την παραμικρή συζήτηση. Όποτε καταφέρνω να μιλήσω ανοιχτά σε φίλους το μετανιώνω, καθώς κάθε μου κουβέντα παρεξηγείται -λες και μιλώ ξένη γλώσσα. Νιώθω μόνη στον κόσμο, με ελάχιστα σημεία επαφής. Για την ακρίβεια, μόνο με τη μητέρα μου έχω κάποια επικοινωνία. Ουσιαστικά, αυτή είναι ο συνδεκτικός κρίκος μου με την ανθρώπινη κοινωνία.

Όταν βρίσκομαι μαζί με άλλους, νιώθω πάντα μια ισχυρή αίσθηση αποξένωσης. Ξένη. Πάντα το ίδιο, όπως κι αν το εκφράσει κανείς. Όλοι γύρω μου καλοπερνούν, συμμετέχοντας αβίαστα σε κάθε λογής διασκεδάσεις. Για μένα, όλα αυτά αποτελούν δοκιμασία. Όλα μου φαίνονται βαρετά, χωρίς νόημα, κι αυτό επειδή δεν βρίσκω εξωτερική ανταπόκριση, με ό,τι κι αν ασχοληθώ: Γράφω βιβλία που ξέρω ότι δεν πρόκειται να κυκλοφορήσουν ποτέ στην αγορά, ακόμη κι αν πληρώσω. Στη δουλειά, ο λόγος μου δεν ακούγεται ποτέ· είμαι πάντα η δακτυλογράφος, δηλαδή ο τελευταίος τροχός της αμάξης. Προσπαθώ να πλησιάσω ορισμένους άντρες μα δεν μου δίνουν καμιά σημασία. Όλη μου η ζωή κινείται σε αυστηρά προσωπικό επίπεδο. Οποιαδήποτε απόπειρα επικοινωνίας με τους ανθρώπους αποτυγχάνει παταγωδώς.

Ό,τι κι αν κάνω, είναι σα να φωνάζω στην έρημο. Η έρημος. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του κόσμου μου. Άνθρωποι πάνε κι έρχονται, φωνές, διασκεδάσεις, ζωή που σφίζει -μα τίποτα δεν είναι εδώ για μένα. Όλα φαντάζουν πολύ μακρινά και ψεύτικα. Όλοι αυτοί οι “συνάνθρωποι” που με περιτριγυρίζουν, θα μπορούσαν κάλλιστα να μην υπάρχουν. Ίσως να μην υπάρχουν. Ζωντανεύουν μόνο για λίγες απατηλές κουβέντες, ένα αινιγματικό

χαμόγελο, και μετά ξεφτίζουν και χάνονται σαν φαντάσματα. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα· πιθανόν επικίνδυνα φαντάσματα...

Σάββατο, 30 Μαρτίου 1991

Χθες βράδι ξεκίνησα για εκδρομή στη Χίο, μαζί με τα παιδιά: τον Αποστόλη, τη Δανάη και το Μάνο. Με το που έφτασα στο λιμάνι του Πειραιά, άρχισαν τα προβλήματα: Το καράβι με τις καμπίνες όπου είχε κλείσει θέσεις ο Αποστόλης, δεν πήγαινε τελικά στη Χίο! Ρωτήσαμε σε άλλο καράβι, μα καμπίνες δεν υπήρχαν! “Τώρα, θα έλθεις μαζί;” με ρώτησε ο Αποστόλης, ενώ στεκόμουν μπροστά του με τις βαλίτσες. Παράξενη ερώτηση: Μήπως θα προτιμούσε να μην έλθω; Εντέλει, ταξιδέψαμε όλοι στο κατάστρωμα, κάτω από την κουβέρτα μου, “σαν μια αγαπημένη οικογένεια”.

Σήμερα το πρωί, μόλις φτάσαμε στο νησί, μας περίμενε άλλη μια αναποδιά: Οι γονείς του Αποστόλη έχουν αλλάξει την κλειδαριά του σπιτιού τους εδώ στη Χίο, κι έτσι αναγκαστήκαμε να περιμένουμε στο αμάξι από τις 6:00 μέχρι τις 9:00, μέχρι να ξυπνήσει ένας θείος του και να μας δώσει τα κλειδιά. Απλά, αναρωτιέμαι: Δεν μπορούσε να τον ξυπνήσει λίγο πιο πριν; Έπρεπε να περιμένουμε τρεις ώρες;

Πάντως, παρά την μόνιμη υπνηλία μας που κράτησε όλη την υπόλοιπη μέρα, δεν περάσαμε άσχημα: Πήγαμε βόλτα στα αρχοντικά, στη Μονή, στη θάλασσα. Το βράδι συναντήσαμε κάτι ξαδέλφια του Αποστόλη σ' ένα συμπαθητικό καφέ-μπαρ.

Κυριακή, 31 Μαρτίου 1991

Επίσκεψη στη Νέα Μονή. Γοητευτικό, άγριο τοπίο, διάσπαρτο με γκρίζους βράχους και ερειπωμένα μεσαιωνικά σπίτια. *Είμαι τόσο κοντά του κι όμως τόσο μακριά! Τόσο υπέροχα, τόσο θλιμμένα... Να είναι καλύτερα έτσι, για κάποιο παράξενο λόγο;*

... Το ίδιο βράδι ονειρεύομαι ότι είμαι μαζί με τον Γιώργο Φραντζή. Πανέμορφος, τέλειος όπως πάντα. Πίνουμε μαζί καφέ σ' ένα ζαχαροπλαστείο, περνάμε ευχάριστα, μα όταν του ζητώ να τον ξαναδώ, αυτός αρνείται! *Ερμηνεία: Ίσως ο Γιώργος Φραντζής να συμβολίζει τον Αποστόλη (μοιάζουν στην εμφάνιση), με τον οποίο βγαίνουμε φιλικά μα αυτός δεν ενδιαφέρεται περισσότερο για μένα.*

Μεγάλη Δευτέρα, 1 Απριλίου 1991

Βόλτα στο Λαγκαδά και στη Δασκαλόπετρα. Φωτογραφίες μπροστά στο βράχο όπου υποτίθεται ότι δίδασκε ο Όμηρος. Αργότερα, μετά το μεσημεριανό μας στο Λαγκαδά, ζήτησα να σταθούμε μισό λεπτό για να φωτογραφήσουμε ένα μικρό γραφικό ποταμάκι γεμάτο βάρκες, που χύνεται στη θάλασσα. Οι άλλοι αρνήθηκαν, προτείνοντας να το αφήσουμε για "αύριο, που θα έχει περισσότερο φως". Πιο κάτω όμως, σταματήσαμε το αμάξι για να φωτογραφήσουμε κάτι γαλάζιους τρούλους, από δύο χιλιόμετρα απόσταση. Εκεί "είχε φως"...

Το απόγευμα, στο σπίτι, είχαμε επεισόδια: Ο Μάνος αμφισβήτησε ένα ρητό του Νίτσε που έχει γράψει η Δανάη στο ημερολόγιό της. Η κυρία ξέσπασε σε κλάμματα, χωρίς ουσιαστικό λόγο (αμάθητη να την αμφισβητούν), μα σύντομα της πέρασε (πουτανιές). Αργότερα, μιλήσαμε για το θάνατο κι εγώ δήλωσα, μάλλον αφελώς, ότι αδυνατώ να νιώσω θλίψη όταν κάποιος πεθαίνει. "Σα να μου φαίνεται πως είσαι ζώον!" μου πέταξε ο Αποστόλης, δήθεν στ' αστεία. Εγώ, πάντως, δεν έβαλα τα κλάμματα.

Μεγάλη Τρίτη, 2 Απριλίου 1991

Ξανά στο Λαγκαδά για ψάρι. Ωραία ήταν, πάντως ούτε σήμερα φωτογραφήσαμε το ποταμάκι, επειδή ήταν "βρώμικο" και "πολύ άσχημο", όπως είπαν ειρωνικά οι υπόλοιποι. Πιο κάτω, όμως, ο Αποστόλης εξέφρασε την

επιθυμία να σταματήσουμε το αμάξι στη μέση του πουθενά, στην άκρη ενός γκρεμού, για να φωτογραφήσουμε κάτι γλάρους στην ακρογυαλιά, 300 μέτρα κάτω. "Δεν είναι τίποτα σπουδαίο", τόλμησα να πω εγώ και τότε η Δανάη φρενάρησε απότομα. Βέβαια, μέχρι να βγούμε από το αυτοκίνητο, τα πουλιά είχαν εξαφανιστεί, οπότε φωτογραφίες γιοκ! Μου είναι όμως πλέον φανερό ότι δεν με υπολογίζουν καθόλου. Με αντιμετωπίζουν συνεχώς σαν ενοχλητική ηλίθια.

Το απόγευμα πήγαμε να βγάλουμε τα εισητήρια της επιστροφής. Ενώ είχα εξηγήσει στον Αποστόλη ότι εγώ ήθελα καμπίνα, αυτός δεν το ανέφερε καν στα εκδοτήρια. Ο Μάνος γελούσε κοροϊδευτικά κι εγώ δεν διαμαρτυρήθηκα καθόλου.

Μεγάλη Τετάρτη, 3 Απριλίου 1991

Επιστροφή στην Αθήνα. Εννέα ατέλειωτες ώρες μέσα στο κρύο και στην απίστευτη βαρεμάρα. Ωστόσο, βιώνω μια αφύπνιση, καθώς βρίσκομαι τώρα εδώ, ολομόναχη έξω στο κατάστρωμα, ενώ οι υπόλοιποι έχουν λουφάξει στις καρέκλες της τουριστικής θέσης μετά από σύντομο καυγά που είχα με τον εξυπνάκια Μάνο: Κάποια στιγμή, ο κύριος θεώρησε ότι το μπουφάν μου είχε γίνει "ξεσκονόπανο". Ύστερα πήγα και πήρα καφέ, οπότε μου πέταξε περιπαικτικά: "Πρόσεξε μη το χύσεις πάνω μας!"

"Έτσι όμως το λες, μπορεί και να γίνει, είναι ψυχολογικό! Εσύ που λες ότι ξέρεις από ψυχολογία, θα 'πρεπε να ξέρεις ότι αυτό είναι στοιχειώδες!" του απάντησα.

"Μην αρχίζετε πάλι!" παραπονέθηκε η Δανάη.

Στιγμές αλήθειας στην απόλυτη ησυχία: Αυτά τα παιδιά σίγουρα δεν είναι φίλοι μου, ούτε ήθελαν κατά βάθος θα έλθω μαζί τους στην εκδρομή. Όλες αυτές τις μέρες αλλά και όποτε συναντιόμαστε στην Αθήνα, με ειρωνεύονται συνεχώς, με αντιμετωπίζουν σα να είμαι καθυστερημένη,

δεν δίνουν δεκάρα τι θέλω, ενώ μεγαλοποιούν και γελοιοποιούν κάθε μου κουβέντα. Συχνά αναγκάζομαι κι εγώ η ίδια να σαρκάζω τα λεγόμενά μου, για να μη δίνω την εντύπωση σπαστικής ξερόλας.

Στο εξής, καλά θα κάνω να κόψω πια τα αστειάκια και τις εκμυστηρεύσεις με αυτούς. Δεν θα τους ζητώ την παραμικρή χάρη, θα τους κρατάω και πόζα! Προς το παρόν θα συνεχίσω να βγαίνω μαζί τους εφόσον χρειάζομαι μια παρέα, μα από δω και πέρα θα είμαι σοβαρή, τυπική, ντίβα.

Μεγάλη Πέμπτη, 4 Απριλίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Αλέξανδρος με κυνηγά θυμωμένος έξω στο ύπαιθρο. Ξέρει ότι τον προδίδω, εφόσον διατηρώ τις δικές μου ιδέες αντί να προσκυνώ αποκλειστικά τις δικές του. Παράλληλα, οι γονείς μου έχουν ανακαλύψει τα πάντα για τις μεταφυσικές ενασχολήσεις μου. Τρέχοντας, καταλήγω μπροστά σ' έναν απόκρημνο γκρεμό. Ο δάσκαλος πλησιάζει, αγωνία με πλημμυρίζει. Τότε, αντιλαμβάνομαι πως ονειρεύομαι και κοιτάζω τα χέρια μου -σύμφωνα με τις οδηγίες για ονείρεμα του Καστανέντα. Όλα θολώνουν, ο ήλιος πέφτει, ωστόσο καταφέρνω να πετάξω μακριά, πριν με πιάσουν. *Ερμηνεία: Έκφραση φόβου και ενοχής απέναντι στον Δάσκαλο· ή, μήπως, ψυχική επίθεση εκ μέρους του;*

Το απόγευμα ήλθε η ξαδέλφη Νίκη μαζί με το σύζυγο και τις κόρες της, για επίσκεψη στην αδελφή μου. Εγώ, ως συνήθως, έτρεξα να μπω στην παρέα, αγνοώντας τα γνώριμα στραβομουτσουνιάσματα. Κάποια στιγμή, ο εξυπνάκιας Κώστας είπε ότι παντρεύτηκε νέος επειδή δεν ήθελε να χάνει το χρόνο του και τη ζωή του άσκοπα. Αμέσως μετά δήλωσε ότι “οι ανύπαντροι παθαίνουν μαλάκυνση εγκεφάλου”. Σαφής σπόντα για μένα. Ένιωσα προσβεβλημένη μα έκανα το κορόιδο. Μάλλον, στο εξής πρέπει να αποφεύγω τις παρέες-ζευγάρια...

Δευτέρα, 8 Απριλίου 1991

Εδώ και αρκετό καιρό νιώθω την ανάγκη να μείνω μόνη μου. Δεν έχω ησυχία σ' αυτό το σπίτι: Μόλις επιστρέφω από τη δουλειά και πάω να ξαπλώσω καμιά ώρα για να ηρεμήσω λίγο, τσουπ, σκάει μύτη η αδελφή μου μαζί με τους δύο γιους της, τώρα 2 και 6 ετών, και τους αμολάει στο σπίτι μας μέχρι αργά τη νύχτα. Έτσι, ζήτησα από τους γονείς μου να ξενοικιάσουν το σπίτι του πρώτου ορόφου και να πάνε να μείνουν εκεί.

Σήμερα το απόγευμα ξεκίνησε η μετακόμιση. Οι γονείς μου μεταφέρθηκαν ήδη από σήμερα στον πρώτο όροφο, ενώ εγώ θα μένω μόνη μου στο ισόγειο. Το βράδι παρακολούθησα στην τηλεόραση μια κωμική αμερικάνικη ταινία. Γέλασα διαφορετικά, ανέμελα, ελεύθερα. Επιτέλους, μόνη!

“Μα... είναι καιρός για τέτοια πετάγματα τώρα;” απόρησε ο Αντώνης, μόλις πληροφορήθηκε το γεγονός. Δεν έχει κι άδικο: Χάνουμε το ενοίκιο, είναι και δύσκολοι οι καιροί, αλλά εγώ τι να κάνω; Χρειάζομαι το χώρο μου...

Σάββατο, 13 Απριλίου 1991

Βραδινή έξοδος στην Πλάκα μαζί με τον Αποστόλη, τη Δανάη, τον Κώστα και το Μάνο. Μετά το φαγητό σε κρεπερί, ψάχναμε για παμπ. Η μία τους ξίνιζε, η άλλη τους βρώμαγε, φτάσαμε μέχρι την Κάτω Γλυφάδα. Δεν καταλήξαμε πουθενά, έτσι τους κάλεσα στο σπίτι μου. Δυσκολεύτηκα να καταλάβω εντυπώσεις. Κάναμε μια άσκηση χαλάρωσης (κάπου εκνευρίστηκα με το κόλλημά τους, τι τη θέλαμε την άσκηση τώρα;), μετά επικράτησε ησυχία, ύστερα μιλήσαμε ως τις τρεις τα ξημερώματα. Πιστεύω ότι η παρέα παραείναι κολλημένοι με το δάσκαλο. Σε κάποιο σημείο παραπονέθηκαν ότι δεν κατάλαβαιναν τι έλεγα, μα απέφυγα τα πολλά λόγια κι έτσι θα κάνω στο εξής.

Σάββατο, 21 Απριλίου 1991

Το Αποκορύφωμα της Κρίσης: Ο Αποστόλης τα έφτιαξε με τη Δανάη! Χθες το βράδι που βγήκαμε όλοι μαζί, μόλις αντιλήφθηκα όλες εκείνες τις χειρονομίες και τα αγγίγματα ζεστασιάς ανάμεσά τους, έπεσα από τα σύννεφα! Ποτέ δεν έχω ξανανιώσει τόσο απαίσια στη ζωή μου! Τα χαμόγελα και οι τρυφερότητες που αντάλλαζαν περπατώντας πλάι-πλάι, μου προκάλεσαν ένα πανίσχυρο, ανυπόφορο αίσθημα ζήλιας για μια ευτυχία που εγώ δεν πρόκειται να βιώσω ποτέ! Όπως οι ίδιοι αποκάλυψαν, αποφάσισαν να γίνουν ζευγάρι τη νύχτα της 13ης Απριλίου, που είχα καλέσει όλη την παρέα στο σπίτι μου! Τα έφτιαξαν μέσα στο σπίτι μου!

Πληγώθηκα πολύ, αισθάνθηκα παραγκωνισμένη, ωστόσο ξέρω καλά ότι το περίεργο θα ήταν να προτιμούσε εμένα ο Αποστόλης. Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι καθόλου ελκυστική σαν γυναίκα, εφόσον το σώμα μου είναι επιεικώς απαίσιο: λεπτά λιπαρά μαλλιά που μοιάζουν πάντα αχτένιστα· φαρδιά αραιά φρύδια με μεγάλες τρίχες που δεν μαζεύονται με τίποτα· μυωπικά μάτια με γυαλιά (δεν αντέχω τους φακούς επαφής)· λεπτά χείλη με το επάνω σχεδόν ανύπαρκτο· μια τεράστια μαύρη κρεατοελιά στο πλάι του σαγονιού· πολύ ψηλός λαιμός με λάρυγγα που προεξέχει· ο σβέρκος μου κυρτώνει προς τα εμπρός αντιαισθητικά· κύφωση, λόρδωση, σκολίωση (αυτά ευτυχώς σε ελαφρά μορφή)· στήθη πολύ μικρά, στενός θώρακας· πλευρά μάλλον ασύμμετρα, σε σημείο που η διάμετρος της μέσης να είναι μεγαλύτερη από τη διάμετρο του θώρακα· κοιλιά που πετάει μονίμως· περπάτημα σπασμωδικό: όταν βαδίζω οι ώμοι μου σείονται γοργά και χρειάζεται να καταβάλλω συνειδητή προσπάθεια για να το ελέγξω κάπως. Βέβαια, όλα τα ανωτέρω σωματικά ελαττώματα δεν δικαιολογούν πραγματικά την ερωτική απομόνωσή μου. Σαφώς υπάρχουν γυναίκες πολύ πιο άσχημες από μένα (πχ

κοντόχοντρες, όλο λίπη και προγούλια), που όμως παντρεύονται τους καλύτερους και ομορφότερους άντρες!

Παράλληλα, η συμπεριφορά μου δεν έχει καμία "θηλυκή χάρη": Δεν καταφεύγω ποτέ σε νάζια και πουτανιές, αντίθετα συχνά επιδεικνύω πνεύμα και ανησυχίες απαράδεκτες για θηλυκό, όπως η μεταθανάτια ζωή, τα παραψυχολογικά φαινόμενα, το πολυδιάστατο σύμπαν κλπ, πράγμα που εξοργίζει τους άντρες. Φυσικά, ούτε κι αυτό εξηγεί τίποτα, εφόσον ο κόσμος είναι γεμάτος με στρίγγλες που έχουν κάκιστο χαρακτήρα, ωστόσο εμπνέουν τρελά πάθη!

Από την άλλη πλευρά, όλες οι παραπάνω ατέλειες αποκτούν σημασία μόνον όταν ξεγελιέμαι από τα κοινωνικά πρότυπα και θεωρώ τον εαυτό μου σαν ένα άσχημο, ανεπιθύμητο αντικείμενο ηδονής. Όμως, πέρα από το φάσμα του σεξ, τα σωματικά ελαττώμματά μου δεν υφίστανται καν. Εκείνο που μετρά πραγματικά είναι η υγεία. Το σώμα μου είναι υγιές και αυτό αρκεί.

Πέρα απ' όλα αυτά, θα έλεγα πως υπάρχει μια ασυνείδητη, αμοιβαία άπωση ανάμεσα σε μένα και στους άντρες! Εκείνοι με απορρίπτουν συστηματικά, εγώ τους αποφεύγω αυθόρμητα. Είναι επίσης αλήθεια ότι δεν είμαι θερμή γυναίκα -ποτέ δεν είχα ισχυρές σεξουαλικές ορέξεις. Φαίνεται πως υπάρχει μέσα μου μια μυστηριώδης, ακατανίκητη δύναμη, η οποία με αποτρέπει να σχετίζομαι με άντρες και όσο περνούν τα χρόνια, τόσο περισσότερο εμπιστεύομαι και υπακούω σε αυτή τη δύναμη. Πιστεύω ότι η σεξουαλική πράξη θα μου έφερνε αηδία. Ποτέ δεν κυνήγησα το σεξ, δεν έχω αυνανιστεί ούτε μια φορά στη ζωή μου! Δεν έχω νιώσει ποτέ την ανάγκη να κάνω κάτι τέτοιο! Παλαιότερα είχα κάποιες σεξουαλικές φαντασιώσεις με άντρες, οι οποίες όμως γίνονται όλο και πιο σπάνιες. Απλά δεν μου έρχονται πλέον. Συχνά, μάλιστα, συλλογίζομαι πόσο απλούστερα, ξεκάθαρα, καλύτερα θα ήταν τα

πράγματα, αν δεν υπήρχε καθόλου το σεξ!

Κάτι τέτοιες σκέψεις με οδηγούν σε παλιές, ξεχασμένες συνειδητοποιήσεις: *Εγώ δεν ανήκω στο ανθρώπινο είδος.* Είμαι κάτι *διαφορετικό*, και αυτή η ξένη φύση μου αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα. Πιθανότατα αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος που το ανθρώπινο κοπάδι μοιάζει τόσο εχθρικό απέναντί μου, σα να προσπαθούν πάση θυσία να με αποβάλλουν από τον κόσμο τους. Δεν εξηγούνται, λοιπόν, όλα τα γεγονότα με βάση τις "καταγραφές στο υποσυνείδητο", όπως διατυμπανίζει ο Αλέξανδρος. Ειδικότερα η δική μου περίπτωση δεν εξηγείται με τίποτα! Λες και ισχύουν διαφορετικοί φυσικοί νόμοι για μένα! Ό,τι ισχύει για τους άλλους ανθρώπους δεν ισχύει για μένα και αντιστρόφως! *Δεν ανήκω εδώ. Έπεσα στη Γη, ένας Θεός ξέρει από πού...*

Κυριακή, 5 Μαΐου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' έναν μισοφωτισμένο διάδρομο υπάρχει μια μαύρη μεταλλική καρέκλα. Στο κέντρο του καθίσματος φαίνεται μια στρογγυλή τρύπα. Αντί για πλάτη, η καρέκλα έχει ένα μεταλλικό κοντάρι που καταλήγει σε κράνος. Άνθρωποι πηγαινοέρχονται συνεχώς μέσα στον διάδρομο, χωρίς να προσέχουν την καρέκλα. Πότε-πότε κάποιος πάει και κάθεται εκεί. Τότε, το μεταλλικό κράνος κατεβαίνει πάνω στο κεφάλι του και τον ναρκώνει. Εντέλει, ο άνθρωπος λυώνει, απορροφάται και χάνεται μέσα στην τρύπα.

Μια ομάδα ερευνητών, ανάμεσα στους οποίους αναγνωρίζω τον Αποστόλη, προσπαθούν να ανακαλύψουν γιατί εξαφανίζονται οι άνθρωποι σ' εκείνο το διάδρομο. Φυσικά, κανείς δεν υποψιάζεται ένα έπιπλο. Όμως, κάποια στιγμή σταματούν να περνούν άνθρωποι από εκεί. Η καρέκλα καταλήγει ν' απομείνει ολομόναχη μέσα στον διάδρομο, σκεπτόμενη: *Πότε θα έλθει κάποιος άνθρωπος εδώ, να μου*

κάνει παρέα; Νιώθω τόση μοναξιά. Ίσως, όμως, κάποτε να συναντήσω κάποιον σαν εμένα...

Πέμπτη, 9 Μαΐου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Αρχικά στάδια σχηματισμού της γης, μόρια στον άνεμο, ομορφιές ανομολόγητες στον κόσμο, που κανένα ανθρώπινο μάτι δεν μέλλει ποτέ να αντικρίσει...

Πύρινο, χρυσοκόκκινο περιβάλλον από αέρια και στιγμιαία υγρά, ρευστοί όγκοι που μεταλλάσσονται και στροβιλίζονται αδιάκοπα σε μια μανιασμένη, ατμώδη, λευκωπή ατμόσφαιρα.

Πανύψηλα όρη, χρυσαφένια ποτάμια, ουράνιοι καταρράκτες, απέραντες θάλασσες που ατμίζουν και απορροφώνται στα ουράνια – όλα συμπλέκονται, αλλάζουν διαρκώς μορφή, αφανίζονται σε απειροελάχιστους χρόνους. Μάζες αέρινες, συμπαγείς ή φασματικές, ρέουν στους πανίσχυρους ανέμους, η ύλη μετουσιώνεται με αδιάκοπες σχάσεις, συντήξεις, υπερπυκνότητες.

Στριγγοί ήχοι, εξώκοσμα θροΐσματα ταξιδεύουν στον καυτό μαζί με απόκοσμες, αλλόκοτες μουσικές συμφωνίες: "...and I need all the love that I get...". Ορχηστρικά μοτίβα, φωνές από πλάσματα που κάποτε θα εμφανιστούν ή δεν θα εμφανιστούν ποτέ πάνω στη γη, συρτοί ήχοι από παράδοξα οχήματα που μέλλουν να 'ρθουν σε μακρινές, ξένες εποχές – όλα αναμιγνύονται και συνυπάρχουν σε μια τρελή, ανίερη, ειρωνική συναυλία.

Μεταλλικοί ουρανοξύστες, εξοχικά σπίτια με γυρτές στέγες, θαυμαστοί ναοί, αριστοτεχνικά αγάλματα, άλογα που καλπάζουν μαζί, φιγούρες ανθρώπινες από διάφορες εποχές και τόπους σχηματίζονται ανεπαίσθητα πάνω στις αέρινες μάζες για να εξαφανιστούν εν ριπή οφθαλμού, προτού άλλες πάρουν τη θέση τους.

Είμαι ένα μόριο στον άνεμο που ταξιδεύει με απίθανη ταχύτητα, αλλάζει συνεχώς σύνθεση και κατεύθυνση,

"βιώνει" όλα αυτά, υπάρχει μέσα σε όλα αυτά, είναι όλα αυτά, είναι στα πάντα. Υπάρχω για ένα μόνο κλάσμα του δευτερολέπτου αλλά και για πάντα...

Πέμπτη, 23 Μαΐου 1991

Το βράδι κάναμε ένα ***τηλεπαθητικό πείραμα*** στον Ιανό: Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, "είδα" ένα άδειο βάζο, κάπως στρογγυλό. Το αντικείμενο που είχε τοποθετήσει ο δάσκαλος στο τραπέζι της εισόδου ήταν όντως ένα άδειο βάζο, σε οβάλ σχήμα.

Μετά το μάθημα πήγαμε σε φαστφουντάδικο μαζί με τη Βανέσα και την Αφροδίτη. Αρχικά, εκφράσαμε τις αμφιβολίες μας για όλα αυτά τα μεταφυσικά συστήματα που απαιτούν το "σπάσιμο του εγώ" και βασίζονται στον μεσαιωνικό σκοταδισμό, όπου κανείς δεν επιτρέπεται να αμφισβητεί την αυθεντία του Δασκάλου. Αργότερα, η Βανέσα μας εκμυστηρεύτηκε τα ισχυρά προαισθήματά της για ένα επερχόμενο παγκόσμιο κακό: Σκηνές αλλοφροσύνης εκτυλίσσονται παντού, καθώς ολόκληρη η ανθρωπότητα διασκεδάζει χαιρέκακα με τα διάφορα δεινά που εμφανίζονται, ώσπου το Κακό καταλαμβάνει τα πάντα.

... Πάντως, αναρωτιέμαι: Τι πραγματικά πετυχαίνει κανείς με το περίφημο ***"σπάσιμο του εγώ"***; Την κατάρριψη του εγωισμού, τάχα; Όπως εξήγησα και στα κορίτσια, τις τελευταίες μέρες έκανα ένα πείραμα με τον εαυτό μου: Φρόντισα να πράττω και να αισθάνομαι σύμφωνα με τις επιταγές του Αλέξανδρου, δηλαδή χωρίς ίχνος εγωισμού. Πολύ σύντομα, άρχισα να αδιαφορώ για τα ενδιαφέροντά μου, τις ανάγκες μου, τα θέλω μου, τα συναισθήματά μου επειδή, σύμφωνα με τα λόγια του δασκάλου, "όλα αυτά ικανοποιούν το εγώ, άρα είναι αρνητικά για την ψυχική εξέλιξη".

Το αποτέλεσμα: Αν το συνέχιζα αυτό λίγο παραπάνω, θα διαλυόμουν εντελώς, πιθανόν να σκεφτόμουν και την

αυτοκτονία! Γιατί, υπάρχει και κάτι που λέγεται χρόνος και δεν περνά χωρίς ενασχολήσεις κι ενδιαφέροντα. Επιπλέον, η αυτοεκτίμησή μου μειώθηκε στο ελάχιστο· άρχισα να σκέφτομαι πως σε τίποτα δεν τα καταφέρνω αρκετά καλά, ενώ οτιδήποτε κι αν κάνω είναι άχρηστο εφόσον εξυπηρετεί τη δική μου ικανοποίηση. Πνιγόμουν όλο και περισσότερο μέσα στην απραξία και την απάθεια· ήταν σα να μην υπήρχα -και αυτό, αρχικά, έμοιαζε με απελευθέρωση.

Τι συνέπειες μπορεί να έχει το περιβόητο "σπάσιμο του εγώ" στον ανθρώπινο ψυχισμό; Πιθανότατα, με την η απάρνηση του εγώ ίσως να καταστρέφονται κι άλλα πράγματα εκτός από τον εγωισμό. Ίσως να υπάρχει σοβαρός κίνδυνος για την ίδια την ψυχή. Δεν αποκλείεται καθόλου, όλα τα μεταφυσικά συστήματα να έχουν ως απώτερο σκοπό την καταστροφή και συγχώνευση των ψυχών σε κάτι άλλο, εφόσον όλα ανεξαιρέτως διατάσσουν το σπάσιμο του εγώ και την υποταγή σε κάποια "αυθεντία": "Όταν σπάσει το εγώ σας, τότε θα εισέλθουν μέσα σας άλλες, ανώτερες ενέργειες" ... "Όταν διαλυθεί το εγώ, τότε θα ενωθείτε με το Θεό", διατυμπανίζουν. Δεν ξέρω τι γίνεται, πάντως εμένα αυτό μου φαίνεται κάπως σαν τεχνική δαιμονισμού: *Τι ακριβώς εισέρχεται μέσα σε κάποιον, όταν δεν έχει πια αυτοσυνείδηση;*

Τετάρτη, 26 Ιουνίου 1991

Κατά τις έξι το πρωί ξεκινώ μια άσκηση χαλάρωσης στο κρεβάτι. Πέφτοντας βαθιά, αισθάνομαι αρκετά ενεργοποιημένη ώστε να επιχειρήσω ***αστρική προβολή***: Ασυναίσθητα οραματίζομαι δύο φωτεινά σημεία που διαγράφουν αντίθετες, κυκλικές, παράλληλες διαδρομές στον αέρα· μόλις φθάνουν στα δύο ακραία σημεία της διαδρομής τους, ένα ισχυρό ρεύμα με τραβά προς τα πάνω. Ξεκολλάω βίαια, από το κεφάλι προς τα πόδια, σταδιακά μα γρήγορα, ώσπου βρίσκομαι μετέωρη πάνω από το κρεβάτι. Σκέφτομαι να

μετακινηθώ παραπέρα, ωστόσο επιστρέφω αμέσως στο σώμα μου. Ξαναδοκιμάζω να “βγω”, βλέπω το αστρικό μου σώμα να επιμηκύνεται παρέξενα. Μετά βρίσκομαι μέσα σ' ένα άλλο σπίτι με λευκά πλακάκια. Η αστρική προβολή έχει καταλήξει σε όνειρο...

Πέμπτη, 27 Ιουνίου 1991

Το πρωί έκανα άσκηση χαλάρωσης, όχι ιδιαίτερα πετυχημένη. Διήρκεσε 40 λεπτά, που μου φάνηκαν σαν 15. Ύστερα, βυθίστηκα απότομα στο κενό σημείο και αμέσως ξεκίνησε μια αυθόρμητη ***αστρική προβολή***: Το αστρικό μου σώμα σηκώθηκε ως τη μέση, όμως δεν κατάφερα να ξεκολλήσω τα πόδια μου. Μπορούσα να το δω, φασματικό και κατάλευκο, από όλες τις πλευρές, ακόμη και από πίσω! Κατόπιν, αντιλήφθηκα ένα ευχάριστο κρύο ρεύμα ν' ανεβο-κατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη -υπέροχη αίσθηση που κράτησε μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα, πήγα ν' ανοίξω τα μάτια μου μα μου ήταν αδύνατο. Ξαφνικά, βρέθηκα πάλι μέσα στο κανονικό μου σώμα και ξύπνησα...

Περισπασμοί

Σάββατο, 29 Ιουνίου 1991

Σήμερα το απόγευμα περιμένουμε επισκέψεις: Θα έλθει η θεία Μαρία από τον Κορυδαλλό, μαζί μ' έναν υποψήφιο γαμπρό που θέλει να μου προξενέψει. Έτσι, με προτροπή της μητέρας μου, έχω πάει στο κομμωτήριο, έχω φορέσει τα πιο καλά μου ρούχα και έχω εξαφανίσει τα γυαλιά μου.

Το κουδούνι χτυπά και στο κατώφλι εμφανίζονται, εκτός από τη θεία και τον επίδοξο γαμπρό, η ξαδέρφη Αρχοντία και η μητέρα του γαμπρού, μαζί μ' ένα κέηκ για πεσκέσι. Εκ πρώτης όψεως, ο "γαμπρός" δεν μου φαίνεται άσχημη περίπτωση: Τον λένε Μιχάλη, είναι ψηλός, λεπτός, καλοντυμένος, φαίνεται ευγενής και, απ' όσο μου έχουν εξηγήσει, έχει μόνιμη δουλειά σε μεγάλη εταιρεία. Βέβαια, η φάτσα του δεν είναι τόσο της προκοπής, θυμίζει παντόφλα με μια τεράστια μύτη στο κέντρο. "Δεν πειράζει, καλός είναι, όταν το κάνετε θα του βάζεις ένα μαξιλάρι στη μούρη και θα είστε μια χαρά", χαριτολογεί η αδελφή μου. Όλα βαίνουν ευνοϊκά, η συζήτηση ξετυλίγεται σε κλίμα χαρούμενο, κάποια στιγμή φορώ και τα γυαλιά μου για να βλέπω πιο καθαρά πρόσωπα και πράγματα· ελπίζω, μόνο, οι διόπτρες να μην κόψουν τη όρεξη του "γαμπρού". Εντέλει, κανονίζουμε συνάντηση για το επόμενο Σάββατο.

Σάββατο, 6 Ιουλίου 1991

Φθάνει η επίμαχη μέρα και η θεία Μαρία επιμένει να περάσω από το σπίτι της, στον Κορυδαλλό, αρκετές ώρες πριν από την ώρα της συνάντησης με το νυμφίο -δεν κατάλαβα το γιατί. Τέλος πάντων, φθάνω εκεί κατά τις 3:00 το μεσημέρι, η θεία με υποδέχεται χαρούμενη, πιάνουμε

ζωηρή κουβέντα, δεν λείπουν και οι διακριτικές “ορμήνειες” σχετικά με το πως να σαγηνεύσω το γαμπρό. Τέλος πάντων, οι ώρες περνάνε μάλλον ευχάριστα, ώσπου φθάνει η ώρα 5:30 το απόγευμα κι έρχεται ο Μιχάλης για να με πάρει με το αμάξι του.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, αντί να πάμε να καθήσουμε κάπου οι δυο μας, ο τύπος με ενημερώνει ότι είναι καλεσμένος σ' ένα γάμο συναδέλφου του στις 6:00, οπότε θα πρέπει να περάσουμε από την εκκλησία. Αναγκάζομαι, λοιπόν, να παρευρεθώ στο γάμο ενός τελείως άγνωστού μου ανθρώπου, να περιμένω στην ουρά για τις απαραίτητες χαιρετούρες και στο τέλος, εκεί που έλεγα πως ξεμπερδέψαμε, μας πλευρίζει ένας συνάδελφος του Μιχάλη, μαυριδερός και αντιπαθητικός, και μας κολλάει να πάμε οι τρεις μας για καφέ! “Δεν ήξερα ότι θα συνέβαινε αυτό!”, μου δικαιολογείται ο “γαμπρός”.

Πηγαίνουμε, λοιπόν, και καθόμαστε σε μια κοντινή καφετέρια, όπου εκτυλίσσεται μια μάλλον ανούσια συζήτηση. Κάποια στιγμή, δοκιμάζω να ζωντανέψω την κουβέντα αναφέροντας ότι τα αυτοκίνητα γίνονται όλο και πιο πολλά, πνίγοντας τους δρόμους. “Α, βλέπω ότι σκέφτεσαι πολύ!”, μου κάνει ο νυμφίος με γνήσια απορία, σα να αντιμετώπιζε ένα σπάνιο φαινόμενο. Στο μεταξύ, ο φίλος του έχει αρχίσει να ψυλλιάζεται την κατάσταση και μας παρατηρεί περίεργα.

Δεν είχα αντίρρηση να ξαναδώ τον “γαμπρό” και του το έδειξα ξεκάθαρα. Εκείνος, όμως, δεν ξανάδωσε σημεία ζωής. Υποψιάζομαι πως όλη η φάση διοργανώθηκε μόνο και μόνο για να με επιδείξει στους συναδέλφους του, τάχα ως γκόμενα...

Δευτέρα, 15 Ιουλίου 1991

Παρά το φιάσκο του πρώτου μου βιβλίου, μέσα στην άνοιξη ολοκλήρωσα ένα δεύτερο μυθιστόρημα φαντασίας

με τίτλο “Νέμεσις”. Αρχικά είχα απευθυνθεί στον Χάλαρη για να το εκδώσει (προτού ακόμη συνειδητοποιήσω ότι με κορόιδευε), όμως εκείνος δεν θέλησε ούτε να το δει: “Εσείς δουλεύετε πάρα πολύ. Μη νομίζετε ότι αμέσως θα βγείτε και θα αναγνωριστείτε”, μου είπε στο τηλέφωνο.

Μετά από αρκετή έρευνα και αφού παρακολούθησα ένα σχετικό ρεπορτάζ στην τηλεόραση, κατάλαβα ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να αναγνωριστεί ένας Έλληνας συγγραφέας. Οι καινούργιοι θεωρούν δεδομένο ότι θα πρέπει να πληρώνουν τα έξοδα εκτύπωσης μέχρι το τέταρτο βιβλίο τους, ενώ τα χρήματα που εισπράττουν από δικαιώματα οι κάπως πιο καταξιωμένοι, είναι συνήθως μηδαμινά.

Έτσι, λοιπόν, πήρα την απόφαση να αναλάβω μόνη μου τα έξοδα έκδοσης του βιβλίου “Νέμεσις”. Γύρισα πολλούς εκδοτικούς οίκους ρωτώντας τιμές, μα όλοι ζητούσαν περίπου 500.000 δρχ (δηλαδή οκτώ μισθούς) για ένα βιβλίο τσέπης, χωρίς καν να βάλουν το όνομα της εταιρείας τους επάνω, ενώ για διανομή ούτε λόγος. Μόνο ο τυπογράφος Τζίμης Μαρκόπουλος, το αφεντικό της Χρυσάνθης, δέχθηκε να τυπώσει το βιβλίο μου έναντι 250.000 δρχ. Η ξαδέρφη δεν έπαψε στιγμή να με διαβεβαιώνει ότι το βιβλίο θα έβγαινε “πολύ ωραίο”.

Σήμερα, όμως, που η εκδοτική διαδικασία έχει ολοκληρωθεί και με κάλεσαν στο τυπογραφείο για να δω το τελικό προϊόν, διαπίστωσα πως αυτό δεν έχει καμία σχέση με τα συμφωνημένα! Κατ' αρχήν, το εξώφυλλο είναι απλή φωτογραφία μιας ζωγραφιάς που είχα φτιάξει εγώ. Δεν έχουν κάνει την παραμικρή επεξεργασία ή βελτίωση σε κομπιούτερ, όπως είχαμε πει. Το αποτέλεσμα, πολύ πρόχειρο. Επιπλέον, το κείμενο είναι τυπωμένο σε χαρτί λεπτό σαν τσιγαρόχαρτο, τα γράμματα πολύ μικρά, οι γραμμές πολύ κοντά η μία στην άλλη, τα περιθώρια πολύ στενά. Καμία σχέση με το δείγμα που είχαμε συμφωνήσει. Ακόμη κι εγώ, η συγγραφέας, δυσκολεύομαι να διαβάσω

αυτό το πράγμα -πόσο μάλλον ένας αναγνώστης! Ωστόσο, πλήρωσα το συμφωνημένο ποσόν χωρίς δεύτερη κουβέντα...

Τρίτη, 16 Ιουλίου 1991

Σήμερα, όμως, με περίμεναν χειρότερα: Έπρεπε να παραλάβω τα 1000 αντίτυπα αυτού του απίστευτου εντύπου και με κάποιο τρόπο να τα μεταφέρω στο δικό μου γραφείο, όχι πάνω από 500 μέτρα μακριά. Ο Μαρκόπουλος δεν ήταν διατεθημένος να μου παραχωρήσει ένα από τα αυτοκίνητά του για δέκα λεπτά, οπότε έπρεπε να βρω ταξί. Στήθηκα, λοιπόν, στην οδό Πειραιώς για αρκετή ώρα μα αποδείχτηκε αφύσικα δύσκολο να βρω έναν ταξιτζή πρόθυμο. Άλλωστε, κατά μυστήριο τρόπο, όλα τα ταξί που έβλεπα πήγαιναν στην αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή προς τον Πειραιά!

Εντέλει, αποφάσισα να φερθώ πονηρά: Πέρασα απέναντι, σταμάτησα έναν και του είπα να κάνει μια στάση έξω από το τυπογραφείο, χωρίς να του εξηγήσω το γιατί. Μόλις αντίκρισε τα δέματα με τα βιβλία που έπρεπε να κουβαλήσει στο πορτ μπαγκάζ του, παραλίγο να πάθει εγκεφαλικό! Όταν, μάλιστα, του εξήγησα πως θα έπρεπε να αλλάξει κατεύθυνση και να πάμε προς την Πανεπιστημίου, με κοίταξε με περίλυπο ύφος, χωρίς να βρίσκει καν το κουράγιο να διαμαρτυρηθεί. Τελικά, με πήγε ως την Ομόνοια κι εκεί με κατέβασε, αρνούμενος να προχωρήσει 100 μέτρα ακόμη, μέχρι το γραφείο μου!

Έτσι, λοιπόν, αναγκάστηκα ν' αφήσω έκθετα τα δέκα ογκώδη πακέτα στη μέση της πλατείας, για να τρέξω στο γραφείο και να φέρω ένα μικρό καρότσι που είχα εκεί. Το εν λόγω καρότσι χωρούσε μονάχα δύο δέματα των 100 βιβλίων, οπότε χρειάστηκε να κάνω πέντε δρόμους για να τα μεταφέρω όλα. Στο μεταξύ, εκατοντάδες απορημένα μάτια περαστικών παρακολουθούσαν την ταλαιπωρία μου· ωστόσο, το μόνο που με ένοιαζε ήταν να τελειώνω. Εντέλει, κατάφερα να κουβαλήσω και τα δέκα πακέτα στο γραφείο

χωρίς να μου κλέψουν κανένα. Πάλι καλά...

Δευτέρα, 22 Ιουλίου 1991

Από προχθές βρισκόμαστε μαζί με τον πατέρα μου και τη θεία Τασία στην Αγγλία για δεκαπενθήμερες διακοπές, με αφορμή το νέο γάμο της ξαδέλφης Θέλμας, η οποία με το που άνοιξε την πόρτα και με είδε, αναφώνησε: "Εσύ μόνο ψηλώνεις και τίποτε άλλο!" Μένουμε στο Temple Fortune, προάστιο του Λονδίνου, στη μονοκατοικία της θείας Μιράντας.

Χθες το βράδι έλαβε χώρα ο γάμος της Θέλμας με κάποιον Ανέστη, καλό παιδί, Κυπριακής καταγωγής. Ακολούθησε γλέντι, όπου είχα την ευκαιρία να χορέψω με τον Ντέμη, αδελφό της Θέλμας, ένα μόνο μπλουζ. Καθώς χορεύαμε ένιωθα να εκπέμπει μια "ζεστασιά", ένα θερμό κύμα θετικότητας. Ο 39χρονος Ντέμης είναι η μεγαλοφυία του σογιού μας: Καθηγητής Πανεπιστημίου από τα 25 του στον τομέα της Γενετικής και απ' ότι λένε, αυτός ανακάλυψε την ύπαρξη του βιολογικού ρολογιού. *Να 'ναι αλήθεια αυτό;* Επίσης, είναι πολύ γοητευτικός άνδρας, με μπόλικες κατακτήσεις στο άλλο φύλο.

Κατά τ' άλλα: Προσπαθούσα διαρκώς να μην αισθάνομαι παράταιρη μα δεν τα πολυκατάφερα. Κάποια στιγμή σηκώθηκα να χορέψω καλαματιανό, γνώριζα τα βήματα και ακολούθησα άνετα τον κύκλο χωρίς να καθυστερώ ή να σπρώχνω· ωστόσο, μου ήταν αδύνατο να αγνοήσω ένα διάχυτο κλίμα αποδοκιμασίας γύρω μου, μάλλον επειδή δεν χοροπηδούσα αρκετά. Μόλις πήγα να καθήσω, η θεία Τασία μόρφασε περιφρονητικά και είπε: "Ούτε εγώ ξέρω να χορεύω, δεν σηκώνομαι όμως!" Μα καλά, είναι τόσο άψογοι χορευταράδες, όλοι τους εκτός από μένα;

Τετάρτη, 24 Ιουλίου 1991

Επίσκεψη στο περίφημο μουσείο της μαντάμ Τυσσώ.

Ήταν εντυπωσιακό, όμως το φανταζόμουν μεγαλύτερο από πέντε-έξι αίθουσες. Είδαμε κέρινα ομοιώματα πολλών καλλιτεχνών, βασιλέων, πολιτικών, αστροναυτών κλπ.

Τα πρωινά εδώ περνούν κάπως ευχάριστα, με επισκέψεις σε πάρκα, μουσεία και άλλα αξιοθέατα του Λονδίνου. Τα απογεύματα, όμως, είναι πολύ βαρετά. Δεν έχω τίποτα να πω με όλους αυτούς τους βολεμένους και φαντασμένους συγγενείς. Δεν μου δίνουν και πολλή σημασία, άλλωστε. Ιδιαίτερα η θεία Τασία εκφράζει άπλετο θαυμασμό για την αδελφή μου, η οποία "είναι μέσα σε όλα, είναι διάολος", ενώ εμένα δεν χάνει ευκαιρία να με κριτικάρει διαρκώς: "Εσύ μοιάζεις σαν χαμένη", μου πετάει κατάμουτρα. Επιπλέον, θα πρέπει να την ανεχτώ 15 νύχτες ακόμη, δεδομένου ότι κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι και ροχαλίζει ασταμάτητα σαν αλυσοπρίονο, ενώ ο τεράστιος όγκος της (150 κιλά ελεφαντάκι) με στριμώγνει άκρη-άκρη. Αδύνατον να κλείσω μάτι όλη νύχτα...

Σάββατο, 27 Ιουλίου 1991

Rock Circus: Κέρινα ομοιώματα διάσημων ροκ σταρ μέσα σε γυάλινες προθήκες φαντάζουν σαν αληθινά. Φοράς ειδικά ακουστικά και καθώς πλησιάζεις ένα ομοίωμα, ακούς ένα χαρακτηριστικό τραγούδι του καλλιτέχνη.

Ύστερα μπαίνουμε σε μια αίθουσα με κερκίδες, όπου γίνεται συναυλία κέρινων ομοιωμάτων μέσα σε αντιπροσωπευτικά σκηνικά που αλλάζουν με κάθε τραγουδιστή. Τα ομοιώματα εντυπωσιάζουν με την ζωντάνια τους, τα φανταχτερά ρούχα, τις σχεδόν φυσικές κινήσεις -εφόσον πρόκειται για ρομπότ! Σε μια στιγμή, το σκηνικό περιστρέφεται και αλλάζει εντελώς. Τώρα, μέσα στο σκοτάδι βλέπουμε έναν τρισδιάστατο πύραυλο να εκτοξεύεται στο διάστημα, ενώ μια μαγευτική μουσική κατακλύζει το χώρο. Οπωσδήποτε, η πιο συναρπαστική εμπειρία μου στο Λονδίνο...

Δευτέρα, 29 Ιουλίου 1991

Επίσκεψη στο Βρεταννικό Μουσείο: Ιαπωνική τέχνη, ελγίνεια μάρμαρα, μουσικά όργανα απ' όλο τον κόσμο, αίθουσες γεμάτες αρχαία ευρήματα από διάφορους πολιτισμούς, δωμάτια αλλοτινών τόπων και χρόνων, κούκλες ντυμένες με εντυπωσιακές ενδυμασίες από διάφορες χώρες και εποχές.

Τέλος, περάσαμε στην αίθουσα με τις αιγυπτιακές μούμιες. Εκείνο που με αναστάτωσε περισσότερο, ήταν ένας τάφος ανοικτός, μ' ένα κουφάρι σχεδόν ανέπαφο, κουλουριασμένο εκεί μέσα: αποστεωμένο, σταφιδιασμένο, μαυρισμένο, αποτρόπαιο στην αλήθεια του. *Πώς γίνονται τα σώματά μας μετά το θάνατο...* Κι όμως, δεν διέφερε και πολύ από τα ζωντανά! Αυτό είμαστε, λοιπόν: Ένα δερμάτινο σακί γεμάτο κόκκαλα, σάρκινες μάζες και γλοιώδη υγρά. Αυτό το αηδιαστικό σακί καθορίζει ουσιαστικά την ύπαρξή μας: το ταΐζουμε διαρκώς, το στολίζουμε, το θεωρούμε ό,τι πιο σημαντικό, ταυτιζόμαστε μαζί του, ωστόσο δεν είναι παρά ένα ευτελές σάρκινο ασκί γεμάτο αηδίες. Μετά από αυτή τη συνειδητοποίηση, σιχαινόμουν να φάω για όλη την υπόλοιπη μέρα...

Παρασκευή, 2 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στον Πύργο του Λονδίνου. Πρόκειται για ένα μεσαιωνικό κάστρο που διαθέτει μεγάλο οπλοστάσιο, αίθουσα βασανιστηρίων (το μοναδικό δωμάτιο όπου ο κόσμος σχηματίζει τόσο μακριά ουρά), επιπλωμένο δωμάτιο κέρινου ιππότη, αίθουσα κοσμημάτων και στεμμάτων των βασιλέων, κλπ. Βόλτα στην παρακείμενη Γέφυρα του Πύργου, εντυπωσιακή κι επιβλητική. Είναι απίστευτο, πόσο βρώμικος είναι ο Τάμεσης. Και οι μέρες περνούν.

Ψυχική Εμπειρία: Το βράδι πήγαμε στο καζίνο του Λονδίνου μαζί με τη Θέλμα, τον Ανέστη και άλλους

συγγενείς. Έπαιξα στη ρουλέτα κι έχασα πέντε λίρες μέσα σε λίγα λεπτά. Μου άρεσε η όλη φάση: Πολυτέλεια, κατανυκτικό περιβάλλον, ελεγχόμενη ένταση. Μια και δεν είχα άλλα χρήματα να παίξω, κόλλησα κοντά στη ρουλέτα και προσπαθούσα να επηρεάσω το μπαλάκι, ώστε να πέφτει πάντα στο νούμερο 11. Μια φορά έπεσε διάνα, τρεις φορές στο ακριβώς διπλανό νταμάκι, σχεδόν πάντα δύο ή τρία νταμάκια πιο πέρα από το 11...

Κυριακή, 4 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στο Windsor Castle μαζί με τους θείους μου και κάποιους άλλους συγγενείς. Γραφικό, εξοχικό, τουριστικό μέρος -σήμερα νιώθω ότι βρίσκομαι όντως σε διακοπές! Δυστυχώς, δεν μπορέσαμε να μπούμε μέσα επειδή είναι κλειστό τις Κυριακές. Γυρίσαμε τον περίβολο του κάστρου και ύστερα κάναμε πικ νικ στις όχθες του Τάμεση. Στο σημείο αυτό τα νερά είναι καθαρά, ενώ η φύση τριγύρω απλώνεται θαλερή και γαλήνια. Από μακριά διακρινόταν το Πανεπιστήμιο Ήτον, στο μέσο μιας καταπράσινης πεδιάδας. Συναρπαστική μέρα η σημερινή...

Δευτέρα, 5 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στο εφιαλτικά γοητευτικό London Dungeon, παράρτημα του Madame Tussaud's. Πιστές αναπαραστάσεις της φρίκης του Μεσαίωνα, μέσα σε κατάλληλα διαμορφωμένους χώρους. Οι σκηνές ζωντανεύουν με ανάλογα ντυμένες κέρινες κούκλες που κινούνται με αρκετή φυσικότητα χάρη σε ρομποτικούς μηχανισμούς.

Εκατοντάδες κόσμος συρρέουν καθημερινά για να θαυμάσουν τα μακάβρια θεάματα: Η φωτιά που κατέστρεψε το Λονδίνο το 1666. Εκτέλεση δι' αποκεφαλισμού μετά από σύντομη δίκη. Το αίμα κρύο πιτσιλιέται από τον κομένο λαιμό και μας καταβρέχει. Μερικοί ουρλιάζουν τρομαγμένοι. Το κεφάλι, πεσμένο κάτω, κλυδωνίζεται πέρα δώθε,

ενώ τα μάτια ανοιγοκλείνουν ακόμη. Άνθρωποι ρακένδυτοι, στοιβαγμένοι και απομονωμένοι μέσα σε μικρά υγρά κελιά κλαίνε τη μοίρα τους. Άρρωστοι από πανούκλα, περιμένουν καρτερικά το θάνατο. Εγχειρήσεις και ακρωτηριασμοί χωρίς αναισθητικό. Μεγάλη ποικιλία τρόπων βασανισμού και θανάτωσης: Κάποιος σπαρταρά στην αγχόνη· κάποιον άλλο τον λιώνουν ανάμεσα σε βαρειές πέτρες· άλλον τον φυλακίζουν μέσα σε σιδερένιο κρεμαστό κλουβί, τόσο στενό ώστε δεν χωρά να ξαπλώσει και τον αφήνουν εκεί να πεθάνει από πείνα, ώσπου μένουν μόνο τα οστά. Κάποιον τον έχουν δέσει σε δέντρο, τον έχουν ξεκοιλιάσει, τα έντερά του κρέμονται έξω, έχουν ψήσει μερικά από τα εντόσθιά του και τον αναγκάζουν να τα φάει. Η βασίλισσα Βοαδίκεια μορφάζει φρικτά καθώς έχει ένα δόρυ μπηγμένο στο στήθος της. Άλλον τον βράζουν αργά μέσα σ' ένα μεγάλο καζάνι. Κάποιος ουρλιάζει καθώς τα μέλη του εξαρθρώνονται στον τροχό. Μια μάγισσα καίγεται στην πυρά.

Φωνές, ουρλιαχτά, κραυγές πόνου, βογγητά παντού -η ηχητική αναπαράσταση είναι το ίδιο τέλεια με την οπτική. Είμαι βέβαιη πως όλοι οι θεατές απολαμβάνουν τη σκοτεινή πλευρά του Μεσαίωνα, ή το πού μπορεί να φτάσει η διεστραμμένη θηριωδία του ανθρώπου, πάντα με την κατάλληλη δικαιολογία: πολιτικές, θρησκευτικές, ταξικές, φυλετικές και άλλες διαφορές.

Τετάρτη, 7 Αυγούστου 1991

Επιστροφή στην Αθήνα, αεροπορικώς. Τρίωρη στάση στη Σόφια, όπου έκανα παρέα με μια συνεπιβάτιδα. Ήταν ντυμένη απλά, είχε αυθόρμητο χαρακτήρα κι ένιωθα μια σπάνια άνεση μαζί της. Στην αρχή την πέρασα για φοιτήτρια, μα αργότερα μου αποκάλυψε πως ήταν γιατρός και ερευνήτρια γενετικής, εργαζόμενη στο Λονδίνο, όπως ο Ντέμης. Την ρώτησα αν είχε ακουστά τον ξάδελφό μου μα εκείνη είπε πως όχι. Παραξενεύτηκα λίγο: Πώς ήταν

δυνατόν να μην τον γνώριζε καθόλου τον διάσημο γενετικό επιστήμονα Ντέμη Ροντήρη;

Όταν φτάσαμε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού, την περίμενε ο σύζυγός της, ένα συμπαθητικό παιδί. Χάρηκα γι' αυτήν, μα δεν απέφυγα και λίγη ζήλεια. *Όλοι αυτοί τα καταφέρνουν τόσο καλά...*

Τρίτη, 20 Αυγούστου 1991

Σήμερα το πρωί, είχαμε ένα άσχημο θαλασσινό ατύχημα: Η αδελφή μου και η φίλη της η Μιλένα πήγαν οικογενειακώς στο Κατραμόνησο με τη βάρκα του Αντώνη. Οι άνδρες έλειπαν με τις ώρες για ψάρεμα και οι γυναίκες έμεναν στην παραλία με τα παιδιά. Κάποια στιγμή, ο μικρός Θανάσης κρύφθηκε πίσω από κάτι βάρκες και άρχισε να πίνει νερό χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι. Όταν τον βρήκαν, είχε ήδη χάσει τις αισθήσεις του. Ευτυχώς, υπήρχε εκεί ένας τύπος με κρις κραφτ κι έτσι μπόρεσαν να μεταφέρουν το παιδί εγκαίρως στο Ασκληπιείο Βούλας, όπου του έβαλαν ορό και οξυγόνο. Όταν φθάσαμε εγώ και οι γονείς μου εκεί, ο Θανάσης παρέμενε αναίσθητος, η Αλίκη έκλαιγε και ωδυρόταν, ενώ ο Αντώνης την φοβέριζε: "Αν πεθάνει το παιδί, θα σε σκοτώσω!". Εντέλει το παιδί συνήλθε αλλά έπαθε πνευμονία και το πήγαν στων Παίδων, όπου θα μείνει λίγες μέρες με ορό.

Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι, χτύπησε το τηλέφωνο: Ήταν ο Ζαφειράκης (!) και με ρώτησε αν μπορώ "να πεταχτώ" μέχρι το γραφείο του στη Νέα Σμύρνη, για να του κάνω μια επείγουσα δουλειά. Του απάντησα ότι "δεν μπορώ να πεταχτώ, επειδή είχαμε ένα ατύχημα σήμερα το πρωί, παραλίγο να πνιγεί ο ανηψιός μου". Έτσι, έστειλε την κυρία Ντίνα εδώ, να μου φέρει ένα κείμενο για μετάφραση, επειδή έκρινε πως η καινούργια γραμματέας του είναι ανίκανη. Τους έκανα τη δουλειά, με πλήρωσαν, τέλος κι αυτό. Περίεργη *σύμπτωση*, πάντως, να με θυμηθεί ο Λουκάς

ειδικά αυτή την ημέρα...

Πέμπτη, 29 Αυγούστου, 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με τη μαμά, βρισκόμαστε σ' ένα ωραίο εξοχικό μέρος. Ξαφνικά, όμως, πιάνει πυρκαγιά. Οι ντόπιοι ελευθερώνουν νερό από το ποτάμι, ώστε η πλημμύρα να σβήσει την φωτιά. Στο μεταξύ, εμείς τρέχουμε σ' ένα χωράφι για να σωθούμε. Στην άκρη του χωραφιού υπάρχει ένα 'χάσμα'. Περνώντας το, ξεκινά ένας άλλος κόσμος, θαυμάσιος, πανέμορφος, διασκεδαστικός, σαν έργο του σινεμά. Όταν επιστρέφουμε στον τόπο μας, διηγούμαστε στους άλλους όσα ζήσαμε εκεί. Τώρα, όμως, το χάσμα έχει κλείσει για πάντα. Ξυπνώ με μια αίσθηση γαλήνης και ικανοποίησης· ωστόσο, δεν θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες απ' αυτό το υπέροχο όνειρο. Κρίμα...

Σάββατο, 31 Αυγούστου 1991

Η μαμά κι εγώ βρισκόμαστε στη Σαλαμίνα, προσκεκλημένες για ένα διήμερο στο σπίτι της θείας Μαρίας από τον Κορυδαλλό. Έχουμε πάρει και τον εξάχρονο Γιάννη μαζί, ο οποίος μας ζαλίζει συνεχώς. Τι ήθελε η μητέρα μου και τον κουβάλησε; Δεν μπορεί πια να αντέξει δυο μέρες χωρίς τα κουτσούβελα της αδελφής μου;

Τέλος πάντων, δεν περνάμε κι άσχημα, κάνουμε τις βόλτες μας, πηγαίνουμε και στην παραλία. Σε μια φάση, καθώς περπατώ μαζί με τον μικρό, αντηχούν λαϊκά τραγούδια στο διαπασών, που έχει βάλει ένας γείτονας. Μόλις φθάνουμε ακριβώς έξω από αυτό το σπίτι, ακούγεται από το ραδιόφωνο μια βαριά μάγκικη φωνή: “Γειά σου Γιαννάκη, μάγκα!” Οι δυο μας γελάμε αυθόρμητα με τη *σύμπτωση*. Πέρα μακριά, πάνω στο βουνό, διακρίνω το σπίτι της Μαρίας Ψωμιάδου στο Στενό, εκεί όπου είχα περάσει μια ξέγνοιαστη βδομάδα το καλοκαίρι του 1977...

Παρασκευή, 9 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε φαστφουντάδικο μαζί με τη φίλη μου τη Λένα, όμως η συμπεριφορά των σερβιτόρων είναι περίεργη: Εξυπηρετούν τη Λένα, μα αγνοούν εντελώς εμένα. Συνεχώς καθυστερούν να με σερβίρουν, με δικαιολογίες του τύπου "Σε λίγο". Μια σερβιτόρα κάθεται απέναντί μου και χαζεύει.
"Γιατί δεν με σερβίρετε εμένα;" τη ρωτάω.
"Σε λίγο", μου απαντά περιπαικτικά εκείνη κι εγώ νευριάζω.
"Θα πάω να φάω αλλού!" Λέω και σηκώνομαι να φύγω.

Στο δρόμο αλλάζω γνώμη. *Γιατί να είμαι πάντα το θύμα;* σκέφτομαι. Γυρίζω πίσω κι απαιτώ να δω το διευθυντή. Οι σερβιτόρες αρνούνται να με οδηγήσουν σ' αυτόν. Ανεβαίνω τις σκάλες μόνη μου και καταλήγω σ' ένα μεγάλο λευκό χώρο, όπου βρίσκω το σκοτεινό δωμάτιο του διευθυντή. Διστάζω να μπω, προσπερνάω. *Και τι θα πετύχω; Δεν είναι αυτά για μένα,* συλλογίζομαι.

Ανεβαίνω μερικά σκαλάκια και μπαίνω σε μια τεράστια κρεβατοκάμαρα με πολλά λευκά χωρίσματα. Εκεί οι προϊστάμενοι πηδούν τις σερβιτόρες. Τους πιάνω στα πράσα. *Θα μπορούσα να τους εκβιάσω*, σκέφτομαι, αυτοί όμως σηκώνονται και με κυνηγούν. Τρέχω γρήγορα και καταφέρνω να βγω στη βεράντα, περνώντας μέσα από ένα παραθυράκι. Με κλωτσιές και χτυπήματα καράτε εξουδετερώνω δυο-τρεις που με προφταίνουν. Κρύβομαι κάπου στο πλάι, οι άλλοι νομίζουν πως πήδηξα κάτω, κι έτσι με χάνουν. Πηδώ τη μάντρα, ξεπερνώ μια επικίνδυνη γωνία, σκαρφαλώνω πάνω από κενό χώρο και καταλήγω πάνω σε κάτι κεραμίδια. Φοράω μπότες με στενό παντελόνι από μέσα. Η αίσθηση της περιπέτειας με ηδονίζει.

Στη συνέχεια πηδώ κάτω, σ' ένα μικρό πέτρινο δρομάκι, στο τέρμα του οποίου υπάρχουν σκαλιά μπροστά στην ξύλινη πόρτα ενός κτηρίου. Το όλο σκηνικό θυμίζει άλλη εποχή. Διστάζω να βγω στο μεγάλο δρόμο και τελικά

χτυπώ την ξύλινη πόρτα επειδή κάποιος πλησιάζει. Τελικά, μου ανοίγει ένας μεσόκοπος άνδρας. "Είμαι κουρασμένη από το δρόμο και απλώς θα ήθελα να ξεκουραστώ κανένα μισάωρο", του εξηγώ.

Μπαίνω μέσα και βλέπω ότι είναι ένα μπαρ παλιάς εποχής με ξύλινη διακόσμηση, γεμάτο καπνούς και ύποπτους θαμώνες. Ωστόσο, αισθάνομαι άνετα, σα να βρίσκομαι στο στοιχείο μου. Κάθομαι στον πάγκο του μπαρ και παίρνω μπαγιάτικα κουλούρια με ζάχαρη άχνη, σπασμένα πάνω σ' ένα μικρό πιάτο. Οι χαρτοπετσέτες είναι βρώμικες, μάλλον χρησιμοποιημένες. Λίγο πιο πέρα κάθεται ένας μαυροντυμένος βαρύς τύπος, που θυμίζει το Τέρας του Φρανκενστάιν.

Ερμηνεία: Όλη η ζωή μου σε αλληγορία. Συχνάζω σε κοσμικά μέρη μαζί με φίλους, ωστόσο στα περιβάλλοντα αυτά εγώ δεν γίνομαι αποδεκτή, για απροσδιόριστους λόγους. Συνηθισμένη μου ως τώρα αντίδραση, η φυγή. Ξαφνικά, όμως, αλλάζω νοοτροπία. Ψάχνω ν' ανακαλύψω τον "διευθυντή", για να βρω το δίκιο μου και να ξεδιαλύνω το μυστήριο της απόρριψής μου. Διαισθάνομαι, ωστόσο, πως οι "προϊστάμενοι" δεν θα πάρουν το μέρος μου, εφόσον αυτοί "πηδούν τις σερβιτόρες". Άλλωστε, σε όλα τα κυκλώματα οι υπηρέτριες έχουν τη μύτη ψηλά επειδή πηδιούνται με τους προϊσταμένους. Όμως, κάποιοι καταλαβαίνουν ότι ξέρω, γι' αυτό αρχίζουν να με καταδιώκουν και να με πολεμούν. Γρήγορα βλέπω ότι μια κατά μέτωπο επίθεση δεν θα μου βγει σε καλό, καθώς αυτοί είναι πολύ περισσότεροι κι εγώ δεν έχω συμμάχους. Γι' αυτό κρύβομαι όπου βρω...

Πέμπτη, 26 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο εξωτερικό και παρακολουθώ το γύρισμα ενός ισπανικού έργου, όπου μερικοί "γκρίνγκος" τρέχουν, πηδούν με σχοινιά, εκτελούν διάφορα κατορθώματα, μέχρι που ξεσκεπάζουν κάποιους

κατασκόπους. Όταν ξυπνώ θυμάμαι το όνειρο, θέλω να το γράψω αλλά μια περίεργη απροθυμία με καθυστερεί. Επιβάλλομαι στον εαυτό μου αλλά στο μεταξύ το έχω ξεχάσει σχεδόν όλο. Ύστερα δοκιμάζω να σηκωθώ μα τότε νιώθω μια άϋλη παρουσία δίπλα μου να με πιέζει, σα να έχει βάλει το πόδι της πάνω μου. Σκέφτομαι ότι πρόκειται για κόλπο του υποσυνειδήτου, κάνω ν' ανάψω το πορτατίφ αλλά αυτό δεν ανάβει. Σηκώνομαι όρθια, πηγαίνω σε άλλα δωμάτια του σπιτιού, το φως δεν ανάβει ούτε εκεί. Επιστρέφω στο κρεβάτι, όπου ξυπνώ πραγματικά...

"Νέμεσις", η συνέχεια: Αρνούμενη να παραδεχτώ ότι έχω πετάξει στον αέρα τέσσερις μισθούς για μια απαράδεκτη έκδοση, από τις αρχές του μήνα προσπάθησα να προωθήσω μόνη μου το μυθιστόρημά μου σε κάποιες εταιρείες διανομής εντύπων. Ωστόσο, όπως ήταν αναμενόμενο, κανένας από τους διανομείς δεν ήταν διατεθημένος ν' αναλάβει ένα τέτοιο βιβλίο. Όλοι με απέρριψαν με διάφορες δικαιολογίες.

Κατόπιν, προσπάθησα να διακινήσω μόνη μου το βιβλίο σε βιβλιοπωλεία και περίπτερα. Ελάχιστοι δέχθηκαν να πάρουν δυο-τρία αντίτυπα και να τα καταχωνιάσουν σε μια σκοτεινή γωνιά -σιγά μην τα έβαζαν στη βιτρίνα. Ευτυχώς, δεν άργησα να συνειδητοποιήσω πόσο χρονοβόρο, κουραστικό και άκαρπο θα ήταν να συνεχίσω τη διανομή μόνη μου. Ακόμη κι αν κατάφερνα να διαθέσω μερικά αντίτυπα, μετά θα έπρεπε να περνώ κάθε τόσο από τα βιβλιοπωλεία και να ελέγχω τις πωλήσεις -που δεν θα γίνονταν ποτέ! Κοντολογίς, θα παιδευόμουν επ' άπειρον για το τίποτα! Εντέλει, χάρισα καμιά τριανταριά αντίτυπα σε φίλους και συγγενείς, ενώ εγώ κράτησα τα υπόλοιπα 970 στοιβαγμένα πίσω από την πόρτα του γραφείου μου. Σε όποιον τα βλέπει και ρωτάει, λέω πως ανήκουν σε μια φίλη μου συγγραφέα, η οποία μου έχει ζητήσει να της τα φυλάξω προσωρινά.

Σήμερα το πρωί, έτυχε να περάσει από το γραφείο μου ο κύριος Βασιλείου, φίλος του πατέρα μου, επίσης συγγραφέας. Μου έφερε ένα μυθιστόρημά του που έχει γράψει και εκδώσει ο ίδιος, με δικά του έξοδα: Είναι μια αξιοπρεπέστατη έκδοση, με ωραία δουλεμένο εξώφυλλο, σωστό ματ χαρτί, καλή ευανάγνωστη γραμματοσειρά, φαρδιά περιθώρια, όλα τέλεια. Κάτω δεξιά στο εξώφυλλο διακρίνεται το όνομα ενός γνωστού εκδοτικού οίκου. Όπως μου εξήγησε ο κύριος Βασιλείου, δεν χρειάστηκε να πληρώσει περισσότερα χρήματα από μένα. “Σε γδύσανε!” μου είπε χαρακτηριστικά, συγκρίνοντας το βιβλίο του με το δικό μου. Τέλος. Δεν σκοπεύω να ξανασχοληθώ...

Κυριακή, 29 Σεπτεμβρίου 1991

Οικογενειακή επίσκεψη στον θείο Γιώργο στη Νίκαια. Αγνοώντας τη μόνιμη γκρίνια της γυναίκας του, η οποία δεν σταματά να επιτηρεί τα πάντα με βλοσυρό ύφος, ο θείος εξακολουθεί να με εκπλήσσει με τις επαναστατικές απόψεις του: “Ποτέ δεν μετάνιωσα που έβαλα μασέλες”, μας πληροφορεί σε μια στιγμή. “Μακάρι κάτι τέτοιο να ήταν εφικτό για κάθε μέλος του σώματος! Η ζωή θα ήταν πολύ καλύτερη, αν μπορούσαμε να αλλάζουμε με μηχανικά μέλη το κάθε τι που χαλάει πάνω μας με το πέρασμα του χρόνου!”

“Μα τότε θα γινόμασταν βιονικοί άνθρωποι!” του λέω, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

“Να δεις ότι αυτό κάποτε θα είναι δυνατόν, ίσως σε τριάντα ή σαράντα χρόνια!”

Παρόλο που δεν διαθέτει σπουδαία μόρφωση, ο θείος είναι ένα σκεπτόμενο άτομο και μπορεί να βλέπει πολύ μακριά...

Εκτεθημένη

Τετάρτη, 2 Οκτωβρίου 1991

Σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να συναντήσω τον Χάρη, τον "υπαρχηγό" του Αλέξανδρου, και να του μιλήσω για τις δυο αστρικές προβολές που πέτυχα πρόσφατα. Ενδόμυχη επιθυμία μου ήταν να ενδιαφερθεί για μένα και να μου δώσει μια πιο συγκεκριμένη τεχνική αστρικής προβολής. Εκείνος, όμως, μου είπε ότι δεν υπάρχουν τέτοιες τεχνικές και με συμβούλεψε να μην επιδιώκω εμπειρίες του είδους, επειδή δεν είμαι ακόμα έτοιμη και μπορεί να μου γίνουν έμμονη ιδέα. Εντάξει αν συμβαίνουν ακούσια, κατά τη διάρκεια της χαλάρωσης, μα μέχρι εκεί. Στο κενό σημείο να αφήνομαι, τίποτε άλλο, είπε.

Στη συνέχεια, μου εξήγησε ότι οι εμπειρίες που ξεκινούν από όνειρα είναι καθαρά δημιούργημα της φαντασίας μου, δηλαδή τίποτε αξιόλογο. "Όλα ξεκινούν από τον φόβο σου απέναντι στην πραγματικότητα, νιώθεις ανήμπορη να αντιμετωπίσεις ορισμένες καταστάσεις, γι' αυτό αναζητάς καταφύγιο στους κόσμους των ονείρων. Έχεις ενισχύσει τη φαντασία σου, μα η φαντασία μπορεί να σε εμποδίσει να προχωρήσεις επειδή προσφέρει ευχάριστες ψευδαισθήσεις. Επιπλέον, οι φαντασιώσεις διογκώνουν το εγώ", ήταν τα λόγια του. Πρέπει, λοιπόν, να σταματήσω τις φαντασιώσεις και να βιώνω την πραγματικότητα λεπτό προς λεπτό, όπως είναι. Καλύτερα να μην ασχολούμαι με όνειρα, αστρικές προβολές και τα τοιαύτα, που η αλήθεια τους δύσκολα ανιχνεύεται.

Δεν του άρεσε καθόλου όταν του εκμυστηρεύτηκα την παράξενη αίσθηση που έχω καμιά φορά, ότι δηλαδή εγώ είμαι το κέντρο του κόσμου και όλα περιστρέφονται γύρω μου. "Σαν την ξαδέρφη μου, που είναι σχιζοφρενής και

βλέπει διαρκώς μπροστά της έναν που κρατά μαχαίρι!” αναφώνησε κι εγώ απόρησα: *Τι σχέση έχει αυτό τώρα;* Τέλος πάντων, δεν έμεινα πάνω από μισή ώρα, επειδή ο Χάρης ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος και μου έδωσε την εντύπωση πως αδημονούσε να φύγω.

Δευτέρα, 7 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου έρχεται στο δωμάτιό μου μα δεν διακρίνεται καλά, σαν σε μισοσκόταδο. Ξαναχτυπά η πόρτα, είναι πάλι η αδελφή μου, ξαφνιάζομαι και τρομάζω, μα τότε παρατηρώ ότι η πρώτη Αλίκη δεν έχει κεφάλι, παρά μόνο ένα παράξενο κοίλωμα στη θέση του λαιμού!

Ο φόβος κάνει το όνειρο διαυγές και αποφασίζω να το μετατρέψω σε άσκηση διαλογισμού: Νιώθω ότι “βγαίνω”, μα δεν μπορώ να δω το αστρικό σώμα μου, παρά μονάχα λίγο τα πόδια. Δοκιμάζω ν' ανοίξω τα μάτια. Στην αρχή δεν μπορώ, μετά καταφέρνω να τ' ανοίξω αλλά δεν βλέπω. Στο μεταξύ, κάποια δύναμη με παρασέρνει βαθιά, μέσα σ' ένα φαρδύ πηγάδι. Πέφτοντας, περισσότερο σαν από έλξη μαγνήτη παρά σαν ελεύθερη πτώση, διακρίνω το χείλος του, επάνω ψηλά, ν' απομακρύνεται γοργά. Καταλήγω σ' ένα άλλο όνειρο, όπου είναι τώρα νύχτα και βαδίζω μαζί με παρέα σε ανηφορικό δρόμο, πλάι στη θάλασσα. Φώτα λαμπυρίζουν πέρα στην απέναντι όχθη, αστέρια αστράφτουν στον ουρανό...

Τρίτη, 8 Οκτωβρίου 1991

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι πάνω σ' ένα δέντρο και σκέφτομαι ότι τώρα που κοιμάμαι είναι πιο εύκολο να κάνω άσκηση. Κλείνω τα μάτια και ξεκινώ διαλογισμό. Σύντομα ένα μαύρο τούνελ έρχεται και με παρασέρνει μέσα του. Μου φαίνεται δισδιάστατο, σαν ταινία, έτσι γίνομαι κι εγώ δισδιάστατη. Η σκοτεινή σήραγγα με απορροφά γοργά, ενώ

διάφορες εικόνες φαίνονται να ξετυλίγονται απέξω μα δεν μπορώ να τις διακρίνω· είναι σα να τις βλέπω πίσω από σκούρο βέλο. Τότε θυμάμαι τον Αλέξανδρο, που δεν θέλει να κάνουμε τίποτα χωρίς να μας το έχει πει ο ίδιος, κι αρχίζω να ανησυχώ. Προσπαθώ να σταματήσω, αναστρέφω την πορεία μου ώσπου βγαίνω από το τούνελ και ξαναβρίσκομαι πάνω στο δέντρο. Ξυπνάω μετά από πίεση, αρκετά προβληματισμένη...

Τετάρτη, 9 Οκτωβρίου 1991

Χθες βρήκα το θάρρος και μίλησα μπροστά σε όλη την τάξη σχετικά με τις αστρικές προβολές μου και για δυο ακόμη πρόσφατα όνειρα, στα οποία επιχείρησα μετατροπή του ύπνου σε ύπνωση. Το έκανα σε μια στιγμή ψυχολογικής έντασης, πότε υπερίσχυσε η επιθυμία μου "να καταπλήξω τα πλήθη", και "να βουλώσω στόματα". Είμαι σίγουρη ότι πολλοί σοκαρίστηκαν, ίσως και να στενοχωρήθηκαν -αλλά δεν είναι αυτό που με απασχολεί.

Αρχικά, ένιωσα πως εκτονώθηκα με τις εξομολογήσεις μου· γρήγορα όμως μετάνιωσα που ανοίχτηκα. Για την ακρίβεια, δεν είδα κανέναν να εκπλήσσεται ευχάριστα. Υποψιάζομαι πως ό,τι κι αν κάνω εγώ, τη γη να φέρω πάνω και τον ουρανό κάτω, κανείς δεν πρόκειται να αναγνωρίσει την αξία μου.

Επιπλέον, ο δάσκαλος έσπευσε αμέσως να περιαυτολογήσει μπροστά στην τάξη: “Κι εγώ έχω κάνει εκατοντάδες αστρικές προβολές!”. Στη συνέχεια βάλθηκε να με αποθαρρύνει, λέγοντάς μου να μην ξανακάνω τίποτε άλλο επειδή είναι πολύ νωρίς, το υποσυνείδητό μου δεν είναι καθαρό ακόμη και υπάρχει κίνδυνος τρέλας από το ονείρεμα, ιδίως από τη μετατροπή του ονείρου σε ύπνωση. Κι όμως, αλλιώς μου τα είχε πει ο Χάρης, ότι δηλαδή δεν πειράζει να κάνω αστρικές προβολές, φθάνει να γίνονται αθέλητα κατά τη διάρκεια της άσκησης και όχι επίτηδες,

ενώ με είχε ενθαρρύνει να μετατρέπω συνειδητά το όνειρο σε ύπνωση. Ακόμη, ο Χάρης μου είχε πει ότι δεν υπάρχει ειδική τεχνική για αστρική προβολή, ενώ ο Αλέξανδρος λέει ότι υπάρχει και είναι πολύπλοκη. Αντιφάσκουν οι κύριοι...

"Ό,τι με εμποδίζει να προχωρήσω στην καθημερινή μου ζωή, θα με εμποδίσει και στο αστρικό πεδίο. Οπότε γιατί ν' αποπειραθώ ονείρεμα, αστρική προβολή ή κάτι τέτοιο;" πετάχτηκε ξαφνικά η Θεανώ, υπονοώντας ότι εκείνο που δεν μας επιτρέπει να εξελιχθούμε είναι το βεβαρυμένο μας υποσυνείδητο, δηλαδή ο εαυτός μας – σύμφωνα πάντα με τις διδαχές του Αλέξανδρου. Εγώ, όμως, υποψιάζομαι ότι μπορεί να υπάρχουν άλλοι, πιο σημαντικοί, εξωτερικοί παράγοντες αναχαίτισης.

Πέρα απ' αυτά, έχει κλονιστεί ξανά η εμπιστοσύνη μου για τον Ιανό. Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι ο δάσκαλος μας κοροϊδεύει με όλη αυτή τη βαρύγδουπη μυθολογία περί "προχωρημένων τμημάτων". Πριν τις καλοκαιρινές διακοπές, μας έλεγε ότι από Σεπτέμβρη θα κανονίζονταν νέα τμήματα. Κάποια Πέμπτη είπε για την "ερχόμενη φορά". Η ερχόμενη φορά έγινε τρεις εβδομάδες. Εντέλει, το νέο περιβόητο "προχωρημένο" τμήμα μεταφυσικής, στο οποίο ανήκω κι εγώ, αποδεικνύεται κάτι "ενδιάμεσο" -ούτε θεωρητικό, ούτε πρακτικό, δηλαδή τίποτα! Κατανοώ ότι δεν είναι όλοι οι μαθητές κατάλληλοι για "προαγωγή". Άλλοι, όμως, που θα μπορούσαν και θα ήθελαν να προχωρήσουν δεν τους επιτρέπεται, με σαθρές δικαιολογίες, όπως: "Είσαι συναισθηματική", ή "πολύ εύθικτη" ή "ανυπότακτη" κλπ.

Ακόμη, έχω λοιπόν έντονες υποψίες ότι τα φυσικά ταλέντα όχι μόνο δεν προωθούνται εδώ, αλλά σαμποτάρονται σκοπίμως με τρόπους πονηρούς. Τελικά, ποια γνωρίσματα χαρακτηρίζουν έναν "προχωρημένο" μαθητή; Μήπως το να δέχεται πειθήνια και παθητικά τις συχνά παράλογες νουθεσίες και ύβρεις του "παντογνώστη" δασκάλου; Η Βανέσα είδε το "φως" στην πρώτη της κιόλας

άσκηση χαλάρωσης, τα πήγαινε πολύ καλά και στα τηλεπαθητικά πειράματα, όμως κανείς από τους ιθύνοντες του Ιανού δεν έχει δείξει ενδιαφέρον. Τουναντίον, την αντιμετωπίζουν σα να είναι παρανοϊκή επειδή τους φέρνει κάποιες αντιρρήσεις και δεν επιδεικνύει την “πρέπουσα” τυφλή υποταγή στο δάσκαλο. “Είσαι νευρωτική και υστερική”, της έχει πει αρκετές φορές ο Αλέξανδρος, μπροστά σε όλους. Σαν αποτέλεσμα, η κοπέλα έχει μπλοκαριστεί, δεν έχει ξαναδεί το “φως”, ενώ η ως πρόσφατα ανεπτυγμένη τηλεπάθειά της δεν αποδίδει πλέον. Η Αφροδίτη, και αυτή προικισμένη με έμφυτη διαίσθηση, έχει επίσης μπλοκαριστεί και δεν προχωρά.

Δασκαλίστικη υποκρισία: “Ποιος από σας πήγε σε κάποιο ίδρυμα το καλοκαίρι, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του; Κανείς! Όλοι σας πήγατε διακοπές!”, μας μάλωσε σε μια στιγμή ο Αλέξανδρος και όλοι σίγησαν, αποδεχόμενοι την ενοχή τους. Αλήθεια, ποιός από τους “προχωρημένους” επισκέφτηκε φιλανθρωπικά ιδρύματα το καλοκαίρι; Η Ρένα που συνεχώς πετάει κακίες; Ή μήπως η Μαίρη, που το παίζει σπουδαία κότα επειδή είναι τσιράκι του δασκάλου; Μήπως, ο ίδιος ο Αλέξανδρος; Σιγά...

Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι αυτό που γίνεται στον Ιανό δεν είναι Μεταφυσική. Άλλα πράγματα περίμενα: πειράματα τηλεπάθειας, πνευματισμού, τηλεκίνησης, αστρικής προβολής, ψυχομετρίας κλπ, με χρήση συγκεκριμένων μεθόδων. Πέρυσι κάτι γινόταν, μα τώρα τίποτα! Μόνιμη δικαιολογία το μπλοκαρισμένο μας υποσυνείδητο. “Δεν μπορείτε να αποτυγχάνετε συνέχεια. Ύστερα, υποσυνείδητα η τεχνική συνδέεται με αποτυχία”, υποστηρίζει ο δάσκαλος, για να δικαιολογήσει την κατάργηση των τηλεπαθητικών πειραμάτων στην τάξη.

Όσο για την υπακοή, που τόσο εκθειάζουν οι δάσκαλοι, ξεκινά από μεταφυσικά θέματα και εξαπλώνεται πονηρά σε κάθε άλλο τομέα της ζωής του μαθητή. Κατά τη

διάρκεια του μαθήματος, αρκεί η έκφραση προσωπικής άποψης πάνω στο πιο ασήμαντο θέμα, για να χαρακτηριστούμε ανάξιοι μαθητές. Ορισμένες φορές, μάλιστα, ο Αλέξανδρος μας παρουσιάζει επίτηδες ορισμένες εξωφρενικές θεωρίες, για να βολιδοσκοπεί αντιδράσεις. Μόνον όταν αυτές είναι μηδενικές, ικανοποιείται. Η αλήθεια είναι ότι κανένας πλέον δεν τολμά να μιλήσει μέσα στην τάξη. Φοβόμαστε ν' ανοίξουμε το στόμα μας, μήπως θεωρηθούμε απείθαρχοι, απροσάρμοστοι, ανεπίδεκτοι. Δεν μου αρέσουν καθόλου όλα αυτά...

Σάββατο, 12 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανεβαίνω τα λευκά σκαλιά ενός παλατιού. Ένας ωραίος μυώδης άνδρας, όχι πολύ ψηλός, πλησιάζει και μου πιάνει το χέρι. Γινόμαστε φίλοι, φαίνεται καλός, καθόλου πονηρός. Με καθοδηγεί και μου δείχνει τους κήπους επάνω, που είναι πανέμορφοι με πολύχρωμα εξωτικά άνθη. Τρέχουμε μαζί και γελάμε σαν παιδιά. Υπέροχη αίσθηση...⇑

Μετά από άσκηση διαλογισμού στο λεωφορείο το πρωί, "πέφτω βαθιά" κι έχω την εξής ***ψυχική εμπειρία:*** Είναι σα να βρίσκομαι στην κορυφή ενός σκοτεινού τούνελ με τετράγωνη διατομή. Στο πάτο χαμηλά υπάρχει φως, φαντάζει σαν μια θάλασσα από φως. Η ίδια εμπειρία θα επαναληφθεί δυο φορές ακόμη, στις δυο επόμενες μέρες.

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 1991

Τεχνική Χαλάρωσης, δικής μου εμπνεύσεως: Από την ηλικία των δεκατριών ετών περίπου, ακούω καθημερινά μουσική με έναν παράξενο τρόπο: Κάθομαι σε μια καρέκλα, κλείνω τα μάτια και συγκεντρώνομαι στη μουσική, χτυπώντας το πόδι ρυθμικά στο πάτωμα. Ενίοτε τραγουδώ μαζί με τον τραγουδιστή. Αυτή η άσκηση δεν διαρκεί πάνω από μία ώρα και λαμβάνει χώρα συνήθως το βράδι...⇑

Η μητέρα μου φρικάρει όταν το κάνω αυτό. Μόλις με πάρει χαμπάρι, ορμάει στο δωμάτιό μου φωνάζοντας: “Θα χαζέψεις με τη μουσική που ακούς!”

Αλήθεια, όμως, γιατί ακούω μουσική με αυτό τον τρόπο; Είναι άσκηση χαλάρωσης για μένα: Μόνη με τον εαυτό μου, συγκεντρώνομαι και απολαμβάνω ήχους που ταιριάζουν με το υποσυνείδητό μου. Κάποτε άκουγα Γιάννη Μαρκόπουλο, τώρα προτιμώ ποπ και ροκ. Βρίσκω ότι αυτού του είδους η άσκηση με ηρεμεί και μ' ενεργοποιεί. Αποτελεί για μένα ένα είδος ψυχικής θεραπείας, κάτι που χρειάζομαι. Και, οπωσδήποτε, είναι μια ασχολία πιο ικανοποιητική από το να παρακολουθώ σαχλαμάρες στην τηλεόραση...

Τετάρτη, 23 Οκτωβρίου 1991

Παλιές Πληγές: Μετά από ζωηρή συζήτηση με τη φίλη μου την Αφροδίτη, μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι μεγάλο μέρος των προβλημάτων μου οφείλονται σε ανωμαλίες της σωματικής μου ανάπτυξης: Κατ' αρχήν, ήμουν ακόμη παιδί, μόλις είχα κλείσει τα δέκα, όταν μου ήλθε περίοδος. Παραδόξως όμως, αντί το σώμα μου να σχηματιστεί (όπως γίνεται όταν έλθει περίοδος στο κορίτσι), παρέμεινε παιδομορφικό: Ποτέ δεν έκοψα μέση, ο κορμός μου είχε πάντα κυλινδρικό σχήμα· τα στήθη παρέμειναν μικροσκοπικά, σαν 11χρονης· το βάρος μου ήταν πάντα 20 κιλά μικρότερο από το κανονικό, ενώ το ύψος μου υπερβολικό (1,62 στα 11 χρόνια μου). Με αυτές τις διαστάσεις δεν έδινα την εντύπωση παιδιού, αλλά ούτε και γυναίκας αργότερα. Γι' αυτό δεν γινόμουν πουθενά δεκτή, ούτε στις παρέες των παιδιών, ούτε στις κοριτσοπαρέες της εφηβικής ηλικίας.

Παράλληλα, από τη νηπιακή ακόμη ηλικία είχα πρόβλημα αποδοχής του φύλου μου. Από μικρή ήθελα να είμαι αγόρι: Όταν παίζαμε "Αδάμ και Εύα" με τον Γρηγόρη, του πρότεινα πάντα να είναι αυτός η Εύα -πράγμα που

εκείνος αρνιόταν βέβαια. Μου άρεσαν τα αγορίστικα παιγνίδια, δεν έπαιζα με κούκλες, ούτε είχα ποτέ όρεξη να παντρευτώ και να κάνω παιδιά. Ανέκαθεν ονειρευόμουν να γίνω πιλότος, αστροναύτης, επιστήμονας, όχι νοικοκυρά και μητέρα -πράγμα απαράδεκτο για ένα κορίτσι, ειδικά εκείνες τις εποχές.

Τώρα έχω κλείσει τα 28, όμως το σώμα μου δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου από τότε: Έχω ύψος 1,77 μ, βάρος 56 κιλά, το στήθος εξακολουθεί να είναι πλάκα, ο κορμός κυλιν-δρικός, παιδομορφικός. Ίσως γι' αυτό δεν άρεσα ποτέ στους άνδρες: Ένα 11χρονο παιδί δεν μπορεί να αρέσει σεξουαλικά. Ο ερωτισμός που εκπέμπω είναι ο ερωτισμός μιας 11χρονης. Μόνο σε ανώμαλους αρέσει, μόνο τέτοιους ελκύω. Τουλάχιστον, είχα πάντα τη σοφία να τους απορρίπτω...

Από ψυχολογική άποψη δεν νιώθω διαφορετικά από την εποχή που πήγαινα στο Δημοτικό: Δεν ένιωσα ποτέ πραγματικά γυναίκα, δεν έχω σοβαρές σεξουαλικές ορέξεις, αδυνατώ να ταυτιστώ με τον γυναικείο ρόλο (σύζυγος, παιδιά, φιλαρέσκεια, σεξουαλική δουλοπρέπεια, ηττοπά-θεια). Μέσα μου εξακολουθώ να αισθάνομαι παράξενα διαφορετική, σαν εξωγήινος που έπεσε στη γη. Ψυχολογικά δεν ξεπέρασα ποτέ την ηλικία των 11 ετών. Ίσως, όμως, να υπάρχει και κάποιο ορμονικό, οργανικό πρόβλημα: Γιατί έμεινα πάντα τόσο παιδομορφική; Πώς εξηγείται τόση καθυστέρηση στη διάπλαση του σώματός μου -παρά την εμφάνιση της περιόδου στα 11; Ίσως θα 'πρεπε να δω έναν γιατρό. *Δεν πρόκειται να το κάνω, όμως. Κατά βάθος ξέρω ότι το πρόβλημα δεν είναι οργανικό...*

Για να αναπτυχθώ "φυσιολογικά", θα 'πρεπε να είμαι ένα άλλο πρόσωπο, με άλλο σώμα και άλλη ψυχή, σε άλλο περιβάλλον. Όμως, είμαι αυτή που είμαι και κατά βάθος δεν θα 'θελα να ήμουν σαν τις άλλες. Η μέση γυναίκα δεν είναι παρά ένα "σκεύος ηδονής" για τον άνδρα: Η διάπλαση του

σώματός της, η συμπεριφορά της, οι κινήσεις της, δηλώνουν ακριβώς αυτό, δηλαδή τη διάθεση να χρησιμοποιηθεί. Αυτό ακριβώς είναι η "θηλυκότητα", που εγώ ποτέ δεν είχα. Αλλά και ως μητέρα, η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να διοχετεύει όλη την ενέργεια και τον χρόνο της στη φροντίδα των παιδιών. Εγώ δεν θα άντεχα ούτε μια μέρα έτσι.

Ό,τι κι αν είμαι, είμαι αυτή που είμαι και ουσιαστικά μου αρέσει αυτό. Το μόνο που πρέπει να κάνω, είναι να δεχθώ τον εαυτό μου όπως είναι και τη μοίρα που αυτό συνεπάγεται. Μόνο τότε θα είμαι πραγματικά ευτυχισμένη. *Ευχαριστώ Αφροδίτη...*

Κυριακή, 27 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι έξω από τον Ιανό μαζί με άλλους. Κάνω κούνια, μου αρέσει πολύ. Οι αλυσίδες υψώνονται πολύ ψηλά, κινδυνεύω να γυρίσω ανάποδα! Ξαφνικά, το μέρος γεμίζει με παιδιά που με εμποδίζουν και δυσανασχετώ.

Εκεί έξω βλέπω τον Αλέξανδρο, ο οποίος πουλάει ατζέντες και άλλα πράγματα. Σε μια στιγμή τα μαζεύει όλα βιαστικά και μπαίνουμε μέσα στο κτήριο. Κατεβαίνουμε σ' ένα υπόγειο από μια σκοτεινή σκάλα με σκουριασμένο χερούλι. Καταλήγουμε σ' έναν παράξενο πράσινο κήπο, όπου υπάρχουν κοτέτσια με σιδεριές. Μέσα είναι κλεισμένες κότες και κοκκόρια με μεγάλα σκληρά ράμφη και ασύμμετρα σώματα. Τα πτηνά αυτά αποτελούν εξελιγμένη διασταύρωση και έχουν περισσότερες δυνατότητες από τα συνηθισμένα κοτόπουλα. Κάτι δεν μου αρέσει, όμως.

Ερμηνεία: Ο Αλέξανδρος "εκτρέφει" τους μαθητές του σαν "κοτόπουλα", πιθανόν οι διδασκαλίες του να τους παρέχουν κάποιες επιπλέον δυνατότητες, όμως τους απομονώνει από τον κόσμο και τους χειραγωγεί απόλυτα. Και μένα κάτι δεν μου αρέσει σε όλα αυτά...

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου 1991

Η σημερινή ασυνήθιστη ***ψυχική εμπειρία*** ξεκινά σαν άσκηση διαλογισμού στον Ιανό, όπου εστιαζόμαστε στην αγάπη για την τάξη μας. Στην αρχή υπάρχει η γνώριμη αίσθηση παγκόσμιας ενότητας. Ύστερα, θολές ομιχλώδεις μάζες αρχίζουν να συστρέφονται μπροστά στη μαύρη οθόνη την κλειστών ματιών μου, σχηματίζοντας ένα φρικτό παραμορφωμένο κρανίο που χάσκει απαίσια σα να ουρλιάζει. Σύντομα το κρανίο μεταμορφώνεται σε λαμπερό λουλούδι, το οποίο με τη σειρά του δίνει τη θέση του σε μια απέραντη, φασματική, περιστρεφόμενη κοσμική δίνη. Αυτή απορροφά τα πάντα μέσα της, ώσπου όλες οι μορφές του Σύμπαντος περνούν μέσα από το "μάτι" της. Η δίνη μετασχηματίζει όλα τα πράγματα και τα ξερνάει κάπου αλλού, δημιουργώντας έτσι ένα νέο σύμπαν με καινούργιες μορφές. Ύστερα, μια νέα δίνη σχηματίζεται στο καινούργιο σύμπαν και η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται επ' άπειρον. Έκσταση...

Όταν συνέρχομαι, η καρδιά μου χτυπά σαν ταμπούρλο, αισθάνομαι συνεπαρμένη, αναστατωμένη, σαν να διαλύομαι. Με φωνή που τρέμει περιγράφω την εμπειρία μου μέσα στην τάξη. "Νιώθω παράξενα!" καταλήγω.
"Συνέχισε να νιώθεις παράξενα! Είναι ωραία!" μου λέει ο δάσκαλος.

Κυριακή, 17 Νοεμβρίου 1991

Προφητικό Όνειρο: Κάθομαι στο δωμάτιό μου και παρατηρώ μια φωτογραφία του Μάνου, που είναι παλιός μας γείτονας, περίπου στην ηλικία μου. Πάνω στο μαύρο φόντο της φωτογραφίας υπάρχουν χρωματιστές ακτίνες φωτός. Δίπλα διακρίνεται ένα αγγλικό ποίημα, που κάθε στίχος του αντιστοιχεί σε μια ακτίνα:

Into the night	(γαλάζια ακτίνα)
Out of love	(κόκκινη ακτίνα)

Through the purple daylight (μωβ ακτίνα)
When a golden ray attacks (πορτοκαλοκίτρινη ακτίνα)
Through the window grille (πράσινη ακτίνα)
Wish it were true (πρασινοκίτρινη ακτίνα)
Because you're dying (μαυροκίτρινη ακτίνα)
Dying (πιο σκούρα ακτίνα)
Dying (σχεδόν μαύρη ακτίνα)

Επαλήθευση: Την επόμενη Κυριακή ο Μάνος σκοτώνεται σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα...

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο εξωτερικό. Παρατηρώ ξερά χωράφια, όπου στέκονται αποστεωμένα ξανθά πρόβατα που μοιάζουν με γιγάντια καταΐφια, όμοια με αυτά που φάγαμε χθες στο σπίτι της Δανάης. Πιο πέρα, μια πέτρινη γέφυρα σχηματίζει σήραγγα πάνω από ένα ποτάμι. Εκεί κάτω διακρίνω μια γνωστή φυσιογνωμία. Μα... είμαι εγώ! Περνώντας μέσα από τη σκοτεινή σήραγγα, πλησιάζω τον εαυτό μου, ανάμεσα σε πλήθος ανθρώπων. Εκείνη, η άλλη Υβόννη, είναι μοντέρνα ντυμένη, με κίτρινο παντελόνι και κόκκινη μπλούζα. Τα μαλλιά της είναι περμανάντ, όπως τότε που ήμουν στην Ιταλία. Την χαιρετώ εγκάρδια: “Γειά σου, τι κάνεις;” Αγκαλιές, φιλιά, χαρές. Την ρωτάω τι έχει πετύχει ως τώρα. Λέει ότι απορρίφθηκε από το Πανεπιστήμιο για ένα μάθημα. Πηγαίνουμε μαζί στο γραφείο της Σχολής και βρίσκουμε τη διευθύντρια. Αισθάνομαι ευτυχία που βρήκα τον εαυτό μου, όμως τότε παρατηρώ ότι κρατώ στο χέρι μου έναν αναπτήρα με που έχει έναν αριθμό επάνω: 2017. *Σαν ημερομηνία λήξεως μου φαίνεται...*

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου 1991

Γύρω στο μεσημέρι ο Αντώνης και η Αλίκη ετοιμάζονταν να πάνε σε μια τοπική καφετέρια. Είχαν ήδη φτάσει

στην πόρτα, όταν ο Αντώνης μου έριξε μια περίεργη ματιά που σήμαινε “ας το καταδεχτούμε λίγο κι αυτό το καημένο” και με προσκάλεσε να πάω μαζί τους. Δέχθηκα αμέσως.

Σύντομα βρεθήκαμε σ' ένα ζεστό, ζωηρό περιβάλλον, κάπως σκοτεινό αλλά ευχάριστο. Παίξαμε βελάκια, μπήκα σε προσομοιωτή αγωνιστικού αυτοκινήτου, γέλασα αυθόρμητα με την παρέα, συζήτησα χαλαρά. Με πρόσεξαν και δύο άγνωστοι άνδρες. Τότε μόνο συνειδητοποίησα πόσο καιρό είχα να βγω έξω με μια “νορμάλ” παρέα...

Ξαφνικά, όλα έγιναν ξεκάθαρα μέσα μου: Θα μπορούσα κάλλιστα να έχω αναπτυχθεί φυσιολογικά, αν είχα γίνει δεκτή στους σωστούς κύκλους την εποχή που έπρεπε. Αν με είχαν αποδεχτεί οι κατάλληλες, φυσιολογικές παρέες κάποτε, αν δεν με απέρριπταν όλοι πριν καν με γνωρίσουν, τώρα όλα θα ήταν διαφορετικά: Ο τρόπος σκέψης μου θα ήταν “πολιτικά ορθός”, θα είχα ένα σύζυγο ή έστω έναν μόνιμο σύντροφο, θα μπορούσα να χορεύω το τσιφτετέλι, ίσως να είχα και παιδιά! Δεν θα είχα καταλήξει στον Ιανό. Κοίτα να δεις, λοιπόν: *Αυτοί φταίνε για ό,τι έχω γίνει, αυτοί φταίνε για ό,τι γίνομαι. Ό,τι κι αν γίνομαι...*

* * * *

Παρασκευή, 10 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε υπαίθριο χώρο. Μια νέα γυναίκα σκύβει προκλητικά· κάτω από τη μίνι φούστα φαίνεται γυμνός ο πισινός της. Όμως, τώρα παρατηρώ πως είναι καμένη! Κάποιοι αρπάζουν και πετούν το σώμα της πάνω σε σωρό από άλλα και όλα μαζί καταλήγουν σε χωνευτήριο.

Εγώ πολεμώ το κακό και αποφασίζω να σταματήσω τους κακοποιούς. Κάνω ν' απομακρυνθώ αργά, μα με προσέχουν καθώς ανεβαίνω σε μια σκάλα. “Εϊ, εσύ! Έλα εδώ!” μου φωνάζουν και γυρίζω, τάχα φοβισμένη. Γελούν,

ενώ ετοιμάζουν τα φλογοβόλα όπλα τους. Ζητώ ένα λεπτό, τάχα για να προσευχηθώ πριν πεθάνω. Αφού μου το επιτρέπουν, κάθομαι οκλαδόν πλάι σε έναν τοίχο για μια σύντομη άσκηση διαλογισμού.

Όταν τελικά τελειώνω και σηκώνομαι, οι εχθροί πυροβολούν αμέσως. Όμως, τα όπλα τους μόνο φωτοβολούν, χωρίς να λειτουργούν. Προσπαθούν να με αρπάξουν αλλά εγώ τους στέλνω να κυλήσουν στο χώμα με δυο στριφογυριστές κλωτσιές. Καταλαβαίνουν πως κάτι περίεργο συμβαίνει και αποσύρονται.

Ξέρω πως δεν έχω πολύ χρόνο ακόμα. Γρήγορα η επίρρειά μου στις μηχανές θα λήξει. Έτσι, σε μια στιγμή που οι διώκτες μου είναι αφηρημένοι, μπαίνω σ' ένα αμάξι με πράσινο φωσφοριζέ χρώμα και φεύγω αμέσως. Κάποιος από τους εχθρούς με κυνηγά με άλλο όχημα. Για να τον παραπλανήσω ρίχνω το δικό μου αυτοκίνητο σε έναν γκρεμό.

Σάββατο, 11 Ιανουαρίου 1992

Εξακολουθώ να μην ξέρω τι να κάνω με τον Διονύση: Είναι συμμαθητής μου στον Ιανό, μόλις μπαίνω στην τάξη με κοιτάζει και μου λέει "γειά σου", ωστόσο ποτέ δεν συνεχίζει "τι κάνεις;". Φαίνεται καλό και ήρεμο παιδί, μου αρέσει, όμως δεν νιώθω καθόλου άνετα να τον πλησιάσω. Δεν ξέρω τι να κάνω με αυτόν: Να πηγαίνω, ίσως, λίγο πιο νωρίς στον Ιανό για να του πιάνω κουβέντα; Μήπως να καθήσω δίπλα του; Μάλλον όχι. Άλλωστε, όταν θέλει ο άνδρας δεν διστάζει να μιλήσει: “Εκεί που θέλουν, βρίσκουν το θάρρος”, όπως λέει η μητέρα μου. Ίσως είναι καλύτερα να μιλήσω γι' αυτόν στην Αφροδίτη ή στον Νίκο. Αυτοί έχουν περισσότερη οικειότητα μαζί του...

Δευτέρα, 13 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρακολουθώ έναν

παράξενο αγώνα καράτε. Οι δύο ανατολίτες αντίπαλοι βρίσκονται μέσα σε μια γυάλινη πυραμίδα. Ακούγεται βροντερή η φωνή του ενός εκ των δυο: "Ξέρω τι θέλεις να κάνεις· απαγορεύεται από τους νόμους Ιαπωνίας και Κίνας!"

Ο άλλος, με ένα δυνατό χτύπημα στην κορυφή, κάνει την πυραμίδα θρύψαλλα, τα οποία σκορπίζονται παντού, κατακόβουν τον αντίπαλο και σκεπάζουν εντελώς το πάτωμα. Το μόνο που μένει τώρα απ' αυτόν είναι ορισμένα όπλα του, κλεισμένα μέσα σε γυάλινη θήκη...

Η βραδινή βόλτα στα πέριξ επανέφερε στη συνείδησή μου το ξεχασμένο ***Αρχέγονο Αίνιγμα:*** Εγώ, ως η μοναδική συνείδηση του σύμπαντος. Εγώ, το κέντρο του Κόσμου. Όλα όσα αντιλαμβάνομαι να υπάρχουν εκεί έξω, δεν είναι παρά προβολές, εικόνες που περιστρέφονται συντονισμένες γύρω μου. Οι άλλοι, τι μπορεί να είναι; Κινούμενες εικόνες; Απατηλές οπτασίες; Τι μου συμβαίνει; Για ποιό σκοπό;

Η αιώνια απορία που δεν διατυπώνεται καν. Αυτό είναι το πρόβλημα που θά 'πρεπε να λύσω. Όλα τα υπόλοιπα -οι καθημερινές έγνοιες, τα προσωπικά μου προβλήματα, οι προβληματισμοί για τα κοινωνικοπολιτικά και άλλα ζητήματα- απλώς αποσπούν την προσοχή μου από το Αρχέγονο Αίνιγμα, με αποπροσανατολίζουν συστηματικά, ώσπου ξεχνώ...

Τρίτη, 14 Ιανουαρίου 1992

Απόψε αποφάσισα να "ανοιχτώ" (όπως τόσο συχνά μας πειθαναγκάζει ο Αλέξανδρος) και ν' αποκαλύψω στην τάξη τις πρόσφατες πνευματικές ανησυχίες μου. Παραμερίζοντας ένα έντονο χτυποκάρδι, μια πανίσχυρη εσωτερική φωνή που ούρλιαζε "όχι!", προχώρησα σε σημαντικές εκμυστηρεύσεις μπροστά σε όλη την τάξη σχετικά με το Αρχέγονο Αίνιγμα. Τα λόγια μου έβγαιναν αβέβαια, φοβισμένα, ενώ ο δάσκαλος με κοίταζε μ' ένα περίεργο, ίσως

κακόβουλο βλέμμα. Στο τέλος μειδίασε πονηρά και μου πέταξε: "Πρόσεξε μην παρανοήσεις!". Ύστερα απευθύνθηκε σε όλη την τάξη και προχώρησε σ' ένα πομπώδες λογίδριο του τύπου: "Αυτά είναι παιγνίδια που σας παίζει το Εγώ, κάνοντάς σας να πιστεύετε ότι είστε κάτι το σπουδαίο, κάτι το ιδιαίτερο! Γι' αυτό το λόγο συχνά νομίζετε ότι αποτελείτε στόχο αόρατων δυνάμεων!"

Από τη μία εξεπλάγην, επειδή αυτά ακριβώς είναι τα αισθήματα που με πλημμυρίζουν σε όλη μου του ζωή. Από την άλλη, ο δάσκαλος χλεύασε αυτά τα αισθήματα και τα απέρριψε με άμεση περιφρόνηση. Κανένας από τους συμμαθητές δεν είπε κουβέντα. Ένιωθα όμως τα ειρωνικά τους βλέμματα πάνω μου, συμπυκνωμένη αρνητική ενέργεια να εκτοξεύεται εναντίον μου. Η ψυχική μου ηρεμία κλονίστηκε αμέσως. Αισθάνομαι χάλια από εκείνη την ώρα. Πάνω που ένιωθα πως ξανάβρισκα τον εαυτό μου, χάθηκα ξανά.

Λοιπόν, *δεν* πρέπει να αποκαλύπτω στον δάσκαλο το κάθε τι για τον εαυτό μου. Είναι *λάθος* να διηγούμαι στους άλλους τις μεταφυσικές μου εμπειρίες ή τις ανακαλύψεις μου από τους διαλογισμούς. Οι άλλοι, σα νά 'ναι συνεννοημένοι, πάντα απομυθοποιούν, διαστρεβλώνουν, απορρίπτουν ο,τιδήποτε τους πω. Με μπλέκουν σε ρητορικές διαμάχες, τις οποίες είναι αδύνατον να κερδίσω, εφόσον ωθούμαι ν' αποδείξω με τη λογική πράγματα που εκ φύσεως δεν αποδεικνύονται με τη λογική. Δεδομένου, μάλιστα, ότι εγώ δεν θεωρούμαι αυθεντία (όπως π.χ. ο Αλέξανδρος), η ήττα μου σ' αυτές τις λεκτικές διαμάχες είναι εξασφαλισμένη. Το αποτέλεσμα: Αμφιβολίες, απογοήτευση, ψυχικό μπλοκάρισμα. Πηγαίνω πίσω αντί μπροστά.

Είναι απαραίτητο να αναπτύξω τη σιωπή. Χρειάζεται να καταπολεμήσω την ανάγκη μου για επιβεβαίωση, η οποία συχνά με παρασύρει να λέω περισσότερα απ' όσα πρέπει. Η σιωπή είναι χρυσός...

Τρίτη, 21 Ιανουαρίου 1992

Ο Αλέξανδρος κάνει λόγο να συγκεντρωθούν περίπου 5.000.000 δραχμές, ώστε αυτός να μπορέσει ν' αγοράσει ένα μεγάλο κτήμα στην επαρχία, όπου θα κτιστεί το άσραμ του. Με πολύ φυσικό τρόπο, μας αναγγέλλει ότι αν 50 μαθητές προσφέρουν από 100.000 δρχ ο καθένας, το ποσόν καλύπτεται! Ως αντάλλαγμα, οι "χορηγοί" θα έχουν την τιμή να εργαστούν εθελοντικά στο κτήμα που θα αγοράσει ο δάσκαλος με δικά τους λεφτά. Το περίεργο είναι ότι αρκετοί μαθητές δηλώνουν αμέσως προθυμία να δώσουν αυτά τα χρήματα, ενώ άλλοι παραχωρούν και πουλάνε δικά τους κτήματα χωρίς δεύτερη σκέψη. Στη συνέχεια, ο δάσκαλος παρουσιάζει τις "έκτακτες εισφορές" ως υποχρέωσή μας, αφήνοντας να εννοηθεί ότι το ύψος των προσφερόμενων ποσών καθορίζει και την αξία του μαθητή! Μιλάει συνεχώς, ασταμάτητα, και όλοι εκεί μέσα τον ακούνε σαν Θεό επί της Γης. Όλοι εκτός από μένα.

Πιστεύω ότι ο Αλέξανδρος δεν δίνει δεκάρα για μας. Τον ενδιαφέρουν μονάχα οι δωρεές και οι εισφορές. Τις περισσότερες φορές, τρώει όλη την ώρα του μαθήματος παραπονούμενος για καθυστερημένες συνδρομές και παραμελημένες εισφορές. Μου σπάει τα νεύρα. Εγώ πληρώνω κανονικά τη μηνιαία συνδρομή μου, ταξιδεύω κάθε Τρίτη απόγευμα επί μιάμιση ώρα για να φτάσω στη σχολή κι άλλη τόση για να επιστρέψω σπίτι μου τα μεσάνυχτα, και τελικά το μόνο που μαθαίνω εκεί είναι πως κάποιοι δεν έχουν πληρώσει τη συνδρομή τους. Εδώ και αρκετούς μήνες δεν μαθαίνω τίποτα πια στον Ιανό. Απλά χάνω το χρόνο μου και συγχίζομαι...

Κυριακή, 26 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια πέτρινη μεσαιωνική πόλη-κάστρο, μαζί με τον αγαπημένο μου. Είμαι μια άλλη: Έχω διαφορετικό πρόσωπο και μακριά

μαύρα μαλλιά. Ορδές σαρακηνών επιτίθενται συχνά στο κάστρο. Πολεμώ εναντίον τους μαζί με τον σύντροφό μου ώσπου αυτός δολοφονείται, ενώ εγώ ξιφομαχώ με τρεις εχθρούς: Τους ενός του κόβω το χέρι, του άλλου τα πόδια, τον τρίτο τον ξεκοιλιάζω. Ο αρχηγός τους, όμως, με καταδιώκει. Πίσω από τζαμαρίες εκτίθενται σεντούκια με θησαυρούς. Κλείνω τα καπάκια με ψυχοκίνηση, χάρη στη δύναμη της σκέψης. Έτσι νικώ τον πειρασμό του πλούτου.

Αργότερα κρύβομαι στην άκρη ενός δρόμου υπό κατασκευή, πίσω από ψηλούς θάμνους, και ακούω μερικούς εργάτες να συνομιλούν: "Παλιά, κάποιος είχε δολοφονηθεί εκεί. Τα κόκκαλά του είναι σκόρπια κάπου ανάμεσα στους θάμνους. Το νευρικό του σύστημα τώρα καλύπτεται από πέτρες και λάσπη", τους ακούω να λένε. Ξέρω ότι εννοούν τον αλλοτινό σύντροφό μου. Τελικά, καταφεύγω στο ψηλότερο δώμα του κάστρου για να μη με βρει ο εχθρός. Από εκεί περνώ τα τείχη και κατεβαίνω γρήγορα το βουνό. Σκοπεύω, όμως, να επιστρέψω κάποτε. Ωστόσο, η πολυτέλεια της πόλης με παρασύρει. Στέκομαι και κοιτάζω μερικά αστραφτερά κοσμήματα σε βιτρίνες, ιδίως τα σκουλαρίκια. Καθυστερώ, ξεχνιέμαι, αρχίζω ν' αδιαφορώ για το σκοπό μου...

Τρίτη, 4 Φεβρουαρίου 1992

Αρχίζω να προβληματίζομαι έντονα σχετικά με τον Διονύση: Εξακολουθεί να με χαιρετάει μόλις με βλέπει αλλά μετά είναι εντελώς ψυχρός μαζί μου. Απλά μου είναι αδύνατο να του μιλήσω, Έτσι, έχω ήδη ζητήσει από την Αφροδίτη να τον βολιδοσκοπήσει με τρόπο, μα δεν βλέπω πρόοδο. Της είπα να ενημερώσουμε και το Νίκο, εκείνη όμως μου απάντησε πως ο Νίκος δεν έχει φιλικές σχέσεις με τον Διονύση, λένε μονάχα ένα ξερό "γεια". Απόψε, όμως, πριν αρχίσει το μάθημα στον Ιανό, είδα ότι οι δυο άνδρες συνομιλούσαν πολλή ώρα και αντάλλαξαν κασέτες. *Κάτι*

δεν πάει καλά εδώ...

Τρίτη, 11 Φεβρουαρίου 1992

Δεδομένου ότι στη γυναίκα μετρά πολύ περισσότερο η εξωτερική εμφάνιση παρά τα πνευματικά προσόντα, κι επειδή το 70% της γυναικείας εμφάνισης είναι τα μαλλιά, εδώ και λίγο καιρό μου έχει καρφωθεί η φαεινή ιδέα ν' αγοράσω μια περούκα. Σκέφτομαι ότι μια πλούσια, μακριά, μελαχροινή κώμη θα με μεταμορφώσει. Με καινούργιο εντυπωσιακό μαλλί, μοντέρνα γυαλιά και το ανάλογο βάψιμο θ' αλλάξω τύπο, θα αποκτήσω μια δεύτερη, γοητευτική, θηλυκή ταυτότητα στους νέους κύκλους που σχεδιάζω να μπω, αν και δεν ξέρω ακόμα ποιοί είναι αυτοί.

Τέλος πάντων, σήμερα το απόγευμα πήρα την απόφαση να επισκεφθώ το SuperHair, ένα ινστιτούτο καλλονής στην Πατησίων, το οποίο ειδικεύεται στις περούκες. Από την αρχή, δεν αισθανόμουν άνετα εκεί μέσα: Οι κυρίες ήταν, βέβαια, ευγενικές, μα έχουν τον τρόπο να σε βομβαρδίζουν διαρκώς με μηνύματα του τύπου: "Έχεις μαύρα χάλια, ευτυχώς όμως που ήλθες εδώ, εμείς θα σε σώσουμε!". Μου φαίνεται ότι σε τέτοιους χώρους εξάρεται συστηματικά η ανασφάλεια των γυναικών για την εξωτερική τους εμφάνιση, ενώ τους κάνουν αδιάκοπη πλύση εγκεφάλου σχετικά με το πόσο πολλά πράγματα χρειάζεται να κάνουν για να εξαλείψουν τα αμέτρητα σωματικά τους ελαττώματα -αρκεί να τ' ακουμπήσουν χοντρά! Είναι φυσικό, λοιπόν, μια λίγο αφελής και ματαιόδοξη γυναίκα να μη ξεμπερδεύει ποτέ από τα ινστιτούτα καλλονής. Εγώ, όμως, κατάφερα ν' αντισταθώ στην ψυχική επίθεση και αγόρασα απλώς μια περούκα με τ' όνομα "Jessie": Έχει μαλλιά μακριά ως τη μέση, όλο μπούκλες και ωραίες ξανθές ανταύγειες. Ωστόσο, για κάποιο μυστηριώδη λόγο που δεν πολυκατάλαβα, δεν γινόταν να την παραλάβω αμέσως. Θα χρειαστεί να ξαναπάω στο SuperHair δυο μέρες αργότερα...

Πέμπτη, 13 Φεβρουαρίου 1992

Λοιπόν, η περούκα που μου πάσαραν τελικά, δεν έχει ξανθές ανταύγειες! Παραπονέθηκα γι' αυτό, εκείνες όμως υποστήριξαν πως οι ανταύγειες υπήρχαν αλλά δεν ξεχώριζαν καλά εξαιτίας του φωτισμού! Εντέλει, πλήρωσα τις 35.000 δρχ, δεν μου έδωσαν απόδειξη με τη δικαιολογία ότι δεν εκπίπτει από την εφορία, κι έφυγα μάλλον ταραγμένη. Όταν έφθασα στο σπίτι, προσπάθησα να διακρίνω τις ανταύγειες, που ήταν όμως άφαντες.

... Στις μέρες που ακολουθούν, θα επιχειρήσω κι άλλες αλλαγές στην εμφάνισή μου: δυο φορές θα πάω στον Ιανό φορώντας μια πολύ κοντή στρετς φούστα, η οποία ανεβαίνει ακόμη περισσότερο όταν περπατάω, ενώ φτάνει μέχρι τον αφαλό αν προσπαθήσω να τρέξω! Όταν κάθομαι, πρέπει τα πόδια μου να είναι υποχρεωτικά σταυρωμένα -και πάλι όμως, όλο και “κάτι” φαίνεται, όπως μου έχουν πει οι γονείς μου. Το θέμα είναι ότι δεν αισθάνομαι καθόλου άνετα με αυτή τη φούστα. Απορώ, πώς οι άλλες γυναίκες βολεύονται με τέτοια ρούχα;

Οι φίλες μου, η Βανέσα και η Αφροδίτη, μου εξηγούν πως ναι μεν η φούστα με κολακεύει επειδή έχω καλλίγραμμα πόδια μα δεν μου ταιριάζει επειδή η μετρημένη προσωπικότητά μου δεν συμφωνεί με αυτή την άσεμνη αμφίεση. Κι έχουν δίκιο. Τα ράσα δεν κάνουν τόν παπά. Δεν μπορώ να γίνω πουτάνα, δεν μου βγαίνει, τι να κάνουμε; Δεν θα γίνω ποτέ “θηλυκό”. Ας είμαι ο εαυτός μου. Δεν μπορώ παρά να είμαι μόνον ο εαυτός μου. Έτσι πρέπει...

Περί Έρωτος: Αλήθεια, πόσο αγαπούν οι άνδρες τις γυναίκες και αντιστρόφως; Είναι γεγονός ότι σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, σε όλες τις εποχές, οι γυναίκες πάντα αναγκάζονταν να μετα(παρα)μορφώνονται για να “αρέσουν” στους άνδρες: Παλαιότερα οι Κινέζες παραμόρ-

φωναν τα πόδια τους σε τέτοιο σημείο ώστε αδυνατούσαν να περπατήσουν. Οι αρχαίες Αιγύπτιες ξύριζαν το κεφάλι και φορούσαν περούκα. Οι ιθαγενείς σε πολλές αφρικανικές φυλές χρησιμοποιούν μεταλλικά εξαρτήματα για να παραμορφώνουν το πρόσωπο και το σώμα τους, συχνά με φρικτούς τρόπους. Οι μουσουλμάνες εξαφανίζονται τέλεια πίσω από τα τσαντόρ. Οι πολιτισμένες γυναίκες της δύσης μεταμορφώνονται βάφοντας το μαλλί και το πρόσωπο, κάνοντας πλαστικές εγχειρήσεις, ή φορώντας ρούχα που "κτίζουν" έναν ορισμένο τύπο σώματος, ένα σώμα που “δεν το δίνει η φύση”, όπως λέει και η διαφήμιση. Πάντως, σε καμία περίπτωση, η γυναίκα δεν επιτρέπεται να μένει φυσική. Κάτι τέτοιο θεωρείται ασχήμια και έλλειψη θηλυκότητας.

Από την άλλη πλευρά, οι άνδρες ποτέ και πουθενά δεν χρειάζεται να απαρνηθούν τη φυσικότητά τους. Σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, οι γυναίκες τους αποδέχονται απόλυτα, χωρίς την παραμικρή απαίτηση. Ο άνδρας, αντίθετα, μοιάζει να μην αντέχει τη θέα μιας φυσικής, ανεπιτήδευτης γυναίκας· δεν αγαπά τη γυναίκα αλλά την μετα(παρα)μόρφωσή της. Ερωτεύεται αυτό που δεν είναι πια γυναίκα. Ο άνδρας δεν γυρίζει ποτέ να κοιτάξει τη φυσική γυναίκα, ακόμη κι αν είναι top model. Κοιτάζει το τσακισμένο πόδι αν είναι Κινέζος, την ψεύτικη περούκα αν είναι αρχαίος Αιγύπτιος, τα ξεχειλωμένα χείλη και αυτιά ή τις χαρακιές στο σώμα αν είναι Αφρικανός, το εξεζητημένο ντύσιμο ή το μακιγιάζ αν είναι “πολιτισμένος”. Αυτού του είδους τα στολίδια, οι μετα(παρα)μορφώσεις, σε συνδυασμό με την παραδοσιακή δουλοπρέπεια, θεωρούνται ακαταμάχητη “θηλυκότητα”. Όσο πιο παρα(μετα)μορφωμένη, εξαρτημένη, υποτακτική φαίνεται μια γυναίκα, τόσο πιο ελκυστική γίνεται στους άνδρες. Έστω κι αν κατά βάθος πρόκειται για μέγαιρα...

Τρίτη, 18 Φεβρουαρίου 1992

Τελειώνοντας το μάθημα στον Ιανό, έτυχε να βρεθούμε στο ίδιο τρόλλεϋ με τον Νίκο. Καθήσαμε μαζί και μετά από μερικές φλυαρίες αποφάσισα να του μιλήσω για τον Διονύση:

"Μπορώ να σου πω κάτι εμπιστευτικό;" τον ρωτώ αρχικά.

"Ναι, βέβαια, πες μου".

"Μου αρέσει ένα παιδί από το τμήμα αλλά δεν έχω το θάρρος να του μιλήσω. Έχω παρατηρήσει ότι εσύ μιλάς μαζί του... Είναι ο Διονύσης! Ίσως σου έχει πει κάτι η Αφροδίτη γι' αυτό..."

"Α, ο Διονύσης. Καλό παιδί, είναι καλό παιδί".

"Μήπως θα μπορούσες να του πεις κάτι για μένα; Να δεις αν θα μπορούσε να γίνει κάτι;"

"Μα ναι, φυσικά... Θα πρέπει όμως να το φέρουμε με τρόπο το θέμα, να μην καταλάβει ότι βολιδοσκοπούμε"

"Αυτό είναι το καλύτερο. Σε ευχαριστώ!"

"Α, μα τι λες, τίποτα..."

Επιτέλους, ένα θετικό βήμα! Ο Νίκος μου φάνηκε αρκετά θετικός και πρόθυμος. Έδειξε, όμως, ότι δεν είχε ιδέα για το θέμα. Κατά πάσα πιθανότητα, η Αφροδίτη δεν του έχει πει τίποτα. Δεν της κρατώ κακία, απλά βλέπω ότι δεν μπορώ να βασίζομαι σ' αυτήν για σπουδαία πράγματα...

Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 1992

Μανούλα: Χθες το απόγευμα, που πήγαμε οικογενειακώς για ν' αγοράσω καινούργιο ψυγείο, η μαμά δεν σταμάτησε στιγμή να με πατρονάρει τι να διαλέξω. Μου έσπασε τα νεύρα και φύγαμε χωρίς να πάρω τίποτα. Σήμερα το πρωί, που πήγα μονάχα με τον πατέρα μου, πήρα το ψυγείο που ήθελα χωρίς εκνευρισμούς και προβλήματα. Γενικότερα, παρατηρώ τελευταία πως έχω την τάση να χάνω τον έλεγχο των σκέψεων και των αντιδράσεών μου, όποτε μιλάω με τη μητέρα μου. Κάθε μας κουβέντα καταλήγει σε

ένταση, εκνευρισμό, ίσως και καυγά. Αυτό επειδή εκείνη σπεύδει να κριτικάρει και να αποθαρρύνει οποιαδήποτε σκέψη ή πρωτοβουλία μου. Έχω την εντύπωση πως η μητέρα μου είναι υπεύθυνη για χρόνια διέγερση αρνητικών καταγραφών μέσα μου.

Όταν ήμουν μικρή, το θεωρούσα φυσικό να κανονίζει η μάνα μου την κάθε μου κίνηση: Τι θα φάω, τι θα φορέσω, που θα πάω κλπ., ενώ με βομβάρδιζε ασταμάτητα με νουθεσίες του τύπου "Μην τρέχεις, θα πέσεις!" ... "Μην σκαρφαλώνεις, θα χτυπήσεις!" ... "Μην πηγαίνεις τόσο ψηλά στην κούνια!" ... "Μη μαλώνεις με τ' άλλα παιδιά, θα σε δείρουν", κ.ο.κ. Μέχρι τα 15 μου με μπανιάριζε η ίδια και δεν τον θεωρούσε περίεργο. Μέχρι τα 20 μου φρόντιζε να ελέγχει σχολαστικά τι θα φορέσω, μου επέβαλλε να φοράω κομπινεζόν μέσα από τα ρούχα, ερχόταν πάντα μαζί μου στα μαγαζιά κι εγώ το θεωρούσα φυσικό να διαλέγω τα ενδύματα που άρεσαν σ' αυτήν. Θυμάμαι, δοκίμαζα φούστες, παντελόνια, φορέματα, και το κομπινεζόν φαινόταν από μέσα παράταιρο – κάποιες πωλήτριες που έτυχε να το δουν, σίγουρα θα έπαθαν την πλάκα τους. Μέχρι τα 25 μου περίπου, ήμουν άρρηκτα δεμένη με τη μαμά, η οποία προγραμμάτιζε σχολαστικά την κάθε μου κίνηση, σα να ήμουν ρομπότ. Δεν είχα παρέες, ούτε μου έλειπαν, επειδή είχα τη μητέρα. Οι γονείς μου δεν ανησύχησαν ποτέ γι' αυτό, τους αρκούσε που ήμουν καλή μαθήτρια. Φυσικά, δεν με προόριζαν ποτέ στα σοβαρά για επιστήμονα. Απλά, το διάβασμα ήταν εκείνο που θα με συγκρατούσε από τις "κακές συναναστροφές".

Ακόμη και τώρα, κρύβω τα ημερολόγια που γράφω, μήπως τα δει η μητέρα και δεν τα εγκρίνει. Υποψιάζομαι, όμως, ότι τα έχει ήδη διαβάσει, εφόσον ξέρει ότι πηγαίνω στον Ιανό -χωρίς να της το πω εγώ- και απαιτεί να σταματήσω. Νομίζει ότι πρέπει να κατασκοπεύει οτιδήποτε κάνω, την παραμικρή μου κίνηση, επειδή δεν μου είχε ποτέ

εμπιστοσύνη. Όταν είμαι μόνη κάτω, στο σπίτι μου, συνηθίζει να έρχεται κάθε ένα τέταρτο για διάφορους δήθεν λόγους, ουσιαστικά όμως για να κατασκοπεύσει. Αν γράφω στο ημερολόγιό μου, σπεύδω να κρύψω τα “πειστήρια του εγκλήματος” πριν αποκαλυφθεί το πλημμέλημα. Αν ακούω τραγούδια, φροντίζω να κλείσω αμέσως το κασετόφωνο, πριν δει ότι ακούω μουσική καθισμένη σε μια καρέκλα και της φανεί περίεργο. Πρέπει να ξεφύγω από την ασφυκτική επιρροή της μαμάς. Πώς όμως; Μήπως να μετακόμιζα κάπου αλλού;

Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου 1992

Τελευταία παρατηρώ ορισμένες αλλαγές στη συμπεριφορά μου, “αρνητικής” χροιάς. Για παράδειγμα, δεν παραχωρώ πια το κάθισμά μου στο λεωφορείο, δεν πετάγομαι σαν ελατήριο μόλις δω δίπλα μου κάποιο ραμολιμέντο. Ελάχιστοι γέροι έχουν πράγματι αυτή την ανάγκη· άλλωστε, γιατί βγαίνουν τσάρκα πρωί-πρωί ή ντάλα μεσημέρι, όταν οι εργαζόμενοι ταλαιπωρούνται στα λεωφορεία για να πάνε ή να έλθουν από τη δουλειά;

Ακόμη, δεν κυνηγώ πια τόσο παράφορα τις παρέες. Δεν είμαι πλέον διατεθημένη να ταλαιπωρούμαι γύρω στις τέσσερις ώρες με τα λεωφορεία κάθε φορά, για να δω κάποιους, οι οποίοι μάλιστα, δεν ξέρω τι ρόλο βαράνε. Εξακολουθώ να τους συναντώ καμιά φορά, όμως έχω κόψει τα πολλά γελάκια και τις αηδίες. Κάποτε ήμουν πιο ευγενική και ανεκτική με τους ανθρώπους, ίσως επειδή μου έλειπε η αυτοπεποίθηση και αποζητούσα την αποδοχή τους. Τώρα, όμως, δεν αισθάνομαι υποχρεωμένη ν' ανέχομαι τον κάθε μαλάκα.

Σήμερα το απόγευμα ειρωνεύτηκα έναν κουφό γέρο στη στάση του τρόλλεϋ, ενώ αργότερα έκλεισα το τηλέφωνο σε κάποιο βλάκα που με εκνεύρισε: Βρισκόμουν στο γραφείο μου, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Από το

ακουστικό ακούστηκε μια άγρια, μάγκικη αντρική φωνή: “Τι είναι εκειειεί;”
“Δακτυλογραφήσεις-Μεταφράσεις”, απάντησα ήρεμα.
“Ποιός είναι εκεί;” γκάριξε ξανά ο τύπος, μάλλον θυμωμένος, πριν καν αποσώσω τα λόγια μου.
“Είμαι η Υβόννη Φεζάρρη. Τι θα θέλατε;”, ρώτησα ευγενικά.
“Ποιά Υβόννη Φεζάρρηηηη;” μούγκρισε όλο νεύρα.
Τότε, ήρεμα πάντα, έκλεισα το τηλέφωνο.
Ο τύπος ξαναπήρε αμέσως, έξω φρενών: “Άκου να δεις, πώς τολμάς να μου κλείνεις το τηλέφωνο; Ξέρεις ποιός είμαι εγώ;”
“Συγγνώμη, κόπηκε η γραμμή”, δικαιολογήθηκα.
Εκείνος, όμως, συνέχισε να ωρύεται ακάθεκτος: “Αν είσαι συ μια φορά μάγκας, τότε εγώ...”.
Ξανάκλεισα το τηλέφωνο κι έφυγα αμέσως από το γραφείο. Ανεβαίνοντας την Πατησίων προς τον Ιανό, ένιωθα μέσα μου μια πρωτόγνωρη αίσθηση απελευθέρωσης.
... Λέει και ξαναλέει ο δάσκαλος ότι “Δεν υπάρχει στ' αλήθεια ***Καλό και Κακό***. Υπάρχει μονάχα η οπτική γωνία από την οποία βλέπουμε τα πράγματα”. Οι άλλοι μαθητές συμφωνούν ανεπιφύλακτα, εγώ όπως έχω ορισμένες αμφιβολίες, τις οποίες προσπαθώ να ξεδιαλύνω με διαλογισμό:

Η Δύναμη είναι Κακό: Όταν είσαι είναι πιο ισχυρός από ένα άλλο ον, φυσικά και αυθόρμητα υπάρχουν δύο τρόποι να του συμπεριφερθείς: α) Αν το ον είναι λίγο ασθενέστερο από σένα, κοιτάς να το υποτάξεις, να το καταστήσεις “υπάλληλό” σου, είτε με τη βία, είτε με τη φιλανθρωπία· στην τελευταία περίπτωση, θα σου χρωστά αιώνια ευγνωμοσύνη και θα είναι υποχρεωμένο να σε υπηρετεί εφ' όρου ζωής, διαφορετικά θα φανεί “αχάριστο” και “ανάξιο”, με ολέθριες συνέπειες για την θέση του στην κοινωνία. β) Αν το ον είναι πολύ ασθενέστερο από σένα, π.χ., ένα μικρό ζώο ή ένα έντομο, τότε σου είναι εντελώς

άχρηστο, οπότε απλά το εξολοθρεύεις χωρίς δεύτερη σκέψη.

Το Κακό είναι Δύναμη: Η Κακία (η αυθόρμητη επιθυμία να βλάπτεις άλλα όντα) είναι το ισχυρότερο κίνητρο για "δράση" και "πρόοδο". Ορισμένοι άνθρωποι συγκεντρώνουν στα χέρια τους υπερβολική Δύναμη, η οποία τελικά μεταφράζεται σε χρήμα, φήμη, υψηλή θέση στην κοινωνία, εξουσία. Οι Κακοί έχουν τη φυσική τάση να συνασπίζονται σε *κυκλώματα*, τα οποία εντάσσονται όλα σ' ένα παγκόσμιο υπερκύκλωμα. Σκοπός των κυκλωμάτων είναι να διασφαλίζουν τη διακίνηση της Δύναμης μέσα σε πολύ συγκεκριμένους κύκλους ανθρώπων. Γι' αυτό το λόγο τα μέλη των κυκλωμάτων αλληλοϋποστηρίζονται με θρησκευτικό φανατισμό, έτσι ώστε η Δύναμη να μη διαρρέει ποτέ έξω από τις κάστες τους.

Το Κακό ταυτίζεται με την απληστία, δηλαδή με την αρρωστημένη επιθυμία να επιθυμείς περισσότερα απ' όσα φυσιολογικά σου αναλογούν. Για παράδειγμα, για να ζήσει ένας άνθρωπος χρειάζεται να καταναλώνει συγκεκριμένο αριθμό θερμίδων κάθε μέρα (1500-2500). Αν όμως κάποιος απαιτεί να έχει, ας πούμε, 5000 θερμίδες στη διάθεσή του καθημερινά, τότε αυτός είναι ένας άνθρωπος του Κακού. Ομοίως, ένα άτομο χρειάζεται γύρω του ένα ζωτικό χώρο 20-30 μ2. Για μια οικογένεια, αυτός ο χώρος πολλαπλασιάζεται επί τον αριθμό των ατόμων που την αποτελούν, πχ 80-120 μ2 για μια συνηθισμένη οικογένεια. Αν, τώρα, μια τετραμελής οικογένεια απαιτεί να κατοικεί σε έπαυλη 500 μ2, αυτό είναι Κακό. Στον αντίποδα υπάρχουν τα θύματα, δηλαδή οι φτωχοί, που αναγκάζονται να ζουν με λιγότερα απ' όσα φυσιολογικά χρειάζονται.

Η Ιεραρχία είναι ένας βασικός μηχανισμός των κυκλωμάτων του Κακού. Χάρη στον καταμερισμό της εργασίας, ο κάθε άνθρωπος τοποθετείται στην κατάλληλη θέση, απ' όπου καλείται να προσφέρει στην κοινωνία όσο γίνεται περισσότερη από την ενέργειά του, σύμφωνα με τις

ικανότητες, την εξειδίκευσή του αλλά και τη διάθεσή του για "προσφορά" στο σύνολο, άρα στους αρχηγούς. *Κάθε σύνολο ανάγεται στον αρχηγό του.*

Έτσι, η κοινωνία αναθέτει μια πολύ συγκεκριμένη ασχολία στον κάθε άνθρωπο: Τα παιδιά πάνε σχολείο. Οι γυναίκες γίνονται κατά κύριο λόγο ερωμένες και νοικοκυρές. Οι άνδρες εργάζονται στα γραφεία ή στα εργοστάσια. Οι πιο "προικισμένοι", δηλαδή οι πιο άπληστοι, γίνονται διευθυντές. Σε κάθε περίπτωση, υποχρεωνόμαστε εκ των πραγμάτων να εκτελούμε ολημερίς δουλειές βαρετές, άχαρες, κουραστικές, αποχαυνωτικές, συχνά χωρίς ξεκάθαρο σκοπό. Απλά, μας απασχολούν διαρκώς με διάφορες σαχλαμάρες προκειμένου να απομυζούν την ενέργειά μας, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο. Κι εμείς αφηνόμαστε μέσα σε μια αυτάρεσκη δυστυχία, καμαρώνοντας ότι "είμαστε άνθρωποι χρήσιμοι στην κοινωνία".

Τα κάθε είδους ***κυκλώματα*** (μυστικές εταιρείες, σατανιστές, αιρέσεις και τα συναφή) ελέγχουν αυστηρά τις τύχες των απλών ανθρώπων μέσω ειδικών μηχανισμών (εργασία, φτώχια, πατριαρχία, θρησκεία, πατρίδα, νεποτισμός, κλπ) μα και οι ίδιοι υπακούνε σε μια άκαμπτη, αδιαμφισβήτητη ιεραρχία. Έτσι, ας πούμε, τα αφεντικά μιας εταιρείας καθορίζουν τη ζωή των υπαλλήλων τους με διάφορους τρόπους, πάντα όμως σε συμφωνία με τη γραμμή που παίρνουν από τα "ψηλά" κλιμάκια της ελίτ. Αλλά, το σίγουρο είναι ότι και αυτοί οι "υψηλά ιστάμενοι" λογοδοτούν σε κάποιους άλλους, ακόμη πιο σημαντικούς "υψηλά ιστάμενους" κ.ο.κ. Έτσι, γίνεται φανερό πως η ενέργεια και η δύναμη ακολουθούν μια αυστηρά μονοδρομική πορεία μέσα από συγκεκριμένα κανάλια ανθρώπων, ώσπου καταλήγουν σ' ένα μυστικό Κέντρο.

Λέγεται ότι η εποχή μας χαρακτηρίζεται από παθητικότητα. Όντως, πιο συντονισμένα παρά ποτέ στο παρελθόν, οι ασθενέστεροι διοχετεύουν τη ζωτική τους ενέργεια στους

ισχυρότερους και αυτοί, με τη σειρά τους, σε ακόμη ισχυρότερους κ.ο.κ., ώσπου όλη η Ενέργεια αποδίδεται σ' ένα Κέντρο, στην κορυφή της πυραμίδας. Όλοι νιώθουν δυσάρεστα αυτή τη διαρροή ενέργειας από πάνω τους, μα κανείς δεν τολμά ν' αντιδράσει σοβαρά. Όλοι αισθάνονται πολύ βολεμένοι ή πολύ αδύναμοι για κάτι τέτοιο.

Το Κέντρο προς το οποίο κατευθύνεται αδιάκοπα η συντονισμένη ψυχική ενέργεια της ανθρωπότητας δεν είναι κάποιο ανθρώπινο ον. Είναι μια αόρατη, εξωγήινη, ακατάληπτη οντότητα, που απαιτεί να λατρεύεται ως "Θεός" από το ανθρώπινο "ποίμνιο". Από εκεί ξεκινούν όλες οι εξουσίες (*"κάθε εξουσία πηγάζει από το Θεό"*) κι εκεί επιστρέφουν, ενισχυμένες με την ψυχική ενέργεια δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Όσο πιο ψηλά βρίσκεται κανείς στην πυραμίδα της κοινωνίας, τόσο πιο κοντά βρίσκεται στον λεγόμενο "Θεό". Τον αναγνωρίζουν, όμως, μονάχα όσοι καταφέρνουν να φθάσουν πολύ ψηλά, πολύ κοντά στην κορυφή της Πυραμίδας.

Οι αδύναμοι και οι φτωχοί του κόσμου αποτελούν το "αίμα" που θρέφει τον Αόρατο Άρχοντα, γιατί η δική τους ενέργεια είναι που διατρέχει ολόκληρο το οικοδόμημα της πυραμίδας. Όπως είναι φυσικό, η πυραμίδα στηρίζεται στη βάση της· μπορεί να "σπάσει" μόνο στα κατώτερα ακριανά στρώματα. Μονάχα οι "περιθωριακοί" έχουν τη δυνατότητα ν' αποσπαστούν από την κοινωνική πυραμίδα, μα και γι' αυτούς δεν είναι καθόλου εύκολο. Εννοείται πως όσο ψηλότερα βρίσκεται κάποιος στην ιεραρχία της κοινωνίας, τόσο πιο απίθανο είναι να ξεφύγει...

Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου 1992

Νυχτερινή έξοδος με τα παιδιά από τον Ιανό. Κάποιες στιγμές ένιωσα αρνητικές σκέψεις ν' ανασκαλεύουν μέσα μου, όπως παλιά. Ωστόσο τις απόδιωξα γρήγορα και πέρασα καλά. Το πυκνό χιόνι και η επακόλουθη δυσκολία στις

μετακινήσεις δεν με πτόησαν. Αντίθετα, το διασκέδασα ακόμα περισσότερο.

Ο Νέστορας μου αρέσει, είναι έξυπνος, δυναμικός, γυμνασμένος, εμφανίσιμος. Μάλλον τον προτιμώ από τον Διονύση. Κάποια στιγμή έγινε θέμα σε ποιανού αμάξι θα μπω για να πάμε από τον Πειραιά στο Φάληρο, ο Νέστορας δήλωσε "Θα πάρω οπωσδήποτε την Υβόννη", όταν όμως ήλθε η ώρα να φύγουμε, εγώ μπήκα σε άλλο αμάξι. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Φαντάζομαι ότι το εγώ μου δείλιασε...

Στο μέλλον πρέπει να είμαι πιο αποφασιστική, πιο τολμηρή, μπορώ να δώσω θάρρος στον Νέστορα, μου φαίνεται πιο θετικός από τον Διονύση. Δεν πρέπει να αφήνω το χρόνο και τις ευκαιρίες να χάνονται...

Τρίτη, 25 Φεβρουαρίου 1992

... "Δεν γίνεται τίποτα με αυτό το παιδί, Υβόννη! Ξέχασέ το!" Αυτή ήταν η ξερή απάντηση της Αφροδίτης, όταν τη ρώτησα αν έχει κανένα νέο από τον Διονύση -ο οποίος, σημειωτέον, εξακολουθεί να με χαιρετάει φιλικά κι αινιγματικά όποτε με βλέπει, σα να μην τρέχει τίποτα. Όσο για το Νίκο, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Αυτό θα κάνω, λοιπόν: Θα ξεχάσω...

Κατά τ' άλλα, νέες αμφιβολίες για τον Δάσκαλο: Για τη δημιουργία του άσραμ χρειάζονται πολλά εκατομμύρια δραχμές, λέει. Τώρα ζητά 10.000 δρχ από τον καθένα μας για την αγορά της έκτασης. Αυτό, όμως, θα είναι μονάχα η αρχή. Για να κτισθεί ο οικισμός θα χρειαστούν ακόμη περισσότερα εκατομμύρια – και όλα τα περιουσιακά στοιχεία θα είναι γραμμένα στο όνομα του δασκάλου.

Ακολουθεί ψυχολογικός εκβιασμός: "Η επερχόμενη παγκόσμια καταστροφή επείγει την κατάσταση *(λες και στο άσραμ θα είμαστε ασφαλείς!),* άλλωστε, όποιος έχει ως πρωτεύοντα στόχο στη ζωή του τη μεταφυσική, είναι πρόθυμος να δώσει όσα χρήματα απαιτηθούν". Στη

συνέχεια, μας φέρνει ως παράδειγμα, τον Χάρη, ο οποίος ακουμπάει όλο το μισθό του στον Ιανό. Ορισμένοι άλλοι έχουν χαρίσει κτήματά τους στον Αλέξανδρο. Φυσικά, ο δάσκαλος αφήνει να εννοηθεί πως δεν τους οφείλει ούτε ένα ευχαριστώ, και χάρη τους κάνει που τον υπηρετούν!

Πανέξυπνη επιχείρηση, τελικά, η ίδρυση ενός Κέντρου Αυτογνωσίας: Μέσα σε λίγα χρόνια, έχεις ένα κοπάδι από πιστούς "μαθητές", οι οποίοι σε λατρεύουν σα θεό, σου χαρίζουν τις περιουσίες τους και το θεωρούν τιμή τους να δουλεύουν για σένα αμισθί. Καταπληκτικό!

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 1992

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι ότι βγαίνω από το σώμα μου και στροβιλίζομαι αργά, ύστερα πιο γρήγορα. Το οπτικό μου πεδίο είναι περιορισμένο. Μέσα σε μια οριζόντια σκοτεινή σήραγγα διακρίνω τη Θεανώ. Την ακολουθώ καθώς τρέχει για να βρει το φως, πηδώντας διάφορα εμπόδια. Σε κάποια σημεία το τούνελ μοιάζει πυρακτωμένο, σαν από κάρβουνα. Η Θεανώ πέφτει κάτω, μερικά κομμάτια πέφτουν πάνω της, όμως εκείνη γελά και σηκώνεται. Σύντομα πλησιάζει στο φως, που φαίνεται κόκκινο και αστράφτει εκτυφλωτικά. Μόλις, όμως, το πλησιάζουμε, αυτό απομακρύνεται. Ξαφνικά, βρισκόμαστε έξω, σε μια χιονισμένη πόλη. Η φιλενάδα μου κάθεται πάνω σ' ένα πεζούλι και γελά ικανοποιημένη...

Τελευταία, ο διευθυντής της Παγγαίας, ο πολύς Νίκος Γρυπάρης, μου δίνει δικές του κασσέτες για απομαγνητοφώνηση στο σπίτι: Πρόκειται για ορισμένους διαλόγους ανάμεσα σε διάφορους πλούσιους και διάσημους. Η δουλειά αποδεικνύεται αρκετά επίπονη και χρονοβόρα, ωστόσο τα καταφέρνω. Πριν από λίγες μέρες, πήρα στα χέρια μου μια σημαντική κασέτα, όπου κάποιοι δημοσιογράφοι μιλούν σχετικά με διάσημες αοιδούς της λυρικής σκηνής. Για περισσότερη ασφάλεια, δεν την έβαλα μαζί με τις κασέτες

μουσικής που έχω αλλά σε διαφορετική θέση, μέσα σ' ένα ντουλάπι στη βιβλιοθήκη μου.

Σήμερα το απόγευμα, σκέφθηκα ν' ακούσω τραγούδια από το ραδιόφωνο· μόλις ξεκίνησε κάποιο που μου φάνηκε ωραίο, αποφάσισα να το μαγνητοφωνήσω. Ασυναίσθητα πλησίασα στη βιβλιοθήκη, πήρα μια κασέτα και αμέσως άρχισα να γράφω πάνω σ' αυτήν. Εκείνη τη στιγμή, έτυχε να χτυπήσει το τηλέφωνο· ήταν η θεία Πηνελόπη, η νονά της Αλίκης, η οποία ζητούσε να περάσω από το σπίτι της για να μου δώσει κάτι. Παράτησα αμέσως το κασετόφωνο να γράφει (πράγμα που δεν έχω κάνει ποτέ ως τώρα) και πήγα. Μέχρι να επιστρέψω στο σπίτι, είχαν μαγνητοφωνηθεί περίπου είκοσι λεπτά μουσικής. Μόνον όταν έβγαλα την κασέτα από το κασετόφωνο, συνειδοποίησα πως ήταν εκείνη που μου είχε δώσει ο Γρυπάρης! Έμεινα στήλη άλατος, μα ήταν ήδη πολύ αργά.

Δεν μπορώ να πιστέψω στα μάτια μου: Πώς είναι δυνατόν να ήμουν τόσο αφηρημένη; Πού το είχα το μυαλό μου; Τι θα πω τώρα στο Γρυπάρη;

Παρασκευή, 28 Φεβρουαρίου 1992

... Το επόμενο πρωί, επιστρατεύω όλο το θάρρος μου και μπαίνω στο γραφείο του διευθυντή, με την επίμαχη κασέτα στο χέρι. Του εξηγώ την υπόθεση με περίλυπο ύφος, εκφράζω την μεταμέλειά μου και τέλος δικαιολογούμαι ότι ο 8χρονος ανηψιός μου μπήκε μέσα στο δωμάτιο και πήρε την κασέτα και άρχισε να γράφει εκεί τραγούδια από το ραδιόφωνο, χωρίς να τον πάρουμε έγκαιρα είδηση. “Μα εκεί που φυλάς τις κασέτες μου, μπαίνουν παιδιά;” απόρησε ο διευθυντής αλλά παραδόξως έδειξε αρκετή ψυχραιμία. Δεν μου φώναξε καν, απλά ζήτησε όλες τις κασέτες πίσω...

Φάση 6η:
Ο Δρόμος του Ονειρευτή

Τρίτη, 3 Μαρτίου 1992

Εσωτερική Αποκάλυψη*:* Πριν ακόμα έλθω στον Ιανό, εφάρμοζα αυθόρμητα στον εαυτό μου προχωρημένες μεταφυσικές τεχνικές, όπως το ονείρεμα (συνειδητός έλεγχος ονείρων). Για την ακρίβεια, κατά τη διάρκεια διαυγών ονείρων επιχειρώ και καταφέρνω συχνά τα εξής:

α) Όταν βρίσκομαι σε μια δυσάρεστη κατάσταστη, αλλάζω την πλοκή του ονείρου: Για παράδειγμα, ορισμένες φορές που ονειρεύομαι πως κάποιοι με καταδιώκουν, σταματώ να τρέχω και τους αντιμετωπίζω δυναμικά.

β) Παρατείνω τα ευχάριστα όνειρα.

γ) Υλοποιώ ή εξαφανίζω πρόσωπα και πράγματα.

δ) Ανυψώνομαι στον αέρα ή πετώ.

ε) Πραγματοποιώ εύκολα τηλεκίνηση.

στ) Παρατηρώ το σώμα μου.

ζ) Περιπέτειες της Νύχτας: Πρόκειται για πολύ ζωντανά όνειρα, που δεν είναι συνειδητά αλλά χαρακτηρίζονται από απίθανη ζωντάνια. Οι χώροι διαγράφονται με λεπτομέρια, υπάρχει ισχυρή αυτοσυναίσθηση, καθώς και συγκεκριμένη πλοκή με αρχή, μέση, τέλος. Όταν τελικά ξυπνώ, παραξενεύομαι που όλα εκείνα ήταν μόνο ένα όνειρο.

Η πρόκληση συνειδητών ή διαυγών ονείρων αποτελεί την τεχνική “Ονείρεμα”, η οποία οδηγεί στη διεύρυνση της συνείδησης. Είναι ο δρόμος του ονειρευτή και τον ακολουθούν πολλές γυναίκες στη μεταφυσική. “Αυτές οι γυναίκες είναι πάρα πολύ επικίνδυνες” άκουσα να λέγεται στη σχολή.

Όταν εξήγησα στον Αλέξανδρο και στον “υπαρχηγό” του, τον Χάρη, τι μπορώ να κάνω, αμέσως έσπευσαν να με αποτρέψουν, υποστηρίζοντας ότι η επέμβαση στα όνειρα μπορεί να οδηγήσει στην τρέλα. Λίγο-πολύ μου είπαν πως είναι θαύμα που δεν έχω τρελαθεί ακόμη! Ωστόσο, πρόσφατα ο Αλέξανδρος παραδέχθηκε μέσα στην τάξη ότι με τον έλεγχο των ονείρων μπορεί κάποιος να πάρει εμπειρίες που δεν έχει από τη ζωή. Για να τρελαθεί τελικά, χρειάζεται να εκτελέσει το ονείρεμα 30-40 φορές συνεχόμενες (πράγμα απίθανο) και ο κίνδυνος έγκειται στο ότι το υποσυνείδητο δεν εκτονώνεται πραγματικά.

Αρχικά είχα επηρεαστεί αρνητικά από τους "δασκάλους" και μπλοκάριζα το ονείρεμα. Όμως, δεν με πείθουν πια. Προς το παρόν θα συνεχίσω να πηγαίνω στον Ιανό, ωστόσο δεν πρόκειται να ξαναμιλήσω σε κανέναν για τις νυχτερινές εξορμήσεις μου. Στο εξής αποστασιοποιούμαι και αυτοδιδάσκομαι...

Τεχνική Διαλογισμού για Ονείρεμα

5 ρυθμικές αναπνοές: 4 χρόνοι εισπνοή – 2 χρόνοι κράτημα – 4 χρόνοι εκπνοή – 2 χρόνοι κράτημα.
22 μάντρα: π.χ. “Εγώ και το σύμπαν είμαστε ένα”.
Ρυθμικό μάντρα σε συντονισμό με την αναπνοή: Εισπνοή + μάντρα - εκπνοή + μάντρα, για κανένα δεκάλεπτο.
Κενό σημείο για όσο χρόνο νιώθω άνετα.
Νοερή εντολή: “Απόψε θα βγω από το σώμα μου και θα έχω συνείδηση στους αστρικούς κόσμους”, η οποία επαναλαμβάνεται μερικές φορές.
Αφήνομαι να κοιμηθώ.

Πέμπτη, 5 Μαρτίου 1992

Από σήμερα εργάζομαι μόνιμα ως υπάλληλος της Παγγαίας. Η δουλειά μου είναι να δακτυλογραφώ κείμενα σε κομπιούτερ. Δεν μου αρέσει που ξαναγίνομαι υπάλληλος,

μα όπως έχουν πλέον τα πράγματα, αυτή είναι η καλύτερη επιλογή που έχω, εφόσον εδώ και μερικούς μήνες η Παγγαία ήταν ουσιαστικά ο μοναδικός μου πελάτης. Κατά τ' άλλα, δεν είχα σχεδόν καθόλου δουλειά: Δεν πατάγανε πια ούτε οι δικηγόροι της πολυκατοικίας, ούτε κάποιοι άλλοι σταθεροί πελάτες που είχα. Γιατί όμως; Όπως όλοι παραδέχονταν, οι δακτυλογραφήσεις και οι μεταφράσεις μου ήταν άψογες. Οι μόνοι που έρχονταν ακόμη ήταν κάτι τσιγγούνηδες γεροδικηγόροι, από αυτούς που μετράνε και το δεκάρικο.

Η πιο τακτική απ' όλους ήταν η κυρά Ντίνα, μια τρελή γριά η οποία εδώ και κανένα χρόνο μου κουβαλούσε να γράφω μηνύσεις, τις οποίες διόρθωνε πεντακόσιες φορές την καθεμία και μετά τις μοίραζε σε όλους όσους μιλούν ελληνικά: Μήνυε διαρκώς συγγενείς, γείτονες, αγνώστους, δημόσιες υπηρεσίες κλπ, για τους πλέον απίθανους λόγους. Έχει κάνει μήνυση ακόμη και στην Αρχιεπισκοπή, επειδή υποψιάζεται πως η εκκλησία επικύρωσε παράνομα το γάμο του γιού της, ο οποίος κατά τη γνώμη της δεν έγινε ποτέ! Προσπαθεί με το στανιό να τον χωρίσει από τη γυναίκα του, πιθανότατα χωρίς ο ίδιος να το ξέρει! Η μουρλή με επισκεπτόταν τουλάχιστον τρεις φορές την ημέρα, με καθυστερούσε από την υπόλοιπη δουλειά και απαιτούσε να διορθώνουμε διάφορες σαχλαμάρες στα δικηγορικά έγγραφα που της είχα ήδη δακτυλογραφήσει, συχνά χωρίς ο δικηγόρος της να έχει ιδέα!

Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να το τρενάρω άλλο. Αν άφηνα να προσλάβουν άλλη κοπέλα, θα έχανα τον σπουδαιότερο πελάτη μου και δεν θα μπορούσα πια να βγάζω τα προς το ζην. Τέλος πάντων, πρώτη μέρα στη δουλειά σήμερα, ξεκινούν απεργίες των λεωφορείων που μέλλεται να διαρκέσουν περίπου δύο μήνες. Ελπίζω αυτό να μην είναι ένα από τα ***σημάδια της μοίρας...***

Σάββατο, 7 Μαρτίου, 1992

Περίεργη βραδινή έξοδος: Έχω κανονίσει να συναντήσω την παρέα από τον Ιανό στις 8.00 το βράδι, στην Πλατεία Αμερικής. Φεύγω από το σπίτι στις 7.00, κάπως αργά, επειδή ως συνήθως με ειδοποίησαν την τελευταία στιγμή. Ως τις 7.30 δεν φαίνεται λεωφορείο ούτε για δείγμα. Έτσι, παίρνω ταξί μέχρι τη στροφή Ηλιουπόλεως. Κρύο τρομερό. Τελικά, μπαίνω στο 208, κατεβαίνω τέρμα Ακαδημίας και μετά παίρνω το τρόλλεϋ ως την Πλατεία Αμερικής.

Φθάνω στις 8.30, με την ψυχή στο στόμα και με ελάχιστες ελπίδες να βρω εκεί την παρέα. Ωστόσο, αυτοί είναι ακόμα εκεί και περιμένουν, όχι εμένα (όπως αρχικά φαντάστηκα) αλλά το Νίκο, ο οποίος καταφθάνει επιτέλους στις 9.15! Εμένα, πάντως, δεν με περιμένουν ποτέ, ούτε για ένα τέταρτο! Έχει τύχει δυο-τρεις φορές να καθυστερήσω στο ραντεβού κανένα εικοσάλεπτο το πολύ, και να μη βρω κανέναν! Πράγμα που για μένα σημαίνει τρισήμισι ώρες ταλαιπωρία με τα λεωφορεία για το τίποτα...

Ξεκινάμε για το “Ιταλικό” μα το βρίσκουμε κλειστό. Καταλήγουμε σε μια τιγκαρισμένη ψησταριά, όπου μας στοιχίζει ο κούκος αηδόνι. Κατά τις 11.00 πηγαίνουμε για ποτό στο “Au Revoir”, όπου κάθομαι μόλις μισή ώρα επειδή πρέπει να προλάβω το τελευταίο λεωφορείο. Φεύγω χωρίς να πληρώσω γιατί κανείς δεν έχει να μου χαλάσει πεντοχίλιαρο.

Βγαίνοντας έξω, χάνω το τρόλλεϋ των 23:30 για ένα δευτερόλεπτο, οπότε χρειάζεται να πάρω ταξί για να με πάει εγκαίρως στο Ζάππειο, όπου θα μπω στο λεωφορείο για Άνω Γλυφάδα. Σύντομα αρχίζω να διαπιστώνω ότι ο οδηγός, ένας ξερακιανός γέρος, είναι θεότρελος! Οδηγεί τελείως αλλοπρόσαλλα, κάνοντας συνεχώς απότομες σφήνες ή φρενάροντας χωρίς λόγο, προσπαθώντας ολοφάνερα να προκαλέσει ατύχημα! Οδηγώντας κατά μήκος της Πατησίων, πότε πλησιάζει επικίνδυνα τα μπροστινά

αμάξια, πότε στρίβει άγαρμπα με κίνδυνο να εμβολίσει κανέναν, πότε βρίζει άλλους οδηγούς! Σε μια στιγμή, ενώ έχουμε σταματήσει σε φανάρι, στρίβει το τιμόνι δεξιά και κολλάμε πάνω σ' ένα τρόλλεϋ!

Μπαίνοντας στη Σταδίου αρχίζει να οδηγεί σαν χελώνα, ενώ πλευρίζει έναν άλλο οδηγό ταξί και του κάνει νόημα να σταματήσει. Ο άλλος κάνει στην άκρη, ο δικός μου φρενάρει, βγαίνει έξω και σπεύδει στο άλλο ταξί, ενώ η ώρα τρέχει κι εγώ του φωνάζω:

"Ελάτε πίσω, θα χάσω το τελευταίο λεωφορείο!"

Εκείνος γυρίζει πίσω και ξεκινά πάλι, όλο νεύρα.

"Αν το ξανακάνεις αυτό, θα σε στείλω στον οδοντίατρο!" με απειλεί.

"Τι πράγμα;" απορώ κι εξίσταμαι, ενώ νιώθω έναν συναγερμό σε όλα μου τα κύτταρα. "Σταμάτα να κατέβω τώρα αμέσως!" του φωνάζω, σκοπεύοντας να πάρω τον αριθμό του ταξί και να τον πάω στα δικαστήρια τον μαλάκα.

Αυτός κάτι ψιλιάζεται, διορθώνει αμέσως την επικίνδυνη οδήγησή του, αρχίζει τα χαμόγελα και προσπαθεί να τα μπαλώσει με σαχλαμάρες του τύπου: "Τι άγρια που είστε, με παρεξηγήσατε, ούτε με συγχαρήκατε για την ωραία κούρσα!" και με πηγαίνει επιτέλους στο τέρμα των λεωφορείων στο Ζάππειο, ώρα 23:59. Μου δίνει τα ρέστα από πεντοχίλιαρο αργά, ένα-ένα χαρτονόμισμα, ελπίζοντας να με καθυστερήσει αρκετά ώστε να χάσω το λεωφορείο και να πάρει αυτός κούρσα με διπλή ταρίφα ως την Άνω Γλυφάδα! Εγώ, όμως, περιμένω υπομονετικά, παίρνω όλα τα ρέστα μου και προφταίνω το τελευταίο λεωφορείο των 12:00 στο τσακ! Μόλις βολεύομαι στη θέση μου, έρχεται ένας μουρλός και κάθεται ακριβώς πίσω μου. Βήχει αδιάκοπα, δαιμονισμένα, ενώ σ' όλη τη διαδρομή αναγκάζομαι να κάθομαι στραβά, επειδή ο ανώμαλος προσπαθεί ν' ακουμπήσει το γόνατό του στη λεκάνη μου. Αυτή δεν ήταν έξοδος, ήταν Γολγοθάς! Άξιζε τον κόπο; Μάλλον όχι.

Κυριακή, 15 Μαρτίου 1992

Διαυγές Όνειρο: Βλέπω αριθμούς του Λόττο να τυπώνονται ανάγλυφοι πάνω σε πέτρινη επιφάνεια, αφού το ζητώ συνειδητά: 6, 17, 25, 11, 21, 33, 9. *Επαλήθευση: Στο Λόττο θα βγουν τα νούμερα 9, 17, 21, 29, 33, 35 και θα κερδίσω δύο τεσσάρια, δηλαδή περίπου 5.300 δραχμές*...

Αναζήτηση διεξόδου: *Η χθεσινή αποτυχία* να συναντήσω την παρέα (άργησα μισή ώρα στο ραντεβού και δεν με περίμεναν, οπότε τσάμπα έτρεχα από την Άνω Γλυφάδα στη Φωκίωνος Νέγρη), με οδήγησε σ' ένα ξέσπασμα συνειδητοποιήσεων: Ό,τι κι αν κάνω, όπου κι αν πάω, η ζωή μου θα είναι πάντα μηδέν σε όλους τους τομείς. Σε κάθε περίπτωση, καταλήγω να είμαι υπόλογη στους άλλους· πάντα πρέπει εγώ να υπακούω σε κάποιους, όμως κανένας δεν υπακούει σε μένα. Για παράδειγμα, στους χώρους εργασίας έχω πάντα την κατώτερη θέση· κάτω από μένα ιεραρχικά δεν είναι κανείς. Το ίδιο συμβαίνει με τις παρέες μου: Έχω διαρκώς την αίσθηση πως όλοι μπορούν να με κριτικάρουν για το παραμικρό, κανείς τους όμως δεν χολοσκάει για τη δική μου γνώμη.

Εγώ, από τη μεριά μου, υιοθετώ αυθόρμητα την τακτική της υποταγής, έτσι ώστε να νιώθω σχετικά ασφαλής ότι οι άλλοι δεν θα μου επιτεθούν. Θα μπορούσα να πω ότι η υποταγή ήταν ως τώρα ένας σχετικά αποτελεσματικός μηχανισμός καμουφλάζ μέσα σε μια εχθρική για μένα κοινωνία. Όμως, έχω αρχίσει να απεχθάνομαι την ανωτέρω τεχνική, η οποία τελευταία μου φαίνεται πως δεν αποδίδει πια -ίσως επειδή μεγαλώνω, ίσως επειδή η κοινωνία γίνεται όλο και πιο ανταγωνιστική. Απλά δεν μπορώ να παριστάνω άλλο τον μαλάκα! Χρειάζομαι άλλες εναλλακτικές λύσεις: α) Στροφή προς το Αριστερό Μονοπάτι, ή β) Χρήση διαυγών ονείρων και αστρικών προβολών, ως μαγική τεχνική, για την απόκτηση χρημάτων και δύναμης.

Φυσικά, αυτό μπορεί να είναι “επικίνδυνο”. Όμως, τι δεν είναι επικίνδυνο; Η αφύσικη νεκρική ακινησία στη ζωή μου δεν είναι επικίνδυνη; Η απόλυτη και τυφλή υπακοή σε κάποιον “Αλέξανδρο” δεν είναι επικίνδυνη; Ή μήπως τώρα που είμαι “καλό κορίτσι”, μου πάνε όλα καλά;

Παρατηρώ συχνά γύρω μου τυχάρπαστους ανθρώπους, αμφίβολης αξίας και ηθικής, να κερδίζουν μυθικά χρηματικά ποσά και ν' αποκτούν παγκόσμια φήμη από εργασίες αμφίβολης χρησιμότητας, όπως μοντέλα, ηθοποιοί, τραγουδιστές. Άλλοι γίνονται πάμπλουτοι πουλώντας ναρκωτικά ή λευκή σάρκα ή όπλα -γνωστά αυτά. Όχι μόνο δεν τιμωρούνται από τους ανθρώπους ή από τη μοίρα για το όποιο κακό κάνουν, μα κάθε μέρα που περνά γίνονται πλουσιότεροι και διασημότεροι! “Τι αυτογνωσίες και σαχλαμάρες;” (λόγια του Αλέξανδρου σε στιγμές ειλικρίνειας). Μόνο η επιτυχία οδηγεί στην ευτυχία. Όλα τ' άλλα είναι σαχλαμάρες!

Τρίτη, 24 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω μαζί με την οικογένειά μου μέσα σ' ένα καράβι. Δεν τα πολυκαταφέρνω σε διάφορες δουλειές, ενώ η Αλίκη τα πάει μια χαρά. Ο πατέρας μου, για να εμποδίσει κάποιους εχθρούς να μπουν στο πλοίο, βάζει φωτιά στη θάλασσα. Μόλις φτάσει σε λιμάνι, σκοπεύει να με σκοτώσει -δεν ξέρω γιατί. Εγώ όμως το σκάω πετώντας πάνω από τη φλεγόμενη θάλασσα που είναι αναμμένη παντού, μέχρι την ακτή. Ο μπαμπάς με καταδιώκει με ελικόπτερο.

Χώνομαι σε μια συστάδα δέντρων και τελικά κρύβομαι κάτω από ένα σωρό φύλλων. Ο πατέρας μου πηγαίνει από άλλο δρόμο κι έτσι με χάνει. Βγαίνω από την κρυψώνα μου και καταλήγω σε μια δημόσια υπηρεσία, όπου εξουδετερώνω τους εχθρικούς φύλακες με χτυπήματα καράτε. Ζητώ να κρυφτώ εκεί, μα αυτοί αρνούνται. Ο μπαμπάς

καταφθάνει γρήγορα, με βλέπει, τώρα όμως μου χαμογελάει, καθώς φαίνεται φιλικός και υπερήφανος για τις ικανότητές μου. Ύστερα με παίρνει και φεύγουμε μαζί με τη μαμά.

Ερμηνεία: Αίσθηση ότι οι γονείς μου, προπάντων ο πατέρας μου, δεν με εγκρίνουν -ιδίως σε σύγκριση με τη σταρ Αλίκη. Ίσως τους νιώθω εχθρικούς. Ενδόμυχη ανάγκη να τους αποδείξω την αξία μου...

Ο αληθινός σκοπός της ζωής: Πιστεύω ότι η ζωή δεν είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να συμβεί σε μια ψυχή. Είναι τραυματικό το να υπάρχεις. Εγκλωβισμένη μέσα σ' ένα φθαρτό σάρκινο σώμα, αντί να βιώνει ανώτερα επίπεδα ύπαρξης, η ψυχή καταντάει να υπηρετεί μία μοναδική εντολή: "Επιβίωσε!" Κάθε ώρα και στιγμή, η ψυχή αναγκάζεται να υπακούει στην προσταγή επιβίωσης ενός σώματος, το οποίο -τι ειρωνεία- είναι εκ φύσεως θνητό κι εκφυλίζεται διαρκώς μέρα με τη μέρα, ώσπου κάποτε πεθαίνει.

Σε γενικές γραμμές, είμαστε αναγκασμένοι να καταβάλλουμε υπέρογκους κόπους καθημερινά για να εξασφαλίσουμε "τον άρτιον τον επιούσιον", συχνά χωρίς σπουδαία επιτυχία. Η ζωή απαιτεί πολύ έντονο αγώνα και προσφέρει ελάχιστες ανταμοιβές. Και στο πρώτο στραβοπάτημα μπορεί να χάσεις τα πάντα.

Σκοπός της ζωής είναι ο πόνος. Γεννιόμαστε για να γνωρίσουμε τον πόνο στις διάφορες μορφές του (σωματικός, ψυχολογικός, ψυχικός). Κάθε άνθρωπος γεννιέται με τη μοίρα του, δηλαδή μ' ένα συγκεκριμένο είδος πόνου που μέλλει να τον συνοδεύει σε όλη του τη ζωή: Πείνα, πόλεμος, σωματική ή ψυχική αρρώστια, φτώχια, αδικία, αποτυχία, κακοτυχία κλπ. Οι περισσότεροι άνθρωποι αργά ή γρήγορα πέφτουν σε μια σχεδόν τέλεια έλλειψη συνείδησης, οπότε "συνηθίζουν" τον χρόνιο πόνο, ζυμώνονται μ' αυτόν και δεν τον αντιλαμβάνονται πλέον. Έτσι μπορούν και αντέχουν τη ζωή τους.

Ερχόμαστε στη ζωή για να τη διαιωνίσουμε και όχι για να διασκεδάσουμε. Για την ακρίβεια, όσο πιο δυστυχισμένη είναι μια κοινωνία, τόσο περισσότερα παιδιά παράγει. Όσο μεγαλύτερη είναι η μιζέρια, τόσο περισσότερο φουντώνει η ζωή. Οι φτωχοί κάνουν πιο πολλά παιδιά από τους πλούσιους και τα χρησιμοποιούν είτε ως εργάτες, είτε ως ανήλικες πόρνες, είτε ως "ελπίδα για τα γεράματά τους". Οι πλούσιοι είτε αποφεύγουν να τεκνοποιήσουν, είτε αποκτούν το πολύ δύο παιδιά επειδή "θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους", όπως λένε χαρακτηριστικά.

Στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, όπου βασιλεύουν οι αρρώστειες, η πείνα, η απόλυτα ένδεια και ο θάνατος σε κάθε γωνία, οι γυναίκες γεννοβολούν διαρκώς και φέρνουν στον κόσμο περίπου δώδεκα παιδιά η καθεμία. Στην πορεία πεθαίνουν τα 8-10, πριν ενηλικιωθούν. Όσοι επιζούν πελαγοδρομούν μέσα στη δυστυχία, ωστόσο ανυπομονούν να γίνουν γονείς. Ως αποτέλεσμα, ο πληθυσμός τους αυξάνεται κατακόρυφα. Με δύο λόγια: Η ζωή αναπτύσσεται μέσα στον πόνο. Η ζωή είναι πόνος -και αντίστροφα.

Όλα στο σύμπαν είναι Ένα και συνδέονται με την εξής σχέση: "Ο θάνατός σου η ζωή μου". Το γεγονός αυτό είναι πολύ πιο έκδηλο στα έμβια όντα: Όλα τα ζωντανά πλάσματα εξαρτώνται από άλλα πλάσματα για την επιβίωσή τους, ή, για την ακρίβεια, από τον θάνατο άλλων πλασμάτων. "Φάε για να μη σε φάνε", λέει η λαϊκή σοφία.

Από την άλλη πλευρά, η επικράτηση του ισχυρού στη μάχη της επιβίωσης συχνά είναι φαινομενική ή βραχύχρονη: Ένα μικρόβιο μπορεί να εξοντώσει το "βασιλιά της ζούγκλας", το λιοντάρι. Ένας μικροσκοπικός ανεγκέφαλος ιός μπορεί να εξολοθρεύσει χιλιάδες νοήμονες πολιτισμένους ανθρώπους. Μια πτώση μετεωρίτη εξολόθρευσε τους γιγάντιους, εντυπωσιακούς δεινόσαυρους πριν από εξήντα δισεκατομμύρια χρόνια. Ωστόσο, το ταπεινό σαλιγκάρι -μια από τις πρώτες μορφές ζωής στη γη-

εξακολουθεί να υπάρχει, παρά το μικρό του μέγεθος, την αδυναμία του να βλάψει άλλα ζώα και την αργή του εξέλιξη. Δεν εξελίσσεται επειδή δεν χρειάζεται να εξελιχθεί...

Πέμπτη, 26 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μια άλλη, μια δυναμική, γυμνασμένη γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά, που φοράει δερμάτινο μπούστο. Ένας ωραίος ξανθός άνδρας με φλερτάρει και μου αρέσει. Βιώνω τρυφερότητα απέναντί του αλλά και αντιζηλία με μια κοκκινομάλλα που τον διεκδικεί. Παλεύουμε για λίγο, τη ρίχνω καταγής, της βγάζω το δικτυωτό μπούστο και ανακαλύπτω πως τα στήθη της είναι παιδομορφικά. Την αφήνω ήσυχη, καθώς το θέμα έχει πια λήξει. Όλοι μας ανήκουμε σε μια άγρια φυλή της ερήμου. Πιο πέρα διακρίνεται ένα νεκροταφείο ελεφάντων. Από εκεί περιμένουμε να έλθει ένα φρικτό τέρας που θα πρέπει εγώ να αντιμετωπίσω.

Κυριακή, 29 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιος βασανίζει ψυχές, διαμελίζοντας αστρικά σώματα, περνώντας τα μέσα από γιγάντια κοκκάλινα όργανα. Έχει περιλάβει ένα νεκρό μωρό και του τρυπά το κρανίο με λεπίδα. Εκείνο προσπαθεί να παρηγορηθεί στη σκέψη πως το αστρικό σώμα δεν πεθαίνει. Σα να είναι νεκροζώντανο, χτυπά τον εχθρό με τις γροθιές του αλλά δεν μπορεί να ξεφύγει.

Διαυγές Όνειρο: Ονειρεύτηκα τον Νέστορα, έναν κούκλο από το προχωρημένο τμήμα του Ιανού, να μου δίνει τα νούμερα του Λόττο σε γρίφο, που δεν συγκράτησα καλά. Πιθανοί αριθμοί: 3, 7, 10, 30, 33, 34. *Επαλήθευση: Τα ανωτέρω νούμερα βγήκαν στο Πρότο: Έπιασα τους τρεις τελευταίους αριθμούς και κέρδισα περίπου 8.000 δρχ. Όμως, την επόμενη μέρα έδωσα αυτό το ποσό στο γιατρό επειδή έπαθα ξαφνικά άσχημη ωτίτιδα...*

Τρίτη, 8 Απριλίου 1992

Το σημερινό μάθημα στον Ιανό, με προβλημάτισε αρκετά: Τι εννοεί ο Αλέξανδρος, αλλά και όλοι οι Δάσκαλοι, όταν μιλούν για το πολυπόθητο “σπάσιμο του εγώ”; Κυρίως απώλεια της κριτικής ικανότητας και της προσωπικής βούλησης. Όμως, όταν δεν έχεις δική σου κρίση και βούληση, τότε δέχεσαι τυφλά την κρίση και τη βούληση κάποιου άλλου. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Δάσκαλοι για να σπάσουν τα εγώ των οπαδών τους είναι κυρίως νοητικά τεχνάσματα, σοφιστείες ή ρητορείες, στα οποία οι μαθητές σπάνια έχουν το σθένος να αντιταχθούν εξαιτίας της συστηματικής ψυχολογικής πίεσης που δέχονται. Οι ίδιες μέθοδοι μπορούν να χρησιμεύσουν για να τρελάνεις κάποιον. Οι μεταφυσικές σχολές μοιάζουν πολύ με το στρατό: Σε μαθαίνουν να πολεμάς αλλά ποτέ για προσωπικό όφελος -πάντα για την “πατρίδα”, ή για τη “θρησκεία”. Στο τέλος, τα θύματα καταλήγουν να θεωρούν την υποταγή στον αρχηγό ως μέγιστη τιμή κι ευτυχία.

Τι είναι, λοιπόν, στ' αλήθεια οι θρησκείες; “Συνεχώς σας λέω να κάνετε διαλογισμό και αυτοπαρατήρηση, ώστε να γίνεται ισχυρές ψυχές. Όμως, ποιός ξέρει τι μας περιμένει μετά το θάνατο, στην Άλλη Πλευρά; Το φαντάζεστε να υπάρχουν εκεί πέρα τίποτα εξωγήινοι που να τρέφονται με ισχυρές ψυχές;” είπε κάποια στιγμή ο Αλέξανδρος, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Μετά το μάθημα, μαζευόμαστε ορισμένοι και πηγαίνουμε για καφέ εκεί κοντά -ως συνήθως. Κάποια στιγμή διαπιστώνω ότι:

“Όποιο θέμα κι αν πιάσουμε, στο τέλος καταλήγουμε πάντα στο σεξ!”

“Όταν αυτό δεν πάει καλά, τότε τίποτα δεν πάει καλά!” πετάγεται ο χοντροΒασίλης.

“Ο Όσο λέει πως οι άνθρωποι που δεν έχουν σεξουαλι-

κότητα δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα!” συμπληρώνει η Αφροδίτη.

Εγώ δεν αντιτάσσω τίποτα, ίσως επειδή κατά βάθος ξέρω πως έτσι είναι τα πράγματα: Η ικανοποιητική σεξουαλική ζωή αποτελεί σημάδι καλής μοίρας -όπως και η τεκνογονία, άλλωστε...

* * * *

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΩΤΕΡΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ενόψει της πρόσφατης συνόδου των πλανητών, κυκλοφόρησαν ορισμένα σενάρια πιθανής καταστροφής της γης, τα οποία μου έφεραν μερικές συνειδητοποιήσεις: *Τελικά, είτε χαθεί ο κόσμος όλος, είτε εγώ, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο! Όταν εγώ πεθάνω, τότε θα πεθάνουν όλα...*

Φαντάσου, λοιπόν, ότι σου μένουν μονάχα 24 ώρες ζωής. Πείσε τον εαυτό σου γι' αυτό, και τότε θ' αρχίσεις να βλέπεις τα πάντα διαφορετικά. Κάτω από το πρίσμα του θανάτου, ολόκληρο το σύμπαν αρχίζει να ξεθωριάζει στη συνείδησή σου. Μορφές που άλλοτε έμοιαζαν αναλλοίωτες κι αιώνιες, όπως ο ήλιος, η γη, ο ουρανός, η ανθρωπότητα, φαντάζουν τώρα απίστευτα ρευστές κι εύθραυστες. Ακόμη και ο χρόνος χάνει τη σημασία του: Το παρελθόν γίνεται ένα θολό μπερδεμένο όνειρο. Τα άπειρα χρόνια του κόσμου πριν από τη γέννησή σου, είναι μόνο μια ιστορία που διάβασες ή άκουσες από άλλους -τίποτα περισσότερο από ένα παραμύθι. Όσο για το μέλλον, πάντοτε ήταν μια εικασία στο νου σου, τώρα όμως δεν πρόκειται θα έλθει ποτέ. Τότε συνειδητοποιείς ότι *ολόκληρος ο κόσμος γεννιέται με τη γέννησή σου και πεθαίνει με το θάνατό σου.*

“Η πραγματικότητα”, δηλαδή ο κόσμος που γίνεται αντιληπτός με τις πέντε αισθήσεις, δεν είναι παρά μια νοητική φυλακή, μια παραίσθηση. Σαν σε όνειρο, ο εκάστοτε παρατηρητής υλοποιείται κάθε στιγμή σ' ένα

δεδομένο χωροχρονικό μοντέλο και βιώνει μια συγκεκριμένη πορεία ζωής, σχηματίζοντας αυτόματα ένα ανάλογο παρελθόν στη μνήμη του, τέτοιο που να δικαιολογεί την παρούσα κατάστασή του. Γεννιέσαι και πεθαίνεις κάθε στιγμή, διατηρώντας όμως πάντα την ψευδαίσθηση της χωροχρονικής συνέχειας στη συνείδησή σου.

Οι μορφές -έμψυχες ή άψυχες- που αποτελούν τον κόσμο αναγνωρίζονται από τον παρατηρητή ανάλογα με την εσωτερική απόσταση που έχει ο ίδιος από αυτές. Οι πιο "κοντινές", "οικείες" μορφές (στην περίπτωσή μας, οι άνθρωποι) μοιάζουν εξωτερικά με τον υλικό φορέα της φυλακισμένης ψυχής κι επικοινωνούν σχετικά εύκολα μαζί του. Τα ζωικά βασίλεια περιλαμβάνουν μορφές πιο "μακρινές", πιό "ξένες"· η επικοινωνία με τέτοιες μορφές είναι ελάχιστη αλλά όχι μηδενική. Τα φυτά αποτελούν ακόμη πιο μακρινές μορφές, καθώς αντιστοιχούν σε διάννοιες εντελώς ξένες προς τις ανθρώπινες. Επικοινωνία με τα φυτά δεν υπάρχει, γι' αυτό και συχνά θεωρούνται άψυχα. Τα αντικείμενα (ανόργανες μορφές) είναι οι πιο "μακρινές" οντότητες, γι' αυτό και θεωρούνται εξ ορισμού άψυχες. Κι όμως: Ένα λιθάρι εδώ, μπορεί να είναι μύστης κάπου αλλού· ένα ρυάκι εδώ, μπορεί να είναι μια νεράιδα αλλού...

Μέσα σ' ένα χωροχρονικό μοντέλο, απειράριθμες ψυχές γίνονται αντιληπτές από την ψυχή ή και το Εγώ του παρατηρητή και αλληλεπιδρούν με το εν λόγω μοντέλο. "Όλα είναι η ενέργειά σου", λένε οι Βουδιστές. Όχι ακριβώς: Δεν είναι όλα η ενέργειά σου, είναι όμως η αντίληψή σου γι' αυτά, που επηρεάζει τη μορφή τους στον κόσμο σου. Οι μορφές μπορεί να είναι πόρτες προς άλλους κόσμους. Ένα ολόκληρο σύμπαν μπορεί να ξετυλίγεται πίσω από ένα βότσαλο. Η ίδια οντότητα μπορεί να πάρει εντελώς διαφορετικές μορφές, ανάλογα με τον κόσμο στον οποίο προβάλλεται. Υπάρχουν τελείως "εξωγήινοι" κόσμοι,

που περιέχουν μορφές, οντότητες και φυσικά στοιχεία ασύλληπτα για τον κοινό ανθρώπινο νου.

Η "λογική" εξήγηση της μεταφυσικής εμπειρίας: Η εμπειρία της γέννησης πρέπει να είναι κάπως έτσι: Γλυστράς γοργά μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, ώσπου πέφτεις μέσα στο φως (της ημέρας). Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η περίφημη μεταφυσική εμπειρία του φωτός να είναι η αναβιούμενη ανάμνηση της γέννησης!

Από την άλλη πλευρά, η εμπειρία του θανάτου περιγράφεται (από ανθρώπους που γύρισαν από την Άλλη Μεριά) σαν πτώση σ' ένα σκοτεινό τούνελ, το οποίο καταλήγει σ' ένα υπέρλαμπρο φως. Άρα, η γέννηση και ο θάνατος μπορεί να είναι ακριβώς η ίδια διαδικασία: Την ώρα που "πεθαίνεις", ταυτόχρονα "γεννιέσαι" κάπου αλλού, σε μια άλλη "ζωή" -δηλαδή "μετενσαρκώνεσαι" και εγκλωβίζεται σε μια άλλη χωροχρονική φυλακή.

Στα πρώτα παιδικά χρόνια το χωροχρονικό μοντέλο φαντάζει οικείο, προστατευτικό αλλά και γοητευτικά εύκαπτο, καθώς όλες οι επιθυμίες σου ικανοποιούνται σχεδόν αμέσως. Κάθε εμπειρία μοιάζει με όνειρο, κάθε στιγμή είναι μια έκπληξη, ενώ ο κόσμος μοιάζει να υπόσχεται όλο και περισσότερα.

Ωστόσο, αυτή η περίοδος μακαριότητας δεν διαρκεί πολύ: Με την πάροδο του χρόνου, καθώς μεγαλώνεις, η πραγματικότητα μοιάζει να "στερεοποιείται" όλο και περισσότερο γύρω σου, γίνεται ανελαστική ή εχθρική, απαιτούνται πλέον υπέρογκοι κόποι για μια ελάχιστη ή αμφίβολη επίτευξη, ενώ η ζωή καταντά μια αφόρητη και άκαμπτη ρουτίνα. Παράλληλα, ο χρόνος φαντάζει όλο και πιο γραμμικός, ενώ φαίνεται να τρέχει όλο και πιο γρήγορα εναντίον σου. Παράλληλα, παρατηρείται μια σταδιακή και αμετάκλητη αποσύνθεση του κόσμου σου. Όλοι συμφωνούν πως "κάθε πέρσι και καλύτερα". Σε κάθε περίπτωση, για κάποιο μυστήριο λόγο το παρελθόν φαντάζει πάντα

καλύτερο από το παρόν...

Ο Εαυτός (το Εγώ) του παρατηρητή μεταβάλλεται διαρκώς, ανάλογα με τα γεγονότα που βιώνει. Ακόμη και η πιο ασήμαντη εμπειρία, η πιο μικρή λεπτομέρεια του περιβάλλοντος σε επηρεάζει, σε αλλάζει σε κάτι άλλο. Το πόσο έντονη ή ανεπαίσθητη είναι αυτή η αλλαγή, εξαρτάται από το πόσο έντονη ή ισχυρή είναι η εμπειρία. Ο νους δεν διαφέρει πολύ από έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή: Ό,τι του βάλεις μέσα, αυτά επεξεργάζεται.

Το "Εγώ" αποτελεί το *σημείο εφαρμογής* της προσοχής του παρατηρητή. Από αυτό το Σημείο μπορεί να παρατηρεί την εξέλιξη του χωροχρονικού μοντέλου που τον περιβάλλει και να παίρνει θέση απέναντι στις μορφές που αυτό γεννάει συνεχώς.

Η διεύρυνση του Εγώ μπορεί να οδηγήσει σε υπέρβαση των στενών αισθητηριακών αντιλήψεων, άρα σε αποδέσμευση από τις υποβολές του μοντέλου. Αντίθετα, το "σπάσιμο του Εγώ", που τόσο διακαώς διατυμπανίζουν οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής, οδηγεί σε απώλεια της εστίασης (= απώλεια του Εαυτού), με απρόβλεπτες συνέπειες.

Δύναμη είναι η αυθόρμητη ικανότητα επιβολής στα γεγονότα, ή ακόμη και στη διαμόρφωση ενός ισχυρού χωροχρονικού μοντέλου. Όταν δεν καταφέρνεις να εξουσιάσεις τον κόσμο σου, τότε η ζωή φαίνεται μίζερη και χωρίς νόημα. Αν δεν είσαι ο "πρώτος", τότε δεν αξίζει να ζεις. Τότε, ότι κι αν κάνεις δεν θα σε ικανοποιεί, θα βολοδέρνεις από μέρα σε μέρα για μια μίζερη επιβίωση, σαν κομπάρσος κάποιου ισχυρού. Υπάρχει, άραγε, τρόπος διαφυγής;

Η δύναμη μπορεί να ορισθεί και ως η σταθερή εστίαση της προσοχής σε μια συγκεκριμένη επιθυμητή μορφή. Ο μάγος ελέγχει απόλυτα την εστίαση της προσοχής του κι έτσι αποκτά τη δυνατότητα να διαμορφώνει την πραγματικότητα που τον περιβάλλει.

Πρόσεξε: Συχνά, ο κόσμος που σε περιβάλλει μοιάζει να είναι γεμάτος σφάλματα: Δυστυχίες, αποτυχίες, αρρώστιες, μάταιες ελπίδες, αδικίες, θάνατος. Κάθε λάθος που παρατηρείς αποτελεί ένα πετυχημένο πλήγμα ενάντια στο Εγώ σου. Κάθε σφάλμα αντιπροσωπεύει απώλεια δύναμης από μέρους σου και αντιστοιχεί σε τραύματα της ψυχής σου. *Ωστόσο, τι μπορείς να κάνεις γι' αυτό; Ως πότε θα ζεις μέσα σε μια θάλασσα από λάθη;*

Τα όνειρα αποτελούν δημιουργήματα της ψυχής, η οποία προσπαθεί να λύσει τα προβλήματά της κατά τη διάρκεια του ύπνου -δηλαδή όταν αποσύρεται από το χωροχρονικό μοντέλο που τη φυλακίζει. Άλλοτε, πάλι, τα όνειρα μπορεί να είναι είσοδοι σε άλλες διαστάσεις, μια γρήγορη ματιά σε εναλλακτικούς κόσμους. Είναι δυνατό να πάρει κανείς ασυνήθιστες εμπειρίες μέσα από τέτοια όνειρα, τα οποία χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη ζωντάνια. Όμως, αυτοί οι κόσμοι διαλύονται γρήγορα επειδή τους λείπει η δύναμη. Ο έλεγχος των ονείρων (ονείρεμα) εκγυμνάζει την εστίαση της προσοχής και δίνει τη δυνατότητα στον παρατηρητή να ελέγχει τις μορφές, να επιλέγεια τα στοιχεία που αποτελούν τον κόσμο του, να επηρεάζει συνειδητά τη μοίρα.

Το Κακό είναι η απώλεια του ελέγχου, η φθορά, η αποσύνθεση, η αποτυχία, η θλίψη των ανικανοποίητων επιθυμιών. Κυρίως, όμως, είναι η απόδοση της δύναμης σε εξωτερικούς παράγοντες. Το Κακό είναι η αποδοχή της αποτυχίας. Κάτι καταστρέφεται όταν νιώθουμε ότι χάνουμε τον έλεγχό του. Όλη η ύπαρξη εδώ, στο γνωστό μας κόσμο, είναι ο θρίαμβος του Κακού, το βασίλειο του αποσύνθεσης. Κάθε μας πράξη εδώ δεν είναι παρά μια σπασμωδική προσπάθεια ανάκτησης του ελέγχου που έχει χαθεί οριστικά: Εδώ όλα χάνονται αργά ή γρήγορα.

Ο θάνατος είναι η ολοσχερής καταστροφή ενός κοσμικού μοντέλου. Μόλις η νοητική φυλακή σου

καταρρεύσει, έρχεσαι -ακόμη μια φορά- αντιμέτωπος με το λεγόμενο "θεϊκό φως”. Αν αφεθείς σ' αυτό, ενώνεσαι αυθόρμητα μαζί του και με το Θεό. Αν φοβηθείς, ξεκινά και πάλι η κατασκευή ενός νέου χωροχρονικού μοντέλου, προδιαγράφεται ήδη μια “επόμενη ζωή”. Γεννιέσαι, ζεις, πεθαίνεις άπειρες φορές, μέχρι που κάποτε θα είσαι αρκετά σοφός ώστε να μη φοβηθείς το φως...

Οι “ζωές” που βιώνει διαδοχικά η ανώριμη ψυχή δεν είναι πάντα ζωές ανθρώπινες ή γήινες. Οι κόσμοι που δημιουργούνται κάθε φορά μπορεί να μοιάζουν σε ορισμένα σημεία, όμως δεν είναι πάντα η γη που γνωρίζουμε. Ένα κοσμικό μοντέλο μπορεί να μοιάζει μ' ένα άλλο πολύ, λίγο ή καθόλου. Ακόμη, υπάρχουν άπειρες διαστάσεις, άπειροι παράλληλοι εναλλακτικοί κόσμοι. Με κάθε δίλημμα υιοθετούνται όλες οι κβαντικά πιθανές εναλλακτικές επιλογές. Όλα συμβαίνει “κάπου” και “κάποτε”. Το χωροχρονικό μοντέλο είναι πολύ πιο ευρύ απ' όσο φαντάζεται ο κοινός νους. Η νοητική φυλακή διαθέτει απειράριθμα κελιά, όμως το φως της περιορισμένης συνείδησης φωτίζει μονάχα μερικά από αυτά. Όσο πιο έμπειρη είναι η ψυχή τόσο περισσότερες (και καλύτερες) επιλογές βιώνει στο διάβα μιας ζωής.

Η συμπαντική συμβολή: Στο επώδυνο αυτό ταξίδι, η ψυχή δεν είναι μόνη. Οι ψυχές αντιλαμβάνονται μεν η μία την άλλη (ως μορφές) αλλά δεν συναντιούνται στ' αλήθεια πουθενά. Θεωρητικά, ίσως να υπάρχει περίπτωση να επιτευχθεί η συμβολή δύο ή περισσότερων κόσμων, μια πλήρης εσωτερική ταύτιση. Κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις απόλυτης αλληλοκατανόησης και υψηλότατης ψυχικής εξέλιξης, το ένα "Σύμπαν" πέφτει πάνω στο άλλο και το γνωρίζει σημείο προς σημείο. Ένα τέτοιο φαινόμενο είναι ασύλληπτο στον γνωστό μας κόσμο: Η φιλία είναι μια μάλλον μίζερη απόπειρα συμβολής, το σεξ μάλλον αστεία.

Όπως και να 'χει, μην αφήνεις να σε ξεγελούν. Δεν

υπάρχει εξώτερο διάστημα. Το ταξίδι της ψυχής είναι υπόθεση αυστηρά προσωπική. Και να θυμάσαι: Είσαι πολύ πιο δυνατός απ' όσο νομίζεις...

Επαγρύπνηση

Πέμπτη, 9 Απριλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινά με μια βόλτα σε δάσος. Εκεί μαθαίνω πως κάτι λείπει από τη Γη. Ένας επιστήμονας το ανακαλύπτει. Σύντομα ταξιδεύω στο διάστημα μέσα σ' ένα ανοιχτό αστρόπλοιο που κατευθύνεται προς τον ήλιο. Ανακαλύπτω κι εγώ ότι από τη γη λείπει το νερό. Επιστρέφω και πηγαίνω ξανά εκδρομή στο δάσος, αυτή τη φορά μαζί με μαθητές του δημοτικού σχολείου. Περπατάμε κατά μήκος ενός ποταμου, τα παιδιά χαλούν τη γραμμή και κατεβαίνουν τις όχθες για να βουτήξουν στο νερό. Τώρα κάποιοι με καταδιώκουν. Ίπταμαι πάνω από τα δένδρα αλλά οι εχθροί με προφταίνουν. Μου κόβουν μια μικρή τούφα από τα μαλλιά, παίρνοντας έτσι μέρος από τη δύναμή μου, ενώ εγώ κλαίω...

Σάββατο, 11 Απριλίου 1992

Μία ακόμη από εκείνες τις μέρες, όπου όλα πάνε αφύσικα στραβά: Το πρωί πήγα ν' αγοράσω μελανοταινίες για τη γραφομηχανή μου. Όμως, το Σάββατο δεν πουλάνε, λέει. Γιατί ανοίγουν το μαγαζί τότε; Ύστερα ξεχάστηκα για λίγο στην παρέα της αδελφής μου και της Νίκης, χωρίς ν' αποφύγω την ανία: Αυτές είναι παντρεμένες με παιδιά, πρόσωπα αξιοσέβαστα στην κοινωνία· ούτε νοιάζονται να κρύψουν την περιφρόνησή τους για μένα.

Το βράδι, στις 9:30, είχα ραντεβού με την παρέα στην Πλατεία Αμερικής. Επειδή ψιχάλιζε, ήμουν αναποφάσιστη αν θα πήγαινα ή όχι. Έτσι, έχασα το λεωφορείο για ένα λεπτό. Το επόμενο έφτασε στις 8:20. Το τρόλλεϋ στην Πανεπιστημίου σερνόταν εκνευριστικά αργά, σαν μισο-σφαγμένη κότα. Προτίμησα να πάρω λεωφορείο και τελικά

κατέβηκα μια στάση παραπάνω επειδή μπερδεύτηκα. Έφτασα στον προορισμό μου στις 10:05. Κανείς εκεί. Βρήκα ένα τρόλλεϋ που με κατέβασε στην Ομόνοια, ύστερα βαρέθηκα να περιμένω άλλο και περπάτησα ως το Σύνταγμα. Το λεωφορείο που έφευγε τότε με πήγε ως την Ιασωνίδου κι από κει περπάτησα μέχρι το σπίτι. Σύνολο τέσσερις ώρες ταλαιπωρία χωρίς λόγο...

Πού είμαι; Τελικά, τι είναι για μένα ο Ιανός; Αν εξαιρέσω τις τρεις ώρες της Τρίτης και άλλες τρεις περίπου το σαββατόβραδο, τίποτε απολύτως. Ο Ιανός και η παρέα δεν είναι παρά ένα "κοκκαλάκι" που μου έχει ρίξει η μοίρα για να με καθησυχάζει. Εδώ και δυο χρόνια ζω με την αναμονή αυτών των "κοκκάλων", που τα παίρνω μετά από ταλαιπωρία 3-4 ωρών κάθε φορά.

Τι κερδίζω με όλα αυτά; Καθοδήγηση στη μεταφυσική; Δεδομένου ότι ο δάσκαλος αποτρέπει οποιαδήποτε προσπάθει πέραν της υπακοής, μάλλον με μπλοκάρει παρά με προωθεί. Ή, μήπως, κερδίζω φίλους; Δεν με περιμένουν ούτε ένα τέταρτο όταν αργώ στα ραντεβού· δεν έρχονται ποτέ προς τη Γλυφάδα· όταν είμαστε μαζί, δεν μου απευθύνουν ποτέ τον λόγο· αν τύχει να περπατήσουμε για λίγο, δεν υπάρχει κανένας δίπλα μου για να πούμε μια κουβέντα· έρωτας δεν διαφαίνεται ούτε με το κυάλι· το θεωρούν μεγάλη θυσία να με πηγαίνουν μέχρι τη στάση των λεωφορείων με τα αμάξια τους, παρόλο που είναι ο δρόμος τους προς τα εκεί.

Ωστόσο, το υποσυνείδητό μου καθησυχάζεται με αυτό το "κοκκαλάκι", ώστε να αντέχω τη φυλακή μου με συνολικό "διάλειμμα" έξι ωρών την εβδομάδα. Βολεύομαι, αδρανώ, και οι μέρες περνούν χωρίς να οδηγούν πουθενά. Ας μην δέχομαι πια αυτό το "κοκκαλάκι" που με κρατά πίσω. Με αποκοιμίζει, με αποπροσανατολίζει και μου δίνεται μονάχα μετά από αρκετή ταλαιπωρία, ώστε να μου βγαίνει ξινό. Καλύτερα να μου λείπουν οι κουραστικές

συναντήσεις του Σαββάτου: Με αυτές χάνω πολύ περισσότερα απ' όσα κερδίζω...

“Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον”: Συχνά χρειάζεται να καταβάλλω πολύ κόπο για ένα ελάχιστο, μηδαμινό, ή αρνητικό αποτέλεσμα. Γενικά, πάντως, πιστεύω πως αν συναντώνται αφύσικες δυσκολίες σε κάποιο εγχείρημα, αυτό σημαίνει πως η συγκεκριμένη προσπάθεια πρέπει να διακοπεί, αλλιώς θα οδηγήσει σε καταστροφή. “Σαν δεν έχεις μοίρα, τι την ξεις τη λύρα;” λέει η λαϊκή σοφία.

Υπάρχουν εξωτερικές, αόρατες δυνάμεις που καθορίζουν το πεπρωμένο μας, ανεξάρτητα από τη θέληση και τις ενέργειές μας. Κάθε στιγμή της ζωής είναι προϋπολογισμένη από πριν, από “ψηλά”. Ακόμη και το περίφημο “μυαλό”, οι ιδιαίτερες ικανότητες και οι κλίσεις μας, είναι προκαθορισμένες από αυτές τις δυνάμεις. Το DNA είναι θέμα τύχης.

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τη μοίρα του, δρώντας στο υλικό πεδίο. Ό,τι κι αν κάνει κάποιος για να δραπετεύσει από το ριζικό του, η μοίρα θα τον οδηγήσει εκεί που θέλει αυτή, με διάφορες “σατανικές” συγκυρίες. Στην πραγματικότητα, παρά τις προσπάθειες και τις όποιες φαινομενικές επιτυχίες μας, ο τροχός δεν γυρίζει ποτέ. Πιθανόν, όμως, να υπάρχει ένας τρόπος: Με τον έλεγχο των ονείρων και την επέμβαση στο αστρικό πεδίο, ίσως είναι δυνατόν να επηρεάσε κανείς τη ροή της πραγματικότητας. *Μια μάγισσα δεν επιτρέπεται ν' αφήνεται έρμαιο στις δυνάμεις της τύχης, σαν φτερό στον άνεμο.*

Τρίτη, 14 Απριλίου 1992

Πριν το μάθημα στον Ιανό, πέρασα από το σπίτι της Αφροδίτης, που είναι εκεί κοντά -το συνηθίζω τελευταία. Σήμερα, όμως, δεν τη βρήκα μόνη: Ήταν και κάποιος Ζήσης εκεί. Η Αφροδίτη μου τον σύστησε σαν τον καινούργιο φίλο της, με τον οποίο ήδη συζούν. Συμπαθητικό παιδί μου

φάνηκε, και αρκετά ειλικρινής ώστε να μου αποκαλύψει πως έχει ιστορικό σχιζοφρένειας κι έχει νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο. Τώρα θεωρείται θεραπευμένος και η συμπεριφορά του δεν παρουσιάζει τίποτα το επιλήψιμο. Ο Ζήσης αποδεικνύεται ενδιαφέρων τύπος, συμμερίζεται μάλιστα τα μεταφυσικά μας ενδιαφέροντα. Κάποτε έκανε αστρικές προβολές, ενώ συχνά βλέπει τις αύρες των ανθρώπων, λέει.
"Βλέπεις τίποτα πάνω σε μένα;" τον ρώτησα.
"Μου δίνεις την εντύπωση ενός ανθρώπου ο οποίος όλο ψάχνει, ψάχνει, ψάχνει... Τι ψάχνεις, αλήθεια;"
Σήκωσα τους ώμους, απορώντας με την ερώτησή του· νόμιζα πως μετά από την εκτενή συζήτηση που είχαμε, θα του είχε γίνει πλέον σαφές τί γυρεύω, δηλαδή μεταφυσική γνώση.
"Βλέπεις τίποτα πάνω στην αύρα μου;" επέμεινα.
"Οι σκέψεις σου είναι πολύ έντονες. Τις νιώθω να φεύγουν διαρκώς προς το σύμπαν και μετά να επιστρέφουν ξανά από το σύμπαν!"

Αυτή η παράξενη δήλωσή του με προβλημάτισε κάπως, καθώς ένιωσα πως περιείχε ένα κρυφό ψήγμα αλήθειας, δεν ξέρω τι ακριβώς.
"Αυτό το βλέπεις μονάχα σε μένα ή σε όλους;" ρώτησα ήρεμα.
"Δεν το έχω ξαναδεί σε κανέναν άλλο", μου απάντησε.

Αργότερα, όταν ξεκίνησε το μάθημα στον Ιανό, μας περίμενε όλους μια ευχάριστη έκπληξη: Ο δάσκαλος δέχθηκε να δοκιμάσουμε απόψε μια ***τεχνική για αστρική προβολή,*** η οποία αποτελείται από τα εξής βήματα:
Συγκέντρωση της προσοχής πάνω στη φλόγα ενός κεριού
Μάντρα (το δικό μου: "Εγώ και το Σύμπαν είμαστε ένα")
Σωματική χαλάρωση
Αντίστροφη αρίθμηση, από το 10 μέχρι το 0. Στο "κενό σημείο" παρατηρώ το είδωλο της φλόγας του κεριού στο σκοτάδι, μπροστά στα κλειστά μάτια μου.

Ανοίγω αργά τα μάτια, τα ξανακλείνω
Αντίστροφη αρίθμηση (δύο φορές)
Οραματίζομαι ότι βγαίνω από το σώμα μου και ταυτίζομαι με το σώμα του δασκάλου Οραματίζομαι ότι με το αστρικό μου σώμα ταυτισμένο με του Αλέξανδρου (!), βγαίνω έξω, στη ρεσεψιόν, για να δω το αντικείμενο που έχει τοποθετήσει ο Χάρης πάνω στο τραπέζι.

Το αποτέλεσμα ήταν μάλλον απογοητευτικό: Απέτυχαν όλοι εκτός από την Μαίρη, η οποία “είδε” ότι το χάλκινο αγαλματάκι του Ώρου είχε μετακινηθεί από τη θέση του. Η Μαίρη τυγχάνει να είναι το πιο υπάκουο τσιράκι του Αλέξανδρου, που παραδόξως βρίσκεται στο δικό μας “χαμηλόβαθμο” τμήμα. Υποψιάζομαι, πάντως, ότι η επιτυχία της ήταν στημένη για λόγους εντυπωσιασμού, για να μη φανεί ότι το πείραμα ήταν εντελώς αποτυχημένο.

Τετάρτη, 22 Απριλίου 1992

Σήμερα το απόγευμα τόλμησα να βγω βόλτα στα πέριξ φορώντας την περούκα Jessie. Γρήγορα συνειδητοποίησα ότι η επιθυμία της μοναξιάς και των έρημων δρόμων είχε παραδόξως αντικατασταθεί με την επιθυμία της κοινωνικότητας και των πολυσύχναστων λεωφόρων.

Η εξήγηση, πασιφανής: Με την περούκα ήμουν και ένιωθα όμορφη. Οι άλλοι με κοίταζαν με θαυμασμό κι εγώ αισθανόμουν πρωτόγνωρη χαρά. Ήθελα να συναντώ όσο το δυνατόν περισσότερα άτομα, ώστε να απολαμβάνω αυτό το κύμα θετικής ενέργειας που μου έφερνε η επιδοκιμασία τους. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα να με κοιτούν οι άνθρωποι με θαυμασμό και συμπάθεια και όχι με κοροϊδία και περιφρόνηση. Λες και ήμουν μια άλλη, κάποια που οι άλλοι δεν γνώριζαν!

Όταν, όμως, δεν φορώ τα εντυπωσιακά μαλλιά της Jessie, οι άνθρωποι δεν με συμπαθούν, με αντιμετωπίζουν σαν να είμαι ένα τίποτα. Ωστόσο, είμαι το ίδιο πρόσωπο!

Είναι απίστευτο το πόσο επιφανειακά (με) κρίνουν...

Να, λοιπόν, πως δημιουργείται η κοινωνικότητα ή, αντίθετα, η εσωστρέφεια: Όταν ξέρεις ότι θα βρεθείς σ' έναν κύκλο ανθρώπων όπου όλοι θα σε θαυμάσουν, τότε επιδιώκεις τη συναναστροφή. Όταν, αντίθετα, ξέρεις ότι οι άλλοι θα σε αποδοκιμάσουν και θα επικρίνουν την κάθε σου λέξη και κίνηση, τότε επιδιώκεις τη μοναξιά. Είναι θέμα ψυχικής αυτοάμυνας...

Η επιβεβαίωση των άλλων δίνει δύναμη. Το χειροκρότημα ενεργοποιεί αυτόν που το δέχεται, ακόμη κι αν είναι ψεύτικο. Όταν με θαυμάζουν νιώθω την ενέργεια να με κατακλύζει. Αναρωτιέμαι, λοιπόν: Πόσο μπορεί να με έχει καταρρακώσει η συντονισμένη συλλογική κατακραυγή των ανθρώπων εναντίον μου επί δεκαετίες;

Πέμπτη, 7 Μαΐου 1992

Εργασιακές εμπειρίες στην Παγγαία: Η Γιώτα, μια βραδύγλωσση αντιπαθητική κλώσσα (πάμπλουτη όμως) κρατάει την αγγλική αλληλογραφία, ενώ εγώ που γνωρίζω τέσσερις γλώσσες, απλώς δακτυλογραφώ. Έχει σπουδάσει Ιστορία της Τέχνης στην Αμερική (σπουδές για χορτάτους), ωστόσο κάνει μπόλικα γραμματικά και συντακτικά λάθη όταν γράφει επιστολές στα αγγλικά. Παραδόξως, κανένα από τα αφεντικά που υπογράφουν τα γράμματα δεν το έχει παρατηρήσει.

Η Γιώτα έχει ανώτερη θέση από μένα, έστω κι αν τα αγγλικά της είναι πολύ μέτρια, έστω κι αν δεν υποψιάζεται καν τι είναι η αρχειοθέτηση! Η κοπέλα στέλνει γράμματα σε διάφορα μουσεία του κόσμου και ζητά διαφάνειες έργων τέχνης, δεν κρατά όμως ποτέ αντίγραφα των επιστολών της. Ούτε αυτό το προσέχει κανείς.

Εγώ, φυσικά, δεν τολμώ ν' αναφέρω τίποτα. Αν σχολίαζα το παραμικρό, θα τσακωνόμουν με τη Γιώτα και να γινόμουν αντιπαθής σε όλους τους υπόλοιπους συναδέλ-

φους. Βέβαια, αυτό σημαίνει πως οι γνώσεις που επί χρόνια κόπιαζα να αποκτήσω ώστε να υπηρετώ τις εταιρείες, αποδεικνύονται τώρα εντελώς αδιάφορες για τις εταιρείες. Αυτοί δεν δίνουν δεκάρα αν εγώ γνωρίζω άψογα αγγλικά, ιταλικά και γερμανικά. Προφανώς, άλλα προσόντα εκτιμούν στους υπαλλήλους...

Σάββατο, 16 Μαΐου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα ρομπότ έχουν καταλάβει τη γη. Μας κρατούν φυλακισμένους μέσα σε κίτρινα στενά κελιά που έχουν μέσα ένα κρεβάτι. Μας βγάζουν έξω μονάχα για να κάνουμε ορισμένες δουλειές. Ακούω ότι οι εξωγήινοι ήλθαν στη γη από λάθος ενός ανθρώπου, ο οποίος τους εμπιστεύτηκε. Παρατηρώ ότι τα κελιά συγκοινωνούν μεταξύ τους μέσω ενός φεγγίτη στα εσωτερικά τοιχώματα. Αναρωτιέμαι μήπως θα μπορούσα να επικοινωνήσω μέσ' από κεί με άλλους κρατούμενους σε γειτονικά κελιά.

Πιθανή ερμηνεία: Η ανθρωπότητα είναι υπόδουλη σε κάποια φυλή εξωγηίνων, οι οποίοι μας κρατούν απομονωμένους και μας παροδηγούν έτσι ώστε να εκτελούμε συγκεκριμένα καθήκοντα, με άγνωστους σκοπούς.

Οι βρυκόλακες είναι άνθρωποι που διαθέτουν τη φυσική ικανότητα να απορροφούν την ψυχική ενέργεια άλλων ανθρώπων, καθιστώντας τους υποχείρια.
Συνήθεις βρυκόλακες είναι οι παρακάτω:

α) *Οι εραστές και σύζυγοι:* Απορροφούν το μεγαλύτερο μέρος της ενέργειας των γυναικών τους, καθώς ακόμη και στη σημερινή “φεμινιστική” εποχή ολόκληρη η σκέψη και η δράση της γυναίκας αποβλέπει κατά κανόνα στην ικανοποίηση ενός αρσενικού. Διαφορετικα, δεν έχει άνδρα και είναι ανύπαρκτη για την κοινωνία. Ο άνδρας-βρυκόλακας αυτό ακριβώς προσφέρει στη γυναίκα: Μια θέση

στην κοινωνία (ως δούλα του) κι έναν αποδεκτό λόγο ύπαρξης (να τον ικανοποιεί σεξουαλικά και να του κάνει παιδιά).

β) Μέσα σε μια οικογένεια, οι πιο ισχυροί βρυκόλακες είναι τα *παιδιά*. Με τα νάζια, τα κλάμματα, ή την υπερκινητικότητά τους καταφέρνουν να απασχολούν ολόκληρη την ύπαρξη των γονέων τους, ιδίως της μητέρας. Οι περήφανοι γονείς αφιερώνουν όλο το χρόνο, το χρήμα, τη σκέψη και την ενεργητικότητά τους σε παιδιά που ενίοτε δεν το αξίζουν. Αλλά... “ποιός είναι ο σκοπός της ζωής; Να κάνεις παιδιά, βέβαια...”, υποστηρίζουν όλοι οι γονείς με ρομποτική ομοιομορφία.

γ) Οι *“δημοφιλείς τύποι”*: Αποτελούν την “ψυχή” της παρέας, όπως χαρακτηριστικά λέγεται. Πράγματι, σε μια συντροφιά υπάρχει πάντα ένα άτομο που λειτουργεί ως πόλος έλξης κι έχει το γενικό πρόσταγμα, χωρίς κανένας να μπορεί να εξηγήσει αντικειμενικά το γιατί. Συνήθως πρόκειται για αλλοπρόσαλλα και εγωκεντρικά άτομα. Οι δημοφιλείς προστάζουν και οι υπόλοιποι σπεύδουν να εκτελέσουν τη διαταγή με αυθόρμητη χαρά. Το αντάλλαγμα; Η κοινωνικότητα φυσικά, το να ανήκεις σε μια παρέα, να μην είσαι μόνος σου.

δ) *Ενεργειακοί γίγαντες:* Πρόκειται για άτομα που βρίσκονται πολύ ψηλά στην ιεραρχία της ανθρωπότητας. Συσσωρεύουν απίστευτη οικονομική δύναμη και αποκτούν παγκόσμια φήμη από δραστηριότητες αμφίβολης χρησιμότητας (ηθοποιοί, τραγουδιστές, φωτομοντέλα, κλπ). Όλοι αυτοί διαθέτουν, βέβαια, περισσή γοητεία. Ο κοσμάκης απλά απολαμβάνει να τους λατρεύει σαν θεούς επί της γης.

ε) *Μύστες και θρησκευτικοί ηγέτες:* Είναι τα πιο ισχυρά βαμπίρ, καθώς διαθέτουν μια μοναδική ικανότητα να μαγνητίζουν πλήθη εκατομμυρίων ατόμων. Εδώ η απορρόφηση ενέργειας συντελείται σε πολύ βαθύτερα επίπεδα, εφόσον οι θρησκευτικοί αρχηγοί απαιτούν και εισπράττουν απόλυτη υποταγή και λατρεία από όλους, ενώ υποδαυλίζουν

συστηματικά την ενοχή και τον τρόμο. Όσο για τους πιστούς, είναι πρόθυμοι να υπακούνε τυφλά στα πλέον παράλογα δόγματα και μάλιστα είναι υπερήφανοι γι' αυτό. Η ανταμοιβή τους; Η υπόσχεση μιας μακάριας μετά θάνατον ζωής, φυσικά μόνο για τους "λίγους κι εκλεκτούς" που θα καταφέρουν υποταχθούν απόλυτα στο δόγμα.

στ) *Οντότητες gestalt όπως πολιτικά κόμματα, διάφορες οργανώσεις, εταιρείες:* Πρόκειται για απόλυτα ιεραρχημένες ομάδες ανθρώπων, οι οποίες λειτουργούν ως αυτόβουλες βαμπιρικές οντότητες. Μια εταιρεία αποτελείται, φυσικά, από τους εργαζόμενους σ' αυτήν αλλά δεν είναι οι υπάλληλοί της· πρόκειται για ξεχωριστή οντότητα, με δικούς της σκοπούς, τρόπο σκέψης και ανάγκες διαφορετικά από των εργαζομένων σ' αυτήν. Οι εταιρείες είναι πολυ απαιτητικοί βρυκόλακες: Απαιτούν να τους δινουμε τις καλύτερες ώρες της ημέρας μας (9 π.μ. - 5 μ.μ.), τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας (από τα 20 έως τα 65), την αμέριστη προσοχή μας, το μέγιστο των δυνατοτήτων μας κάθε στιγμή. Σαν αντάλλαγμα παρέχουν μια μίζερη επιβίωση, μια βαρετή ρουτίνα και μια μάλλον αμφίβολη ασφάλεια.

Οι βρυκόλακες είναι, ως επί το πλείστον, άτομα με ιδιαίτερη γοητεία, ζωικό μαγνητισμό (σεξ απήλ), ευστροφία κι ευφράδεια. Αναγνωρίζονται εύκολα, καθώς μονοπωλούν σχεδόν ψυχωτικά οποιαδήποτε συζήτηση και καταφέρνουν αυθόρμητα, με φυσικό τρόπο, να προσελκύουν το ευρύτερο ενδιαφέρον. Συχνά γίνονται αλαζόνες κι επιθετικοί, ωστόσο όλοι τους θεωρούν αξιαγάπητους.

Ενίοτε, οι ρόλοι μπορεί να εναλλάσσονται: Μέσα σ' ένα διαφορετικό περιβάλλον, ένας βρυκόλακας μπορεί να μετατραπεί προσωρινά σε θύμα και αντίστροφα. Για παράδειγμα, ένας υπάλληλος/θύμα προσφέρει απλόχερα όλη την ενέργειά του στην εταιρεία όπου εργάζεται, όταν όμως βρίσκεται στο σπίτι του μετατρέπεται σε σύζυγο/βρυκόλακα και απορροφά όλη τη ζωτική ενέργεια της γυναίκας του,

απαιτώντας διαρκώς όλη την προσοχή της. Ωστόσο, ένα πραγματικά ισχυρό βαμπίρ δεν βρίσκεται ποτέ στη θέση του θύματος.

Είναι γεγονός ότι τα θύματα αναζητούν τους βρυκόλακες, όχι αντιστρόφως. Το βαμπίρ είναι ο μαγνήτης. Δεν προσελκύεται, προσελκύει. Για την ακρίβεια, το θύμα είναι ανίκανο να ζήσει χωρίς να προσφέρει σε κάποιον βρυκόλακα. Έτσι, άνθρωποι που ουσιαστικά δεν έχουν ανάγκη να εργαστούν, τρελαίνονται αν μείνουν δυο μήνες χωρίς δουλειά. Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι οι άνδρες τους τις εκμεταλλεύονται ή τις κακομεταχειρίζονται, ωστόσο δεν διαννοούνται να μείνουν χωρίς άνδρα ούτε για ένα μήνα. Δίχως κάποιο αρσενικό να υπηρετούν, αισθάνονται άχρηστες, χωρίς σκοπό στη ζωή.

Οι δημοφιλείς τύποι ποτέ δεν πλησιάζουν κάποιον πρώτοι. Στέκονται αγέρωχοι, όλο καμάρι, και περιμένουν τις μύγες να κολλήσουν στο μέλι. Συνήθως δεν χρειάζεται να περιμένουν πολύ. Οι κοινοί θνητοί, από τη μεριά τους, συχνά σκέφτονται να εγκαταλείψουν μια παρέα που τους κουράζει και τους στενοχωρεί, όμως το αναβάλλουν συνεχώς με διάφορες δικαιολογίες: “χρειάζομαι μια παρέα” ... “τους έχω συνηθίσει” ... “πού θα βρω άλλους” κλπ. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως αισθάνονται μια ακατανίκητη έλξη για τους βρυκόλακες. Προφανώς, η απορρόφηση ενέργειας δρα και ως αναισθητικό. Αποδυναμώνει μεν τα θύματα, όμως η εξάντληση καλύπτεται από τη γλυκιά ηδονή της “προσφοράς”.

Ολόκληρη η ανθρώπινη κοινωνία είναι κτισμένη πάνω σ' αυτή τη σχέση εξάρτησης μεταξύ βρυκολάκων και θυμάτων. Οι κοινωνικοί θεσμοί (πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, εργασία) αποτελούν εκφάνσεις του βαμπιρισμού. Ο ψυχικός βαμπιρισμός είναι ο συνδετικός ιστός της ανθρώπινης κοινωνίας και σ' αυτόν βασίζεται κάθε Ιεραρχία...

Κυριακή, 17 Μαΐου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάπου στο διάστημα υπάρχει μια πανάρχαια γιγάντια πυραμίδα ζιγκουράτ, φτιαγμένη από νεκρικά σύμβολα κατασκευασμένα από οστά. Ο περίβολος αποτελείται από μια γυάλινη μάντρα, που μέσα στη μάζα της έχουν ενσωματωθεί κόκκαλα διαφόρων μεγεθών και σχημάτων.

Ένα κυλινδρικό μονοθέσιο διαστημόπλοιο προσγειώνεται μέσα στον περίγυρο. Από μέσα βγαίνει ένας ταξιδιώτης. Πλησιάζει και μου λέει πως η πυραμίδα δεν είναι τόσο παλιά όσο πιστεύεται, γιατί οι αρχαίοι δεν είχαν εξελιχθεί τόσο πολύ ώστε να φτιάχνουν τέτοια μνημεία. "Η πυραμίδα υπολογίζεται στον 3ο αι. π.Χ., ενώ είναι του 7ου αι. μ.Χ.", μου εξηγεί.

Η κορυφή της πυραμίδας πότε εξαφανίζεται, πότε εμφανίζεται λαμπερή στο στερέωμα. Ανεβαίνω εκεί πάνω, πηδώ ψηλά στο σκοτάδι του διαστήματος και ξαναπέφτω μαλακά, την ώρα που η κορυφή εμφανίζεται πάλι. Αισθάνομαι πολύ όμορφα. Ο άγνωστος ξαναμπαίνει μέσα στο κυλινδρικό σκάφος του και υψώνεται, έτοιμος να φύγει. Στο κάτω μέρος του διαστημόπλοιου διακρίνονται κυλινδρικές τουρμπίνες που περιστρέφονται γοργά. Όλοι στέκονται και παρατηρούν την απογείωση· είναι ένας τυχοδιώκτης που κάνει ταξίδια στο χωροχρόνο, δημιουργώντας "χάσματα". Σύντομα ο ταξιδιώτης προσγειώνεται στη Γη, κάπου στο έτος 1920.

Τρίτη, 26 Μαΐου 1992

Διαυγές Όνειρο: Ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, βλέπω τον Βασίλη, έναν χοντρό, κακάσχημο, τριχωτό, απαίσιο τύπο από τον Ιανό, να είναι ξαπλωμένος δίπλα μου, πάνω στο κρεβάτι μου. Στριφογυρίζει, φωνάζει, βάζει τα πόδια του στο στήθος μου και μ' ενοχλεί. "Δεν σε πειράζει,

έτσι;" με ρωτάει χαζά, ενώ εγώ δυσφορώ έντονα. Τότε εγώ σκέφτομαι ότι αυτό θα μπορούσε να είναι ένα πιθανό μέλλον, ευτυχώς όμως είναι μόνο μια νύχτα. Έτσι μαθαίνω να εκτιμώ ό,τι έχω, δηλαδή τη μοναξιά στο κρεβάτι μου.

Ερμηνεία: Λίγες μέρες αργότερα, η Αφροδίτη με πληροφορεί ότι ο Βασίλης ενδιαφέρεται πολύ για το ονείρεμα και ότι ο Αλέξανδρος τον διδάσκει προσωπικά. Σοβαρό πρόσωπο βρήκε να διδάξει ο δάσκαλος! Δηλαδή, αυτός υποτίθεται πως έχει αρκετά καθαρό υποσυνείδητο για να εξασκεί μια τέτοια τεχνική; ⇑

Το βράδι έχω κανονίσει συνάντηση με όλη την παρέα -τη Βανέσα, τη Θεανώ, την Αφροδίτη και το Ζήση- σε μια ήσυχη καφετέρια δίπλα στο παλιό μου γραφείο. Ίσως να μην ξαναδώ ποτέ τη Βανέσα, δεδομένου ότι εντός της εβδομάδας αναχωρεί οριστικά για την πόλη όπου μεγάλωσε, το Βόλο, εφόσον οι σπουδές της στη Φιλοσοφική Αθηνών έχουν πια ολοκληρωθεί. Νιώθω ήδη ένα κενό, μια διάχυτη συγκίνηση. "Μου τη δίνει που φεύγεις", της είπα λίγο πριν το τέλος.

Τετάρτη, 27 Μαΐου 1992

Μετά τη χθεσινή παρωδία μαθήματος στον Ιανό, συνειδητοποίησα ότι πέφτει χοντρό δούλεμα εκεί μέσα. Μόνο μάθημα δεν είναι αυτό! Εξηγούμαι: Ύστερα από πολύ καιρό, κάναμε ένα τηλεπαθητικό πείραμα που "φυσικά" αποδείχτηκε πλήρης αποτυχία: Ούτε ένας από τους μαθητές δεν πλησίασε έστω το αντικείμενο που είχε τοποθετηθεί έξω, στο τραπέζι της ρεσεψιόν. Ο Αλέξανδρος βρήκε την ευκαιρία να μας κατσαδιάσει ομαδικώς σχετικά με το πόσο ανέτοιμοι είμαστε για τέτοια πειράματα. Και οι τριάντα!

Ωστόσο, εγώ αναρωτιέμαι: Αν πάρεις τριάντα τυχαία άτομα από το δρόμο και τα βάλεις να μαντέψουν -χωρίς καμία προηγούμενη άσκηση διαλογισμού ή άλλη προετοιμασία- τι υπάρχει πάνω σ' ένα κρυμμένο τραπεζάκι, δεν

μπορεί, κάποιος από τους τριάντα θα μαντέψει λίγο-πολύ περί τίνος πρόκειται! Κι όμως, στον Ιανό τριάντα "μεταφυσικά" άτομα αποτυχαίνουν παταγωδώς να πλησιάσουν έστω και λίγο τη φύση του αντικειμένου. Λοιπόν, υποψιάζομαι ότι τα πειράματα αυτά είναι στημένα!

Επίσης, βρίσκω ότι εδώ και μερικούς μήνες τα μαθήματα ακολουθούν κάποιον αδιόρατο μηχανισμό ψυχολογικού πολέμου: α) Ο δάσκαλος μιλά ασταμάτητα, συνήθως χωρίς να λέει τίποτα ουσιαστικό· συχνά νιώθω σαν αντικείμενο υποβολής, β) Δεν επιτρέπει σε κανέναν να εκφράσει καμία γνώμη, γ) Διακόπτει στα γρήγορα οποιαδήποτε συζήτηση πάει να αναπτυχθεί μέσα στην τάξη, δ) Όποιος εκφράζει προσωπική γνώμη για κάτι, αντιμετωπίζεται σαν ηλίθιος ή σαν ψυχασθενής, πχ "Άλλα διαβάζεις, άλλα καταλαβαίνεις".

Με αυτό τον τρόπο συντελείται ένα συστηματικό, ύπουλο σπάσιμο του εγώ: Αδυνατούμε πλέον να προβάλλουμε οποιαδήποτε άποψη, εκφράζουμε όλο και λιγότερες απορίες, η αυτοπεποίθησή μας εξανεμίζεται, γεμίζουμε διαρκώς με ενοχές, η θέλησή μας αδυνατίζει. Παρόλο που όλοι βαριόμαστε, καθόμαστε από τις 9:00 μέχρι τα μεσάνυχτα. Εγώ ειδικότερα, βλέπω ότι έχω αρχίσει να πηγαίνω πίσω αντί μπροστά: Συχνά ανακαλύπτω ότι τα χέρια μου ιδρώνουν και αισθάνομαι ιδιαίτερη αγωνία πριν κάνω οποιαδήποτε δήλωση μέσα στην τάξη -όπως κάποτε, που ήμουν μικρή και φοβιτσιάρα. Διάβολε, σκοπός μου είναι να καταπολεμήσω τη δειλία μου, όχι να τη φουντώσω!

Πέμπτη, 28 Μαΐου 1992

Οι φίλοι μου απομακρύνονται συνεχώς. Πιέσεις στη δουλειά. Τα δεικτικά σχόλια της Γιώτας σχετικά μ' έναν συνεργάτη που δεν πληρώθηκε επειδή, εγώ δεν δακτυλογράφησα εγκαίρως το λήμμα του, λέει. Τα ειρωνικά γέλια παιδιών στο δρόμο, που όποτε με βλέπουν φωνάζουν

“περνάει ο βρυκόλακας”. Όλοι νομίζουν πως είναι αφεντικά μου! Δεν τους αντέχω πια!

Εδώ και μέρες πνίγομαι σ' έναν στρόβιλο βίαιων συναισθημάτων. Θέλω πολύ να τιμωρήσω τους άλλους για όσα μου κάνουν. Νιώθω ότι δεν αγαπώ τους ανθρώπους. Από τη στιγμή που γεννήθηκα, μου εκτοξεύουν ακατάπαυστα κάθε είδους ψυχικές επιθέσεις: Με κοροϊδεύουν, με υποτιμούν, με γλωσσοτρώνε, με γρουσουζεύουν, με αδικούν, με υπονομεύουν. Αυτή τη στιγμή ξεχειλίζω από φοβερό θυμό, ο οποίος θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως φορέας μαύρης μαγείας. *Να είναι, άραγε, αυτή η πραγματική κλίση μου;*

Δευτέρα, 1 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι αργά το βράδι και βρίσκομαι σ' ένα μεσαιωνικό αρχοντικό. Έξω από το παράθυρό μου βλέπω πέτρινες καμάρες, στο βάθος ένα περιβόλι. Είμαι στο κρεβάτι και προσπαθώ ν' αποκοιμηθώ. Ακούω ορισμένους θορύβους, τους αγνοώ, μα δεν ξεπερνώ κάποια ανησυχία. Σηκώνομαι κι αρχίζω να ψάχνω από πού προέρχονται οι ενοχλητικοί ήχοι. Οι τοίχοι του κτηρίου είναι χοντροί, γκρίζοι, πέτρινοι. Οι πόρτες έχουν αψιδωτό σχήμα. Κλείνω ένα χαμηλό παράθυρο που είχε μείνει ανοικτό κι επιστρέφω στο κρεβάτι μου.

Τότε, τρία κορίτσια ηλικίας 10-12 ετών ξεπροβάλλουν δειλά πίσω από το κατώφλι της κρεβατοκάμαράς μου, συνοδευόμενα από τη γριά κουβερνάντα τους. Φοράνε μακριά λευκά νυχτικά με σκούφους νύχτας. Στα δεξιά διακρίνω μια ξύλινη παλιά πόρτα που έχει σχήμα καμάρας. Τα κορίτσια κρατούν λυχνάρι και με κοιτούν γεμάτες απορία.

“Τι θέλετε εδώ;” τις ρωτάω.

“Εδώ μένουμε”, μου απαντά η πρώτη.

“Απο πότε;” αναρωτιέμαι.

“Από τότε που γεννηθήκαμε!”.
Στο σημείο αυτό ξυπνώ και νιώθω ακόμη παραξενεμένη...⇮

Η στροφή της προσοχής προς τα μέσα προκαλεί όνειρα διαυγή, ζωντανά, περιπετειώδη, σημαδιακά. Είναι, όμως, καιρός ν' αρχίσω να τηρώ τη Σιωπή. Χρειάζεται να μάθω να κρατάω το στόμα μου κλειστό, εφόσον δεν μπορώ ακόμη ν' αδιαφορώ για τη γνώμη των άλλων, η οποία με επηρεάζει κατά κανόνα αρνητικά, δημιουργώντας μου αμφιβολίες και εξάρτηση. Άλλωστε, οι άλλοι δεν είναι σε θέση να πλησιάσουν τους μαγευτικούς κόσμους των ονείρων μου. Αντίθετα, δυσπιστούν, βαριούνται ή ζηλεύουν.

Ακόμη κι αν το έδαφος φαίνεται πρόσφορο, πρέπει να είμαι επιφυλακτική και να κρατώ σιωπή. Επειδή είμαι εσωτερικά ανασφαλής, έχω την τάση να μιλώ πολύ και να επιζητώ επιβεβαίωση ή υποδείξεις. Επίσης, μου αρέσει να πιστεύω πως η αφήγηση μεταφυσικών εμπειριών θα με κάνει πιο ενδιαφέρουσα στις παρέες -πράγμα που δεν ισχύει, φυσικά· μονάχα η αφήγηση ερωτικών εμπειριών ενδιαφέρει τις κότες. Γενικά συναντώ δυσπιστία, απόρριψη, ειρωνικά σχόλια, πράγμα που μοιραία με μπλοκάρει.

Ο ψυχικός κόσμος είναι ένας χώρος ιερός, ένα άδυτο. Τίποτα βέβηλο δεν πρέπει να εισβάλλει εκεί: Ούτε επιβλαβείς πληροφορίες, ούτε κακόβουλα μάτια ή αυτιά. Γι' αυτό επιβάλλεται ο νόμος της σιωπής.

Κυριακή, 14 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινά ποδοσφαιρικός αγώνας σ' ένα κοντινό στάδιο μα γρήγορα διακόπτεται, καθώς κάτι δεν πάει καλά. Ξαφνικά εμφανίζονται από παντού εξωγήινα τέρατα: κοκκινωπά όντα που θυμίζουν υπερμεγέθη χταπόδια, φασματικές ρουφήχτρες, γιγάντιες αράχνες, κλπ. Μαζί με άλλους τρέχω προς το βουνό για να ξεφύγω, ενώ αλλόκοτα πράγματα (χοντρές μακριές σταγόνες από ένα παράξενο υγρό) πέφτουν από ψηλά. Τότε, στο

νυχτερινό ουρανό, πάνω από το γειτονικό νεκροταφείο, μια ασπριδερή ουσία υψώνεται πάνω από τους τάφους και τα κυπαρίσσια, σχηματίζοντας κάτι σαν σκελετό δεινόσαυρου. Κάποιος φωνάζει ότι πρέπει να φύγουμε όλοι μαζί.

Σάββατο, 20 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, μα και άλλες γυναίκες, οδηγούμε αμάξια σε δρόμους γεμάτους κίνηση, στροφές κι εμπόδια. Αναγκαζόμαστε να διαγράφουμε μεγάλους και δύσκολους ελιγμούς, ώσπου φθάνουμε μπροστά σε κάποια φανάρια. Από εκεί, άνδρες παραλαμβάνουν τα αυτοκίνητά μας και οδηγούν άνετα σε ίσιους δρόμους, ώσπου τερματίζουν. Όλοι κερδίζουν σαν βραβείο ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Οι γυναίκες μένουν πίσω. *Ερμηνεία: Πιθανότατα, το όνειρο αναπαριστά τους ρόλους των δύο φύλων μέσα στην κοινωνία...*

Το απόγευμα παρακολούθησα τη γιορτή του νηπιαγωγείου “Το Καστράκι”, όπου συμμετείχε και ο τρίχρονος Θανάσης, επιδεικνύοντας αναπάντεχη ντροπαλότητα. Ο χρόνος πέρασε αρκετά ευχάριστα και μπόρεσα να βιώσω τη σημασία της στιγμής: Όσα έγιναν μέσα σ' εκείνο το δίωρο ήταν μοναδικά, δεν πρόκειται να ξανασυμβούν ποτέ πια. Επίσης, ειδα ολοφάνερα ότι τα άτομα που προορίζονται για πρωταγωνιστές στη ζωή (όπως το κοριτσάκι που παρίστανε τη Μίννι) παίρνουν αυτό το δρόμο από μικρά. Η πορεία του ανθρώπου διαφαίνεται ήδη στα έξι πρώτα χρόνια του...

Τρίτη, 21 Ιουλίου 1992

Προφητικό Όνειρο: Παρακολουθώ ένα μνημόσυνο για τη γιαγιά Τζένη. Στο μεταξύ, η μητέρα μου ανακαλύπτει τον Αλέξανδρο, με παίρνει μακριά απ' αυτόν και σφραγίζει το μέρος με προσευχές. Τότε, η νεκρή γιαγιά σηκώνεται μέσα στο φέρετρο και μιλά. Ο πατέρας μου δεν βλέπει,

επειδή η νεκραναστημένη γιαγιά βλέπει μέσα από τα μάτια του και κινείται τώρα ανάμεσά μας. Φωνάζω, θέλω να τη διώξω με προσευχές όπως το "Πάτερ Ημών" ή το "Ιησούς Χριστός Νικά". Τελικά η γιαγιά εξαφανίζεται, όμως εγώ κάνω σα να βρίσκεται ακόμη εκεί.

Τώρα διασχίζω μια γέφυρα πάνω από μια λίμνη. Στην άλλη άκρη είναι κτισμένο ένα γραφικό χωριό σε ύψωμα, κάπου στην Ιταλία. Οι δρόμοι του είναι διάσπαρτοι με οστά και σκελετούς. Νιώθω αγωνία, καθώς κάτω από τις σόλες των παπουτσιών μου, αισθάνομαι το έδαφος ανάγλυφο από τα κόκκαλα.

Επαλήθευση: Την επόμενη μέρα θα μάθουμε τα άσχημα νέα για τον θείο Γιώργο, αδελφό της μητέρας μου. Πάσχει από καρκίνο των πνευμόνων και του μένουν μόνο λίγοι μήνες ζωής. Πραγματικά φρικτό, να είσαι καταδικασμένος σε θάνατο και να το ξέρεις.

Έτσι, λοιπόν, μπαίνουμε ένας-ένας στη γραμμή για το θάνατο. Κάθε στιγμή, κάποιοι "φεύγουν", κάποιοι άλλοι "έρχονται", κι έτσι η ανθρωπότητα μεταβάλλεται αργά μα σταθερά, προς μια πολύ συγκεκριμένη κατεύθυνση...

Σάββατο, 25 Ιουλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κόμικ που διαβάζω σε περιοδικό, ζωντανεύει τρισδιάστατο μπροστά μου: Είναι η ιστορία του Αχιλλέα και του Έκτορα σε μοντέρνα έκδοση. Ο Αχιλλέας θεωρεί τον Έκτορα και τους Τρώες υπεύθυνο για κάποιες καταστροφικές πυρηνικές εκρήξεις. Οι δύο άντρες παλεύουν στην άμμο. "Δεν θα ησυχάσω αν δεν σου τρυπήσω το λαιμό", λέει ο Αχιλλέας στον εχθρό του. Ο Έκτορας κάποτε κουράζεται και πέφτει. Ο Αχιλλέας τον χτυπά και το σώμα του Έκτορα μένει άψυχο πάνω στην άμμο.

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σε πούλμαν που ταξιδεύει. Εεγώ κάθομαι κοντά στο παράθυρο, η μητέρα

μου δίπλα. Περνάμε μέσα από στενούς δρόμους, έξω από παλιά μισοερειπωμένα σπίτια. Σε επόμενο όνειρο, παρατηρώ ένα γαλάζιο αμάξι Honda, με αριθμό 2504. *Επαλήθευση*: *Δες 15 Αυγούστου, Κρανίδι.*

Κυριακή, 26 Ιουλίου 1992

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια ωραία πλαζ με ξανθή άμμο και λίγο κόσμο, όπου δεσπόζει μια ψηλή μαύρη δεξαμενή. Μπαίνω στη θάλασσα ως τους μηρούς. Φοράω το μαύρο ολόσωμο μαγιό μου, απολαμβάνω το διάφανο γαλανό νερό. Μαζί μου είναι και η Αφροδίτη. *Επαλήθευση: Η παραλία της Κουρούτας, που θα επισκεφθώ απροσδόκητα στις 9 Αυγούστου...*۩

Αυτή είναι η πρώτη μέρα του εικονογραφημένου χειρογράφου ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***, που ξεκινώ να γράφω από σήμερα. Αισθάνομαι καταπληκτικά, σα να βιώνω μια καινούργια ύπαρξη! Η Σάντρα Άντερσον είναι μια επαναστάτρια κοσμοναύτισσα, που μάχεται διάφορες μορφές κακού σε κάθε γωνιά του σύμπαντος. Οι ιστορίες της χτίζονται με έναν τελείως ασυνήθιστο τρόπο. Έχω καταγράψει σε ένα χωριστό τετράδιο δικές μου αναμνήσεις, φαντασιώσεις, όνειρα, ιδέες και τα έχω ταξινομήσει σε κατηγορίες: *Αρχή ιστορίας - Κύρια γεγονότα - Δευτερεύοντα γεγονότα - Μεταφυσικές αλήθειες - Μάχες – Διάλογοι - Τόπος και Χρόνος - Τέλος ιστορίας.*

Σε κάθε καταγραφή αντιστοιχεί ένα χαρτί της αιγυπτιακής ταρώ. Τραβώ, λοιπόν, ένα χαρτί για την κατηγορία που χρειάζομαι κάθε φορά, κι έτσι σχηματίζεται σταδιακά μια πλήρης ιστορία.

Πέμπτη, 6 Αυγούστου 1992

Από χθες το απόγευμα βρίσκομαι εδώ, στο άσραμ του Αλέξανδρου, κάπου στο νομό Ηλείας, μαζί με άλλα παιδιά από τον Ιανό. Είναι μια αρκετά μεγάλη έκταση γεμάτη

καρυδιές, στη σκιά των οποίων έχουμε στήσει τις σκηνές μας. Προς το βορρά υπάρχει ένα δάσος από έλατα. Ανατολικά μια πηγή σχηματίζει κελαριστό ρυάκι στη σκιά ενός θαλερού πλάτανου. Πράσινοι λόφοι στεφανώνουν τον ορίζοντα νότια και δυτικά. Το τοπίο είναι ήρεμο και συμπαθητικό, ωστόσο κάνει υπερβολική ζέστη και νιώθω ήδη απογοητευμένη. Τι θα κάνουμε κάτω από τον καυτό ήλιο τόσες ώρες κάθε μέρα;

Από χθες βιώνω έναν ανομολόγητο πλατωνικό έρωτα για το Νέστορα. Αισθάνομαι πιο ζωντανή όταν τον κοιτάζω. Κάποια στιγμή, που ήμασταν όλοι μαζεμένοι δίπλα στην πηγή, ο Νέστορας στηριζόταν ανέμελα σ' ένα δέντρο. Αυθόρμητα φαντάστηκα ότι τον φιλούσα· τότε ακριβώς εκείνος σούφρωσε αφηρημένα τα χείλη του σαν να φιλούσε τον αέρα. Αυτή η νοερή ερωτοτροπία επαναλείφθηκε δυο-τρεις φορές. Όμως, αυτός αναχωρεί αύριο κι εγώ θα τον ξαναδώ μετά από κανένα μήνα...

Παρασκευή, 7 Αυγούστου 1992

Ατέλειωτες συζητήσεις περί μεταφυσικής δίπλα στο κελαριστό ποταμάκι, στη σκιά του γεροπλάτανου. Σαφώς πρόκειται για αγώνα επιβολής: Ο χοντροΣάββας (τι ούφο, Θεέ μου) το παίζει δάσκαλος στη θέση του δασκάλου και όλοι του βγάζουν το καπέλο.

Οι άνδρες συνωστίζονται γύρω από τη φίλη μου την Αφροδίτη, ίσως επειδή είναι άνετη, θηλυκή, αισθησιακή. Εμένα με αντιμετωπίζουν με εχθρική αδιαφορία. Κανείς τους δεν μου απευθύνει το λόγο, ούτε με ακούνε όταν λέω κάτι. Κάνουν σαν να μην υπάρχω. Αν δεν ήταν οι φίλες μου, η Αφροδίτη και η Θεανώ, θα ήμουν τελείως ξένη εδώ. Ωστόσο, η γνώμη των άλλων δεν με ενδιαφέρει πραγματικά. Όχι πια...

Σάββατο, 8 Αυγούστου 1992

Ο δάσκαλος μας πιέζει αφόρητα να αποκαλύψει ο καθένας την πιο κρυφή πτυχή του εαυτού του, μπροστά σε όλους. Επιμένει ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε στη μεταφυσική αν δεν ομολογήσουμε όλα τα μυστικά μας στους άλλους. Αισθάνομαι μπερδεμένη. Τι να κάνω; Να ξεράσω το μυστικό μου; Μπορώ στ' αλήθεια να αποκαλύψω μπροστά σε όλους ότι δεν έχω κάνει ποτέ σχέση με άνδρα παρόλο που είμαι πια τριάντα ετών, χωρίς να προκαλέσω μόνιμα κύμματα χλευασμού εναντίον μου; Παράλληλα, νιώθω ότι πιέζομαι υπερβολικά από τις ενοχές μου επειδή δεν τολμώ να φανερώσω δημόσια τι είμαι.

Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Πόσο μπορώ να εμπιστευθώ κάποιον που μας κατσαδιάζει διαρκώς επειδή δεν τον θεωρούμε θεό; Το βράδι, στο δείπνο, παρατηρήθηκε μια αναπάντεχη ευθυμία ανάμεσα στους συνδαιτημόνες. Ο Αλέξανδρος έσπευσε να μας επικρίνει επειδή “γλεντοκοπάμε και ξεχνάμε την πνευματική μας πορεία”. Ορισμένοι προσπάθησαν να τον διαβεβαιώσουν ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι, εκείνος αρνήθηκε ν' ακούσει και άρχισε να τραγουδά δυνατά με παραπονεμένο ύφος, παρασύροντας τους μαθητές σε μια θλιμμένη “συναυλία” γεμάτη ενοχές.

Κυριακή, 9 Αυγούστου 1992

Καθόμαστε όλοι στο μεσημεριανό τραπέζι. Μόλις έχουμε φάει και ο δάσκαλος θεωρεί σκόπιμο να μας δείξει πόσο πολύ αγαπά τη σκύλα του, την μεγαλόσωμη, κατάμαυρη, μαλλιαρή Μπέσσυ. Ουκ ολίγες φορές μας έχει ξεκαθαρίσει ότι θεωρεί το σκυλί του ισότιμο με οποιοδήποτε άνθρωπο, όμως τώρα δεν σκοπεύει ν' αρκεστεί στα λόγια: Παίρνει το ζώο στην αγκαλιά του, κρατώντας το ανάσκελα σα να ήταν μωρό, και λέει τρυφερά: “Αυτό είναι το παιδί μου! Σε τι διαφέρει από ένα παιδί;”

Ύστερα μας εξηγεί ότι είναι απαραίτητο να τραβάει

κανείς μαλακία στο σκύλο του, σε περίπτωση που είναι εποχή ζευγαρώματος αλλά το ζώο δεν έχει τη δυνατότητα να βρει ταίρι. Αμέσως μετά, βάζει το δάχτυλό του στο αιδοίο της σκύλας, την ερεθίζει για λίγα δευτερόλεπτα και το ζώο συσπάται ανάλογα, ενώ ο Αλέξανδρος μας κοιτάζει μ' ένα ύφος χαρωπό, μάλλον κοροϊδευτικό. Σοκάρομαι μα δεν λέω τίποτα. Οι υπόλοιποι μαθητές παραμένουν σιωπηλοί και ήρεμοι, σα να ήταν αυτό ένα απόλυτα φυσιολογικό θέαμα, που βλέπει κανείς κάθε μέρα.

Κατά τ' άλλα: Δεν μπορώ πια να υποφέρω τον καύσωνα του Αυγούστου! Ο ήλιος μας τσουρουφλίζει από τις 10 το πρωί μέχρι τις 6 το απόγευμα, κάθε μέρα. Είναι αδύνατον να σταθούμε οπουδήποτε ή έστω να ξαπλώσουμε λίγες ώρες το μεσημέρι, γιατί οι σκηνές ανάβουν κάτω από τον ήλιο! Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να καθόμαστε όλοι κάτω από τη σκιά του πλάτανου, περιμένοντας υπομονετικά να περάσουν οι ώρες. Όλοι υποφέρουν μα κανείς δεν εκφράζει την παραμικρή δυσαρέσκεια. Μόνο εγώ παραπονιέμαι στις φίλες μου, όλοι με παίρνουν χαμπάρι και με κοιτάζουν με μισό μάτι.

Το απόγευμα, ύστερα από πολύωρες διαπραγματεύσεις, ο δάσκαλος έδωσε την άδεια να πάμε στην Κουρούτα για μπάνιο. Μπήκαμε, λοιπόν, σε τρία αμάξια (λίγο έλειψε να μείνω απέξω· καμία ομάδα δεν φαινόνταν πρόθυμη να με πάρει μαζί) και οδηγήσαμε για τρία τέταρτα της ώρας μέχρι να φτάσουμε στην παραλία. Στη διάρκεια της διαδρομής ένιωθα μάλλον απομονωμένη, καθώς βρέθηκα σ' ένα αυτοκίνητο με πέντε άντρες που δεν άρθρωναν λέξη. Όχι ότι μ' ένοιαξε ιδιαίτερα. Απόλαυσα τους γραφικούς χρυσοπράσινους λόφους, τη θαλερή φύση, τη δυνατή μουσική, την ταχύτητα.

Η πλαζ ήταν μεγάλη, με λιγοστό κόσμο και ξανθή άμμο. Παρατηρώντας μια ψηλή μαύρη δεξαμενή, θυμήθηκα το όνειρο που είχα δει την 26η Ιουλίου -αναγνώρισα την

Κουρούτα. Η θάλασσα ήταν υπέροχη -ό,τι χρειαζόμουν μέσα στον καύσωνα- ωστόσο μετά από 15 λεπτά ακριβώς, κάποιος μας φώναξε να βγούμε άρον άρον.

Βρεθήκαμε να περπατάμε στην άμμο, χωρίς να ξέρουμε που ακριβώς πηγαίνουμε και γιατί, ώσπου φτάσαμε στ' αμάξια, μπήκαμε μέσα και φύγαμε αμέσως για το άσραμ, σα να μας κυνηγούσαν! Δηλαδή, διανύσαμε συνολική διαδρομή μιάμισης ώρας πήγαιν' έλα, για 15 λεπτά μπάνιο! Κανένας από τους μαθητές δεν το θεώρησε αυτό περίεργο, μα ούτε θα διανοηθεί κανείς να προτείνει άλλη φορά εξόρμηση στην παραλία...

Δευτέρα, 10 Αυγούστου 1992

Όταν αποφασίζω να εκφράσω την απορία μου στον Γιάννη, έναν προχωρημένο μαθητή του Αλέξανδρου, δηλαδή για ποιο λόγο φύγαμε από την πλαζ τόσο γρήγορα, εκείνος μου απαντά: "Τόσες φορές, ρε παιδιά, έχουμε πει πόσο βλαβερή είναι η έκθεση στον ήλιο εξαιτίας της τρύπας του όζοντος! Αν εμείς δεν τηρούμε όσα λέμε, τότε τι κάνουμε;". Δεν συνεχίζω την κουβέντα, όμως αναρωτιέμαι: Η ώρα ήταν 6:30 το απόγευμα· πόσο κακό θα παθαίναμε πια, αν μέναμε ακόμη ένα τέταρτο; Τελικά, η χθεσινή εκδρομή ήταν ένα ακόμη ψυχολογικό τέχνασμα του Αλέξανδρου για να πετύχει την ποδηγέτηση των μαθητών: Δεν τους επιτρέπει να χαρούν τίποτα, ώστε να μην έχουν απαίτηση για τίποτα.

Στο μεταξύ, ο Σάββας προσπαθεί προκλητικά να μας δείξει πόσο "κουλ" και απελευθερωμένος είναι. Δεν διστάζει, μάλιστα, να γδυθεί μπροστά σε όλους για να κάνει μπάνιο με τη σωλήνα του νερού (πολυτέλειες του άσραμ). Οι φιλενάδες μου σπεύδουν αμέσως να μιμηθούν το λαμπρό παράδειγμα. Όλοι στο κτήμα θαυμάζουν το θάρρος τους. Εγώ, φυσικά, ούτε που διαννοούμαι να κάνω κάτι τέτοιο. Σε κάτι τέτοια έχω μείνει πολύ πίσω και το παραδέχομαι.

Πέρα απ' αυτά: Κάτι πολύ περίεργο πρέπει να συμβαίνει με μένα. Ακούγοντας τις πολυάριθμες ερωτικές περιπέτειες της Θεανώς και της Αφροδίτης, συνειδητοποιώ πόσο αλλόκοτη είναι η περίπτωσή μου. Δεν είναι ότι ξεκίνησα κάποτε κάποιους δεσμούς οι οποίοι δεν ολοκληρώθηκαν. Μιλάω για το απόλυτο μηδέν στον έρωτα! Δεν έχω βγει ποτέ τρεις φορές με τον ίδιο άντρα! Μετά το δεύτερο ραντεβού (το πολύ), το αρσενικό λακίζει ή λακίζω εγώ! Αυτό κι αν είναι ***μυστήριο***...

Τρίτη, 11 Αυγούστου 1992

Το τελευταίο πρωί στο άσραμ: Η ηρεμία της πηγής, το πρωινό γύρω απ' το μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Εγώ, η Αφροδίτη, ο Κώστας και ο Βαγγέλης μέσα στο άσπρο αμάξι, διανύουμε γοργά τις αποστάσεις μέσα από μαγευτικούς χαλκοπράσινους λόφους, ακούγοντας ωραία ροκ μουσική. Στην Πύλο περιμένουμε το πούλμαν για την Αθήνα πίνοντας καφέ, καθισμένοι γύρω από ένα ακριανό μεταλλικό τραπεζάκι. Στιγμές μοναδικές μέσα στον αχανή χωροχρόνο...

Πέμπτη, 13 Αυγούστου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια καλλιέργεια μονοκύτταρου οργανισμού πολλαπλασιάζεται ταχύτατα και σχηματίζει μια κοκκινωπή μάζα που θυμίζει πηγμένο αίμα. Αν κάποιος την κόψει με σιδερένιο ψαλίδι, ξεραίνεται. Πάνω στη νεκρή τώρα καλλιέργεια υποχρεώνονται να ζήσουν άνθρωποι μέσα σε μεταλλικά ομοιόμορφα καταλύματα, ενώ ο ξεραμένος ημιθανής οργανισμός αναδεύεται κάτω από τα πόδια τους. Τα παιδιά δεν θέλουν να παίζουν έξω, όμως οι γονείς τα αναγκάζουν.

Κάποτε μαθαίνω ότι μόνη λύση είναι να σταματήσει η τεχνολογική πρόοδος. Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν να τροποποιούν την ενέργεια του φωτός, να δουλεύουν το φως. Μόνο έτσι θα νικήσουν τον φρικτό κίνδυνο που ελοχεύει

κάτω από τα πόδια τους.

Σάββατο, 15 Αυγούστου 1992

Εκδρομή στην Ερμιόνη Αργολίδος μαζί με τους γονείς μου, προς σπασμωδική αναζήτηση καινούργιου οικοπέδου. Δεν βρήκα τίποτα που ν' αξίζει τον κόπο να το αγοράσω, μονάχα μερικές μοναδικές στιγμές: η πληθωρική γυναίκα στα σουβενίρ· οι χαρωποί ξένοι στα γιωτ· το γραφικό δασάκι, ο δρόμος που το διασχίζει· το λευκό εκκλησάκι· το κόκκινο ερειπωμένο σπίτι· η βραχώδης παραλία με τους αχινούς· ο κούκλος γαλανομάτης στο ιπτάμενο δελφίνι του γυρισμού. *Ευτυχισμένες στιγμές που σύντομα θα ξεχάσω...*

Το πραγματικό κέρδος της εκδρομής: Περνώντας με το πούλμαν μέσα από το Κρανίδι, αναγνώρισα το στενό δρόμο και τα παλιά σπίτια που είχα ονειρευτεί στις 25 Ιουλίου. Επίσης, είδα ένα γαλάζιο αμάξι Honda με αριθμό 2504. Ακόμη, είχα μια ***προαίσθηση***: Ενώ βρισκόμασταν μέσα στο ταξί για την Ομίνη, σκέφτηκα τον αριθμό 4680. Μετά από δυο λεπτά είδα να περνά από δίπλα μας ένα αυτοκίνητο με αριθμό 4680. *Τελικά, όλα είναι "γραμμένα"...*

Πέμπτη, 20 Αυγούστου 1992

Επίσκεψη στο θείο Γιώργο, στη Νίκαια. Εδώ και τέσσερις μήνες, ο θείος έχει διαγνωσθεί με καρκίνο του πνεύμονα. Η γυναίκα του, η θεία Δέσποινα, που συνήθως είναι όλο κακεντρέχεια και γκρίνια, τώρα φαίνεται να έχει ηρεμήσει. Ο θείος αντίθετα, έχει γίνει απαισιόδοξος και νευρικός, εφόσον η αρρώστια του προχωράει κι έχει αρχίσει να πονάει. "Βλέπω τον κόσμο που περπατάει στους δρόμους και τους λυπάμαι. Δεν ξέρουν τι τους περιμένει!", μας είπε σε μια στιγμή.

Το φάσμα του θανάτου πλανιέται ήδη στα δωμάτια του σπιτιού, όμως η νευρωτική Δέσποινα τριγυρίζει από το

ένα στο άλλο με μια ζωντάνια που δεν έχω ξαναδεί πάνω της. Επιπλέον, η κάποτε τεράστια, τουμπανιασμένη κοιλιά της τώρα έχει εξαφανιστεί! Πραγματικά απορώ...

Παρασκευή, 21 Αυγούστου 1992

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι σε σιδηροδρομικό σταθμό, μέσα σε τραίνο, μα το κεφάλι μου εξέχει από την οροφή. Τότε καταλαβαίνω ότι ονειρεύομαι και αρχίζω να προσεύχομαι χαμηλόφωνα: “Παναγία μου, μητέρα του Θεού, βοήθησέ με”. Θέλω να κάνω το σταυρό μου, μα δεν μπορώ να δω το χέρι μου επειδή τα μάτια μου δεν ανοίγουν καλά. “Στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, Αμήν”, συνεχίζω να προσεύχομαι. Τότε, σχηματίζεται μπροστά μου ένας γαλάζιος σταυρός μέσα σε σκοτεινό φόντο. “Αυτός ο σταυρός θα κάνει καλά τον θείο μου το Γιώργο και θα τον φυλάει από κάθε κακή επιρροή”, λέω δυνατά και σπρώχνω το σταυρό μακριά. Φαίνεται να μικραίνει ολοένα, καθώς απομακρύνεται στο βάθος.

Επαλήθευση; Δεν θα πετύχω θεραπεία αλλά ο θείος Γιώργος θα σταθεί αρκετά “τυχερός” ώστε να γλυτώσει τους μεγάλους πόνους: Το Δεκέμβρη θα χρειαστεί φιάλη οξυγόνου μα η Δέσποινα του γκρινιάζει να μη την πολυχρησιμοποιεί, χάριν οικονομίας. Εντέλει, κατά την πρώτη νύχτα χρήσης η μπουκάλα θα ξεχαστεί ανοιχτή και θα εξατμιστεί ολόκληρη, ξεραίνοντας τον αέρα και τους πνεύμονες του θείου. Θα πεθάνει από έλλειψη οξυγόνου και όχι από την αρρώστια...

Κυριακή, 23 Αυγούστου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο πονηρός κυβερνήτης ενός διαστημόπλοιου φέρνει κρυφά εξωγήινους οργανισμούς μέσα στο σκάφος. Αυτοί μολύνουν το πλήρωμα από τα χαμηλά στρώματα μέχρι τα ψηλότερα. Οι εξωγήινοι μοιάζουν με ροδαλά παχουλά ανθρωποειδή χαμηλού αναστήματος. Τρέχω μαζί με άλλους ανθρώπους όλο και πιο

ψηλά ως την ταράτσα, όπου υπάρχουν μωβ κυκλικά τραπέζια και καρέκλες. Περνάω το μπαρ και το εστιατόριο τρέχοντας ανάμεσα στα τραπέζια, ώσπου καταλήγω σε μια γωνία. Πετώ μέχρι το ταβάνι, πλησιάζω έναν αξιωματικό και του εξηγώ τι συμβαίνει. Μετά, συνεχίζω το τρέξιμο.

Έξω, στον πλανήτη, η κατάσταση είναι χειρότερη. Όντα με υδάτινη υφή μολύνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν όμοιούς τους. Αρχικά οι μολυσμένοι δεν ξεχωρίζουν αμέσως, δεν μπορούν όμως να διατηρούν για πολύ τη στέρεη μορφή. Ανεβαίνω τρέχοντας μια περιστροφική σκάλα, φτάνω σε ψηλότερα επίπεδα, μέχρι το τελευταίο. Οι εξωγήινοι πλησιάζουν, δεν υπάρχει πια ελπίδα. Τα όπλα μου τους σταματούν μόνο για λίγο. Καθώς αμύνομαι, ανακαλύπτω τυχαία ότι το νερό τους ξανακάνει ανθρώπους. Χρησιμοποιώντας μια μάνικα ως όπλο τους καταβρέχω, ενώ καταφθάνουν πολλοί περισσότεροι. Νιώθω τα συναισθήματα των εξωγήινων εχθρών: με θαυμάζουν.

Κάποια στιγμή, η μάνικα μπλέκεται σ' ένα καρότσι, ενώ πέντε ή έξι εχθροί πλησιάζουν απειλητικά. Με πιάνουν και με αναγκάζουν να φάω μ' ένα κουτάλι μια ουσία πάνω σ' ένα πιατάκι. Καταλαβαίνω ότι δεν θέλουν να με σκοτώσουν. Δεν καταπίνω αυτό το πράγμα, το φτύνω, μα ήδη αισθάνομαι αδύναμη. Ξεμπλέκω τελικά τη μάνικα και βρέχω τον εαυτό μου και ολόγυρα.

Τότε, συνειδητοποιώ ότι όλα αυτά είναι ένα όνειρο. Αισθάνομαι ανακούφιση: Αν δω τα σκούρα, μπορώ να το διακόψω ή να το αλλάξω. Τους ξεφεύγω και, τρέχοντας πάντα, καταλήγω στα χαμηλά στρώματα του σκάφους, όπου αντιλαμβάνομαι μια έξοδο πάνω στην ώρα, πριν με φτάσουν οι διώκτες μου...

Αυτοδιάθεση

Τρίτη, 6 Οκτωβρίου 1992

Από τον προηγούμενο μήνα έχουν ξαναρχίσει τα μαθήματα στον Ιανό, μα εξακολουθούν να είναι ανούσια και βαρετά: Δεν μαθαίνουμε τίποτα καινούργιο, πρακτική μηδέν. Ο δάσκαλος τρώει όλη την ώρα παραπονούμενος ασταμάτητα για καθυστερημένες συνδρομές. Επιπλέον, το κλίμα έχει γίνει ακόμη πιο βαρύ, καθώς ο Αλέξανδρος δεν αφήνει πια κανέναν να μιλάει, ενώ δεν ανέχεται την παραμικρή ένδειξη προσωπικής σκέψης. Μερικές φορές μας κάνει μάθημα ο Χάρης, τρανό υπόδειγμα υπακοής, ο οποίος διατυμπανίζει ότι: "Αν ο μαθητής είναι απόλυτα υποταγμένος στο Δάσκαλο, τότε μπορεί να θεωθεί -ακόμη κι αν ο Δάσκαλος είναι τελείως βλάκας! Δεν έχει καμιά σημασία σε ποιον υπακούς! Σημασία έχει να υπακούς!"

Η σημερινή γιορτή της τάξης ήταν φιάσκο: Όπως πάντα, ο δάσκαλος μονοπώλησε όλη την προσοχή, τονίζοντας διαρκώς ότι ελέγχει απολύτως τις ζωές μας και ότι γνωρίζει κάθε στιγμή τι κάνουμε. Αργότερα, στο γυρισμό για το σπίτι, ένας τρελός στο λεωφορείο με φόβισε: Φώναζε, έβριζε, χειρονομούσε διαρκώς, καθισμένος στην παραδιπλανή μου θέση. Ευτυχώς κάποιος ήλθε και κάθησε ανάμεσά μας. Έχω αρχίσει να τα σιχαίνομαι όλα αυτά...

Σάββατο, 10 Οκτωβρίου 1992

Από τις αρχές του μήνα αμφιταλαντεύομαι αν θα αφήσω τον Ιανό ή όχι, ώσπου συνέβη το εξής γεγονός στο σπίτι της Δανάης στο Νέο Ηράκλειο, όπου μαζευτήκαμε απόψε όλη η παρέα: Για ώρα πολλή η τηλεόραση έμενε αναμμένη και όλοι χάζευαν χωρίς να παρακολουθούν αλλά και χωρίς να συζητούν. Αμηχανία, παγωμάρα, επικοινωνία

ανύπαρκτη.
“Δεν την κλείνουμε να μιλήσουμε λίγο;” πρότεινα ήρεμα, μετά από κανένα μισάωρο βουβαμάρας.
“Εγώ θα την ήθελα ανοιχτή!” αντέταξε κάποιος με υφάκι.
“Κι εγώ!” σιγοντάρησε ένας άλλος και οι υπόλοιποι συμφώνησαν, μάλλον για να μου τη σπάσουν.

Τέλος πάντων, μείναμε εκεί περίπου τρεις ώρες, αποχαυνωμένοι όλοι μπροστά στην οθόνη. Δεν συζητήσαμε σχεδόν καθόλου, βαριόμουν αφόρητα, έγινα έξω φρενών και πήρα επί τόπου την οριστική απόφαση να φύγω από τον Ιανό. Αλήθεια, πόσο “μεταφυσικά” μπορεί να είναι κάποια άτομα που αδυνατούν να αντισταθούν στο μαγνητισμό της τηλεόρασης; Τι κάνουμε τόσα χρόνια;

Δευτέρα, 12 Οκτωβρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην αυλή ενός μοναστηριού, ανάμεσα σε πολλούς ανθρώπους. Κάτι εξαιρετικό συμβαίνει, κάτι που όλοι περιμέναμε εδώ και πολύ καιρό. Μήπως η Κρίση; Τώρα επικρατεί αναταραχή, καθώς πλήθη ανθρώπων σπεύδουν προς μια αψιδωτή πύλη. Πηγαίνω κι εγώ, παρόλο που δεν ξέρω αν κατευθυνόμαστε προς τον Παράδεισο ή προς την Κόλαση. Φθάνοντας στην είσοδο, βλέπω μπροστά μου μια λευκή μαρμάρινη σκάλα. Ένα γεράκι ανεβαίνει μαζί με τους ανθρώπους και με φοβίζει. Λένε ότι πρόκειται για έναν “αγαθό δαίμονα”.

Τότε, έρχεται η Ώρα. Το γεράκι κρώζει δυνατά και αλλάζει μορφή μέσα σε μια αστραφτερή λάμψη. Αγωνιώ, καθώς υποψιάζομαι ότι θα μεταμορφωθεί είτε σε άγγελο είτε σε δαίμονα. *Όχι, θα είναι άγγελος*, αποφασίζω και όντως, το πουλί μετατρέπεται σε άγγελο με λευκά φτερά: Είναι μια γυναίκα με άσπρο ποδήρες φόρεμα και μακριά ξανθά μαλλιά, που ακτινοβολεί γαλήνη και σοφία.

Τώρα αλλάζει ξανά: Κρατάει ένα παιδί στα χέρια της και δεν έχει πια φτερά. Αναγνωρίζω την Παναγία με το

Χριστό βρέφος. Μας συνοδεύει μέχρι που φθάνουμε σε μια ευρύχωρη αίθουσα γεμάτη καρέκλες. Σύντομα θ' αρχίσει εκεί μια διάλεξη. Τέσσερα-πέντε άτομα κάθονται ήδη στην πρώτη σειρά, μα εγώ προτιμώ να περιμένω όρθια ώσπου να έλθουν και άλλοι. Ο ομιλητής, ο ενήλικας Ιησούς Χριστός, μόλις ξεκινά την ομιλία του και αναγγέλλει την άφιξή του στη διάρκεια της Νέας Εποχής.

Πέμπτη, 15 Οκτωβρίου 1992

Σήμερα το απόγευμα που πήγα να δω τη φίλη μου την Αφροδίτη, τη βρήκα μόνη και φαινόταν αρκετά παράξενη. Τη ρώτησα αν της συνέβη τίποτα, και τότε μου εκμυστηρεύτηκε ότι στο διάστημα των δυο ωρών που μεσολάβησαν από τη στιγμή που της τηλεφώνησα μέχρι την ώρα άφιξής μου, είχαν συμβεί πράγματα και θάματα: Ξαφνικά ένιωσε να πνίγεται και χωρίς καν να το σκεφτεί, έφυγε από το σπίτι της και πήγε να βρει τον καλύτερο φίλο του Ζήση, για να του ζητήσει επειγόντως να κάνουν σεξ! Ο άλλος δεν ήταν μόνος του αλλά μ' έναν γείτονά του. Ο τελευταίος, μόλις πήρε χαμπάρι τι γινόταν, βάλθηκε να φύγει όμως η Αφροδίτη τον εμπόδισε, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν είχε κανένα πρόβλημα να την πηδήξουν και οι δυο! “Αυτόν δεν τον αισθανόμουν καν! Όμως, ένιωσα πολύ απελευθερωμένη που πηδήχτηκα με τον φίλο του Ζήση. Τώρα πια, το έχω ξεκαθαρίσει: άλλο σεξ, άλλο αγάπη. Το σεξ μπορεί να υπάρχει χωρίς τον έρωτα!” κατέληξε, με ύφος ειδήμονος.

Λίγο αργότερα ήλθε και ο Ζήσης. Η Αφροδίτη με έστειλε στην κουζίνα και διηγήθηκε στο φίλο της τα πάντα, με το νι και με το σίγμα. Άκουσα κάποιες φωνές, μετά ησυχία, για πολλή ώρα. Πάνω που είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι, με φώναξαν στο δωμάτιο. Το παράθυρο ήταν ορθάνοιχτο στο αγιάζι, όμως ο χώρος μύριζε απαίσια, εμετικά. Για την ακρίβεια, ήταν η πρώτη φορά που μύριζα κάτι τόσο αηδιαστικό. Κατάλαβα, όμως ότι η μυρωδιά αυτή πρέπει να

ήταν κάποιο ναρκωτικό, δεδομένου μάλιστα ότι ο Ζήσης προμήθευε συχνά χασισάκι στην Αφροδίτη και ποιος ξέρει τι άλλο. Αισθάνθηκα πολύ αμήχανα μα έκανα το κορόιδο. “Τώρα σε θέλω πιο πολύ!” είπε ο Ζήσης στη φιλενάδα του γλυκανάλατα και την αγκάλιασε τρυφερά. Είναι τρελά όλα τούτα, ή μου φαίνεται;

Σάββατο, 24 Οκτωβρίου 1992

Το απόγευμα πήγα στο σπίτι της Αφροδίτης, όπου ήταν και η Θεανώ. Κεντρικό θέμα της αποψινής συζήτησης ήταν η σεξουαλική απελευθέρωση. Με ελαφρώς αλαζονικό ύφος, η Αφροδίτη διηγήθηκε στη Θεανώ το τελευταίο ανδραγάθημά της, καταλήγοντας: “Τώρα πια το έχω καταλάβει καλά: Άλλο ο έρωτας, άλλο η αγάπη. Μπορεί να υπάρχει θαυμάσια ο έρωτας χωρίς την αγάπη!”

Η Θεανώ συμφώνησε ανεπιφύλακτα και εκδήλωσε τον θαυμασμό της για την τόσο θαρραλέα πράξη της φιλενάδας της. Έπρεπε κάτι να πω κι εγώ: “Όσο για μένα, πάντως, δεν έχω φθάσει ποτέ σε τέτοιο επίπεδο ελευθερίας. Δεν θα τολμούσα ποτέ να κάνω κάτι τέτοιο”, ομολόγησα σκεπτική...

Δευτερα, 23 Νοεμβρίου 1992

Έχω πλέον αφήσει πίσω μου τον Ιανό, όμως εξακολουθώ να νιώθω επιτακτική την ανάγκη να συχνάζω κάπου, μήπως και βρώ νέες παρέες. Έτσι, αποφασίζω να γραφτώ σε μια τοπική σχολή χορού, μαζί με την αδελφή μου. Τις πρώτες φορές, υπάρχει πολυκοσμία: Περίπου 45 άτομα έχουν μπει στο τμήμα των αρχαρίων, όπου ανήκουμε. Δεν αργώ, όμως, να καταλάβω ότι ορισμένοι μαθητές εκεί μέσα είναι ήδη επαγγελματίες χορευτές με δίπλωμα. Μερικές φορές, μάλιστα, ο δάσκαλος τους βάζει να χορεύουν μόνοι τους, έτσι ώστε να βλέπουμε οι υπόλοιποι “πώς χορεύει ο κόσμος”. Σύντομα διαπιστώνω πως όσοι πρω-

τοστατούν στο τμήμα, έχουν κάποια σχέση με το δάσκαλο: Η γυναίκα του, η αδελφή της γυναίκας του, ο γκόμενος της αδελφής της γυναίκας του, η αδελφή του, η φίλη της αδελφής του, ο γκόμενος της αδελφής του κ.ο.κ.

Πριν την έναρξη του μαθήματος και κατά τη διάρκεια του δεκάλεπτου διαλείμματος μέσα στην αίθουσα επικρατεί ένα επιδεικτικό κλίμα ιλαρότητας και γελοιότητας, καθώς αντηχούν παντού κοροϊδευτικά γελάκια και αστεϊσμοί. Είναι κι εκείνες οι δύο χαρωπές φιλεναδούλες, η Λίζα και η Νανά, αρχηγοί της κλίκας του δασκάλου, που τραβούν διαρκώς την προσοχή με τις φωνές, τα χάχανα και τις σαχλαμάρες τους. Το όλο φέρσιμό τους καθιστά ξεκάθαρο ότι το τμήμα δημοτικών χορών αποτελεί τσιφλίκι τους. Κανένας δεν φαίνεται να δυσανασχετεί γι' αυτό, αντίθετα όλοι τις γλύφουν. Η σταρ αδελφή μου επιχειρεί να μπει στο κύκλωμά τους τους ώστε να έχει ειδική μεταχείριση· ωστόσο γρήγορα συνειδητοποιεί πως δεν την έχουν καμία όρεξη, οπότε παρατάει την προσπάθεια.

Δευτέρα, 14 Δεκεμβρίου 1992

Ως πρόσφατα, στα διαλείμματα των δημοτικών χορών έκανα ευχάριστη παρέα με την Κατερίνα, μια καλή 17χρονη κοπέλα. Δεν φτούρησε όμως για πολύ, όπως και οι περισσότεροι εκεί μέσα, καθώς από τα 45 άτομα έχουν μείνει πια λιγότερα από 20: Το συγγενολόι του δασκάλου και ελάχιστοι ανθεκτικοί ακόμη όπως εγώ, η αδελφή μου και τρεις-τέσσερις άλλοι. Όσοι μαθητές έχουμε απομείνει -εκτός της κλίκας- εμμέσως πλην σαφώς δεχόμαστε συνεχείς πιέσεις να εξαφανιστούμε. Παραγκωνιζόμαστε πάντα στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, ενώ συχνά δεχόμαστε από το δάσκαλο ειρωνίες και μομφές όχι τόσο συγκαλυμμένες: "Πάλι καλά που δεν είχαμε τραυματίες!" ειρωνεύεται ο δάσκαλος δύο φίλους που δεν έχουν σπουδαίο ταλέντο στο χορό μα προσπαθούν. Λίγο αργότερα, μιμείται κοροϊδευτικά

κάποιους μαθητές (ίσως και μένα) χορεύοντας ο ίδιος μπροστά μας έναν σπασμωδικό χορό, παραπονούμενος ότι "μερικοί εδώ μέσα χορεύουν έτσι, σαν τον Καραγκιόζη". Η ομήγυρις των συγγενών του χασκογελούν. Οι υπόλοιποι κάνουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε γιατί μας αρέσει απλά ο χορός και δεν δίνουμε σημασία σε μπούρδες. Άλλωστε, δεν πάμε για επαγγελματίες, ούτε σκοπεύουμε να κλέψουμε τις δάφνες κανενός, χορεύουμε μόνο για το κέφι μας.

Λίγο πριν ξεκινήσει το σημερινό μάθημα, αντιλήφθηκα με την άκρη του ματιού μου κάποιον να τρέχει γοργά προς το μέρος μου. Πριν προλάβω να συνειδητοποιήσω τη γίνεται, η Νανά βρέθηκε κιόλας δίπλα μου, υψώθηκε στον αέρα με μια πολεμική κραυγή και τίναξε το δεξί της πόδι προς το μέρος μου, σταματώντας το μόλις δέκα πόντους μακριά από του κεφάλι μου! Προφανώς, η σκροφίτσα ήθελε ν' αποδείξει στην παρέα της ότι μπορεί να πηδήξει "τόσο ψηλά"! Οι φίλοι της γέλασαν ικανοποιημένοι, επιδοκιμάζοντας την θαυμαστή επίδειξη καράτε της πουτάνας τους. Όσο για μένα, απλά χαμογέλασα με "κατανόηση" για το "αστείο". Δεν ήθελα δα να με θεωρήσουν στρίγγλα, χωρίς χιούμορ, ακοινώνητη. Δεν έχει περάσει ούτε δίμηνο που έχω μπει στο τμήμα δημοτικών χορών, οπότε καταβάλλω κάθε δυνατή προσπάθεια να φανώ "θετική", "κοινωνική", "ευχάριστη", κλπ. Πώς αλλιώς θα καταφέρω να γίνω αποδεκτή;

* * * *

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 1993

Απο τις αρχές του νέου χρόνου, το κλίμα στη Σχολή Δημοτικών Χορών βαραίνει ακόμη περισσότερο. Το κύκλωμα μοιάζει να μην υποφέρει πλέον την παρουσία των λίγων "εξωκυκλωματικών". Ο δάσκαλος επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, με στριφνό ύφος, οτι "τρία-τέσσερα άτομα χαλάνε την ομάδα".

Η αδελφή μου, αντικειμενικά πολύ καλή χορεύτρια, παραγκωνίζεται συστηματικά στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, όπως κι εγώ βέβαια. Σήμερα δεν άντεξε, ξέσπασε και παραπονέθηκε μπροστά σε όλους ότι η Λίζα και η Νανά σαχλαμαρίζουν συνεχώς, προκαλώντας τους υπόλοιπους μαθητές. Η Λίζα πετάχτηκε αμέσως, αρνήθηκε κάθετα την κατηγορία και δήλωσε πως "κανένας άλλος εδώ δεν έχει πρόβλημα". Όντως, κανένας δεν τόλμησε να πάρει το μέρος της αδελφής μου. Έγινε μπόλικο σούσουρο, ώσπου η Αλίκη παράτησε τον κύκλο και σηκώθηκε να φύγει αγανακτισμένη. Το ίδιο έκανα κι εγώ. "Μπράβο Λίζα!" ακούστηκε μια αντρική φωνή και όλη η κλίκα χειροκρότησε ενθουσιασμένη.

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου 1993

Μετά από το ανωτέρω επεισόδιο, η Αλίκη δεν έχει ξαναπάτησε το πόδι της στη σχολή, εγώ όμως συνεχίζω να πηγαίνω αγνοώντας την συσσωρευμένη εχθρότητα που πλανιέται στον αέρα εναντίον μου, ίσως επειδή μου αρέσει αυτή η απασχόληση, ίσως επειδή μου αρέσει να πιστεύω ότι έτσι ίσως καταφέρω να βρω νέες παρέες.

Σήμερα μας επισκέφτηκαν κάποιοι επιθεωρητές από τα κεντρικά για να διαπιστώσουν την πρόοδο του τμήματός μας. Γενικά έμειναν ευχαριστημένοι, έκαναν όμως σοβαρές παρατηρήσεις στο δάσκαλο για το όλο κλίμα αστεϊσμού και σαχλαμάρας που επικρατεί. Ο δάσκαλος αναγκάστηκε να κάνει υποδείξεις, ώστε οι πολλές μπούρδες να σταματήσουν. Καιρός ήταν...

Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 1993

Αρχίζω να παρατηρώ μερικά παράδοξα γεγονότα στη σχολή χορού: Ορισμένα αγόρια, τα οποία αντικειμενικά δεν μπορούν να πάρουν τα πόδια τους, προωθούνται στις πρώτες θέσεις του κύκλου κι εκπαιδεύονται ανάλογα, έστω

κι αν είναι ολοφάνερο ότι δεν διαθέτουν τον "αέρα" που χρειάζεται. Σήμερα κατέφθασε κι ένας νέος μαθητής: Είναι ο Νίκος, γιος της κυρίας Λεμονιάς, η οποία ασχολείται διακαώς με την εκκλησία εδώ και λίγα χρόνια και από τότε έχει παραπλουτίσει. Ο Νίκος, λοιπόν, με το "καλημέρα σας" πήγε και χώθηκε τρίτος στη σειρά και κανείς από την κλίκα δεν έδειξε δυσφορία!

Η Ράνια, μια μάλλον μέτρια χορεύτρια, προωθείται επίσης στις πρώτες θέσεις, καθώς έχει πλέον καταφέρει να εισχωρήσει στην κλίκα. Φορά μονίμως μια λευκή μπλούζα που έχει χρωματίσει η ίδια με ανεξίτηλους μαρκανδόρους, ως εξής:

ΡΑΝΙΑ ΠΑΛΑΒΙΑΡΑ

♂ + ♂ + ♀ = ααααααχ!

Και ο καθένας ό,τι κατάλαβε κατάλαβε...

Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου 1993

Την επόμενη Κυριακή το τμήμα μου θα δώσει μια χορευτική παράσταση στο παλιό σινεμά "Πάρις". Η σημερινή ήταν η δεύτερη φορά που μαζευτήκαμε εκεί για να κάνουμε πρόβα. Θεωρητικά, όλοι οι μαθητές μπορούν να λάβουν μέρος στις πρόβες αλλά, βέβαια, θα επιλεγούν οι καλύτεροι. Σαφώς δεν είμαι σπουδαία χορεύτρια, ούτε έχω απαίτηση να συμμετάσχω σε παράσταση μπροστά στο κοινό. Όμως, το τι στραβά βλέμματα αποδοκιμασίας εισέπραξα αυτό το απόγευμα, ήταν άλλο πράγμα! Στο τέλος, ο δάσκαλος έδωσε συγχα-ρητήρια σε όλους, εκτός "από ένα-δύο άτομα, που χαλάνε το χορό. Αλλά ας μην παραπονιόμαστε συνεχώς ότι αυτοί φταίνε για όλα!"

Εντέλει, στην παράσταση που θα δοθεί την επόμενη βδομάδα, ο Νίκος θα είναι ο μόνος που συμμετέχει και στα δύο προγράμματα δημοτικών χορών (νησιώτικα και ηπειρω-τικά). Άλλοι, καλύτεροι χορευτές, θα περιοριστούν σε ένα πρόγραμμα ή θα μείνουν εντελώς απέξω...

Δευτέρα, 19 Μαρτίου 1993

Έχω μείνει πια ολομόναχη ανάμεσα στους "κυκλωματικούς", καθώς όλα τα υπόλοιπα "ξένα σώματα" έχουν απορριφθεί προ πολλού. Τώρα πια, μετά βίας καταφέρνω να μπαίνω έστω στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, καθώς οι άλλοι δείχνουν φανερά απρόθυμοι να μου πιάσουν τα χέρια. Συχνά χρειάζεται να κυνηγώ τους μπροστινούς μου και να τους πιάνω με το ζόρι!

Στα διαλείμματα αρχίζω πλέον να μην αντέχω όλη αυτή τη συσσωρευμένη αρνητικότητα που ξεκάθαρα εκτοξεύεται εναντίον μου, ενώ μου είναι πια αδύνατο να ανταλλάξω έστω και μια κουβέντα με οποιονδήποτε εκεί μέσα. Αν τολμήσω να πλησιάσω μια συντροφιά, τα πρόσωπα γυρίζουν αλλού, οι κουβέντες σταματούν αμέσως και η παρέα διαλύεται αυτοστιγμή. Έχω φθάσει στο σημείο να εξαφανίζομαι από την τάξη κατά τη διάρκεια του δεκάλεπτου διαλείμματος ώσπου, κατά τα τέλη του μήνα, αποφασίζω να μην ξαναπατήσω ποτέ σ' αυτή τη σφηκοφωλιά...

Κυριακή, 28 Μαρτίου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην άκρη του Χάους. Από απίστευτη απόσταση, παρακολουθώ μια μάχη που διαδραματίζεται πέρα μακριά, στην άκρη μιας κοκκινωπής ατμώδους κόλασης: Ένας πολεμιστής προσπαθεί να σώσει το γιο του, που έχει πέσει εκεί μέσα. Τον τραβά δυνατά με τα δυο του χέρια προς τα έξω, ενώ εγώ θέλω να πάω να βοηθήσω, όμως δεν μπορώ να διασχίσω το αβυσσαλέο χάος που μας χωρίζει...

Παρασκευή, 2 Απριλίου 1993

Ψυχική Εμπειρία: Μετά από πρωινή άσκηση διαλογισμού στο κρεβάτι, βυθίζομαι στο κενό, χωρίς σώμα.

Κοιτάζοντας προς τα πάνω, βλέπω ότι πέφτω μέσα σε μια μαύρη σήραγγα, της οποίας το χείλος είναι το τεράστιο ανοικτό στόμα φιδιού με μακριούς κυνόδοντες. Η πτώση επιταχύνεται και το στόμα δεν φαίνεται πια. Τώρα έχω αποκτήσει σώμα και αισθάνομαι ένα ψυχρό ευχάριστο ρεύμα αέρα να ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη. Απολαμβάνω την ηδονική αίσθηση και καταφέρνω να την επιμηκύνω για μερικά δευτερόλεπτα.

Τρίτη, 6 Απριλίου 1993

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο φουαγιέ του ξενοδοχείου Galactic στη Σαρωνίδα, μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου. Καθόμαστε σε πλαστικές βυσσινί καρέκλες. Ένας γέρος παραπονιέται πως του έχω πάρει τη θέση. Διαφωνώ και του λέω ότι δεν έχω πάρει κανενός τη θέση. Μια νεαρή γυναίκα περνά από κοντά μας, φορώντας μια μακριά λευκή μπλούζα, που έχει επάνω την επιγραφή Free Shop με μεγάλα μαύρα γράμματα στο στήθος.

Επαλήθευση: Το επόμενο πρωί, η Αλίκη μας πληροφορεί ότι πρέπει να πάμε επειγόντως στον ΟΤΕ Ηλιουπόλεως για να πληρώσουμε έναν καθυστερημένο λογαριασμό. Έτσι, πηγαίνω εκεί μαζί με την μητέρα και την αδελφή μου. Καθόμαστε σε πλαστικές βυσσινί καρέκλες. Ύστερα στέκομαι στην ουρά και ο γέρος πίσω μου παραπονιέται ότι του έχω πάρει τη θέση. Αυτό δεν είναι αλήθεια, οπότε το αρνούμαι. Επικρατώ σ' αυτή τη φιλονικία και παραμένω στη θέση μου. Τότε, περνά από δίπλα μια κοπέλα με άσπρη μακριά μπλούζα που έχει τυπωμένη την επιγραφή Free Shop με μαύρα γράμματα στο στήθος.

Παρασκευή, 9 Απριλίου 1993

Ψυχική Εμπειρία: Ύστερα από σχετική άσκηση για αστρική προβολή, αντιλαμβάνομαι μια λευκή υγροατμώδη ουσία να απλώνεται παντού. Σιγά-σιγά, από αυτή την ουσία

αρχίζει να διαμορφώνεται ένα μέρος ασπρόμαυρο με στενά δρομάκια, όπου εγώ περιδιαβαίνω. Στέκομαι και διαβάζω ενδιαφέροντα κόμικς σχετικά με όμορφες αισθησιακές αιχμάλωτες. Μου αρέσει πολύ, ελπίζω να μην είναι όνειρο· τότε ακριβώς, συνειδητοποιώ ότι ονειρεύομαι.

Πέφτω ξανά στο κενό, ενώ ένα κρύο ηδονικό ρεύμα διατρέχει τη σπονδυλική μου στήλη και μου χαρίζει στιγμές μοναδικής απόλαυσης. Τώρα, στο βάθος του σκοτεινού τούνελ διακρίνω έναν χρυσαφένιο δίσκο, που φαίνεται θολός πέρα από ένα λεπτό, διάφανο στρώμα λευκωπού ατμώδους ρευστού, το οποίο λικνίζεται συνεχώς αφήνοντας ανοίγματα εδώ κι εκεί. Επιθυμώ να φτάσω ως εκεί μα δεν τα καταφέρνω.

Τετάρτη, 28 Απριλίου 1993

Εδώ κι ένα μήνα έχω δημόσια ασφάλιση στο ΙΚΑ, ως εσωτερική υπάλληλος της Παγγαίας. Έτσι, αποφάσισα να διακόψω την ασφάλιση στο ΤΕΒΕ αλλά και στην ιδιωτικη εταιρεία EasyLife. Μόλις ο ασφαλιστής μου άκουσε ότι θέλω να λύσω το συμβόλαιο που έχω ξεκινήσει εδώ και δύο χρόνια περίπου, έγινε έξω φρενών και άρχισε να γρουσουζεύει: "Κοιτάς τώρα που είσαι καλά, Υβόννη; Σε πέντε χρόνια μπορεί να μην είσαι καθόλου καλά! Τότε θα καταριέσαι την ώρα και τη στιγμή που χάλασες το συμβόλαιο!" Βλέποντας όμως πως ήμουν ανένδοτη, μου πρότεινε μια άλλη εναλλακτική λύση: "Μπορούμε να συνεχίσουμε την ασφάλιση και να πληρώνω εγώ τα ασφάλιστρα! Βεβαίως, τότε θα είμαι εγώ ο δικαιούχος του συμβολαίου!". *Δηλαδή, σε περίπτωση που πάθω εγώ κάτι, ο ασφαλιστής θα εισπράξει το παραδάκι.* Αρνήθηκα, φυσικά...

Τετάρτη, 5 Μαΐου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σ' έναν κόσμο που κυβερνάται από σκληρούς πολιτικούς. Οι άνθρωποι είναι

φυλακισμένοι μέσα σε πέτρινα κελιά, μακριά από τη φύση. Περίεργα τεράστια όπλα και κανόνια μας σημαδεύουν διαρκώς. Προσπαθώ να ξεφύγω μα *Αυτοί* παρακολουθούν αδιάλειπτα. Ένα γιγάντιο κανόνι με σημαδεύει, σχεδον πέφτω πάνω του, καθώς πετώ ψηλά για να δραπετεύσω. Σε μια στιγμή που το κανόνι δεν με παρακολουθεί, τρέχω γρήγορα, σκαρφαλώνω και τελικά βγαίνω έξω από την πόλη-φυλακή. Ωστόσο, η φύση είναι ακόμη πολύ μακριά.

Περιπλανιέμαι τώρα στις παρυφές του πολιτισμού, μέσα σε άδεια κελιά. Αισθάνομαι μόνη και ανασφαλής, μα τουλάχιστον κανείς δεν με παρακολουθεί ούτε με περιορίζει πια. Σκοπεύοντας να ξεφύγω οριστικά, προχωρώ σπάζοντας κλειστές πόρτες· ωστόσο, αδυνατώ να βρω ένα δρόμο διαφυγής. Κάποτε συναντώ μια γυναίκα με κοντά ξανθά μαλλιά και της προτείνω να φύγουμε μαζί. Εκείνη δεν θέλει.
“Εδώ τους έχω όλους χεσμένους”, μου λέει.
“Πού είναι η φύση;” τη ρωτώ, δείχνοντας μια λωρίδα πράσινου που διακρίνεται πέρα μακριά. Μου επιβεβαιώνει την κατεύθυνση και αναχωρώ.

Μια γυναίκα πολιτικός, η οποία έχει κοντά μαύρα μαλλιά, μοιάζει στην Περσεφόνη και φορά αυστηρό σκουρόχρωμο ταγιέρ, με εμποδίζει να πετάξω προς την ελευθερία, όμως δεν μπορεί να με σταματήσει. Πετώ ψηλά, προς την εξοχή, απολαμβάνοντας την αίσθηση του δροσερού αέρα στο πρόσωπο και στα χέρια μου. Μια σπάνια χαρά με συνεπαίρνει, καθώς πετώ ελεύθερα πάνω από πράσινα λιβάδια και άγνωστες χαράδρες. *Τι θα γίνει αν πέσω;* αναρωτιέμαι ξαφνικά, ενώ τώρα διακρίνω μεγάλους σιδερένιους όγκους κάτω στο έδαφος. Αρχίζω να χάνω ύψος μα τελικά καταφέρνω να νικήσω τους φόβους μου και να συνεχίσω. Ξυπνώ πλημμυρισμένη από μια αίσθηση χαράς και ξεγνοιασιάς.

Ερμηνεία: Σαφής αλληγορία του κόσμου μας. Εγώ επιθυμώ να δραπετεύσω, ωστόσο κρυμμένοι εχθροί με

παρακολουθούν και μ' εμποδίζουν με περίεργα όπλα. Κάποτε βρίσκω την ευκαιρία, μα το τίμημα είναι μοναξιά και ανασφάλεια. Βρίσκομαι στο περιθώριο, μα ακόμη δεν μπορώ να ξεφύγω. Πρόσωπα που φαίνονται φιλικά, τελικά μπορεί να είναι αδιάφορα ή και εχθρικά. Το σύστημα εξακολουθεί να εμποδίζει τη φυγή μου, εγώ όμως δραπετεύω, απελευθερώνομαι. Ωστόσο, εσωτερικοί φόβοι και αμφιβολίες με αποδυναμώνουν, καθώς βλέπω ότι Αυτοί έχουν μολύνει τα πάντα, ακόμη κι έξω από τα όρια της πόλης. Τελικά, όμως, νικώ τους φόβους μου και η πορεία μου συνεχίζεται...

Κυριακή, 30 Μαΐου 1993

Προφητικό Όνειρο: Στη γωνία Γούναρη και Κύπρου συγκρούεται ένα λεωφορείο μ' ένα αμάξι. Η μπροστινή ρόδα του λεωφορείου φεύγει και κυλά στη λεωφόρο.

Επαλήθευση: Το ίδιο απόγευμα, καθώς επιστρέφω από τη δουλειά, το λεωφορείο όπου βρίσκομαι τρακάρει μ' ένα αμάξι στη γωνία Γούναρη και Κύπρου. Φεύγει η μπροστινή ρόδα του αυτοκινήτου και κυλά μόνη της έξω από το γωνιακό βενζινάδικο...

Σήμερα ολοκλήρωσα το πρώτο εικονογραφημένο χειρόγραφο της σειράς ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***. Περιέχει 11 ιστορίες φαντασίας, γραμμένες στην αγγλική γλώσσα. Καθώς τις γράφω, παρατηρώ τις εξής *παράδοξες συμπτώσεις*: Πρώτα γράφω ή ζωγραφίζω μια σκηνή και μετά από λίγες ώρες ή μια μέρα το πολύ, μια παρόμοια σκηνή λαμβάνει χώρα στην πραγματικότητά μου ή σε κάποια ταινία που παρακολουθώ στην τηλεόραση. Αυτού του είδους τις συμπτώσεις τις αποκαλώ *Επαφές*. Πιο συγκεκριμένα:

Ιστορία 5η: Ο εχθρός της Σάντρα δραπετεύει από τη φυλακή μέσα σε καρότσι πλυντηρίου. Σε ταινία που βλέπω το ίδιο βράδι, ο φυλακισμένος ήρωας το σκάει από τη φυλακή μέσα σε καρότσι πλυντηρίου.

Ιστορία 7η: Ζωγραφίζω μια εικόνα με σκελετό δεινοσαύρου πάνω από νεκροταφείο. Την ίδια μέρα πεθαίνει ο θείος Γιώργος.
Ιστορία 8η: Η Σάντρα τραγουδά σε μια ντισκοτέκ. Εγώ, την επόμενη μέρα πηγαίνω σε ντισκοτέκ -γεγονός σπανιότατο για μένα.
Ιστορία 10η: Το τέρας Gvorak απορροφά ενέργεια από διαστημόπλοια. Την ίδια μέρα, σ' ένα παιδικό cartoon μια περίεργη συσκευή απορροφά ενέργεια από διαστημόπλοιο.
Ιστορία 10η: Σε άλλο cartoon, ο ήρωας έχει πιαστεί αιχμάλωτος από τους εχθρούς του και τον οδηγούν αιχμάλωτο κάπου. Τότε, αυτός γυρίζει και τους πυροβολεί με αναισθητικό λέηζερ. Αυτοί πέφτουν πίσω, ο ήρωας τρέχει. Στην εν λόγω ιστορία, η Σάντρα ξεφεύγει από τους εχθρούς της με τον ίδιο τρόπο.
Ιστορία 11η: Στις 21 Μαΐου, στο πανηγύρι των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, δίπλα μου στέκεται ένας νεαρός που μοιάζει καταπληκτικά στον Βένορ. Η φίλη μου η Μάντυ, που με συνοδεύει, ξαφνικά μιλά για μαστίγιο και κινεί τα χέρια της ανάλογα, ενώ είναι ντυμένη όπως η Σάντρα στην ανάλογη σκηνή, όπου ο Βένορ κρατά μαστίγιο. Την εν λόγω σκηνή την έφτιαξα χθες, 20 Μαΐου.

Παρασκευή, 18 Ιουνίου 1993

Το ξυλουργείο που έχει ανοίξει ο γαμπρός μου εδώ και λίγους μήνες πάει από το κακό στο χειρότερο, καθώς ο Αντώνης προτιμά να πηγαίνει για ψάρεμα παρά για δουλειά. Συχνά, μάλιστα, ο γόης εισπράττει προκαταβολές για κατασκευή επίπλων, τα οποία ο πελάτης πολύ δύσκολα βλέπει. Ως αποτέλεσμα, έχουν αρχίσει να τον κυνηγούν πιστωτές και πελάτες, επειδή ο Αντώνης τους χρωστάει δουλειά ή λεφτά. Έτσι, η αδελφή μου αναγκάζεται να δουλεύει σαν καμαριέρα στο ξενοδοχείο Blue Rose στη Βουλιαγμένη.

Σήμερα έφθασε ο κόμπος στο χτένι: Ενώ εγώ βρισκόμουν στη δουλειά, κάποιος από τους πιστωτές του Αντώνη έγινε πολύ απειλητικός και για να γλυτώσει ο γαμπρός μου τη φυλακή ή την κατάσχεση, η μητέρα μου έτρεξε στην τράπεζα με το δικό μου βιβλιάριο τραπέζης (την έχω βάλει συνδικαιούχο), σήκωσε περίπου 400.000 δρχ και τα έδωσε στον Αντώνη, δανεικά κι αγύριστα! Θύμωσα πολύ, απαίτησα και μου έδωσαν στα χέρια μου το βιβλιάριο τραπέζης και στο εξής θα το κρατάω εγώ, μαζί με το μισθό μου, που ως σήμερα τα εμπιστευόμουν βλακωδώς στους γονείς μου.

Παρασκευή, 2 Ιουλίου 1993

Πρόσφατα μάθαμε ότι ο κύριος Χάρης, σύζυγος της κυρίας Λεμονιάς, έχει χτυπήσει άσχημα το πόδι του σε μια πρέσσα, στο εργοστάσιο όπου δουλεύει, και οι γιατροί λένε ότι πρέπει να του το κόψουν γιατί έχει αρχίσει να σαπίζει. Εγώ σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό:

Διαυγές Όνειρο: Γυρεύω τον κύριο Χάρη στο όνειρό μου και τον βρίσκω έξω από το σπίτι μου, στο δρόμο. Απλώνω τα χέρια προς το μέρος του και του στέλνω θετική ενέργεια, λέγοντας: “Αυτό θα σε θεραπεύσει και θα σε προστατεύει από κάθε κακό”. *Επαλήθευση: Δύο μέρες αργότερα, η μητέρα μου με πληροφορεί πως το πόδι του γείτονά μας πηγαίνει καλύτερα “ως εκ θαύματος” και δεν θα χρειαστεί να του το κόψουν.*

Δευτέρα, 9 Αυγούστου 1993

Ένας άλλος γείτονάς μας, ο 25χρονος Γιάννης Ζαρίφης, παίρνει ναρκωτικά εδώ και χρόνια. Λέγεται ότι είναι πλέον πολύ άσχημα εθισμένος, δεν υπάρχει ελπίδα γι' αυτόν, του υπολογίζουν ένα χρόνο ζωής το πολύ. Και πάλι αποφασίζω ν' αναλάβω δράση:

Διαυγές Όνειρο: Αναζητώ τον Γιάννη στ' όνειρό μου και τον βρίσκω μέσα στην αυλή μου. Φορά ένα πορτοκαλί καρώ πουκάμισο. Τον θεραπεύω με τον ίδιο τρόπο, ως άνω. *Επαλήθευση: Λίγες μέρες αργότερα η μητέρα μου με πληροφορεί ότι ο Γιάννης έχει ξαφνικά διαφύγει από τον κίνδυνο, ενώ ξεκινά αποτοξίνωση. Σύντομα ξεπερνά τα ναρκωτικά και βρίσκει μια πολύ επικερδή δουλειά ως ιατρικός επισκέπτης -παρόλο που δεν διαθέτει κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα. Στο εξής, τόσο ο Χάρης όσο και ο Γιάννης χαίρουν άκρας υγείας...*

Κυριακή, 22 Αυγούστου, 1993

Έχω, εισέλθει, λοιπόν, σε μια εξαιρετικά ενεργητική φάση της ζωής μου, από πλευράς μεταφυσικών εμπειριών. Όμως, παράλληλα παρατηρώ ορισμένα παράδοξα φαινόμενα που αρχίζουν να εμφανίζονται εντονότερα και με περικυκλώνουν σαν ***ηχητικός πόλεμος:*** Νωρίς τα ξημερώματα, δηλαδή την ώρα που κάνω την κυριώτερη άσκηση διαλογισμού με σκοπό το ονείρεμα, διαπιστώνω απίστευτη κινητικότητα στη διπλανή πολυκατοικία. Διάφορα αμάξια πηγαινοέρχονται συνεχώς στην πυλωτή τους, η οποία βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου! Μαρσάρουν εκνευριστικά και χτυπάνε τις πόρτες με ορμή, ασταμάτητα επί τρεις ώρες κάθε ξημέρωμα, από τις 4:00 ως τις 7:00 π.μ. (δεν υπερβάλλω καθόλου). Γιατί; Ένας Θεός -ή ένας Διάβολος- ξέρει! Το θέμα είναι ότι πολλές νύχτες μένω ξάγρυπνη και σπάνε τα νεύρα μου, με αποτέλεσμα να μη μπορώ να εκτελέσω σωστά την πρωινή μου άσκηση.

Ακόμη, στην ίδια πολυκατοικία, η οικογένεια του 2ου ορόφου κάνουν πάρτυ τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα, με αποτέλεσμα να ακούγονται νταούλια ως τις 3 το πρωί! Χώρια οι φωνές, τα ουρλιαχτά, οι τηλεοράσεις τους στο διαπασών όλη μέρα! Το πιο περίεργο είναι είναι ότι

κανένας άλλος στη γειτονιά δεν φαίνεται να ενοχλείται απ' όλο αυτό το κομφούζιο. Ακόμη, υπάρχει κι εκείνο το απαίσιο μαύρο σκυλί των απέναντι, που είναι υστερικό και ικανό να γαυγίζει επί 3-4 ώρες συνεχώς, χωρίς καμιά αιτία, μέρα ή νύχτα, κυρίως τη νύχτα!

Πάνω που κόντευα ν' απελπιστώ εξαιτίας των ανωτέρω προβλημάτων, σήμερα μου παρουσιάστηκε μια ανέλπιστη λύση: Μετά από χρόνια μετακομίσεων, η αδελφή μου αποφασίζει να επιστρέψει εδώ, στο πατρικό της σπίτι, προκειμένου να έχει τη μαμά πιο εύχερη για βοήθεια με τα κουτσούβελα. Προτείνει, όμως, να μείνει στο δικό μου σπίτι στο ισόγειο επειδή είναι κάπως μεγαλύτερο και διαθέτει βεράντες. Έτσι, εγώ θα μετακομίσω στο δικό της διαμέρισμα στον 2ο όροφο, το οποίο είναι αντικειμενικά πιο ήσυχο, εφόσον απέχει απο το δρόμο και την πυλωτή.

Σχεδόν δεν πιστεύω στην καλή μου τύχη! Φυσικά και δέχομαι όλο χαρά να ανταλλάξουμε σπίτια! Επιτέλους, θα βρω την ησυχία μου! Πως τό 'παθα να φανώ τόσο τυχερή; Ίσως κάτι πάει ν' αλλάξει στη ζωή μου, τελικά...

Τετάρτη, 10 Νοεμβρίου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, μαζί με άλλα άτομα, μελετάμε την εξάπλωση του Κακού στον κόσμο. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι σύντομα το Κακό θα είναι πολύ ισχυρό για να το ελέγξει κανείς, έτσι όπως αναπτύσσεται γοργά, σαν ζωντανός οργανισμός.

Σύντομα αναγκάζομαι να πολεμήσω ενάντια σε κάποιες εχθρικές γυναίκες. Μου επιτίθενται όλες μαζί, τις αντιμετωπίζω με κλωτσιές καράτε, βλέπω όμως ότι δεν θα κρατήσω για πολύ. Αρχίζω να αιωρούμαι αλλά αυτές συνεχίζουν να με κυνηγούν πετώντας στον αέρα. Υψώνομαι ακόμη περισσότερο και διαπιστώνω ότι οι διώκτριές μου δεν μπορούν να με ακολουθήσουν πάνω από ένα ορισμένο ύψος. Κρατώ απόσταση ασφαλείας, ενώ εκείνες με

θαυμάζουν. Ξέρω ότι μπορώ να φθάσω σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα, δεν τις φοβάμαι πια. Κατεβαίνω ήρεμα, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούν να με βλάψουν, και προσγειώνομαι σε μια πράσινη έκταση κοντά στην παραλία. Η Λίνα, μια συμπολεμίστρια, εξετάζει μερικούς μικροοργα-νισμούς του Κακού μέσα σ' ένα ξύλινο εργαστήριο. Λέει ότι “οι μικροοργανισμοί θα μόλυναν κι εμάς αν δεν είχαν τόσους εχθρούς”...

Εδώ και λίγο καιρό έχω αγοράσει και φοράω σχεδόν καθημερινά ένα "mood ring", δηλαδή ένα δαχτυλίδι σε σχήμα καρδιάς, η οποία περιέχει μέσα μια ειδική ουσία που αλλάζει χρώμα ανάλογα με την ψυχική διάθεση του ατόμου:
γαλάζιο = ηρεμία, χαλάρωση
πράσινο = κανονική κατάσταση
γαλαζοπράσινο = συναισθηματική φόρτιση
μωβ = πάθος, ένταση
κίτρινο σκούρο = μπερδεμένα αισθήματα
γκρι = άγχος, νεύρα
μαύρο = έντονο στρες, πίεση, θυμός

Συνήθως το δαχτυλίδι μου είναι πράσινο, δηλαδή βρίσκομαι σε μια νορμάλ ψυχική κατάσταση. Καμιά φορά γίνεται μωβ ή γαλάζιο, σπάνια γκρι. Όποτε, όμως, το φοράω στον μικρό ανηψιό μου τον Σάκη, ο οποίος τώρα είναι τεσσεράμισι ετών, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η καρδιά γίνεται μαύρη πίσσα και δεν αλλάζει χρώμα με τίποτα! Αναμενόμενο: Ο μικρός είναι μονίμως μέσα στα νεύρα, στη γκρίνα και στην απαίτηση, δεν ηρεμεί ποτέ και για κανένα λόγο. Αναρωτιέμαι τι είδους άνθρωπος θα γίνει όταν μεγαλώσει...

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 1993

Το πάθημα δεν γίνεται πάντα μάθημα, εφόσον η επιθυμία μου για κοινωνικότητα εξασθενεί τη μνήμη μου: Παρά τον πολύμηνο ψυχολογικό πόλεμο που έχω υποστεί

επί μήνες στην τοπική σχολή χορού, αυτή τη φορά μου έρχεται η φαεινή ιδέα να φοιτήσω στο τμήμα ζωγραφικής της ίδιας σχολής.

Ωστόσο, αυτό αποδεικνύεται πιο δύσκολο απ' όσο φανταζόμουν: Κατ' αρχάς, παρατηρώ ότι στην εν λόγω σχολή δεν υπάρχει αναρτημένη καμιά ανακοίνωση σχετικά με την αίθουσα και τις ώρες των μαθημάτων ζωγραφικής. Ρωτάω τον υπάλληλο στη ρεσεψιόν, μα αυτός αδυνατεί να με πληροφορήσει και μου δίνει κάποια σχετικά τηλέφωνα υπευθύνων.

Δοκιμάζω πέντε-έξι διαφορετικούς αριθμούς μα κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει κάτι γι' αυτό το μυστηριώδες τμήμα ζωγραφικής. Με παραπέμπουν ο ένας στον άλλον, ώσπου μια κυρία αναγκάζεται, κατόπιν μεγάλης δικής μου πίεσης, να μου αποκαλύψει μια διαφορετική διεύθυνση καθώς και ώρες λειτουργίας, φροντίζοντας παράλληλα να με αποτρέψει: “Ο καθηγητής δεν θα θέλει να δεχτεί στο τμήμα του μια νέα μαθήτρια, στη μέση της χρονιάς, σαν σφήνα!” μου λέει στριφνά.

“Μα τα μαθήματα έχουν αρχίσει εδώ και κανένα μήνα το πολύ, και όλο αυτό το διάστημα έψαχνα να βρω που γίνονται!” της απαντώ.

Εντέλει, επιστρέφοντας από τη δουλειά σήμερα, παρόλο που χιόνιζε αποφάσισα να κατέβω από το λεωφορείο πολύ πριν τη στάση μου για να περάσω από την εν λόγω διεύθυνση. Λοιπόν, δεν υπήρχε απολύτως τίποτα εκεί, παρά μόνο ένα απλό σπίτι. Ούτε πινακίδες, ούτε τοιχοκολλημένα ωράρια, τίποτα! Ρώτησα κάποιον που έβγαινε έξω εκείνη την ώρα και μου είπε ότι

“Τα μαθήματα ζωγραφικής δεν γίνονται πια εδώ!”

“Και πού γίνονται;” απόρησα. Κανείς δεν ξέρει.

Τέλος, λοιπόν. Δεν πρόκειται να ξανασχοληθώ ποτέ πια με μουράτες σχολές “για ημετέρους” ή με οποιοδήποτε άλλο κυνήγι φαντασμάτων ή κυκλωμάτων...

Κυριακή, 12 Δεκεμβρίου 1993

Μόλις ολοκληρώθηκε ο δεύτερος τόμος της σειράς εικονογραφημένων χειρογράφων μου ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***, ο οποίος περιέχει τέσσερις ιστορίες. Οι κυριώτερες *Επαφές* που παρατηρώ είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Ο πρωταγωνιστής δίνει συναυλία, ως τραγουδιστής. Δύο μέρες αργότερα, εγώ και η μητέρα μου επισκεπτόμαστε τη νονά μου στο Πειραιά. Η κόρη της μας δίνει ένα μικρό ρεσιτάλ πιάνου.

Ιστορία 3η: Η Άστριντ περιπλανιέται στους κυβερνοχώρους. Την επόμενη μέρα, η Αθηνά, συνάδελφος στη δουλειά, μου λέει ότι έχει δοκιμάσει τέτοια εμπειρία στην Αγγλία. "Έκλαιγα δυο μέρες!", μου εκμυστηρεύεται.

Ιστορία 3η: Η πρωταγωνίστρια δίνει συναυλία. Την ίδια μέρα, σ' ένα παιδικό cartoon υπάρχει μια συναυλία με γυναίκα τραγουδίστρια.

Ιστορία 3η: Σε βραδινή τηλεοπτική ταινία, ένας άνδρας προστρέχει σε μια γυναίκα για να τον βοηθήσει ν' απαλλαγεί από μια άλλη γυναίκα. Οι δυο τους κάνουν έρωτα, ενώ η "κακιά" τους παρακολουθεί κρυφά. Ακριβώς ίδια φάση, όπως αυτή που συνέγραψα την ίδια μέρα, με τους πρωταγωνιστές Venor, Sandra, Astrid.

Κρίση...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 1994

Το νέο έτος με έχει βρει σε μια φάση αποπροσανατολισμού. Εκεί που νόμιζα πως θα έκανα μια νέα αρχή στη ζωή μου, ξαφνικά τίποτα δεν φαίνεται να πηγαίνει καλά: Στη δουλειά αντιμετωπίζω καθημερινά έναν ύπουλο ψυχολογικό πόλεμο από άτομα αμφίβολης αξίας: Κατ' αρχήν η Νικολέτα, απλή γραφιάς, με προσβάλλει και με ειρωνεύεται συνεχώς -όχι μόνο εμένα μα και άλλους συναδέλφους. Ύστερα η Αθηνά, σπουδαγμένη στο Λονδίνο, το παίζει ειδήμων στα κομπιούτερς αλλά στην πραγματικότητα δεν ξέρει που παν τα τέσσερα. Παράλληλα, προσπαθεί συνεχώς να με σαμποτάρει με ηλίθιους τρόπους: Μου κλέβει δισκέττες και λέει ότι εγώ τις έχασα, ύστερα όμως εγώ τις ανακαλύπτω μετά στο συρτάρι της· αρνείται να μου δείξει κάποια πράγματα στον υπολογιστή· μου δίνει να δακτυλογραφήσω λάθος κείμενα και μετά με συκοφαντεί πως εγώ δεν δουλεύω σωστά· μου πετάει σπόντες ότι είμαι αγράμματη και ότι δεν ξέρω να χειρίζομαι σωστά το πρόγραμμα, κλπ. Ευτυχώς η κυρία Ιουλία, η προϊσταμένη, ξέρει τι της γίνεται και με υποστηρίζει.

Όσο για την παρέα του Ιανού έχει πια διαλυθεί. Δεν έχω πια σπουδαίες παρέες. Πότε-πότε συναντώ τη Μάντυ (ελληνοαμερικανίδα, ανηψιά της θείας Ερμιόνης, εξαιρετικά βαρετή: το μόνο που κάνει είναι να απαντά μονολεκτικά σε ερωτήσεις), τη Λένα (εκνευριστική βολεμένη κότα: με καλεί στο σπίτι της και μόλις φτάσω, αρχίζει να διαβάζει τους γιους της μέχρι την ώρα που φεύγω) ή την Περσεφόνη (καταθλιπτική, ωστόσο είναι η μόνη με την οποία έχουμε κάτι να πούμε).

Εδώ και λίγους μήνες συχνάζω σε μια άλλη σχολή εσωτερισμού, το Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης. Δεν είναι καθόλου μακριά από το σπίτι μου, πηγαίνω εκεί με τα πόδια κάθε Τετάρτη βράδι. Ωστόσο, οι φασιστικές δοξασίες τους δεν με ικανοποιούν καθόλου. Επιπλέον, έχουν φάει κόλλημα με το "κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης", το οποίο δικαιολογεί κι ευλογεί ακόμη και τις πιο κραυγαλέες αδικίες σ' αυτό τον κόσμο.

Όσο για τη δασκάλα, τη Ντόνα, είναι μια ιδιαίτερα επιθετική γυναίκα, όλο ειρωνία και κακεντρέχεια, που δεν διστάζει να προσβάλλει άσχημα όποιον τολμήσει να εκφράσει την παραμικρή αμφιβολία στις διδαχές της. "Όταν ονειρεύομαι κάποιον που στην καθημερινή μου ζωή μου φέρνει εμετό, το ίδιο ακριβώς συναίσθημα θα μου προκαλέσει και στο όνειρο!" μου πέταξε απόψε σε μια στιγμή, ενώ με κάρφωνε με φαρμακερό βλέμμα. Ξέρω πως με απεχθάνεται επειδή ορισμένες φορές δείχνω κάποια δυσπιστία στα λεγόμενά της. Η αλήθεια είναι ότι δεν διαθέτω ακόμα την εξυπνάδα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. Άλλοτε πάλι, μιλάω πολύ και παρουσιάζω δικές μου ιδέες στην τάξη. Σχεδόν πάντα εισπράττω αποδοκιμασία και εχθρότητα.

Ορισμένες από τις διδασκαλίες της Ντόνας τις θεωρώ απαράδεκτες. Για παράδειγμα, διαλαλεί ότι οι άνθρωποι διακρίνονται σε "ανοδικούς" και σε "καθοδικούς": Όλοι οι πλούσιοι, οι ισχυροί, οι τυχεροί, είναι ανοδικοί· όλοι οι φτωχοί, οι άρρωστοι, οι άτυχοι, είναι καθοδικοί. Το ίδιο ισχύει και για τα ζώα: τα τυχερά, ισχυρά ζώα είναι "ανοδικά", ενώ τα άτυχα, αδύναμα ζώα είναι καθοδικά. Λέει, επίσης, ότι ο θανάσιμος κίνδυνος και ο αβάσταχτος πόνος καθιστούν τον άνθρωπο αυθόρμητα συνειδητό. "Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ναζιστικής Γερμανίας ήταν κάτι πολύ θετικό, επειδή κάτω από τέτοιες φρικτές συνθήκες οι κρατούμενοι εξωθούνταν να βιώνουν συνειδητά την κάθε

στιγμή! Μάλιστα, πολλοί πρώην τρόφιμοι των στρατοπέδων νιώθουν νοσταλγία για τα χρόνια που πέρασαν εκεί!” λέει αυτάρεσκα η Ντόνα. *Η τρέλα και η φασιστολατρεία σε όλο της το μεγαλείο...*

Σύμφωνα με την κοσμοθεωρία της εν λόγω σχολής, ο πιο σημαντικός στόχος του ανθρώπου είναι το περιβόητο “σπάσιμο του εγώ”. Σε κάθε μάθημα, προπαγανδίζεται με πάθος η ανάγκη για ολοσχερή στραγγαλισμό όλων τών “εγώ” που αποτελούν μια προσωπικότητα: Οποιαδήποτε προτίμηση, συμπάθεια, αντιπάθεια, γνώμη, σκέψη, συναίσθημα, θέληση, αποτελεί έκφραση του εγώ και πρέπει να εξαλειφθεί, προκειμένου να αναπτυχθεί η λεγόμενη “συνείδηση”. Πιστεύουν ακράδαντα πως όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα, μία μάζα, άρα θα έπρεπε να σκέφτονται και να πράττουν πανομοιότυπα. Όλα τα ατομικά ψυχικά χαρακτηριστικά και οι προσωπικές γνώμες πρέπει να αφανιστούν. Οποιαδήποτε αντίρρηση, ανυπακοή, επανάσταση ενάντια στην εξουσία θεωρείται σημάδι παραφροσύνης. Κάθε έκφραση προσωπικής γνώμης αντιμετωπίζεται άμεσα με προσβολές και περιφρόνηση: “Εσείς πηγαίνετε προς το σκοτάδι! Εγώ πηγαίνω προς το φως!” μας είπε η Ντόνα σε μια στιγμή, γεμάτη έπαρση, επειδή κάποιοι τόλμησαν κάπου να διαφώνησουν μαζί της.

Συμπέρασμα: Αν έχω έστω και λίγη αυτοεκτίμηση, δεν πρέπει να ξαναπατήσω εκεί μέσα! Τελικά, όλες οι θρησκείες και αιρέσεις δεν είναι παρά βιομηχανίες κατασκευής πειθήνιων υπηκόων. Σκοπός όλων αυτών των σύγχρονων μεταφυσικών σχολών, που ξεφυτρώνουν πλέον παντού σαν τα μανιτάρια, είναι η προώθηση μιας συγκεκριμένης δουλικής νοοτροπίας στον ανθρώπινο πληθυσμό. Οι περισσότερες από αυτές τις αιρέσεις είναι διεθνείς. Μόνο από το Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης έχουν περάσει πάνω από 800.000 άτομα στην Ελλάδα. Στη χώρα μας υπάρχουν εκατοντάδες σχολές εσωτερισμού που προετοιμάζουν τη

Νέα Εποχή – χώρια η συστηματική πλέον προπαγάνδα στα περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας, στα βιβλία και στην τηλεόραση: Άρθρα και ρεπορτάζ σχετικά με αστρολογία, μοντέρνες αιρέσεις, ανατολικές θρησκείες, εναλλακτικές θεραπείες, γιόγκα, μαγεία κλπ εμφανίζονται πια παντού.

Οι διδασκαλίες αυτές παρουσιάζουν πολλές διαφορές, ωστόσο στην ουσία όλες διατυμπανίζουν με έμφαση το “σπάσιμο του εγώ”, άρα αποσκοπούν στη δημιουργία υπάκουων, παθητικών ατόμων που εκτελούν διαταγές αμέσως και χωρίς ερωτήσεις, αντιρρήσεις, ή αισθήματα.

Κυριακή, 30 Ιανουαρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι ότι πετώ πάνω από πράσινα λιβάδια. Μπαίνω μέσα σ' ένα μονοπάτι που διαγράφεται ανάμεσα σε δυο σειρές θαλερά δέντρα. Παίζω με τα φύλλα, απολαμβάνω την αίσθηση ελευθερίας. Όμως, η εικόνα σβήνει και προσπαθώ να την ξανασχηματίσω -μάταια. Το μόνο που καταφέρνω, είναι να δημιουργήσω μια άσπρη γλυπτή εικόνα πάνω στο *αστρικό ρευστό:* Το μονοπάτι διακρίνεται τώρα λευκό ανάμεσα σε λευκούς κορμούς που ξεπηδούν από την άσπρη ουσία προς τον λευκό ουρανό. Όμως, η εικόνα δεν εξελίσσεται. Εντέλει, καταλήγω μέσα σε νερό, μαζί με άλλους ανθρώπους.

Σάββατο, 12 Φεβρουαρίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Ταξιδεύω μέσα από μια μαύρη τρύπα, με ταχύτητα ανώτερη από εκείνη του φωτός. Η μαύρη τρύπα περιλαμβάνει τρισεκατομμύρια ηλιακά συστήματα. Τελικά φθάνω σε μια γαλάζια περιοχή του σύμπαντος, η οποία επικαλύπτει τη μαύρη.

Αστρική Προβολή: Μετατρέπω ένα διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού. Ξυπνώ αμέσως και καθώς ξαναπέφτω στον ύπνο, σκέφτομαι ότι θέλω να βρεθώ στο Ριάλτο, στη Βενετία. Τώρα περπατώ μέσα στη γέφυρα του

Ριάλτο και παρατηρώ τις μικρές βιτρίνες με φορέματα, τσαντάκια κ.ά. Κάτω από τη γέφυρα κυλάει το πράσινο νερό του καναλιού.

Επαλήθευση: Το επόμενο πρωί, χωρίς καν να το φέρει η κουβέντα, η μητέρα μου λέει:
"Θυμάσαι τότε που ήμασταν στη Βενετία και περπατούσαμε στο Ριάλτο και βλέπαμε τις βιτρίνες με τα τσαντάκια;"
"Μα δεν είχαμε πάει μαζί στη Βενετία!" τη διορθώνω.
"Ναι, σωστά, έχεις δίκιο!" μου λέει.

Στη Βενετία η μαμά είχε πάει το '80 μαζί με την Αλίκη, στο καράβι του πατέρα μου. Εγώ τότε έδινα πανελλήνιες...

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 1994

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα ανοιχτό βαγόνι που κατηφορίζει με ταχύτητα στο εσωτερικό ενός σκοτεινού κρατήρα. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Πετώ έξω, προς τον ήλιο, που φαίνεται αχνός μα λαμπρός, κάποτε τεράστιος. Η ατμόσφαιρα είναι ατμώδης, λευκωπή, γεμάτη παράξενες ακτίνες. Ύστερα, πετώ πάνω από άσπρα σκαλιά, πάντα προς τον ήλιο. Καταλήγω σε μια παιδική χαρά, όπου υπάρχει πολύς κόσμος. Παρατηρώ ότι οι άνθρωποι είναι αχνοί, σαν φαντάσματα...

Από σήμερα η αδελφή μου χωρίζει οριστικά από τον Αντώνη, ύστερα από δέκα χρόνια αμφιταλάντευσης και ταλαιπωρίας. Βασικός λόγος του χωρισμού είναι η πείνα! Βέβαια, αν ο Αντώνης εξακολουθούσε να προμηθεύει την οικογένειά του μ' ένα μίνιμουμ χρημάτων, η Αλίκη δεν θα τον χώριζε ποτέ. Το ξυλουργείο που άνοιξε πέρυσι είχε αρκετή δουλειά, ωστόσο λεφτά δεν έβγαζε, επειδή ο νυμφίος συνήθιζε να βουτάει τις προκαταβολές από τους πελάτες και να εξαφανίζεται χωρίς να πατάει στο μαγαζί. Οι πιστωτές είχαν φτάσει να τους χτυπάνε την πόρτα του σπιτιού και το ανδρόγυνο να παριστάνει ότι λείπει! Έτσι η Αλίκη είδε και απόειδε κι αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο,

το οποίο πλέον προχωρά ομαλά, καθώς είναι συναινετικό.

Παράλληλα, η αδελφή μου συνεχίζει να εργάζεται στο Blue Rose Βουλιαγμένης ως καμαριέρα, ενώ οι γονείς μου έχουν αναλάβει εξολοκλήρου την ανατροφή και συντήρηση των δύο γιων της – πράγμα που σημαίνει ότι τουλάχιστον η μισή σύνταξη του πατέρα μου πηγαίνει σε έξοδα της Αλίκης και των παιδιών. Από την άλλη πλευρά, με όλη αυτή την ιστορία η αδελφή μου έχει ήδη αποκτήσει τον τίτλο της "ηρωίδας", που δουλεύει και μεγαλώνει "ολομόναχη" δύο αγόρια...

Πέμπτη, 17 Μαρτίου 1994

Αστρική Προβολή: Έξοδος του αστρικού σώματος στο σκοτάδι του δωματίου. Βγαίνω έξω από το παράθυρο και αρχίζω να πετώ στη Νηρηίδων. Αλλάζω πορεία και κατευθύνομαι προς τις κούνιες. Μαύρα σκυλιά εμποδίζουν την πορεία μου καθώς αιωρούμαι, εγώ όμως περνάω. Πηγαίνω στο βαμμένο κόκκινο μονόζυγο, ύστερα στις κούνιες, τελικά στην τσουλήθρα με την ξύλινη πυραμίδα στην κορυφή, όπου γλιστρώ δυο φορές και νιώθω ευχάριστα. Κάτω, στο πλάι, διακρίνονται όμορφοι κρίνοι.

Λίγο πιο πέρα διακρίνεται μια βερυκοκιά. Πηγαίνω και κόβω ένα φύλλο, το κρατάω στο χέρι μου και αποφασίζω να το φέρω μαζί μου στον υλικό κόσμο. Προκαλώ άμεσο ξύπνημα, ενώ σφίγγω στο χέρι το φύλλο. Ξυπνώ και αισθάνομαι το φύλλο να διαλύεται στο χέρι μου, σε μια λευκή υγροατμώδη ουσία.

Ερμηνεία: Οι συνήθεις εχθροί στα αστρικά πεδία με εμποδίζουν να προχωρήσω, παίρνοντας τη μορφή άγριων σκύλων. Φαντάζομαι ότι είναι αδύνατον να μεταφέρει κανείς ένα αντικείμενο από τα αστρικά πεδία στον υλικό κόσμο, ωστόσο: Το ίδιο απόγευμα φέρνω κατά λάθος μέσα στο σπίτι ένα φύλλο βερυκοκιάς, που έχει κολλήσει στο παπούτσι μου.

Τρίτη, 10 Μαΐου 1994

Η Περιπέτεια της νύχτας: Εισβολή εξωγηίνων στη γη. Εγώ και η Αλίκη κρυβόμαστε πίσω από έναν καταπράσινο φράκτη και τους παρακολουθούμε. Ο μαχητής Κεν, όμορφος, ξανθός και μυώδης, τους πολεμά με όπλο. Συλλαμβάνεται μα τελικά τους ξεφεύγει, παρόλο που οι εχθροί είναι βαριά οπλισμένοι.

Τώρα βρίσκομαι μέσα σ' ένα όχημα. Μια γυναίκα μολύνεται από έναν μικροοργανισμό που εξαπολύουν οι εξωγήινοι. Αυτός "λυώνει" την ανθρώπινη μορφή μέσα σε μια γαλάζια αύρα και στο τέλος μετατρέπει τους ανθρώπους σε φυτά. Η γυναίκα πηγαίνει μαζί τους. Τώρα πια είναι μια από αυτούς...

Ψυχική Εμπειρία: Ξυπνώ κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Περίπου μισό μέτρο πιο πάνω από μένα, διακρίνω μια μαύρη σκιά που φαντάζει σαν ζωντανή. Με τρομάζει καθώς την παρατηρώ για λίγες στιγμές να αιωρείται από πάνω μου τερατώδης. "Παναγία μου!" φωνάζω μέσα στη νύχτα. Σηκώνομαι και ανάβω το φως. Τίποτα... *Ερμηνεία: Ίσως μια από τις "σκιές" που διαφεντεύουν και "τρώνε" την ανθρωπότητα -σύμφωνα με τη διδασκαλία του Καστανέντα; Πάντως, αυτό δεν ήταν όνειρο. Δεν κοιμόμουν.*

Κυριακή, 15 Μαΐου 1994

Η Περιπέτεια της νύχτας: Μέσα από ιπτάμενο εξωγήινο σκάφος, πετούν ανθρώπους κλεισμένους σε χρωματιστές μεταλλικές κάψουλες. Όλοι τους καταλήγουν σε κάποιο πλανήτη, μάλλον στη γη. Ένας από αυτούς κρύβεται στο υπόγειο ενός σπιτιού. Κάποτε βγαίνει έξω και γνωρίζεται με την οικογένεια, η οποία αποτελείται από τους γονείς, δυο γιους και μια ενήλικη ξανθή κόρη.

Οι εξωγήινοι αποτελούν κίνδυνο για τον πλανήτη, πράγμα που μόνο ο άγνωστος γνωρίζει. Λίγο αργότερα ξεκινούν πρωτοφανή φυσικά φαινόμενα: Αέρας φυσά

δυνατός· σύννεφα με αλλόκοτα σχήματα διασχίζουν τον ουρανό με απίστευτη ταχύτητα· ο άνεμος ξεριζώνει δέντρα, τηλεφωνικούς θαλάμους κλπ. Κάτι χτυπά στο τζάμι, το σπάει μπροστά μου κι εγώ (ο εξωγήινος;) βγάζω τα θρύψαλα από την πλάτη μου. Τα βίαια φυσικά φαινόμενα επαναλαμβάνονται κι άλλες φορές.

Ο εξωγήινος φανερώνει την ταυτότητά του. Τώρα φορά (φορώ;) στολή με δικτυωτό θώρακα γκρίζου χρώματος. Τα φτιάχνει με την κόρη της οικογένειας, ωστόσο η ευτυχία τους δεν διαρκεί: Ενώ βρίσκεται στον κήπο, αυτή χτυπά το κεφάλι της σε μια υδρορροή· πέφτοντας καταγής, την καταπίνουν κάποια μεταλλαγμένα φυτά και την ξερνούν με άλλη μορφή, που θυμίζει σαλιγκάρι. Τελικά την καταπίνει ο εξωγήινος νεαρός μα όταν την ξερνάει λίγο αργότερα, αυτή μετατρέπεται σε νεράιδα αιθέρια σαν ουράνιο τόξο. Τώρα, όμως, αυτή επιθυμεί το κακό του. Ο άνεμος φυσά ξανά και το σκηνικό αλλάζει. “Μόνο ο αγαπημένος μου θα μπορούσε να με βγάλει απ' αυτό”, λέει η κοπέλα, η οποία τώρα περπατά στην οδό Νηρηίδων, εντελώς θεραπευμένη.

Δευτέρα, 6 Ιουνίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Κατεβαίνω μια λευκή περιστροφική σκάλα όταν, σε μια στιγμή, διακρίνω το αστρικό είδωλό μου να αποχωρίζεται από μένα. Ξεκινάει πτώση στο κενό, στρόβιλος σαν από κρύσταλλα.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Με κάποιο τρόπο, τα μέλη μιας θρησκευτικής οργάνωσης μετατρέπονται σε τέρατα. Στην αρχή με ξεγελούν και μου φαίνονται εντάξει, ύστερα όμως θέλω να φύγω από κει. Αυτοί σκοπεύουν να μεταδώσουν το μίασμα σε όλους τους ανθρώπους. Αγωνιώ και αναρωτιέμαι τι να κάνω. Ύστερα ξυπνώ και λυπάμαι που δεν θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες...⇧

Τώρα που μένω στο δεύτερο όροφο, σαφώς έχω περισσότερη ησυχία. Τουλάχιστον, δεν ακούω τόσο πολύ τη φασαρία του δρόμου. Βέβαια, ο ***ηχητικός πόλεμος*** δεν αποφεύγεται εντελώς: Οι ένοικοι του δεύτερου ορόφου, στη διπλανή πολυκατοικία, εξακολουθούν να κάνουν πάρτυ 2-3 φορές τη βδομάδα. Επιπλέον, στην απέναντι πολυκατοικία έχουν έλθει κάποιοι που συνηθίζουν να βάζουν μουσική στο διαπασών κάθε νύχτα γύρω στις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα!

Στις προάλλες έβαλαν βαριά λαϊκά στις 00:30, ενώ είχα μόλις πέσει για ύπνο. Βγήκα στο μπαλκόνι έξω φρενών και ούρλιαζα "Κλείστε το, τώρα αμέσως!" Με 'έγραψαν', φυσικά. Εκτός εαυτού, κατέβηκα στο σπίτι των γονέων μου και παραπονέθηκα στον πατέρα μου, αναγκάζοντάς τον να βγει αυτός στο μπαλκόνι και να τους φωνάξει να το κλείσουν. Τελικά, σκάσανε...

Σήμερα, ώρα 2:00 τα ξημερώματα, ξύπνησα με μουσική υπόκρουση βαριά λαϊκά! Οι απέναντι ξεφάντωναν πάλι κι εγώ θεώρησα καλό να ειδοποιήσω την αστυνομία. Όταν, όμως εξήγησα στην τηλεφωνήτρια τι ήθελα, μου έκλεισε το τηλέφωνο! Ωστόσο, όποτε τους καλεί ο γέρο-Ζαρίφης από δίπλα για τον ίδιο λόγο, οι αστυνομικοί καταφθάνουν εν ριπή οφθαλμού για ν' αποκαταστήσουν την ησυχία. Όπως τότε, που η αδελφή μου έκανε ένα και μοναδικό πάρτυ και ο γέρος φώναξε την αστυνομία μόλις η ώρα χτύπησε μεσάνυχτα. Αλλά ξέχασα: Ο Ζαρίφης ανήκει σε κλαδική.

Σατανισμός: Υπάρχουν πέντε βασικά κριτήρια που χαρακτηρίζουν αν μια θρησκεία είναι σατανιστική:

1) Η απαίτηση για "σπάσιμο του εγώ". Το εγώ είναι το σύνολο του εαυτού μας, όπως αυτός διαμορφώνεται από τον γενετικό κώδικα αλλά και από τις εμπειρίες που παίρνουμε από τη ζωή. Είναι, επίσης, η αυτοσυναίσθησή μας, δηλαδή αυτό που μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε τον

εαυτό μας ως κάτι ξεχωριστό από το περιβάλλον.

Οι σατανιστές επιμένουν ιδιαίτερα για το σπάσιμο του εγώ των οπαδών τους. Χωρίς το εγώ, ο άνθρωπος είναι αδύνατο να επιβιώσει έστω για μια μέρα χωρίς διαρκή επιτήρηση και προστασία από κάποιον "ανώτερο". Χωρίς το εγώ, ο άνθρωπος μετατρέπεται σ' ένα άβουλο ρομπότ, ικανό να εκτελέσει τις πιο εξωφρενικές διαταγές αλλά και να ανεχθεί τα πιο εξωφρενικά αίσχη.

2) Η δοξασία "Όλα είναι Ένα" – άρα όλοι και όλα οφείλουν να εξυπηρετούν τον ίδιο μυστηριώδη σκοπό και να παίρνουν εντολές από το ίδιο σκοτεινό κέντρο. Για να επιτευχθεί αυτό σε παγκόσμια κλίμακα, πρέπει όλα τα ατομικά εγώ να εξαλειφθούν.

3) Η πίστη στο κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης: Δικαιολογεί θαυμάσια κάθε είδους αδικία και δυστυχία, ενώ καλλιεργεί την ενοχή και την παθητικότητα των "κακών" που "δικαίως" υποφέρουν. Ομοίως, η δοξασία ότι αιτία του πόνου είναι η αμαρτία.

4) Η λατρεία του πόνου (ιδίως των άλλων). Οι σατανιστές λατρεύουν τον πόνο επειδή υποτίθεται ότι μας δίνει τα "μαθήματα της ζωής". Κάθε συμφορά θεωρείται πως είναι μια μεταμφιεσμένη ευλογία. Παράλληλα, είναι μια θαυμάσια δικαιολογία για τις αυθαιρεσίες των κυκλωμάτων: "Όταν γίνεται ένα έγκλημα, δεν φταίει ο θύτης. Το θύμα φταίει επειδή έχει αρνητικότητα, οπότε έλκει το κακό" (τρέλας το ανάγνωσμα).

5) Η τυφλή υποταγή στις ιεραρχίες. Η ιδέα της ιεραρχίας είναι η πιο ιερή σε όλα τα κοινωνικά συστήματα. Μπορείς να κλέψεις, να σκοτώσεις, να βιάσεις, δεν τρέχει τίποτα αρκεί να το κάνεις υπακούοντας στην προσταγή κάποιου "ανωτέρου". Η ανυπακοή θεωρείται η χειρότερη αμαρτία σε όλα τα θρησκευτικά και πολιτικά συστήματα.

Οι περισσότερες θρησκείες, αιρέσεις και φιλοσοφίες (δηλαδή όσες απευθύνονται στις μάζες) είναι σατανιστικές.

Μακριά, λοιπόν, από "δασκάλους", "γκουρού", αιρέσεις, θρησκείες και δεν συμμαζεύεται...

Κυριακή, 10 Ιουλίου 1994

Η ζωή μου συμπυκνωμένη σ' ένα απόγευμα: Κατ' αρχήν, πήγα σ' ένα νεοσύστατο κέντρο αυτογνωσίας στην Αθήνα, προκειμένου να παρακολουθήσω μια ομιλία σχετικά με την ύπνωση. Όταν έφθασα εκεί, διαπίστωσα ότι υπήρχαν μόλις τρία άτομα μαζί με την ομιλήτρια, οπότε η συγκέντρωση ακυρώθηκε. Το κλίμα μου φάνηκε αρκετά φιλικό, νόμιζα ότι θα πηγαίναμε εμείς οι τέσσερις για κανέναν καφέ, μα όχι· η ομιλήτρια πρότεινε σε έναν από τους νεαρούς να πάνε μαζί σινεμά. Έφυγα απογοητευμένη.

Κατόπιν αποφάσισα να πεταχτώ μέχρι τη φίλη μου την Αφροδίτη, στην Κυψέλη, μήπως και σώσω το απόγευμα. Πήγα, χτύπησα το κουδούνι μα δεν μου άνοιξε. Της τηλεφώνησα δυο-τρεις φορές, δεν το σήκωσε. Υπέθεσα πως έλειπε. Στη συνέχεια, κατέληξα στην Έκθεση Βιβλίου στο Ζάππειο. Αγόρασα ένα χοντρό μωβ βιβλίο με τίτλο "Πρακτική Μαγεία" – μάλλον αμφίβολης αξίας, όπως διαπίστωσα σύντομα διαβάζοντάς το.

Τέλος, μέσα στο λεωφορείο για τη Γλυφάδα, ήλθε και κάθησε ακριβώς απέναντί μου ο Λάζαρος, ένας ψηλός, λιγνός, μελαχροινός τύπος που κατοικεί ένα στενό πιο κάτω από μένα και με φλερτάρει εδώ και 12 χρόνια! Μου είχε μιλήσει μια φορά στο δρόμο, πριν από εννέα χρόνια, κι εγώ είχα δείξει αναποφασιστικότητα αλλά όχι άρνηση. Δεν μου ξαναμίλησε έκτοτε, αλλά συχνά με παρακολουθεί και με παίρνει από πίσω στο δρόμο, συνήθως μ' ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι. Επιπλέον, κουτσαίνει αρκετά. Χωρίς να είναι τόσο άσχημος, έχει κάτι το απωθητικό. Αυτή τη φορά, λοιπόν, αναγκάστηκα ν' ανεχθώ το λιγωμένο βλέμμα του σε όλη τη διαδρομή ως τη Γλυφάδα. Η σημερινή ήταν μια από εκείνες τις μέρες, όπου πάνε όλα αφύσικα στραβά...

Λίγες μέρες αργότερα, η Αφροδίτη με πληροφορεί ότι εκείνο το απόγευμα ήταν στο σπίτι της, απλά το κουδούνι ήταν χαλασμένο και δεν χτυπούσε. Περίεργο, πάντως: Ούτε στα τηλεφωνήματα που της έκανα απαντούσε...

Κυριακή, 17 Ιουλίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά με διαυγές όνειρο, το οποίο μετατρέπω σε άσκηση με το μάντρα "Ενέργεια" (εισπνοή) - "Έκσταση" (εκπνοή). Ακούω έντονο βουητό και αντικρίζω μια απύθμενη κοσμική δίνη, αποτελούμενη από λευκούς στρόβιλους μέσα στο σκοτάδι. Κρύο. Μπλέκομαι στην Κοσμική Δίνη. *Εγώ είμαι η Κοσμική Δίνη.* Ένταση. Φόβος. Μα δεν σταματώ. Ωστόσο, με ξυπνά η μαμά, 8:00 η ώρα το πρωί, διακόπτοντας την ασυνήθιστη εμπειρία μου.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ ορισμένες σκηνές από μια πρωτόγονη κοινωνία. Ο άνδρας πηδά ψηλά προς τον ήλιο και σχηματίζει με φως διάφορες ιδέες που πρόκειται να υλοποιηθούν μελλοντικά: μηχανές, διαστημόπλοια κλπ. Μια γυναίκα πιο πέρα, λέει: "Έχω να μαγειρέψω για δέκα παιδιά!" Δείχνει πελαγωμένη, καθώς βγαίνει και τους φωνάζει σαν γύφτισσα, σαν κακομοίρα. *Πιθανή ερμηνεία: Το δυναμικό των δύο φύλων μέσα στην κοινωνία...*

Σάββατο, 30 Ιουλίου 1994

Μόλις ολοκληρώθηκε ο τρίτος τόμος της σειράς ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***, ο οποίος περιλαμβάνει τέσσερις ιστορίες. Οι κυριώτερες Επαφές που παρατηρήθηκαν είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Γράφω για ένα καράβι που πλέει ανάμεσα σε κεραυνούς. Μόλις μια ώρα αργότερα, σε μια τηλεοπτική ταινία υπάρχει όμοια σκηνή (πλοίο μέσα σε θύελλα με κεραυνούς) που διαρκεί αρκετά.

Ιστορία 2η: Γράφω για θάλασσα και για ψάρια. Την ίδια μέρα η φίλη μου η Μάντυ αγοράζει ενυδρείο.

Ιστορία 2η: Συγγράφω την περιπέτεια με το νεκροταφείο ελεφάντων, που το φυλάει ένα τέρας. Σε τηλεοπτική ταινία που βλέπω την ίδια μέρα, υπάρχει ανάλογο σκηνικό: Μια πολεμική φυλή ιθαγενών ζει κοντά σε νεκροταφείο ελεφάντων, που το φυλάει ένα τέρας.
Ιστορία 3η: Ο Βένορ πληγώνεται από βέλος στο στήθος. Την ίδια μέρα, σ' ένα τηλεοπτικό φιλμ, ο ήρωας μοιάζει πολύ του Βένορ· καταδιώκεται και πληγώνεται από μαχαίρια στο στήθος. Ακόμη: Δυο μέρες μετά, ο θείος Ανδρέας παθαίνει έμφραγμα.
Ιστορία 3η: Η Σάντρα κυνηγημένη μπαίνει σε δωμάτιο, περνώντας μέσα από το παράθυρο· κάτω από το γείσο υπάρχει εντοιχισμένος πάγκος με μαξιλάρια. Την ίδια μέρα, σε τηλεοπτική ταινία, ο κυνηγημένος ήρωας κάνει ακριβώς μια ίδια είσοδο. Ο πάγκος με τα μαξιλάρια, χαρακτηριστικά ίδιος.
Ιστορία 4η: Η Σάντρα δέχεται χτύπημα στην καρδιά. Το ίδιο βράδι η αδελφή μου νιώθει έντονο πόνο στην καρδιά και πάει στο νοσοκομείο. Δεν της βρίσκουν τίποτα.
Ιστορία 4η: Ο Βένορ είναι δεμένος σε στύλο. Το ίδιο βράδι, σε τηλεταινία, ένας άνδρας που μοιάζει του Βένορ, είναι δεμένος σε στύλο.

Κυριακή, 31 Ιουλίου 1994

Πώς κι έτσι; Ο γαμπρός μου ο Αντώνης αποφάσισε να μου κάνει ένα προξενιό! Περίμενα κι εγώ όλο το απόγευμα με αγωνία να φανεί ο νυμφίος στο σπίτι της αδελφής μου, σαφώς δεν φανταζόμουν κανέναν Άδωνι, και σίγουρα προσπάθησα να διατηρήσω τη θετική μου διάθεση όταν επιτέλους κατέφθασε ο Παύλος: Κοντός, χοντρός, με πλούσιο μαύρο μαλλί και μάγκικο υφάκι. Όπως έμαθα σύντομα, είναι απόφοιτος δημοτικού, τώρα πια τρίτος μηχανικός σε πλοία. Γρήγορα άρχισε να κομπάζει σχετικά με το πόσους ανθρώπους έχει σπάσει στο ξύλο για

διάφορους λόγους: Για παράδειγμα, όταν κάποιος τον προσπέρασε οδηγώντας, ο Παύλος τον πρόλαβε στο φανάρι, τον έσυρε έξω από το παράθυρο της πόρτας του αμαξιού και τον έσπασε στο ξύλο μέσα στο δρόμο.

Είπαμε, όμως: Πρέπει να είμαστε θετικοί απέναντι σε νέες γνωριμίες και να μην βιαζόμαστε να απορρίψουμε τους άλλους. Άλλωστε, στην ηλικία που βρίσκομαι, ποιόν περιμένω να βρω; Τον Μίστερ Κόσμο; Έτσι, δέχθηκα να βγω μαζί του αύριο. "Καλούλης είναι!" δήλωσε αφοπλιστικά η Αλίκη, μόλις αποχώρησε ο υποψήφιος γαμπρός.

Δευτέρα, 1 Αυγούστου 1994

Ένα από τα πιο βαρετά βράδια της ζωής μου: Είχα ραντεβού με τον Παύλο στις 9:00, σε μια ωραία καφετέρια στην Κάτω Γλυφάδα. Όταν εφθασα, εκείνος βρισκόταν ήδη εκεί από τις 8:15, όπως μου είπε ο ίδιος. Προσπάθησα να είμαι ευχάριστη και καλοπροαίρετη, έστω κι αν ο τύπος δεν με προσέλκυε καθόλου, ενώ ασυναίσθητα κοιτούσα συνεχώς το ρολόι μου. "Την προηγούμενη αρραβωνιαστικιά μου τη χώρισα επειδή την έπιασα επ' αυτοφώρω!" μου εκμυστηρεύτηκε κάποια στιγμή. "Και να σκεφθείς, ήταν εντελώς τυχαίο! Τσακώθηκα στο καράβι κι έφυγα απροειδοποίητα. Εγώ κάνω εφόδους, ξέρεις, Υβόννη. Μπορεί να νομίζεις ότι ταξιδεύω με το καράβι και να με δεις ξαφνικά μπροστά σου, εκεί που δεν το περιμένεις!", μου εξήγησε όλο καμάρι.

Κατά τις 10:00 φύγαμε επειδή η κουβέντα δεν τσούλαγε. "Θα τα ξαναπούμε!" του υποσχέθηκα, ενώ κατέβαινα από το ταξί -και το εννοούσα. Εκείνος μου είπε ένα στεγνό "γεια" και δεν ξανάδωσε σημεία ζωής. Πιθανότατα, ο τύπος με απέρριψε επειδή δεν του επέδειξα το αναμενόμενο πάθος.

Σάββατο, 6 Αυγούστου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Νιώθω τα πόδια μου στο κρεβάτι

αλλά ταυτόχρονα είναι σα να περπατώ κάπου. Υψώνομαι και κατευθύνομαι προς μια σκοτεινή περιοχή, η οποία διασχίζεται από μια φωτεινή φαρδιά ακτίνα. Πολλές λεπτότερες ακτίνες την τέμνουν και σχηματίζουν ένα πλέγμα. Η βαθιά σκοτεινή σήραγγα καταλήγει σε τετράγωνη διατομή, απ' όπου διακρίνεται ένα λευκό φως. Βυθίζομαι προς το φως, που φαίνεται να μεγαλώνει όσο πλησιάζω. Τώρα σχεδόν το αγγίζω: Υγρό, αναλυτό, λευκό φως. Υπέροχη αίσθηση...

Μόλις είχα τελειώσει το μπάνιο μου στην παραλία "Μαριδάκι" της Γλυφάδας και έκανα ηλιοθεραπεία, όταν με πλησίασε ξαφνικά ένα σωματώδης τύπος με μικροσκοπικό, πρόστυχο μαγιώ κι άρχισε να μου κάνει καμάκι με τις γνωστές τετριμμένες ατάκες: "Που σε έχω ξαναδεί; Μήπως σε κανένα νησί; Στην Κέρκυρα; Στη Ρόδο;" Παρατήρησα τον άσπρο αφρό γύρω από τα χείλη του (σημάδι σοβαρής ψυχοπάθειας), ωστόσο τον άφησα να μιλάει -ίσως επειδή φοβήθηκα μήπως χάσω κανένα κελεπούρι, ίσως επειδή ήθελα να αποδείξω, στον εαυτό μου περισσότερο, πως είμαι "ανοιχτή", "κοινωνική", "εξωστρεφής", "πρόθυμη για νέες γνωριμίες" και τα συναφή.

Κάτι η δική μου σύγχυση, κάτι η δική του ευφράδεια, σύντομα συζητούσαμε σαν παλιοί φίλοι. Το όνομά του είναι Γιώργος, φιλόλογος στο επάγγελμα. Όταν προσφέρθηκε να με πάει μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα με το αμάξι του, δεν κατάφερα να του αρνηθώ. Έτσι, βρέθηκα ξαφνικά μέσα σ' ένα μικρό, ετοιμόρροπο, πράσινο σαράβαλο, που με το ζόρι έπιανε τα 40 χλμ/ώρα, παρέα μ' έναν άγνωστο, απορώντας με τον εαυτό μου...

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 1994

Το απόγευμα περπάτησα μέχρι τον Άγιο Κωνσταντίνο, όπου είχα ραντεβού με το Γιώργο στις 6:00. Φθάνοντας στη γωνία, είδα το πράσινο σαραβαλάκι του να στρίβει προς τα

κάτω· αυτός, πιθανότατα, δεν με πρόσεξε. Τον περίμενα, λοιπόν, έξω από την εκκλησία να φανεί από στιγμή σε στιγμή, ωστόσο πέρασε μισή ώρα πριν εμφανιστεί ο νυμφίος. Δεν έδειξα καμία δυσαρέσκεια και καταλήξαμε σε μια κοντινή καφετέρια.

Ο Γιώργος κατάφερε να κερδίσει γρήγορα την εμπιστοσύνη μου παρουσιάζοντας έναν βαθιά σκεπτόμενο εαυτό, γεμάτο κατανόηση και γνώσεις ψυχολογίας. Παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον τα λεγόμενά μου, διαβεβαιώνοντάς με κάθε τόσο ότι με καταλαβαίνει και ότι μόλις βρήκε την "αδελφή ψυχή". Έτσι, παρασύρθηκα και αποκάλυψα αρκετά πράγματα για τον εαυτό μου. Εκείνος τότε, πήρε θάρρος και μου πρότεινε να πάμε στο σπίτι του "για ένα ποτό, φιλικά". Αρνήθηκα, βέβαια.

Κάποια στιγμή του είπα πως είχα δει το αμάξι του να στρίβει στην πλατεία κατά τις 6:00. "Εεεεε, πήγαινα προς την παραλία για να αλλάξω ρούχα. Είχα πάει για μπάνιο προηγουμένως!" δικαιολογήθηκε. *Μπούρδες. Ηταν καλοντυμένος και καλοχτενισμένος. Δεν είχε πάει για μπάνιο. Καθυστέρησε επίτηδες για να εντείνει την αναμονή μου. Ίσως, μάλιστα, στη διάρκεια του μισαώρου που τον περίμενα, να ήταν κρυμμένος κάπου εκεί κοντά και να διασκέδαζε που με είχε στήσει. Ίσως, όμως, και να κάνω λάθος,* συλλογίστηκα. "Δεν είναι σωστό να περιμένει μια γυναίκα μόνη της και να της κολλάει ο κάθε μαλάκας! Όχι, αυτό δεν θα ξαναγίνει!" δήλωσε με στόμφο και τον πίστεψα.

Λίγο αργότερα, τό 'φερε η κουβέντα και παραπονέθηκα για το φοβερό θόρυβο που κάνουν τα αυτοκίνητα στην πυλωτή δίπλα στο σπίτι μου κάθε πρωί. Εκείνος εξέφρασε την κατανόησή του και μετά ρώτησε χαμογελαστά: "Πυλωτή; Τι είναι πυλωτή;" Απόρησα που δεν ήξερε τη λέξη αλλά του εξήγησα.

Κατόπιν μου εκμυστηρεύτηκε πως σκοπεύει ν' αγοράσει σπίτι στη Γλυφάδα (πλούσιος και καλά) αλλά στο τέλος

με ρώτησε: “Όταν ψάχνω στις εφημερίδες για αγορά οικοπέδου ή σπιτιού, βλέπω συχνά μια διαφήμιση για “Οικόπεδα Ναξιώτη”. Τι θα πει “Ναξιώτη”;” Του διευκρίνησα ότι αυτό είναι το όνομα του μεσίτη. Χαμογέλασε ικανοποιημένος. *Ή με δουλεύει γενικά, ή είναι μπατίρης Αλβανός αντί καθηγητής φιλολογίας,* σκέφθηκα, όμως έπνιξα αμέσως την υποψία.

Μετά από λίγη ώρα έφερε την καρέκλα του πιο κοντά στη δική μου, παραπονούμενος ότι “τα καθίσματα στις καφετέριες είναι πολύ στριμωχτά και το αυτί σου κολλάει στο στόμα του διπλανού”. Δεν έχει άδικο σ' αυτό. Τελικά, σηκωθήκαμε και συμφωνήσαμε να πάμε βόλτα στην παραλία.

Φθάνοντας στην πλαζ “Διαμάντι”, δεν βγήκαμε καθόλου από το αμάξι αλλά μείναμε όλη την ώρα μέσα, αντικρύζοντας το ροδοκόκκινο ηλιοβασίλεμα στη θάλασσα. Ο τύπος μου άρχισε μια βροχή από ανόητες ερωτήσεις όπως: “Είσαι ευαίσθητη;” ... “Είσαι συναισθηματική;” κλπ. Εγώ προσπαθούσα ν' απαντώ όσο πιο ικανοποιητικά γινόταν, έστω κι αν ένιωθα πολύ άβολα. Σύντομα προχώρησε σε μια ανυπόμονη ανάκριση σχετικά με την προηγούμενη ερωτική ζωή μου, ενώ εγώ αισθανόμουν σα να βρισκόμουν μπροστά σε πιθανό εργοδότη που απαιτεί να έχω πλούσια προϋπηρεσία αν θέλω να με προσλάβει. Για να του κόψω το βήχα, σκαρφίστηκα μια μελλοδραματική ιστορία αγάπης, σχετικά με ένα μεγάλο έρωτά μου, ο οποίος είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από εννιά χρόνια. Κι όταν του έλεγα συγκινημένη: “Έχω χάσει κάποιον”, το εννοούσα πραγματικά...

Τέλος πάντων, δεν ξέρω κατά πόσον με πίστεψε ο γαμπρός, μάλλον όμως απογοητεύτηκε και μ' έφερε γρήγορα σπίτι. Ωστόσο, συμφωνήσαμε να ξαναβρεθούμε για να πάμε για μπάνιο δυο μέρες μετά, σε μια ερημική παραλία στο Καβούρι.

Τετάρτη, 10 Αυγούστου 1994

Αγνοώντας επίμονα ένα έντονο χτυποκάρδι και μια εσωτερική φωνή που μου κραύγαζε *“Μην πας!”*, ξεκίνησα κι έφθασα στο συνηθισμένο σημείο συνάντησης με το Γιώργο, ώρα 6:30 το απόγευμα. *Αλήθεια, πότε θα φτάναμε στο Καβούρι με τη σακαράκα; Και τι ώρα θα φεύγαμε από την “ερημική παραλία”;* Τέλος πάντων, ο νυμφίος δεν φάνηκε μέχρι τις 7:15 οπότε, με απέραντη ανακούφιση, σηκώθηκα κι έφυγα. Επιτέλους, τώρα είχα μια θαυμάσια δικαιολογία για να τον σουτάρω! Και για να μην χαθεί εντελώς το απόγευμα, πήγα μόνη μου για μπάνιο στην κοντινή παραλία “Διαμάντι”.

Ο Γιώργος μου τηλεφώνησε το ίδιο βράδι και είπε ότι είχε φθάσει στις 7:30. Όταν εγώ διαμαρτυρήθηκα για τις αργοπορίες του, εκείνος έγινε έξω φρενών και ο τόνος της φωνής του από γλοιώδης και κολακευτικός έγινε δυναστικός και ειρωνικός:

“Άκου να δεις Υβόννη, άλλη φορά όταν έχουμε ραντεβού θα κάθεσαι εκεί και θα περιμένεις μία ώρα, δυο, όσο χρειαστεί, επειδή εγώ είμαι πολυάσχολος και δεν μπορώ να είμαι πάντα συνεπής! Άσε που καμιά φορά χαλάει το αυτοκίνητο (σώωωωπα!) και τότε η καθυστέρηση δεν είναι μια ώρα αλλά τρεις-τέσσερις! Εντάξει;”

“Εντάξει, εντάξει”, απάντησα γρήγορα και τότε εκείνος μου έκλεισε το τηλέφωνο.

Μετά από μια αρχική σύγχυση και ορισμένες ενοχές του τύπου *Μήπως έχει δίκιο; Μήπως βιάστηκα να φύγω; Μια σχέση απαιτεί θυσίες και λεπτούς χειρισμούς* κλπ αηδίες, ο υπνωτισμός έσπασε και ήλθα στα συγκαλά μου. Αμέσως αποσύνδεσα το τηλέφωνο από την πρίζα για λίγες μέρες, ώστε ο Γιώργος να χάσει τα ίχνη μου. Δεν τον ξαναείδα.

Σαφώς, ο τύπος ήταν ανώμαλος, πιθανόν επικίνδυνος. Ευτυχώς, δεν άργησα πολύ να το καταλάβω. Βέβαια, άλλη

στη θέση μου δεν θα άφηνε να χαθεί το κελεπούρι. Θα συνέχιζε μαζί του, θα ανεχόταν όλες τις παραξενιές και τα βίτσια του, ώσπου θα τον χώριζε ίσως μετά από δυο-τρία θλιβερά χρόνια όταν πια ο κόμπος θα έφθανε στο χτένι.

Να γιατί δεν καταφέρνω να κάνω μια ερωτική σχέση: α) Δεν είμαι αρκετά προσαρμοστική, β) Δεν νιώθω καθόλου "μισή" χωρίς άντρα: "Μισή" αισθάνομαι όταν είμαι με κάποιον! Αντίθετα, όταν είμαι μόνη μου, τότε αισθάνομαι πλήρης! γ) Ακόμη, διαθέτω υπερβολική διορατικότητα: Το κουσούρι που θα ανακαλύψει μια συνηθισμένη γυναίκα μετά από δυο χρόνια, εγώ το βλέπω μέσα στην πρώτη ώρα.

Αναρωτιέμαι, λοιπόν, ποιό να είναι το τίμημα που πληρώνουν πολλές κότες για να έχουν ένα γκόμενο: Υποψιάζομαι ότι ο βιασμός είναι ένα εξαιρετικά συχνό φαινόμενο, ιδίως κατά τη διάρκεια ενός "αθώου" ραντεβού: Σε προσκαλούν στο σπίτι τους "φιλικά, για ένα ποτό", από την πρώτη κιόλας συνάντηση· ή μπαίνεις στο αμάξι τους για να σε οδηγήσουν, αργά το βράδι, σε μια ερημική παραλία "για μπάνιο", κλπ. Κάπως έτσι, η πλειονότητα των γυναικών υφίστανται βιασμό αρκετά συχνά, όμως είναι τόσο κότες ώστε ούτε καν το συνειδητοποιούν! Τις βιάζουν και δεν το παίρνουν χαμπάρι! Αντίθετα, ερμηνεύουν τον πειθαναγκασμό σε συνουσία ως "έρωτα"! Όχι μόνο δεν παίρνουν χαμπάρι πως τις βιάζουν αλλά κολακεύονται κιόλας...

Κυριακή, 25 Σεπτεμβρίου 1994

Ο γάμος του Γρηγόρη: Ο καλύτερος φίλος των παιδικών μου χρόνων παντρεύεται απόψε. Δεν θα μένει πια στη γειτονιά μας. Στο εξής θα τον βλέπω πολύ σπάνια και δεν θα είναι ο Γρηγόρης που ήξερα.

Στο νου μου έρχονται εικόνες από τα ξέγνοιαστα χρόνια που περάσαμε μαζί, τότε στις δεκαετίες του '70 και '80: Κάποια παιγνίδια κουτσό, στρατιωτάκια, κρυφτό, μονόπολυ, τα μήλα. Οι ζεστές οικογενειακές συναθρήσεις

αργότερα, στα χρόνια της εφηβείας. Μαζί με το Γρηγόρη νιώθω ότι φεύγει ένα όμορφο κομμάτι της ζωής μου. Χάνω οριστικά ένα ξέγνοιαστο παρελθόν, βιώνω ένα αγωνιώδες παρόν, περιμένω ένα αμφίβολο μέλλον...

Τίποτα δεν ζει για πάντα: Οτιδήποτε περνά στο παρελθόν, είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ. Μένει μονάχα μια ανάμνηση στο νου των παρατηρητών, η οποία σβήνει ολοένα σαν ένα μακρινό όνειρο, ώσπου όλα χάνονται στη λήθη με το πέρασμα του χρόνου. Αργά ή γρήγορα όλα εκμηδενίζονται: Κακό ή κακό, πόνος ή ευδαιμονία, αποτυχία ή επιτυχία. Όταν πεθάνει ένας άνθρωπος είναι σα να μην υπήρξε ποτέ. Κάποιοι πιθανόν να τον θυμούνται μα ως πότε;

Κανείς και τίποτα δεν ζει για πάντα. Γενιές ολόκληρες κάποτε χάνονται, πανίσχυρες δυναστείες τελικά ξεκληρίζονται -είναι μονάχα θέμα χρόνου. Ολόκληροι πολιτισμοί έχουν εξαληφθεί από το πρόσωπο της γης, πολιτισμοί που κάποτε άκμαζαν σε αχανείς ηπείρους για πολλές χιλιάδες χρόνια, τώρα έχουν γίνει σκόνη στον άνεμο. Αργά ή γρήγορα η γη καταπίνει τα πάντα, όλα "τα μεγάλα και θαυμαστά έργα" του παρελθόντος. Η ίδια η ζωή θα χαθεί από τη γη όταν ο ήλιος αρχίσει να κρυώνει. Κόσμοι υπερεξελιγμένοι μπορεί να έχουν εξαφανιστεί μέσα στο σύμπαν, πολύ πιο σπουδαίοι από τον γήινο, εξαιτίας απρόβλεπτων ή αναπόφευκτων κοσμικών φαινομένων. Το μόνο που μένει από τους μόχθους, τα άγχη, τις κακίες, τις φιλοδοξίες μας είναι σκόνη στον άνεμο -ίσως ούτε καν αυτό...

Σάββατο, 8 Οκτωβρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βγαίνω έξω, μαζί με τη μαμά. Στο βάθος φαίνεται ένα πανέμορφο αλπικό τοπίο με καταπράσινες πλαγιές, γραφικά σπιτάκια και λιμνούλες στους πρόποδες. Πετώ προς τα κει, αισθάνομαι πολύ ευχάριστα. Ξαφνικά όμως η όρασή μου στενεύει· τώρα είναι

σα να κοιτάζω μέσα από μακρύ σωλήνα, διακρίνοντας πέρα στο βάθος μερικά μεγάλα μαύρα αγάλματα. Ύστερα, σκοτάδι.

Διασχίζω το σωλήνα πετώντας σαν πνεύμα· τώρα ίπταμαι πάνω από θεσπέσιους τόπους, τεράστιους κήπους με ωραίες καφετέριες και περίπτερα μέσα στο πράσινο. Υπάρχουν γαλάζιες καρέκλες, μαρμάρινες πλατφόρμες με λευκά σκαλοπάτια και γλυπτά έργα τέχνης. Στο βάθος αριστερά παρατηρώ ένα μεγάλο εντυπωσιακό περίπτερο φτιαγμένο από άσπρο μάρμαρο και αστραφτερά βιτρώ. Θαυμάζω ένα ωραίο σκαλιστό βιτρώ μέσα σε λευκό μάρμαρο με ανθεμωτό σχέδιο. Πετώ ξανά πάνω από το αλπικό τοπίο κι επιστρέφω κοντά στη μητέρα μου. Από εδώ διακρίνεται τώρα, πέρα μακριά, το νέφος της Αθήνας.

Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου 1994

Αποφασισμένη να ξεφύγω από την αφύσικη ακινησία της ζωής μου, από τις αρχές Σεπτέμβρη έχω γραφτεί σ' ένα κοντινό γυμναστήριο μαζί με τη φίλη μου τη Μάντυ. Πηγαίνουμε εκεί τρεις φορές τη βδομάδα και κάνουμε bodybuilding και aerobics.

Έχουμε ήδη γνωριστεί μ' ένα καλό και όμορφο παιδί, το Δημήτρη Παπαγιάννη, ο οποίος ήλθε και μου μίλησε αφού με αναγνώρισε ως παλιά συμμαθήτρια από το Δημοτικό. Κάνουμε καλή παρέα, συζητάμε ευχάριστα, μου αρέσει. Του το δείχνω σε κάθε ευκαιρία, του έχω δώσει και το τηλέφωνό μου. Αυτός, όμως, εκφράζει κατάφορο ενδιαφέρον για τη Μάντυ, η οποία -σημειωτέον- τά 'χει με άλλον και δεν πολυγουστάρει το Δημήτρη. Εκείνος όμως επιμένει, χρησιμοποιώντας εμένα σαν σημείο επαφής με τη Μάντυ. Σήμερα το απόγευμα, μάλιστα, ενώ κάναμε βάρη, δεν δίστασε να μου ομολογήσει ότι ήλθε και μου μίλησε μόνο και μόνο για να μπορέσει να πλησιάσει τη φιλενάδα μου.

Εγώ, πάντως, είτε επειδή ελπίζω πως ο Δημήτρης θα απογοητευθεί, είτε επειδή φαντάζομαι ότι κάποτε θα εκτιμήσει και τα δικά μου προσόντα, παίζω αυτό το παιγνίδι και προσπαθώ να τους φέρνω κοντά! Κανονίζω ακόμη και φιλικές συναντήσεις, όπου παρευρίσκονται η Μάντυ, ο Δημήτρης, εγώ, ενίοτε και η αδελφή μου, η οποία έρχεται και αυτή στο ίδιο γυμναστήριο.

Παράλληλα έχει αρχίσει να μου αρέσει κι ένα άλλο παιδί, ο Τάσος ο γυμναστής: Είναι 30 χρονών, καστανόξανθος, όχι πολύ ψηλός αλλά γλυκός, αισθησιακός, δάσκαλος του αερόμπικ. Τον φλερτάρω συστηματικά κατά τη διάρκεια του μαθήματος, όπως και όλες στην τάξη, προπάντων οι στερημένες-από-σεξ-παντρεμένες οι οποίες τον περικυκλώνουν επιδεικτικά σε κάθε μάθημα και δεν αφήνουν καμία ανύπαντρη να πλησιάσει. Ο Τάσος χαμογελά και ψιλοφλερτάρει με όλες, μοιράζοντας αφοιδώς ελπίδες. Εννοείται ότι η τάξη του είναι πάντα ασφυκτικά γεμάτη...

Κυριακή, 16 Οκτωβρίου 1994

Αστρική Προβολή: Εγώ και η Περσεφόνη πέφτουμε για ύπνο, μέσα σ' ένα παλιό σπίτι. Μια γλυκιά μουσική έρχεται από μουσικό κουτί και με υπνωτίζει· είναι σα να πέφτω μέσα σε τάφο. Κάπου στο βάθος διακρίνω ένα φως, όπως και στο παράθυρο μπροστά. Η μελωδία λειτουργεί σε επτά στάδια· στο έβδομο πέφτω σε ύπνωση. Επανέρχομαι όμως στο όνειρο και προσπαθώ να κλείσω το παράθυρο με ψυχοκίνηση. Τα καταφέρνω, ωστόσο τα φύλλα ξανανοίγουν. Επαναλαμβάνω την ψυχοκίνηση, όμως τώρα δεν μπορώ να κλείσω καλά το παράθυρο. Η Περσεφόνη είναι εκεί και παρακολουθεί, ενώ μια γυναίκα θέλει να μπει μέσα στο δωμάτιο. Πάω και κλείνω τα παραθυρόφυλλα με τα χέρια μου, όμως η γυναίκα προφταίνει και περνά μέσα. Φαίνεται σαν γερασμένη. Τη φοβάμαι και τη σπρώχνω έξω. Ξυπνώ ταραγμένη. Η ώρα είναι 4:30 τα ξημερώματα.

Επαλήθευση: Το ίδιο βράδι, η Περσεφόνη τρόμαζε στον ύπνο της από το παράθυρο της κάμαράς της που άνοιγε από τον αέρα. Την πρώτη φορά που ξύπνησε, δεν πήγε να το κλείσει. Φοβόταν πως κάποιος προσπαθούσε να εισβάλει στο σπίτι της. Την δεύτερη φορά που ξύπνησε, σηκώθηκε και το έκλεισε. Η ώρα ήταν περίπου 4:30.

Τρίτη, 25 Οκτωβρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάνω διακοπές μόνη, σ' ένα πέτρινο σπίτι με βεράντα επίσης πέτρινη. Στα δεξιά διακρίνεται μια εξωτερική σκάλα που οδηγεί μάλλον στην ταράτσα. Τώρα βρίσκομαι μέσα στο μεγάλο πράσινο κήπο και συνομιλώ μ' έναν όμορφο εύπορο άνδρα με στρογγυλεμένα μαλλιά που του φτάνουν μέχρι τους ώμους. Τον φιλώ μα η επαφή χάνεται γρήγορα, ενώ το πρόσωπό του γερνά ξαφνικά.

Ψυχική Εμπειρία: Με νοερή εντολή, επιθυμώ να πάω εκεί που βρίσκεται ο θείος μου ο Γιώργος, που πέθανε το Δεκέμβρη του '92. Σύντομα βρίσκομαι να διασχίζω έναν σκοτεινό δρόμο. Είμαι μόνη και ανησυχώ. Ύστερα όμως βλέπω έναν ανηφορικό φωτεινό δρόμο που καταλήγει σε λαμπρό φως. Αυθόρμητα, κατευθύνομαι προς τα κει...

Παρασκευή, 9 Δεκεμβρίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Μόλις το όνειρο γίνεται διαυγές, το μετατρέπω σε άσκηση διαλογισμού. Βλέπω ένα μαύρο άστρο που ακτινοβολεί λευκό φως στο άπειρο. Φόβος με ξυπνά εσπευσμένα. Ακολουθεί δεύτερη άσκηση διαλογισμού, νιώθω ότι πέφτω σε μια λευκή περιστρεφόμενη δίνη. Δεν είναι άδεια, κάτι υπάρχει εκεί μέσα. Πέφτω βαθιά, σα να σβήνω. Νιώθω την καρδιά μου να σταματά, ξυπνώ βιαστικά.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα χωριό, ίσως στα Ιωάννινα, μαζί με τους γονείς μου. Θέλω να φύγω μα

δεν βρίσκουμε λεωφορείο στις 2:00 το μεσημέρι. Δεν υπάρχει ούτε κρεβάτι να ξαπλώσουμε. Δυσανασχετώ...

Επαλήθευση: Η Ελένη Ρούσσου, συνάδελφος στη δουλειά, ονειρεύτηκε απόψε ότι βρισκόταν στα Ιωάννινα μαζί με τον μπαμπά της. Ήθελε να φύγει αλλά δεν μπορούσε. "Αυτές οι δύο είναι τρελές! Βλέπουν τα ίδια όνειρα!" σχολίασε αμέσως η πικρόχολη συνάδελφος Νικολέτα.

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 1994

Σήμερα ολοκληρώνεται ο τέταρτος τόμος της σειράς εικονογραφημένων χειρογράφων μου ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***, ο οποίος περιέχει μόλις τρεις ιστορίες. Οι κυριώτερες *επαφές* που προκύπτουν είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Η Σάντρα, γεμάτη έγνοιες, αντικρύζει ένα αλλόκοτο ηλιοβασίλεμα μπροστά στη θάλασσα. Δυο μέρες αργότερα, εγώ και ο Γιώργος αντικρύζουμε ένα ηλιοβασίλεμα μπροστά στη θάλασσα κι εγώ δεν είμαι ξέγνοιαστη...

Ιστορία 1η: Ζωγραφίζω μια εικόνα, όπου η Σάντρα αγκαλιάζει τον Πήτερ από πίσω. Την επόμενη μέρα, ενώ περπατώ στην Αθήνα, μια γυναίκα αγκαλιάζει στο δρόμο, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, έναν νεαρό που μοιάζει του Πήτερ.

Ιστορία 1η: Το "Πλοίο της Μοίρας" εκρήγνυται άδειο. Το ίδιο βράδι, βόμβα εκρήγνυται μέσα στο σπίτι του αφεντικού μου, του κυρίου Γρυπάρη. Το σπίτι ήταν άδειο.

Ιστορία 2η: Ένα τέρας πέφτει πάνω σε αμάξι, το οποίο με τη σειρά του καταπλακώνει έναν άνθρωπο. Την επόμενη μέρα, ένα τρελαμένο λεωφορείο πλακώνει και σκοτώνει έξι ανθρώπους που περίμεναν σε μια στάση στο τέρμα Ακαδημίας, κοντά στη δουλειά μου.

Ιστορία 3η: Η Σάντρα υφίσταται σύγκρουση με το αστρόπλοιό της. Την ίδια νύχτα βλέπω μια τηλεταινία, όπου ένα αεροπλάνο υφίσταται σύγκρουση "via radio transmission", όπως ακριβώς στην περίπτωση της Σάντρας...

Φάση 7η:
Η Σαγήνη του Κόσμου

Σάββατο, 11 Φεβρουαρίου 1995

Εδώ και λίγους μήνες παρατηρώ δραματική αλλαγή στη συμπεριφορά της Πέρσας: Όλη την ώρα φωνάζει και γελάει δυνατά, παριστάνει συνεχώς την έξυπνη και την ειδική σε όλα τα θέματα, ενώ ζητά διαρκώς χάρες: "Δακτυλογράφησέ μου αυτά τα ποιήματα" ... "Πες στη μητέρα σου να μου ράψει αυτή τη φούστα" ... "Ζωγράφισέ μου εκείνο" ... "Γράψε μου αυτά τα τραγούδια σε κασέτα" ... "Πήγαινε στην τάδε δημόσια υπηρεσία και ρώτα αυτό για μένα" κλπ.

Θά 'λεγα ότι έχει τρελαθεί, ενώ παράλληλα φαίνεται να έχει αποκτήσει περίεργες διασυνδέσεις. Ιδίως από τα Χριστούγεννα και μετά, που αποτρελάθηκε, παραδόξως έχει γίνει πιο δημοφιλής: Εκεί που δεν είχε ούτε μια φίλη (εκτός από μένα), τώρα στο σπίτι της πηγαινοέρχεται κόσμος πολύς. Η Πέρσα μου αναφέρει συνεχώς ονόματα παλιών συμμαθητών τους οποίους, όπως λέει, συναντά τυχαία στο δρόμο και γίνονται αμέσως πρώτοι φίλοι. Παράλληλα, έχει αρχίσει να πιστεύει σοβαρά ότι είναι πανέμορφη, ότι αρέσει, ότι οι άνδρες την κοιτούν με θαυμασμό παρά τα 130 κιλά της. Είναι δε απολύτως πεπεισμένη ότι μπορεί να γοητεύσει οποιοδήποτε αρσενικό με τα ποιήματα που γράφει εδώ και λίγο καιρό. Από τις αρχές του χρόνου με ψήνει να της δωρίσω για τα γενέθλιά της μια συγκεκριμένη μπλούζα αξίας 12.000 δρχ. Τελικά, αφού είδε και απόειδε πως δεν σκόπευα να "ξηλωθώ" τόσο πολύ, συμφώνησε να της φέρω

ένα βιβλίο με ποιήματα του Έντγκαρ Άλαν Πόε.

Το αποκορύφωμα όλων των μυστηρίων, τα αποψινά 21α γενέθλια της Περσεφόνης: Κατ' αρχήν, δεν ήθελε με τίποτα να με καλέσει την ίδια ώρα με τους υπόλοιπους φίλους της. Μου πρότεινε να έλθω την επομένη ("ώστε να είμαστε μόνες"). Επειδή δεν της απαντούσα με σιγουριά, μου ζήτησε να της τηλεφωνήσω πρώτα σε περίπτωση που αποφάσιζα να έλθω. Εντέλει, επειδή δεν την ειδοποίησα μέχρι το μεσημέρι, με πήρε κατά τις 4:00 το απόγευμα για να ρωτήσει, σχολιάζοντας αστεία: "Όποιος δεν φέρει ακριβό δώρο δεν μπαίνει μέσα!"

Τελικά, μόλις έφτασα στο σπίτι της το βράδι κατά τις 8:00, διαπίστωσα ότι βρίσκονταν εκεί καμιά τριανταριά νοματαίοι. Όλοι μου φάνηκαν νορμάλ άτομα, ενώ πρόσεξα και αρκετές "ντίβες", οι οποίες λογικά δεν θα καταδέχονταν να ρίξουν ούτε μια ματιά στην Πέρσα. Η κυρία Δάφνη με χαιρέτησε ψυχρά, με το ζόρι, γυρίζοντας αλλού τη μούρη. Στη συνέχεια, η Περσεφόνη μου καθόρισε με κόλπο που θα καθήσω: Πήρε δυο καρέκλες, δήθεν πως θα καθόταν κι αυτή κοντά μου, και πλησιάσαμε μια παρέα από τρία κορίτσια. Μόλις βολεύτηκα αυτή έφυγε. Προς έκπληξή μου, τα κορίτσια -πολύ νεότερα από μένα- μου έπιασαν πολύ γρήγορα και πρόθυμα την κουβέντα.

Σε μια φάση, παρατήρησα ότι η φιλενάδα μου τά 'ριχνε ξεκάθαρα σε έναν όμορφο ξανθό νεαρό, ο οποίος αντί να τη "φτύσει" ή να την κοροϊδέψει (όπως γίνεται συνήθως όταν μια άσχημη γυναίκα τολμήσει να σηκώσει τα μάτια της σ' έναν εμφανίσιμο άνδρα), την αντιμετώπιζε με αφάνταστο τακτ.

"Ξέρω εγώ πως θα σε ρίξω! Με την ποίηση!" αστειευόταν -μάλλον χαζά- η Πέρσα.

"Όχι με τη μύηση, με την ποίηση!" πετάχτηκε ένας άλλος.

Σε όλη τη διάρκεια της γιορτής, η Πέρσα απέφευγε να μου μιλήσει. Αρκετές φορές έπιασα νευρικές, ανυπόμονες

ματιές ολόγυρα. Όλοι ήλπιζαν πως θα ξεκουμπιζόμουν γρήγορα μα εγώ επέμεινα ηρωϊκά και έμεινα μέχρι το τέλος, όταν είχαν μείνει μόλις 3-4 άτομα. Κάποια στιγμή άκουσα τη Δάφνη να ρωτά με αγωνία: "Έφυγε η Υβόννη;". Σα να μου φαίνεται πως τους έκανα χαλάστρα...

Όταν τελικά ήλθε η ώρα να αποχωρήσω, ήμουν η μόνη που η Περσεφόνη δεν συνόδεψε ως την πόρτα. Όλους τους άλλους καλεσμένους που είχαν αποχωρήσει πριν από μένα, τους κατευόδωνε επί μισή ώρα στο κατώφλι, όλο χαρές και γέλια.

Λοιπόν; Τι ήταν αυτό; Απλά μια γιορτή γενεθλίων, ή μια μάζωξη κυκλώματος; Υποψιάζομαι ότι, κλείνοντας τα 21, η καλή μου φίλη μπήκε πια επίσημα σε κάποιο κύκλωμα ολκής, ως κόρη του πατέρα της (μεγάλο μούτρο: δεν είναι παρά ένας αγράμματος, νευρωτικός, αγενής βλάχος, έχει όμως διασυνδέσεις με πλούσιους και μορφωμένους ανθρώπους, ενώ συχνά πηγαίνει και παρακολουθεί τη Βουλή). Πιθανότατα, το μυστικό της το έσκασαν εδώ και μερικούς μήνες για να την προετοιμάσουν ψυχολογικά -εξ ού και η ριζική μεταβολή στη συμπεριφορά της.

Και μετά απορώ, γιατί δεν έχω παρέες.
Σε κυκλώματα δεν ανήκω.
Σε κλαδική δεν είμαι γραμμένη.
Σε θρησκευτική οργάνωση δεν έγινα μέλος.
Πώς να έχω παρέες;
Και μου δημιουργούν συστηματικά την εντύπωση
πως είμαι ακοινώνητη, αντιπαθητική, χαζή, βαρετή.
Αυτό μου κάνουν μια ολόκληρη ζωή.
Πόσο σατανικοί είναι όλοι.
Πουλημένοι, βρώμικοι, κακοί, έτσι είναι όλοι...

Κυριακή, 12 Φεβρουαρίου 1995

Η ώρα είναι 9:00 το πρωί, παίρνουμε το πρωινό μας με τη μαμά και συζητάμε περιπαθώς τα χθεσινά επεισόδια

στο πάρτυ της Πέρσας. Η μαμά συμφωνεί πως η όλη φάση ήταν πολύ ύποπτη και με συμβουλεύει να φυλάγομαι από αυτό το άτομο, να μη της λέω τίποτα προσωπικό ή οικογενειακό μου.

Τότε ακριβώς, χτυπά το κουδούνι. Παραξενευόμαστε -ποιός να είναι τόσο νωρίς;- αλλά χωρίς να το πολυσκεφτούμε πηγαίνουμε και ανοίγουμε, απλά ρωτώντας:

"Ποιός είναι;"

"Άνθρωπος είμαι, παιδιά μου!" ακούγεται μια γερασμένη, γλυκερή φωνή που, όπως γρήγορα διαπιστώνουμε, ανήκει σε μια τσιγγάνα!

Στέκεται στο κατώφλι μας όλο χαμόγελα, αρκετά παχουλή και δυσκίνητη, και μας λέει με το ίδιο γλυκερό ύφος:

"Λίγο νερό ήθελα, παιδιά μου, δίψασα η καημένη και είπα να χτυπήσω το κουδούνι να ζητήσω λίγο νερό από έναν άνθρωπο!"

Τρέχω και της φέρνω λίγο νερό, το πίνει βιαστικά και μετά μου λέει: "Επειδή είσαι καλό κορίτσι, για να σου ξεπληρώσω το καλό που μου έκανες θα σου κάνω εγώ ένα μεγαλύτερο καλό! Έχεις κακό σημάδι, πάνω σου, κορίτσι μου, και γι' αυτό στη ζωή σου τίποτα δεν πάει καλά!"

"Αυτά τα ξέρουμε, μας τα 'χουν πει κι άλλοι!" απαντώ καχύποπτα.

"Είναι δυο γυναίκες, μητέρα και κόρη που εύχονται το κακό σου και σου κάνουν διαρκώς μάγια ώστε να μην προκόψεις ποτέ! Ξέρεις για ποιές μιλάω!"

Αυτόματα το μυαλό μου πάει στην Περσεφόνη και στη μητέρα της, τη Δάφνη. Πριν προλάβω να πω ή να κάνω οτιδήποτε άλλο, η γύφτισσα μου δίνει στο χέρι ένα κομμάτι χαρτί από εφημερίδα.

"Σφίξε αυτό στο χέρι σου!" μου λέει.

"Σαχλαμάρες!" της κάνω.

"Κάνε αυτό που σου λέω και δεν θα χάσεις!"

Υπακούω μηχανικά, ίσως επειδή θέλω κι εγώ να δω

πού το πάει. Στη συνέχεια, η γύφτισσα μου παίρνει το χαρτί από το χέρι και το σχίζει στα τέσσερα. “Σχίζω αυτό το χαρτί για να σχιστεί το κακό!” μου εξηγεί κι εγώ καγχάζω ειρωνικά. “Πόσων χρονών είσαι, δεκαπέντε;” μου κάνει ξανά. *Εννοεί ότι φαίνομαι πολύ μικρότερη, ή με κοροϊδεύει;* “Σχίσ' το τώρα κι εσύ!” με προστάζει. Υπακούω και η γριά συνεχίζει: “Σφίξε το στο χέρι σου -και τώρα άνοιξέ το!”

Μόλις ανοίγω τη γροθιά μου, το χαρτί είναι πάλι ολόκληρο! Μένω κατάπληκτη, δεν ξέρω τι να υποθέσω. Η τσιγγάνα επωφελείται, βγάζει από την τσέπη της μια κλωστή γύρω στα είκοσι εκατοστά, την κόβει στα τέσσερα, μου δίνει τα κομμάτια να τα σφίξω στο χέρι, μόλις το ανοίγω η κλωστή είναι ξανά ολόκληρη!

“Έτσι έχει εξουδετερωθεί το κακό”, με διαβεβαιώνει η τσιγγάνα. “Για να μην ξαναγίνει, όμως, πήγαινε και φέρε μου όσα λεφτά έχεις στις τέσσερις γωνίες του σπιτιού!”

Εντάξει, στο σημείο αυτό η κατάσταση αρχίζει να ξεκαθαρίζει. “Ωωωχ, μα πόσων χρονών είσαι, δώδεκα;” μου κάνει η γριά κι αντί να την πετάξω έξω πάω και της φέρνω 50 δραχμές από το πορτοφόλι μου. Η γύφτισσα το κοιτάζει με μισό μάτι, ξανακόβει την κλωστή στα τέσσερα και μου λέει: “Κλείσε καλά στο χέρι σου το κέρμα και την κλωστή μαζί!” ... “Ξανάνοιξέ το!”. Υπακούω -ακόμα μια φορά- και διαπιστώνω ότι τόσο η κλωστή όσο και το πενηντάρικο έχουν κάνει φτερά! Στο μεταξύ, η τσιγγάνα έχει καθήσει κάτω, μπροστά στην εσωτερική σκάλα που οδηγεί στο διαμέρισμά μου. Προφανώς, δεν έχει σκοπό να ξεκουμπιστεί σύντομα.

“Αυτό δεν είναι καλό! Δεν μου έφερες όλα τα λεφτά που υπάρχουν στο σπίτι και γι' αυτό εξαφανίστηκαν όλα! Πήγαινε και φέρ' τα!” μου κάνει επιτακτικά.

Σαν υπνωτισμένη ξαναπάω και φέρνω άλλο ένα κατοστάρικο. Η γριά το κοιτάζει -και αυτό- με μισό μάτι, σχίζει ένα κομμάτι χαρτί που βγάζει από την τσέπη της

φαρδιάς φούστας της και μου λέει:
“Σφίξε αυτά στο χέρι σου” ... “Ξανάνοιξέ το!” Αυτή τη φορά, το χαρτί εμφανίζεται στο χέρι μου ολόκληρο, όμως τα λεφτά έχουν κάνει φτερά! “Έχεις κι άλλα λεφτά στο σπίτι! Πήγαινε φερ' τα!” προστάζει η γριά και το ίδιο ακριβώς επαναλαμβάνεται με διακόσιες δραχμές ακόμη. Ωστόσο, ούτε αυτή τη φορά ικανοποιείται η κυρία, ζητάει ακόμη περισσότερα λεφτά.

Τώρα, όμως, εγώ αντιστέκομαι σθεναρά, επιμένω ότι στο σπίτι δεν υπάρχει ούτε δεκάρα πια, οπότε η τσιγγάνα το παίρνει απόφαση ότι πρέπει να φύγει, αφού πρώτα μου λέει με μελιστάλαχτο ύφος: “Το μεσημέρι, στις 2:00 η ώρα, θα βρεις κάτω από το στρώμα του κρεβατιού σου τα λεφτά και δυο φωτογραφίες των γυναικών που σου 'χουν κάνει κακό!”. Ύστερα σηκώνεται και φεύγει -μάλλον απρόθυμα θα έλεγα.

Όλη αυτή την ώρα η μητέρα μου παρακολουθούσε αποσβολωμένη, χωρίς να μιλά ή να αντιδρά με οποιοδήποτε τρόπο. Κι εγώ, νιώθω κρύο ρίγος να διαπερνά το σώμα μου. Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 10:30.
“Τι ήταν αυτό τώρα;” ρωτώ τη μάνα μου μόλις εξαφανίζεται η γριά.
“Δεν ξέρω”, του απαντά σκεπτική.

Στη διάρκεια της ημέρας, το μυαλό μου παίρνει πολύ ανάποδες στροφές: Πολύ περίεργη ***σύμπτωση***, να μας επισκεφθεί η γύφτισσα το επόμενο κιόλας πρωί από το πάρτυ της Πέρσας. Πολύ περίεργο να μας χτυπήσει την πόρτα -αυτές, συνήθως, δεν γυρίζουν στις πόρτες, και δεν έχει καν λαϊκή σήμερα. Μήπως, λέω μήπως, η τύπισσα ήταν βαλτή από το κύκλωμα της Περσεφόνης, να έλθει σήμερα ειδικά να μας ταράξει, ώστε να μη μπορούμε να σκεφθούμε καθαρά τι συνέβη χθες βράδι; Λοιπόν, ποτέ δεν με έπεισαν οι γύφτισσες για τη φτώχεια και την κακομοιριά τους... Άσε που, όπως είδα σήμερα, πιθανότατα ασχολούνται με μαύρη μαγεία. Πώς αλλιώς κατάφερνε να αλλάζει ή να εξαφανίζει

πράγματα μέσα στο δικό μου χέρι;

Τρόπος δράσης: Αποφασίζω, λοιπόν, να διακόψω κάθε σχέση με την Πέρσα, οπότε αποφεύγω οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί της για κανένα μήνα. Ωστόσο, μετά από δυο βδομάδες τηλεφωνεί η Δάφνη. Σηκώνει το ακουστικό η μητέρα μου, η Δάφνη της λέει κοφτά: "Να πεις στην κόρη σου πως είναι γαϊδούρα που δεν παίρνει ένα τηλέφωνο!" και μετά κλείνει το τηλέφωνο...

Πέμπτη, 30 Μαρτίου 1995

Έχοντας σχολάσει από τη δουλειά, κατηφορίζω προς το τέρμα λεωφορείων επι της οδού Ακαδημίας όταν βλέπω ξαφνικά μπροστά μου την Περσεφόνη και τη μητέρα της! Φαίνονται ενθουσιασμένες που με βλέπουν, ήδη τρέχουν προς το μέρος μου κι εγώ δεν μπορώ να τις αποφύγω. Σύντομα αναγκάζομαι να υποστώ παράπονα για την εξαφάνισή μου, καταλήγοντας μάλιστα πως "Τόσα χρόνια ήμουν το μικρό που το καταδεχόσουν μόνο και μόνο επειδή κανένας άλλος δεν σε έκανε παρέα!". Στο σημείο αυτό, η Πέρσα πάει να βουρκώσει. Τότε, εγώ αναγκάζομαι να της εξηγήσω ότι εκείνο που με απομάκρυνε ήταν η μεταβολή στη συμπεριφορά της κατά τους τελευταίους μήνες, ότι είχε γίνει αλαζονική, υπερβολική και φορτική, μάλλον επειδή κάποια παράξενη αλλαγή είχε συμβεί στη ζωή της. Εκείνη με διαβεβαιώνει πως τίποτα δεν έχει αλλάξει: "Η ζωή μου είναι σκατά, όπως πάντα, Υβόννη", ξεσπά με ειλικρίνεια.

Όντως, η Περσεφόνη που έχω τώρα μπροστά μου είναι η συγκρατημένη και λογική κοπέλα που ήξερα -και της το λέω. "Με προτιμάς έτσι;" μου κάνει θλιμμένα. Δεν απαντώ, μα όντως την προτιμώ έτσι, καθώς μου φαίνεται πιο λογική...

"Και όλοι εκείνοι οι φίλοι που είδα στα γενέθλιά σου;" τη ρωτώ.

"Εκείνη την ημέρα ήθελα απλά να γεμίσει το σπίτι μου με

κόσμο!” μου λέει.
Αλήθεια, είναι τόσο εύκολο να βρεις καμιά τριανταριά άτομα πρόχειρα και πρόθυμα, για να γεμίσεις το σπίτι σου με κόσμο; αναρωτιέμαι.

Τέλος πάντων, μάλλον χαρούμενη που η παλιά, μετριόφρων, χαμηλών τόνων Περσεφόνη έχει επιστρέψει, δέχομαι να κανονίσουμε μια συνάντηση για καφέ στην Κάτω Γλυφάδα για να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση οριστικά.

Κυριακή, 2 Απριλίου 1995

Γύρω στις 8:00 το βράδι, συναντιώμαστε με την Πέρσα στην καφετέρια Venezia στην Κάτω Γλυφάδα. Φαίνεται υποχωρητική και γεμάτη κατανόηση, με διαβεβαιώνει ξανά πως τίποτα το εξαιρετικό, καμία βελτίωση δεν έχει συμβεί στη ζωή της, όπως νόμιζα. Και όσο για εκείνα τα τριάντα άτομα, δεν τα είχε ξαναδεί, ούτε πρόκειται να τα ξαναδεί στη ζωή της, λέει. Μου ζητάει συγγνώμη για εκείνη την πικρή κουβέντα που μου πέταξε στην Αθήνα, δηλαδή πως την καταδεχόμουν μόνο και μόνο επειδή κανείς άλλος δεν με έκανε παρέα. Μιλά ήρεμα και λογικά, μου φαίνεται ειλικρινής, οπότε η φιλία επανασυνδέεται αυθόρμητα.

Ωστόσο, η Περσεφόνη εκφράζει άλλο ένα παράπονο από μένα: “Δεν μου λες ποτέ τίποτα, Υβόννη· δεν μου μιλάς ποτέ για τον εαυτό σου, ενώ εγώ σου έχω πει τα πάντα για μένα. Στο εξής, θα ήθελα να μου λες περισσότερα για σένα!”. Της υπόσχομαι ότι στο εξής θα είμαι πιο ανοιχτή, αν και απορώ: Είχα την εντύπωση ότι με την Πέρσα μιλούσαμε ήδη αρκετά. Για την ακρίβεια, αν υπάρχει ένα άτομο στο οποίο εκμυστηρεύομαι σχεδόν τα πάντα, αυτό είναι η Περσεφόνη. Μέχρι για τα αστρικά ταξίδια μου και για το ονείρεμα της έχω μιλήσει: “Ξέρεις τι μου λες τώρα;” είχε αναφωνήσει κατάπληκτη. Λοιπόν; Τι παραπάνω περιμένει να ακούσει από μένα, άραγε;

Σάββατο, 8 Απριλίου 1995

Χαρωπή κι εντελώς ανυποψίαστη, πηγαίνω πρωί-πρωί κάτω, στο σπίτι της αδελφής μου και τι βλέπουν τα μάτια μου; Μαζί με τη συνηθισμένη παρέα (Μιλένα και Δέσπω) είναι και ο Δημήτρης Παπαγιάννης! Παθαίνω ένα σχετικό σοκ, εφόσον εγώ δεν γνώριζα καν ότι ο Δημήτρης έχει δοσοληψίες με την Αλίκη, όμως κάθομαι για λίγο μαζί τους και σύντομα διαπιστώνω τα εξής απίθανα: Ο Δημήτρης χαριεντίζεται με την Αλίκη, αυτή όμως τον πασσάρει στη Δέσπω, την κακάσχημη φιλενάδα της! Για την ακρίβεια, η Αλίκη έχει καλέσει εδώ τον Παπαγιάννη για να τον προξενέψει στη Δέσπω! Κι εγώ δεν είχα ιδέα! Μέχρι χθές συνέχιζα να φλερτάρω μαζί του, εξηγούσα στην αδελφή μου πως μου αρέσει, και δεν είχα ιδέα τι παιζόταν πίσω από την πλάτη μου! Απ' ότι βλέπω, πάντως, ο τύπος είναι πρόθυμος να τα φτιάξει με οποιαδήποτε άλλη εκτός από μένα. Όσο για την αδελφούλα μου, αγνόησε παντελώς τα αισθήματά μου και με θεώρησε χαμένη υπόθεση, οπότε αποφάσισε να πασσάρει το Δημήτρη στην ασήμαντη φιλενάδα της, σαν να μην υπήρχα εγώ καθόλου.

Θυμώνω πολύ, τρέχω πάνω κι εξομολογούμαι στη μαμά τα παράπονά μου. Αυτή αμέσως πάει κάτω και μιλάει στην Αλίκη. Κοντολογίς, όλοι οι παρόντες παίρνουν χαμπάρι τι συμβαίνει. Αμέσως μετά, η Αλίκη ανεβαίνει πάνω και ζητάει τα ρέστα:

"Τι έγινε; Τι συμβαίνει;" με ρωτάει χολωμένη.

"Τι συμβαίνει; Ρωτάς τι συμβαίνει;", αρχίζω να φωνάζω. "Συμβαίνει ότι ποτέ δεν νοιάζεσαι για μένα, ούτε δίνεις ποτέ δεκάρα για το πως νιώθω εγώ! Φέρνεις κόσμο στο σπίτι σου, άτομα που κι εγώ γνωρίζω, εμένα όμως δεν με καλείς, ούτε υπολογίζεις ποτέ ότι εγώ κάθομαι ώρες μόνη μου πάνω! Με καλείς να βγαίνουμε μαζί μόνο αν σου πληρώνω όλα τα έξοδα, χωρίς να έχω καν το δικαίωμα να προτείνω

που θα πάμε! Και τώρα, ενώ ξέρεις ότι μου αρέσει ο Δημήτρης, τον προξενεύεις στη φιλενάδα σου!”
“Δηλαδή, κατάλαβες ποια είναι η σχέση μας κι έπαθες πλάκα!” μου αποκρίνεται, ξινίζοντας τη μούρη.

Το ίδιο απόγευμα έρχεται η αδελφή μου και με παίρνει να πάμε για καφέ στην ιδιόκτητη καφετέρια της Μιλένας. Νιώθοντας μάλλον ένοχη για το πρωινό ξέσπασμα, δέχομαι την πρόσκληση χαμογελώντας ηλίθια. Η Αλίκη κουνάει το κεφάλι υποτιμητικά. Στο δρόμο δεν χάνει την ευκαιρία να εκδηλώσει την περιφρόνησή της για μένα: “Να ξέρεις ότι γρήγορα θα τρελαθείς επειδή δεν βρίσκεις άνδρα! Το πολύ μέχρι τα 35 σου θα έχεις τρελαθεί!”, μου κάνει με στόμφο.

Στην καφετέρια μας περιμένει μια μεγάλη χαρούμενη παρέα, από αυτές που εγώ δεν είχα ποτέ. Δεν καταλαβαίνω κάποια ψυχρότητα εναντίον μου -πέρα από τη συνηθισμένη. Μόνο, να: Μια κότα έχει φέρει το επτά μηνών μωρό της, όμορφο και γελαστό, που το παίρνουν όλοι αγκαλιά. Όσες φορές όμως δοκιμάζω να το κρατήσω εγώ, η μαμά-κλώσσα σπεύδει και μου το βουτάει αμέσως από τα χέρια!

Άργώ λίγο, μα τελικά θυμάμαι τη λεπτομέρεια: Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο αντιδρούσε η ξαδέλφη μου η Χρύσα, όταν ήλθε στο σπίτι μας στις προάλλες με το δικό της μωρό! Μα τι έχουν πάθει όλες οι κότες και δεν μου επιτρέπουν να αγγίζω τα κουτσούβελά τους; Φοβούνται μη τους τα φάω;

Σάββατο, 15 Απριλίου 1995

Ελπίδες! Ο Τάσος ο γυμναστής έχει καλέσει αύριο σε δείπνο όλη την τάξη του αερόμπικ μα και άλλους από το γυμναστήριο. Φυσικά θα πάω και ήδη αναρωτιέμαι τι μπορώ να κάνω για να τραβήξω την προσοχή του.

Αποφασίζω, λοιπόν, να εκτελέσω απόψε ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό*** που έχω ανακαλύψει σ' ένα βιβλίο

μαγείας: Ανάβω πράσινα κεριά και διαλογίζομαι σχετικά με την αγάπη του Τάσου. Μετά παίρνω μια πατάτα, την κόβω στη μέση και της καρφώνω δέκα καρφίτσες, όσα και τα γράμματα στο όνομα του: Αναστάσιος. Ύστερα ενώνω τα δύο μισά και τα δένω με κόκκινη ταινία. Τέλος, καίω την πατάτα σε φωτιά. Τώρα αισθάνομαι ικανοποιημένη. Δεν έχω παρά να περιμένω...

Κυριακή, 16 Απριλίου 1995

Η κρίσιμη νύχτα έφτασε! Φοράω τα καλά μου, όλο χαρά κι αισιοδοξία, παίρνω τη Μάντυ και πηγαίνουμε μαζί στη συνάντηση, με το αυτοκίνητό της. Όταν φτάνουμε έξω από την ψησταριά "Κόκκορας" στη Βάρκιζα, διαπιστώνω ότι η παρέα αποτελείται από καμιά εικοσαριά άτομα.

Το αποτέλεσμα; Νούλα! Όλοι οι άνδρες φαίνονται γοητευμένοι από τη Μάντυ, ιδίως ο Τάσος! Όσο για μένα, σε μια στιγμή πετάγεται κάποιος και λέει πως με θυμάται από το Δημοτικό, και από τα λεγόμενά του αποκαλύπτεται λίγο-πολύ η ηλικία μου μπροστά σε όλους! Αργότερα, ο Τάσος προτείνει να πάμε όλοι μαζί εκδρομή την Πρωτομαγιά και οι παντρεμένες θαυμάστριές του (οι οποίες, όπως πάντα, έχουν σχηματίσει κλοιό γύρω του) σπεύδουν αμέσως να δηλώσουν συμμετοχή.

Κατακλείδα: Από εκείνη τη νύχτα, ο Τάσος όχι μόνο δεν με ερωτεύεται αλλά αρχίζει να με αγνοεί ξεκάθαρα! Μερικές νύχτες αργότερα θα επαναλάβω τη μαγεία της 15ης Απριλίου -μάταια: Θα έλεγα, μάλιστα, πως η κατάσταση επιδεινώνεται ακόμη περισσότερο: Στο εξής ο Τάσος φροντίζει να χαριεντίζεται με τις παντρεμένες αλλά και τις ελεύθερες του τμήματός του, ιδίως όταν είμαι εγώ παρούσα! Δίνει σε όλες θάρρος εκτός από μένα! Κανονίζει μαζί τους εξόδους ή εκδρομές, αρκετά επιδεικτικά ώστε να το ακούω κι εγώ, εμένα όμως δεν μου δίνεται ποτέ η ευκαιρία να πλησιάσω αυτή τη ζηλευτή παρέα.

Πάντως, αρχίζω ν' αμφιβάλλω έντονα για την αποτελεσματικότητα των μαγικών τελετουργικών που υπάρχουν στα σχετικά βιβλία. Μήπως, τελικά, φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα από το υποτιθέμενο;

Παράξενη Πρωτομαγιά 1995

Ο Τάσος έχει πάει εκδρομή με το "χαρέμι" του. Εγώ, φυσικά, δεν είμαι καλεσμένη και κάθομαι στο σπίτι, εφόσον δεν έχω καμία πρόσκληση από κανέναν, ούτε για έναν καφέ στη Γλυφάδα. Ξαφνικά, ώρα 5:00 το απόγευμα, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Δάφνη, η μητέρα της Περσεφόνης, και μου ζητά να πάω επειγόντως να κρατήσω συντροφιά στην κόρη της. Αμέσως μετά μου μιλά η ίδια η Περσεφόνη και μου εξηγεί ότι πρέπει να έλθω να τη βρω αμέσως γιατί "υπάρχει σοβαρός λόγος".

Φτάνοντας στο σπίτι της Πέρσας, μου φαίνεται μάλλον περίεργη και μυστικοπαθής. Στην αρχή ανησυχώ μήπως της την έχει δόσει πάλι, μα όχι. Δεν κρατάει πόζα ούτε κάνει τη σπουδαία, απλά δείχνει κάπως νυσταγμένη και αργοκίνητη. Πιο κει, ο πατέρας της τακτοποιεί κάτι λογαριασμούς, αμίλητος μα ολοφάνερα συγχισμένος. Στη συνέχεια, η μητέρα της μου εξηγεί με τρόπο ότι η Περσεφόνη πήρε καμιά δεκαριά υπνωτικά χάπια για να αυτοκτονήσει.

Απορώ και ανησυχώ: Νόμιζα πως η Περσεφόνη είχε ξεπεράσει πια αυτές τις τάσεις, καθότι δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρεί κάτι τέτοιο. Ευτυχώς, τα χάπια δεν ήταν αρκετά ισχυρά και τη γλύτωσε με μια απλή υπνηλία.

Την παίρνω και πηγαίνουμε στη Γλυφάδα για καφέ. "Πρόσεχε, μπορεί να σου πέσω!" χαριτολογεί στο δρόμο.
"Πριν αποφασίσω να πάρω τα χάπια, αισθανόμουν τρομερή απόγνωση. Έδωσα μία με το χέρι μου στο τζάμι και το έσπασα", μου εκμυστηρεύεται μόλις καθόμαστε στο Δεληολάνη.

“Γιατί όμως;” ζητώ να μάθω, καθώς μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν μου έχει αναφέρει κανένα συγκεκριμένο λόγο για την απόπειρα.
“Υπάρχουν ορισμένα πράγματα για μένα, που δεν τα ξέρεις!” απαντά αινιγματικά.

Στη συνέχεια προσπαθώ -και μάλλον καταφέρνω- να την παρηγορήσω και να την αποτρέψω από περαιτέρω σκέψεις αυτοκαταστροφής. “Η αυτοκτονία δεν είναι λύση”, της λέω. “Άλλωστε, δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε σίγουροι αν όντως ο θάνατος είναι το τέλος, ούτε για το τι υπάρχει μετά...”

Σάββατο, 19 Μαΐου 1995

Πριν από κανένα δίμηνο συνάντησα τυχαία τη Λουίζα στο λεωφορείο, καθώς επέστρεφα από τη δουλειά. Πιάσαμε κουβέντα για τα παλιά, τα ξαναβρήκαμε κι έκτοτε κάνουμε τακτικά παρέα, μετά από πέντε χρόνια χωρισμού. Τώρα είναι παντρεμένη με το Νώντα, έχει ένα γιο ενάμισι χρονών, το Μανώλη, και είναι έγγυος στο δεύτερο παιδί, που θα είναι κορίτσι.

Γενικά, η Λουίζα είναι πολύ χαρωπή, ομιλητική και εκδηλωτική κοπέλα. Κάθε φορά που συναντιόμαστε, θέλει φιλιά και αγκαλιές. Με καλεί και πηγαίνω στο σπίτι της δύο-τρεις φορές τη βδομάδα, όπου περνάμε ώρες συζητώντας ποικίλα θέματα, με ευχάριστη διάθεση. Απ' ότι φαίνεται, ταιριάζουμε. Με θεωρεί δικό της άνθρωπο, όπως μου λέει.

Εξαιτίας των οικογενειακών υποχρεώσεών της, οι παλιές της παρέες έχουν απομακρυνθεί, πράγμα που την πικραίνει κάπως. “Αλήθεια, Υβόννη, άνθρωπο τόσο ειλικρινή και ανιδιοτελή σαν εσένα δεν έχω ξαναδεί!” μου εκμυστηρεύτηκε σήμερα το βράδι που βρεθήκαμε. Τότε εγώ πήρα το θάρρος και της ζήτησα να βαφτίσω τη μικρή της κόρη, που θα γεννηθεί σε μερικούς μήνες. “Ευχαριστώ πολύ

Υβόννη, όμως το έχω ήδη κανονίσει με τη φίλη μου τη Μάρθα, να γίνει εκείνη η νονά του παιδιού", απάντησε γρήγορα. "Όσο για το τρίτο παιδί που σκέπτομαι να αποκτήσω, το έχω τάξει στο Νίκο, ένα συνάδελφό μου!" συμπλήρωσε βιαστικά. Η κάθετη άρνησή της με προβλημάτισε κάπως μα δεν έδωσα περισσότερη σημασία. Άλλωστε, είναι δικαίωμα του καθενός να διαλέγει τους κουμπάρους του...

Τρίτη, 22 Μαΐου 1995

Διαυγές Όνειρο: Ήρεμα και συνειδητά, ψάχνω μέσα σε διάφορα δωμάτια να βρω τον Τάσο. Τον βρίσκω στην τελευταία κάμαρα. Φοράει μια όμορφη πράσινη ρόμπα. Του λέω πως το αγαπώ, τον φιλώ, τον αγκαλιάζω. Ακολουθεί σεξουαλική διέγερση. Αναζητώ κόκκινα τριαντάφυλλα, σαν σύμβολο του έρωτα. Έρχεται μια γυναίκα που κρατά ψεύτικα ρόδα, μου δίνει ένα αλλά το άνθος εξαφανίζεται. Ύστερα, ο Τάσος μου προσφέρει μια ανθοδέσμη με κιτρινοκόκκινα λουλούδια. Παρατείνω το όνειρο μα τώρα ο νεαρός φαίνεται σα ν' αλλάζει μορφή.

Κατόρθωσα να κατασκευάσω ένα διαυγές όνειρο που να συμβολίζει τον έρωτα, μήπως και κατακτήσω το πρόσωπο που αγαπώ. Ωστόσο, δεν θα πιάσει το κόλπο...

Παρασκευή, 2 Ιουνίου 1995

Σε μια ακόμη προσπάθεια να μου δείξει τις καλές της προθέσεις, η καλή μου φίλη Λουίζα μου έχει προτείνει να περάσω ένα πρωί από το δικηγορικό γραφείο όπου εργάζεται ως γραμματέας, για να μου γνωρίσει κάποιον δικηγόρο ως πιθανό γαμπρό.

Έτσι, λοιπόν, αποφασίζω να περάσω από το γραφείο της σήμερα νωρίς το πρωί, πριν πάω στη δουλειά. Κατ' αρχάς, εκπλήττομαι όταν διαπιστώνω πόσο μεγάλη είναι η εταιρεία όπου δουλεύει: Τρεις όροφοι γεμάτοι γραφεία και

κόσμο που πάει κι έρχεται. Ύστερα, απογοητεύομαι μόλις βλέπω ότι ο προτεινόμενος υποψήφιος είναι ένας παχουλός τύπος με χοντρά μάγουλα και ολίγη φαλάκρα -ακριβώς το είδος που έχω εξηγήσει στη Λουίζα ότι δεν γουστάρω. "Μα κοίτα τι πλατάρες που έχει!" επιμένει η φίλη μου η οποία, προφανώς, το πάχος το θεωρεί "πλατάρες".

Λίγο αργότερα, ο Λουίζα το παίρνει απόφαση πως ο εν λόγω τύπος δεν με ενθουσιάζει, οπότε αρχίζει να με συστήνει σε διάφορους άλλους δικηγόρους -με όμοιο πάντα σουλούπι: "Να σας γνωρίσω τη φίλη μου την Υβόννη που είναι ζωγράφος και συγγραφέας" φωνάζει σε καθέναν από αυτούς μάλλον επιδεικτικά κι εγώ αναγκάζομαι να ανταλλάσσω μαζί τους χειραψίες και χαμόγελα. Κατόπιν, πολύ πρόθυμα και χαρωπά, με πηγαίνει βόλτα σε διάφορα γραφεία, όπου πρέπει να χαιρετήσω δια χειραψίας ένα σωρό έκπληκτα άτομα που δεν έχω ξαναδεί και λογικά δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ.

Αφού επιστρέφουμε στο γραφείο της Λουίζας, κάποια στιγμή εμφανίζεται ένας συμπαθητικός δικηγόρος, καστανός, λεπτός κι εμφανίσιμος. Εκμυστηρεύομαι στη φίλη μου ότι αυτός μου αρέσει, μα παραδόξως δεν δείχνει καμία διάθεση να μου τον γνωρίσει. "Αυτός είναι έξι χρόνια μικρότερος από σένα!" μου επισημαίνει, εγώ όμως επιμένω. Τότε η φίλη μου, για να τραβήξει την προσοχή του υποψήφιου γαμπρού, ξεκινά μαζί μου μια ιδιαίτερα προκλητική συζήτηση:

"Λοιπόν, Υβόννη, εσύ που είσαι συγγραφέας και γράφεις τόσο ωραία, πόσα βιβλία έχεις εκδώσει;" με ρωτά, φροντίζοντας να ακούγεται σε όλο το χώρο.

"Μόνο ένα, πριν από χρόνια", απαντώ ήρεμα.

"Μόνο ένα; Με έξοδα του εκδότη ή δικά σου;"

"Με δικά μου έξοδα, φυσικά. Οι εκδότες δεν υποστηρίζουν τους νέους συγγραφείς" βιάζομαι να εξηγήσω, ενώ αισθάνομαι ήδη άβολα.

“Και γιατί δεν εξέδωσες τίποτε άλλο;”
“Δεν είναι τόσο απλό, ακόμη κι αν πληρώσεις· χρειάζονται και διασυνδέσεις για να ενδιαφερθεί κάποιος εκδότης”.
“Σωστά, χρειάζονται και δημόσιες σχέσεις· είσαι όμως και ζωγράφος, έτσι;”
Αποκρίνομαι καταφατικά και η Λουίζα συνεχίζει ακάθεκτη:
“Έχεις κάνει καμιά έκθεση με τα έργα σου;”
“Όχι, δεν έχω σκεφθεί κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ότι ισχύει για τις εκδόσεις, ισχύει και για τις εκθέσεις ζωγραφικής. Τίποτα δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται”, απαντώ και η κουβέντα συνεχίζεται για λίγο ακόμη, στο ίδιο μοτίβο.

Το ίδιο απόγευμα με παίρνει τηλέφωνο η Λουίζα και με πληροφορεί ότι ο νεαρός που μου άρεσε ξαναπέρασε κάποια στιγμή από το γραφείο της αλλά χασκογελούσε συνεχώς μπροστά της. “Ο Νώντας μου είπε ότι λέγαμε βλακείες, γι' αυτό μας κορόιδευε ο τύπος!” καταλήγει. Δεν απαντώ αλλά μέσα μου δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω με το Νώντα...

Πέμπτη, 8 Ιουνίου 1995

Παρά το ανωτέρω φιάσκο, δέχθηκα να ξαναπάω στο γραφείο της Λουίζας και σήμερα το πρωί, για τον ίδιο σκοπό. Με σύστησε, ξανά ως συγγραφέα και ζωγράφο, σε τρεις πλαδαρούς, άχαρους τύπους, ύστερα ξανακάναμε το γύρο των γραφείων, ξαναχαιρέτησα δια χειραψίας όλους εκείνους τους άγνωστους και κατάπληκτους ανθρώπους, τραβήξαμε ξανά όλη την προσοχή.

Είχα αρχίσει να απογοητεύομαι, όταν παρατήρησα πως ένας λεπτός, ξανθός, γαλανομάτης δικηγόρος με κοιτούσε μ' ενδιαφέρον. Ανταπέδωσα το διακριτικό φλερτ κι ενημέρωσα τη Λουίζα αμέσως. “Α, αυτός είναι ο βοηθός του Αλεξανδριάδη, του μεγαλοδικηγόρου”, με πληροφόρησε κι αμέσως μετά έσπευσε να μου κόψει τον αέρα: “Αυτός είναι ηλίθιος, είναι βλάκας!”, μου πέταξε σχεδόν θυμωμένη.

Δεν θα ξαναπατήσω ποτέ πια στο γραφείο της Λουίζας. Κρίνω πως δεν υπάρχει λόγος και πως αρκετά έχω γίνει ρεζίλι σε όλους για το τίποτα. Σαφώς, δεν αποδίδω κακές προθέσεις στη Λουίζα· είναι η μοναδική φίλη που με υποστηρίζει έμπρακτα.

Διαισθάνομαι, πάντως, ότι με όλες αυτές τις προβληματικές συναναστροφές και τα αδιέξοδα σούρτα-φέρτα που τελικά δεν καταλήγουν σε τίποτα ουσιαστικό, κάτι πολύ περίεργο πλέκεται γύρω μου, απροσδιόριστο μα σίγουρα αρνητικό...

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 1995

Χθες το απόγευμα είδα τον Δημήτρη στο γυμναστήριο. Δεν κάναμε καθόλου γυμναστική. Μου έφαγε όλη την ώρα εξομολογούμενος τον διακαή έρωτά του για τη Μάντυ. Όσο για τη Δέσπω, την έχει μόνο για να ικανοποιεί τις σωματικές του ανάγκες, λέει. Τέλος πάντων, μου ζήτησε εμμέσως πλην σαφώς να τον καλέσω στα σημερινά γενέθλιά μου, ώστε να μπορέσει να δει τη Μάντυ.

Πράγμα που έκανα τελικά! Άλλωστε, λίγες φορές στη ζωή μου έχω την ευκαιρία να γιορτάσω τα γενέθλιά μου με κόσμο. Εμφανίστηκαν η Πέρσα, η Μάντυ και ο Δημήτρης (περιχαρής) για να μου ευχηθούν. Κάποια στιγμή πέρασε και η αδελφή μου. Η βραδιά κύλησε όμορφα κι ευχάριστα για όλους...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 1995

Μόλις φθάνω σήμερα το απόγευμα στο γυμναστήριο, παρατηρώ ένα λευκό καρτελάκι πάνω στη ρεσεψιόν, που γράφει με τρεμουλιαστά γράμματα: “Μασάζ από τον Τάσο. Τηλ. 964...”. Μένω άναυδη. *Και τώρα τι να κάνω;* αναρωτιέμαι. *Να τον πάρω τηλέφωνο να ρωτήσω πόσο πάει;*

Κάπου εκεί αρχίζω να παραιτούμαι από τον Τάσο. Άλλωστε, πολύ σύντομα θα τα φτιάξει μια μαυριδερή

σαραντάρα, χωρισμένη με παιδί. Φαίνεται ότι αυτή έχει μεγαλύτερη έφεση στο μασάζ...

Το ίδιο βράδι πηγαίνω στης Λουίζας για επίσκεψη και της εξηγώ τις εξελίξεις με τον Τάσο: "Έβλεπα, φυσικά, διάφορα περίεργα σου-ξου-μου-ξου με ορισμένες σαραντάρες παντρεμένες που τον περιστοιχίζουν διαρκώς σαν σφήγκες, αλλά πού να φανταστώ τα υπόλοιπα;"

"Εξ απαλών ονύχων φαίνονται αυτά, Υβόννη", πετάγεται ο Νώντας. "Τέτοιου είδους άτομα, γυμναστές, χορευτές, τι περιμένεις να 'ναι; Δεν χρειάζεται να δεις, ούτε να ακούσεις πολλά!" *Σωστά...*

Κυριακή, 2 Ιουλίου 1995

Αναπάντεχες εξελίξεις: Εδώ και λίγο καιρό, η Πέρσα έχει μάθει πως είναι υιοθετημένη! Όπως με πληροφόρησε πρόσφατα, έχει μια δίδυμη αδελφή, τη Σάσα, η οποία έψαξε, τη βρήκε και συναντήθηκαν πρόσφατα. Οι δύο δίδυμες προέρχονται από μια πάμφτωχη πολυμελή οικογένεια σ' ένα ορεινό χωριό κοντά στα Τρίκαλα και είχαν δοθεί από νεογέννητα για υιοθεσία. Ωστόσο, τη Σάσα την έστειλαν πίσω επειδή παρουσίασε ένα σοβαρό πρόβλημα καρδιάς. Έκανε εγχείρηση όταν ήταν μικρή ακόμη (έχει μια τεράστια τομή στο στέρνο) και τώρα είναι υγιής.

Σήμερα το απόγευμα η Περσεφόνη με κάλεσε σπίτι της για να γνωρίσω κι εγώ τη Σάσα. Σαφώς φαίνεται πως είναι δίδυμη με την Πέρσα, αν και οι δυο κοπέλες παρουσιάζουν ορισμένες διαφορές στην εμφάνιση και στο χαρακτήρα δεδομένου μεγάλωσαν σε διαφορετικά περιβάλλοντα: Η Σάσα είναι πιο λεπτή, λίγο πιο ψηλή, πιο αεράτη και ξέγνοιαστη, έχει μακροχρόνιο ερωτικό δεσμό, εργάζεται ως γραμματέας σε φροντιστήριο αγγλικών κι έχει ζήσει μια πιο φυσιολογική ζωή. Η Πέρσα είναι παχύσαρκη, μοναχική και καταθλιπτική επειδή έχει ζήσει μακριά από την αληθινή της οικογένεια, ανάμεσα σε παράξενους γέρους (η Δάφνη

την υιοθέτησε όταν ήταν ήδη 52 ετών. Στο ίδιο κτήριο έμεναν η γιαγιά και η γριά θεία της, καθώς και ο γέρος ψυχωτικός θείος της). Όταν ήταν μικρή η Πέρσα, δεν την άφηναν να βγαίνει έξω να παίζει με άλλα παιδιά και την βάφτισαν όταν έγινε πέντε χρονών. Βγήκε από την αυλή της -αναγκαστικά- μόνο όταν πρωτοπήγε σχολείο.

... Στους μήνες που ακολουθούν, η Περσεφόνη θα έλθει σε επαφή με την πραγματική της οικογένεια και το υπόλοιπο σόι. Επιπλέον, χάρη στη Σάσα, θα μπει σε νέους κύκλους και η κοινωνική της ζωή απογειώνεται. Έτσι, σταδιακά η Πέρσα μετατρέπεται σ' ένα άλλο άτομο, καθώς αισθάνεται χαρούμενη, ασφαλής, με περισσότερη αυτοπεποίθηση, και θα μπορέσει να αφήσει οριστικά πίσω το ζοφερό παρελθόν της.

Πέμπτη, 20 Ιουλίου 1995

Εδώ και δυο μήνες συζητάμε με τη Μάντυ να πάμε διακοπές στην Κέρκυρα με γκρουπ. Αφού κατάφερα, εντέλει, να καθησυχάσω τη μυγιάγγιχτη Μάντυ ότι δεν πρόκειται ν' αποκλειστούμε στο νησί λόγω απεργίας των πλοίων ή απόβασης των Ιταλών, ήλθε σήμερα το απόγευμα στο σπίτι μου μαζί με τη μητέρα της, την κυρία Πόπη, για να μου δώσει επιτέλους τα χρήματα ώστε να πάω αύριο το πρωί να κλείσω τις θέσεις. Δεν έμεινα, όμως, πολύ μαζί τους, επειδή στο μεταξύ είχα ήδη κανονίσει να πάω στη Λουίζα.

Όταν γύρισα στο σπίτι αργά τη νύχτα, η μητέρα μου με πληροφόρησε πως η Μάντυ δεν άφησε τελικά τα χρήματα για την εκδρομή, επειδή η Πόπη την έπεισε πως αν πάμε δυο κοπέλες μόνες μας διακοπές, πιθανότατα θα μας βιάσουν! Αντί γι' αυτό, με προσκαλούν μια βδομάδα στο εξοχικό τους στον Αμάρυνθο Ευβοίας. Δεν μου πολυαρέσει αυτή η εξέλιξη, ωστόσο δεν έχω άλλη επιλογή: Αύριο λήγει η προθεσμία για κράτηση θέσεων, δεν έχω όρεξη να πάω

μόνη μου στο γκρουπ, ούτε βέβαια προφταίνω τώρα να βρω άλλη συνοδό. Πάει η εκδρομή στην Κέρκυρα! Τι χαζό ον, αυτή η Μάντυ, Θεέ μου!

Τρίτη, 25 Ιουλίου 1995

Σε μια ακόμη απεγνωσμένη προσπάθεια ν' αναπτύξω την κοινωνική μου ζωή, πριν από κανένα μήνα απάντησα σε μια αγγελία για αλληλογραφία που έχει βάλει η Ντένια Χρυσάνθου σε γνωστό τηλεπεριοδικό. Κόντευα να την ξεχάσω, όμως χθες το απόγευμα μου τηλεφώνησε και κλείσαμε ραντεβού σήμερα το βράδι στην Αθήνα.

Αισθανόμουν ιδιαίτερα επιφυλακτική πριν την συναντήσω, γρήγορα όμως διαπιστώνω ότι η 25χρονη Ντένια φαίνεται ήσυχη και ισορροπημένη. Έχει γωνιώδες πρόσωπο με σγουρά μαλλιά και μια λευκή τούφα μπροστά. Είναι κοντή και πολύ αδύνατη, δίνοντας την εντύπωση πολύ ταλαιπωρημένου ατόμου. Μου λέει ότι γεννήθηκε στην Πάτρα, έχει άλλα δυο αδέλφια, και οι φτωχοί γονείς της την πάσσαραν από μικρή στη γιαγιά της για να τη μεγαλώσει. Βρίσκεται στην Αθήνα εδώ και τέσσερα χρόνια, μένει σε κάποια θεία της αλλά δεν είναι ευχαριστημένη και θέλει να φύγει. Δεν καταφέρνει να βρει μόνιμη εργασία, αλλάζει συνεχώς δουλειές και είναι συνεχώς υπ' ατμόν.

Η συνάντηση κυλάει ομαλά κι ευχάριστα, η Ντένια μου ζητάει να ξαναβρεθούμε κι εγώ συμφωνώ μετά χαράς να της τηλεφωνήσω αφού επιστρέψω από τις διακοπές μου στην Εύβοια.

Τετάρτη, 26 Ιουλίου 1995

Ύστερα από δική μου πρωτοβουλία, σήμερα το απόγευμα συναντηθήκαμε με τον Δημήτρη Παπαγιάννη και πήγαμε στο Cataralla, στην Κάτω Γλυφάδα: Μαγευτικό περιβάλλον πάνω από τη θάλασσα, έξυπνα διαμορφωμένο σαν μεξικάνικο τοπίο με καταρράκτες, ποταμάκια, συντρι-

βάνια, γραφικά βραχάκια, ακριβώς πάνω από τα κύμματα της θάλασσας. Ο Δημήτρης αποδεικνύεται ενδιαφέρων συνομιλητής και ταιριάζουμε αρκετά. Μου μίλησε μάλιστα για περασμένες ερωτικές του σχέσεις και απογοητεύσεις, ενώ μου φάνηκε πως έχει αρχίσει να χωνεύει τη χυλόπιτα από τη Μάντυ. Έτσι κι εγώ έχω αρχίσει να ελπίζω...

Παρασκευή, 28 Ιουλίου 1995

Εντέλει, κατέληξα στο εξοχικό της Μάντυ στον Αμάρυνθο, παρέα με τους γονείς, τον παππού και τη γιαγιά της. Τις πρώτες δυο μέρες η φιλενάδα μου φαίνεται δυσαρεστημένη από την παρουσία μου, τόσο που αποφεύγει να μου μιλά -όχι πως ήταν ποτέ ιδιαίτερα ομιλητική. Γρήγορα, πάντως, ανακαλύπτω ότι είναι τόσο αγγούρι μόνον όταν βρίσκεται μαζί μου: Για παράδειγμα, όποτε πηγαίνουμε μαζί για μπάνιο στο Καβούρι, με το ζόρι αρθρώνει μια κουβέντα, μένει στο νερό αμίλητη μόλις πέντε λεπτά και μετά πετάγεται έξω σα να την κυνηγούν. Αντίθετα, όταν είναι παρόντες τα ξαδέλφια της, η Μάντυ γίνεται απίθανα φλύαρη, χαρωπή, τολμηρή! Όποτε πηγαίνουμε όλοι μαζί για μπάνιο στην κοντινή παραλία, με μεγάλη μου έκπληξη τη βλέπω να πλατσουρίζει χαρούμενα, να χασκογελά και να κάνει βουτιές επί για μια ώρα τουλάχιστον -λες και είναι άλλο άτομο!

Κατά τ' άλλα, η βδομάδα των διακοπών μας θα περάσει πληκτικά, κυρίως παίζοντας μπιρίμπα και κάνοντας παρέα στα γερόντια. Δεν θα βγούμε έξω πάνω από δυο βράδια, για να μην αφήσουμε μόνους τους γέρους. Καταπληκτικές διακοπές...

Σάββατο, 5 Αυγούστου 1995

Και πάλι μετά από δικό μου τηλεφώνημα, κανονίσαμε να ξαναβρεθούμε απόψε με το Δημήτρη σε μια πολυσύχναστη καφετέρια στην Αργυρούπολη. Δεν μου πολυάρεσε

το περιβάλλον, είχε πολύ κόσμο, φασαρία και φωνές. Του διηγήθηκα για το φιάσκο της Κέρκυρας και τις απίστευτες διακοπές μου στην Εύβοια. "Άντε, τό 'φαγες κι αυτό!" μου πέταξε αινιγματικά. Όμορφα περάσαμε, όμως σύντομα μου έδωσε να καταλάβω πως η πνευματική σύμπνοια δεν αρκεί για να ξεκινήσει μια ερωτική σχέση. Στο τέλος, μάλιστα, με ρώτησε αν έχω καμιά άλλη φίλη μου να του συστήσω...

Δευτέρα, 21 Αυγούστου 1995

Σήμερα το μεσημέρι καταφθάνει στο σπίτι μας η Βίρνα, η 12χρονη κόρη της ξαδέλφης Θέλμας, από την Αγγλία. Έχει έλθει για να μείνει μαζί μας καμιά βδομάδα, μαζί με έξι μεγάλες βαλίτσες ρούχα!

Προσπαθούμε να την αντιμετωπίσουμε όσο γίνεται πιο θετικά, ωστόσο γρήγορα αντιλαμβανόμαστε ότι το κορίτσι είναι μια μεγάλη ψωνάρα: Ονειρεύεται σοβαρά να γίνει διάσημη ηθοποιός, μιλά μονάχα για μόδα, παραληρεί μονίμως για το μουσικό συγκρότημα "Give This" και σνομπάρει τα ανήψια μου επειδή τα θεωρεί μωρά. Όλο κοιτάζεται στον καθρέφτη και παίρνει πόζες -περνιέται και για γόησσα, ενώ δεν είναι παρά μια μαυριδερή ψυλομύτα. Τον περισσότερο καιρό μοιάζει να μην επικοινωνεί καν με το περιβάλλον: Συχνά πετάει ασυναρτησίες, ενώ διαρκώς καμαρώνει σαν παγώνι και παραμιλά για τα ακριβά ρούχα και παπούτσια που έχει. Από τη μία επιδεικνύει έναν έντονο ναρκισσισμό, από την άλλη μένει για ώρες σε μια βαθιά, ανεξήγητη κατάθλιψη.

Το απόγευμα πήγαμε οικογενειακώς σε μεξικάνικο εστιατόριο στην Κάτω Γλυφάδα. Αφού παραγγείλαμε όλοι, περιμέναμε την κόμισσα μια ώρα να διαλέξει. Εντέλει, κατέληξε σε μια σαλάτα, από την οποία δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά. Φέρεται ήδη σαν σταρ, το βλαμμένο!

Πέμπτη, 24 Αυγούστου 1995

Σήμερα το απόγευμα οι γονείς μου με υποχρέωσαν να πάω με τη Βίρνα στην Κάτω Γλυφάδα για να της πάρω δώρο παπούτσια, αξίας έως 15.000 δρχ. Λοιπόν, την γύρισα σε όλα τα καταστήματα υποδημάτων της περιοχής, από τις 5:30 μέχρι τις 8:30 το βράδι, μα η σταρ Βίρνα δεν καταδεχόταν να διαλέξει τίποτα σ' αυτή την τιμή! Το ένα της ξύνιζε, το άλλο της βρώμαγε. Στην αρχή είπα να την επηρεάσω για να τελειώνουμε, ύστερα όμως έγινα πονηρή και την άφησα ανενόχλητη να πελαγοδρομεί από μαγαζί σε μαγαζί, χωρίς να προτείνω τίποτα! Ένιωσα ιδιαίτερα ικανοποιημένη όταν έφθασε η ώρα να κλείσουν τα μαγαζιά χωρίς αυτή να έχει διαλέξει τίποτα απολύτως! Δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχολείται κανείς με τέτοια όντα, μα άντε να το εξηγήσεις αυτό στους πολλούς...

Σάββατο, 26 Αυγούστου 1995

Τελικά, πάντως, η πριγκίπισσα Βίρνα απέκτησε καινούργια παπούτσια: Σήμερα το πρωί ήλθε η θεία Τασία, με σκοπό να παραλάβει τη μικρή και να την πάει στο δικό της σπίτι στη Λάρισα. Κατά το μεσημέρι, τις συνόδεψα σ' ένα συνοικιακό κατάστημα, όπου η θεία αγόρασε στη Βίρνα ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια αξίας 20.000 δρχ. Η νεαρή κατέληξε σ' αυτό μάλλον με το ζόρι και, καθώς ανηφορίζαμε την οδό Υμηττού, δήλωσε: “Στο σχολείο μου, όταν ένα παιδί φοράει τόσο φθηνά παπούτσια το κοροϊδεύουν όλοι και δεν το κάνει κανείς παρέα!”. Η θεία Τασία την κοίταξε με λατρεία και χαμογέλασε συγκαταβατικά.

Απλά, δεν μπορώ να μην κάνω ορισμένες συγκρίσεις: Εγώ στην ηλικία της Βίρνας ήμουν ένα ευγενικό, μαζεμένο, υπάκουο κορίτσι, καλή μαθήτρια και χωρίς απαιτήσεις. Ωστόσο όλοι, συγγενείς, γείτονες και συμμαθητές, τρώγονταν διαρκώς μαζί μου: πότε με το “υπερβολικό” ύψος μου, πότε με το “άχαρο” περπάτημά μου, πότε με την φυσική

εσωστρέφειά μου, ενώ στην πρώτη ευκαιρία με φώναζαν “χαζή” κατάμουτρα. Ενώ η Βίρνα θεωρείται πεντάμορφη και μεγαλοφυία...

Κυριακή, 8 Οκτωβρίου 1995

Χθες βράδι είχα μια έκτακτη συνάντηση με το Δημήτρη Παπαγιάννη, μα αυτή τη φορά δεν ήμασταν οι δυο μας: Ήταν παρών κι ένας φίλος του, κάποιος Στάθης, υποψήφιος γαμπρός για μένα. Δεν ξετρελάθηκα, όμως πρέπει να ομολογήσω ότι δεν ήταν και για πέταμα: Ξανθός, γαλανομάτης, λίγο μακρομούρης, χρυσοχόος στο επάγγελμα, μου φάνηκε καλό και μαζεμένο παιδί. Συζητήσαμε ζωηρά οι τρεις μας για κανένα δίωρο, νόμιζα ότι θα υπήρχε κάποιο ενδιαφέρον περαιτέρω, ωστόσο ο Στάθης δεν θα ξαναδώσει σημεία ζωής.

... Όταν συναντώ το Δημήτρη στο γυμναστήριο μερικές μέρες μετά, μου παραπονιέται ότι εγώ δεν ενδιαφέρθηκα. Του επισημαίνω ότι ο Στάθης δεν πήρε τηλέφωνο μα ο Δημήτρης επιμένει πως εγώ έπρεπε να μιλήσω πρώτη. “Ασ' το αυτό το θέμα”, καταλήγω και αλλάζω συζήτηση. Θα ξαναδώ το Δημήτρη στο γυμναστήριο λίγες φορές ακόμη, ύστερα εξαφανίζεται κι αυτός για πάντα...

Η ουσία της ύπαρξης:

Σ' αυτό τον κόσμο,
Όλα τα όντα είναι, κατά βάθος, εχθρικά μεταξύ τους.
Το καθένα προσπαθεί κρυφά ή φανερά,
να αφανίσει όλα τα υπόλοιπα.
Αυτός είναι ο κρυφός σκοπός όλων.
Οι “φίλοι” δεν είναι παρά προσωρινοί σύμμαχοι
ενάντια σ' έναν τρίτο εχθρό ή αντίξοες περιστάσεις.
Μόλις αυτός ο εχθρός ή οι περιστάσεις
πάψουν να υφίστανται, τότε οι μάσκες πέφτουν.
Η φιλία καταρρέει και σταδιακά δίνει τη θέση της

σε απέχθεια, περιφρόνηση, απόρριψη, μίσος.
Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κρύβεται
πίσω από ένα γλυκό χαμόγελο.
Ποτέ δεν ξέρεις πως δουλεύει το μυαλό του καθενός.
Δεν ξέρεις που ανήκει ο καθένας,
ούτε σε ποιούς δίνει λογαριασμό.
Όλοι είναι καλοί, μέχρι να τους χαλάσεις το χατήρι.
Τότε το χαμόγελο μετατρέπεται σε ουρλιαχτό επίθεσης.
Μη αποκαλύπτεις ποτέ τις σκέψεις ή τα σχέδιά σου.
Κατά κανόνα το μετανιώνεις πάντα.
Έτσι δεν είναι;

Οπισθοδρόμηση

Τρίτη, 10 Οκτωβρίου 1995

Παρ' όλα τα καινούργια ανοίγματα που αποτολμώ τους τελευταίους μήνες (νέες γνωριμίες, γυμναστήριο, κυνήγι ανδρών), εξακολουθώ να αισθάνομαι ανικανοποίητη: Ναι μεν τώρα βγαίνω πιο συχνά από πριν, βρίσκω όμως ότι σ' αυτές τις παρέες λείπει η πνευματική πρόκληση. Κάτι η χυλόπιτα που έφαγα από το Δημήτρη, κάτι το φιάσκο του Τάσου, άντε και μια νοσταλγία που νιώθω τελευταία για τα χρόνια του Ιανού, σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να ρίξω τον εγωισμό μου και να τηλεφωνήσω στο Χάρη:

“Ξέρω ότι δεν έχω φερθεί πολύ καλά τελευταία, ωστόσο θα ήθελα να ξανάρθω στον Ιανό...”

“Γιατί ξεκινάς από το αρνητικό;” μου απαντά αμέσως, ενθουσιασμένος.

Γρήγορα κανονίζουμε μια πρώτη συνάντηση στα γραφεία της σχολής, αύριο κιόλας, ενώ την Παρασκευή ξεκινώ τα μαθήματα.

Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 1995

Μόλις μπαίνω στην τάξη για πρώτη φορά απόψε, με πλησιάζει μια καλοβαλμένη κυρία, προφανώς συμμαθήτριά μου, συστήνεται ως Μαρία Γληνού, κάθεται δίπλα μου και μου πιάνει αμέσως κουβέντα. Είναι 48 χρονών αλλά φαίνεται πολύ μικρότερη, παντρεμένη με μια κόρη. Από τα λεγόμενά της καταλαβαίνω ότι είναι ενθουσιασμένη με τον Αλέξανδρο και τα μαθήματά του. Νιώθω αμέσως άνετα μαζί της και μου κάνει εντύπωση η τόσο αυθόρμητη φιλική της διάθεση απέναντί μου. Δεν είμαι συνηθισμένη σε κάτι τέτοια...

Πρώτη φορά που με βλέπει στην τάξη απόψε ο Αλέξανδρος, αμέσως μετά το αρχικό καλοσώρισμα αρχίζει να παραπονιέται αόριστα για "μια κοπέλα που έφυγε από τον Ιανό πριν από τρία χρόνια χωρίς καν να εξηγήσει τους λόγους της φυγής της όπως ώφειλε. Έφυγε επειδή δεν μπορούσε να βρει γκόμενο αλλά ούτε μετά, εκτός σχολής, κατάφερε να βρει γκόμενο· ίσως φταίει το κάρμα, ίσως η ιδιοσυγκρασία της" (στο σημείο αυτό αρχίζω να υποψιάζομαι ότι εννοεί εμένα) ... "Πρόσφατα ζήτησε να γυρίσει πίσω, τη δέχθηκα μα ξέρω ότι γρήγορα θα ξαναφύγει. Όμως, δεν θα την ξαναδεχτώ πίσω δεύτερη φορά, δεν θα ξαναδεχτώ πίσω ένα τέτοιο μαθητή..."

Σάββατο, 21 Οκτωβρίου 1995

Χθες βράδι συνάντησα την 23χρονη Μιρέλα, την οποία πρωτογνώρισα πριν από ενάμιση μήνα, απαντώντας σε δική της αγγελία για αλληλογραφία. Αρκετά εμφανίσιμη, ψηλή, με μακριά ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, ωστόσο δεν χαμογελά ποτέ και μονίμως παραπονιέται ότι δεν βρίσκει εύκολα παρέες ούτε γκόμενο. Ειδικά αυτό το τελευταίο, της έχει γίνει έμμονη ιδέα. Εργάζεται περιστασιακά, κυρίως συντηρείται από τη σύνταξη του πεθαμένου πατέρα της, λέει. Φαίνεται φοβισμένη και κομπλεξική, όμως όταν θέλει μπορεί να κάνει ενδιαφέρουσες συζητήσεις -αλλά συνήθως δεν θέλει. Επιπλέον, συνηθίζει να φέρεται αλλοπρόσαλλα: Συχνά ακυρώνει τη συνάντηση μόλις 50 λεπτά πριν την καθορισμένη ώρα, δηλαδή ίσα-ίσα που με προλαβαίνει πριν ξεκινήσω από το σπίτι, πράγμα που με εκνευρίζει όσο τίποτα.

Χθες πάλι με έπρηξε με την κυκλοθυμία και την κατάθλιψή της: "Αφού δεν καταφέραμε να βρούμε γκόμενους, τι θέλαμε και βγήκαμε;" μου έλεγε και μου ξανάλεγε. Επίσης, μου δίνει την εντύπωση πως δεν πολυστέκει: Αλλάζει συνεχώς τον αριθμό του τηλεφώνου της για να

αποφύγει κάποιον ενοχλητικό πρώην γκόμενο, λέει, μα τελικά η ίδια κυνηγά το γκόμενο, του δίνει το νέο αριθμό, μετά θέλει πάλι να τον αποφύγει, ξαναλλάζει αριθμό τηλεφώνου, κ.ο.κ. Σήμερα πάλι μου έδωσε νέο αριθμό τηλεφώνου -τέταρτη φορά μέσα σε ενάμιση μήνα! Ψιλοβλαμμένη. Ήδη σκέφτομαι να την κόψω...

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 1995

Σήμερα ολοκληρώνεται ο 5ος τόμος της σειράς εικονογραφημένων χειρογράφων ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***. Θεωρώ αυτό το βιβλίο ως το αποκορύφωμα του όλου έργου, καθώς είναι ίσως ο πιο καλογραμμένος τόμος, με την πιο εντυπωσιακή εικονογράφηση. Περιέχει μονάχα δύο μεγάλες ιστορίες.

Οι *Επαφές* που παρατηρήθηκαν δεν ήταν πολλές και ήταν όλες στη δεύτερη ιστορία: α) Η Σάντρα πολεμά με ξύλα gigong. Την ίδια μέρα, ο ανηψιός μου ο Θανάσης παίζοντας κάνει ότι τάχα πολεμά με όμοια ξύλα. β) Η Σάντρα χτυπά τον Βένορ στον αυχένα με τον αγκώνα. Την ίδια μέρα, η αδελφή μου χτυπά, κατά λάθος, τη φίλη της την Ελένη στον αυχένα με τον αγκώνα.

Η σκοτεινή πλευρά της ανθρωπότητας: Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία τα πάντα ορίζονται από το χρήμα. Φυσικά, το χρήμα δεν είναι το αντίτιμο κάποιας εργασίας, όπως ψευδώς υποστηρίζει το σύστημα, αλλά ο δείκτης της κοινωνικής θέσης του κάθε ανθρώπου μέσα στην ιεραρχία της κοινωνίας.

Είναι κοινό μυστικό ότι το χρήμα γυρίζει συνεχώς μέσα στους ίδιους κύκλους, χάρη σε κρυφές "συμφωνίες κυρίων", του τύπου: Εγώ παράγω κάποια προϊόντα, τα οποία εσύ αγοράζεις υποχρεωτικά. Με τα χρήματα που εισπράττω από σένα, εγώ αγοράζω προϊόντα που παράγεις εσύ, δηλαδή το χρήμα επιστρέφει σε σένα, ύστερα ξανά σε

μένα κ.ο.κ. Ως αποτέλεσμα, αν κάποιος δεν ανήκει σε συγκεκριμένους κοινωνικούς κύκλους (μυστικές εταιρείες, κυκλώματα) είναι καταδικασμένος σε παντοτινή “κακοτυχία” στη δουλειά, στα οικονομικά, στις κοινωνικές σχέσεις, στον έρωτα, παντού -άλλωστε, όποιος δεν διαθέτει χρήμα θεωρείται μηδενικό. Όσο για το “μυαλό” και τις “ικανότητες”, είναι τα μοναδικά πράγματα που δεν ενδιαφέρουν πραγματικά κανέναν. Άλλωστε, κάτω από τις σωστές συνθήκες αποδοχής, οποιοσδήποτε μπορεί ν' αναπτύξει όποιες δεξιοτεχνίες διαθέτει. Αντίθετα μάλιστα, ένας χαρισματικός άνθρωπος συχνά γίνεται αντικείμενο φθόνου και δέχεται συντονισμένο πόλεμο απ' όλους. Ως γνωστόν, “οι φελλοί επιπλέουν”.

Ωστόσο, τίθεται το ερώτημα: Από τι εξαρτάται η θέση ενός ανθρώπου στην κοινωνική ιεραρχία, άρα και η οικονομική του κατάσταση; Απάντηση: Η θέση του καθενός εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από τη σεξουαλική σχέση του με τον κόσμο. Δηλαδή, εκείνο που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι με ποιόν πηδιέσαι ή ποιανού απόγονος (= προϊόν πηδήματος) είσαι.

Τι σημαίνει αυτό; Πίσω από τη μάσκα του “πολιτισμού”, βρίσκονται αρχέγονες κτηνώδεις δυνάμεις. Ολόκληρη η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια ιεραρχική πυραμίδα, που βασικό δομικό υλικό της είναι το σεξ και η γενετική καταγωγή....

Σάββατο, 11 Νοεμβρίου 1995

Μετά από πρωτοβουλία της Ντένιας, νωρίς το απόγευμα βγήκαμε για βόλτα στου Φιλοπάππου μαζί με τρεις άλλες κοπέλες, που η Ντένια γνώρισε πρόσφατα μέσω αλληλογραφίας: Η μία είναι η Ελένη Τανάγρα, 21 ετών, ψηλή και παχύσαρκη, με ωραίο πρόσωπο, καλή και ήσυχη κοπέλα, κάτοικος Άνω Γλυφάδας. Η άλλη είναι η Ελένη Ταντούλου, 24 ετών, γνωρίζει τέσσερις ξένες γλώσσες και

παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά. Η τρίτη είναι η Ξανθή Μαλάμου, 25 χρονών, γραμματέας σε ναυτιλιακή εταιρεία στη Βάρκιζα, πρόσχαρη και ομιλητική. Την έχω ξαναδεί μερικές φορές, στην αρχή μου είχε κάνει πιο καλή εντύπωση, ωστόσο όσο περνά ο καιρός, εξελίσσεται σε φοβερό πνεύμα αντιλογίας. Δεν επιτρέπει ν' αναπτυχθεί κανένα θέμα στην παρέα, αντιλέγει σπαστικά σε οποιαδήποτε γνώμη και τινάζει στον αέρα οποιαδήποτε συζήτηση. Παρόλο που πέρασα πολύ ωραία χθες με την παρέα, από ένα σημείο και μετά η Ξανθή άρχισε να μου σπάει τα νεύρα με τις απανωτές αντιρρήσεις της στο κάθε τι.

Το θέμα είναι ότι τον τελευταίο καιρό εγώ, το "ακοινώνητο", έχω έλθει σε επαφή με αρκετές νέες φιλενάδες οι οποίες, αν και ψάχνουν στις αγγελίες των περιοδικών για παρέες, σε γενικές γραμμές αποδεικνύονται πιο καλοπροαίρετα άτομα από το μέσο όρο των "φυσιολογικών" ανθρώπων. Παρόλο που είναι συντηρητικές και μάλλον περιορισμένες από το σπίτι τους, δείχνουν γνήσια διάθεση για εξορμήσεις. Βέβαια, μου γίνεται από την αρχή ξεκάθαρο πως όλες αυτές οι κοπέλες διακατέχονται από άγχη, κόμπλεξ, μοναξιά, στέρηση. Είναι, δηλαδή, λίγο-πολύ προβληματικές. Κι όμως, αυτά τα πιο θετικά άτομα που έχω συναντήσει ποτέ -τουλάχιστον απέναντι σε μένα...

Όταν δεν σου τρέχει, μην τρέχεις (λαϊκή παροιμία)
Ορισμός του προβληματικού ατόμου:
Αυτός που δεν σταματά να τρέχει, ενώ τίποτα δεν του τρέχει.

Τρίτη, 28 Δεκεμβρίου 1995

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι που μοιάζουν σαν γιγάντια παράσιτα, εισβάλλουν στη Γη. Ένα νεαρό ζευγάρι αποτελεί τον μεγαλύτερο εχθρό τους. Μέσα σ' ένα κτήριο οι δυο νεαροί ανακαλύπτουν μια μήτρα: Θυμίζει γυάλα που μεγαλώνει συνεχώς, γεμάτη εξωγήινα τέρατα μέσα της. Ξαφνικά η μήτρα βγάζει πόδια ζωντανά, σαν

πτηνού. Η κοπέλα ειδοποιεί το αγόρι. Τότε αυτός τρέχει και γυρίζει ανάποδα τις “μπάρες θερμότητας”. Το περιβάλλον παγώνει κι αυτό αναστέλλει την εξέλιξη της μήτρας. Το ζευγάρι τρέχει να ξεφύγει, ενώ η μήτρα, με τα πόδια πτηνού, τους κυνηγά στο δρόμο...

Σήμερα το απόγευμα είχα ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα: Ήταν ο Στάθης, μου δικαιολογήθηκε πως δεν επικοινώνησε μαζί μου τόσο καιρό επειδή είχε πάει “στο χωριό για να μαζέψει τις ελιές”, εξέφρασε την επιθυμία να με δει αλλά εγώ προτίμησα να τον αποφύγω, με τη δικαιολογία ότι έχω γνωρίσει κάποιον άλλο.

Γιατί άραγε; Δεν ξέρω ακριβώς. Δυσκολεύομαι να το εξηγήσω. Είναι σαν να υπάρχει μέσα μου μια πανίσχυρη εσωτερική φωνή, η οποία με αποτρέπει να δεσμευτώ με οποιονδήποτε. Κι εγώ, από τη μεριά μου, νιώθω πως είναι καλύτερα να υπακούω σε αυτή την εσωτερική φωνή, άλλωστε παραείναι εκκωφαντική για να την αγνοήσω.

Υπάρχει όμως κι ένα άλλο θέμα που με απασχολεί: Πριν από λίγες μέρες πέθανε ο γερο-Ζαρίφης, ο οποίος κατοικούσε στο ακριβώς διπλανό μου διαμέρισμα. Τώρα εκεί θα έλθει να μείνει ο ένας από τους δυο εγγονούς του, ο Τάκης. Τον ακούω να μετακομίζει όλη μέρα σήμερα, κάνοντας μπόλικη φασαρία. Το θέμα είναι πως θα τον έχω ακριβώς στη μεσοτοιχία μου, αυτόν, την ηλεκτρική κιθάρα του, το στερεοφωνικό του και τη μανία του για ροκ μουσική στο διαπασών. Ήδη αρχίζουν να με ζώνουν κακά προαισθήματα...

* * * *

Κυριακή, 14 Ιανουαρίου 1996

Εδώ και κανένα δίμηνο βγαίνω συστηματικά με τις δυο Ελένες. Ταιριάζουμε αρκετά καλά μαζί, ωστόσο η Ταντούλου με προβληματίζει ορισμένες φορές: Είναι μεν ξύπνια και ενδιαφέρουσα κοπέλα, ωστόσο είναι επίσης

αρκετά δεσποτική, ενώ έχει φάει κόλλημα με τη θρησκεία. Μάλλον τσιγγούνα, μετρά και τη δραχμή που θα πληρώσει, ενώ δηλώνει ότι προτιμά τα καφενεία από τις καφετέριες επειδή είναι φθηνότερα. Φυσικά, δεν της κάνουμε τη χάρη να καθόμαστε σε καφενεία. Ακόμη, απαιτεί να συναντιώμαστε νωρίς, γύρω στις 6:00 το απόγευμα, ώστε το πολύ στις 10:00 το βράδι να είναι στο σπίτι της γιατί φοβάται να κυκλοφορεί νύχτα, λέει. Όσο περνά ο καιρός, αποδεικνύεται ζηλιάρα, εγωίστρια, μνησίκακη, συχνά κάνει την έξυπνη και μειώνει συστηματικά τους άλλους, ιδίως εμένα.

Ιδίως χθες βράδι που συναντηθήκαμε, μου την έδωσε με τις απανωτές σπόντες της: Την πειράζει που πηγαίνω στο γυμναστήριο (“μονάχα οι εύκολες κάνουν αερόμπικ”), που μένω στη Γλυφάδα (“μερικές-μερικές που μένουν στη Γλυφάδα το παίζουν αριστοκράτισσες”), που μιλώ κι εγώ ξένες γλώσσες (“Μα δεν έχεις κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα” λέει. Ούτε εκείνη έχει, πάντως). Εγώ συνήθως κάνω το βλάκα μήν τυχόν χάσω τη φιλενάδα – ίσως επειδή αυτή τουλάχιστον έχει κάτι να συζητήσει, αντίθετα από ορισμένες άλλες...

Παρασκευή, 16 Φεβρουαρίου 1996

Ο βασικός λόγος που αποφάσισα να επιστρέψω στον Ιανό ήταν η αναζήτηση ευρύτερου κοινωνικού κύκλου. Ωστόσο, έχω ήδη διαπιστώσει ότι ο Ιανός του σήμερα δεν έχει καμία σχέση με τον Ιανό του 1990: Η όποια γνώση δίνεται πλέον με το σταγονόμετρο, ενώ ποτέ δεν ολοκληρώνουμε ένα θέμα. Ούτε καν ασκήσεις διαλογισμού δεν κάνουμε στην τάξη. Παράλληλα, η μηνιαία συνδρομή έχει ακριβήνει σημαντικά (από 2500 δρχ το 1990 τώρα έχει φθάσει τις 12.000 δρχ) και αποτελεί, σχεδόν κάθε φορά, το αποκλειστικό θέμα των μαθημάτων: “Κάποιοι αχάριστοι, που δεν είναι άξιοι να λέγονται μαθητές μου, καθυστερούν τη μηνιαία συνδρομή τους και η σχολή αντιμετωπίζει

οικονομικά προβλήματα εξαιτίας τους”, είναι το μόνιμο τροπάρι του Αλέξανδρου, που με εκνεύρισε φοβερά απόψε: Δηλαδή, όλοι οι υπόλοιποι που πληρώνουμε κανονικά, είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε αυτές τις μπούρδες σε κάθε μάθημα; Παράλληλα, έκανε λόγο και για απαραίτητες “έκτακτες εισφορές” που εμείς, ως καλοί μαθητές, οφείλουμε να παρέχουμε γρήγορα και πρόθυμα. Δεν μπορώ να τ' ακούω αυτά.

Και κάτι άλλο που με προβληματίζει: Σχεδόν κάθε φορά, μετά το τέλος του μαθήματος, προτείνω σε ορισμένους να πάμε για καφέ στην πλατεία Φωκίωνος Νέγρη -όπως γινόταν παλιά- όμως κανείς τους δεν εκδηλώνει προθυμία· για την ακρίβεια, μοιάζουν να απεχθάνονται την ιδέα. Η μόνη μου φίλη εκεί μέσα είναι η Μαρία Γληνού. Έρχεται και η 22χρονη κόρη της στο ίδιο τμήμα, μα παραδόξως οι δυο τους δεν κάθονται ποτέ μαζί. Η Μαρία μου τηλεφωνεί πότε-πότε και μιλάμε αρκετή ώρα, ωστόσο αποφεύγει επιμελώς να κανονίσουμε κάποια βραδινή έξοδο.

Παρασκευή, 23 Φεβρουαρίου 1996

Επιστρέφοντας σήμερα το βράδι από τον Ιανό, μπαίνοντας στην οδό Δαρδανελίων, κοντά στο σπίτι μου, ξαφνικά συνειδητοποιώ το πώς ξετυλίγεται ο δρόμος μπροστά μου, βήμα-βήμα: *Το κομμάτι του δρόμου που έχω περάσει, δεν υπάρχει πια· η οδός που τώρα διαβαίνω τελειώνει και μια νέα ανοίγεται μπροστά μου. Σε κάθε χρονική στιγμή, ο χώρος γύρω μου μεταβάλλεται· ένας κόσμος πεθαίνει κι ένας κόσμος γεννιέται...*

Έτσι, αποκτώ ξαφνικά το *Κλειδί της Συνειδητότητας:* Να βιώνω το πέρασμα του χωροχρόνου, δηλαδή τη συνάρτηση χρόνου, χώρου και γεγονότων κάθε στιγμή. Να βιώνω τη γέννηση και το θάνατο κάθε στιγμή, πάντα περιμένοντας το απρόβλεπτο. Και μια περίεργη *σύμπτωση:* Ο Αλέξανδρος θα μιλήσει για τη συνειδητότητα χώρου-

χρόνου στο αμέσως επόμενο μάθημα! Μήπως διαθέτει όντως αξιόλογες ψυχικές δυνάμεις;

Σάββατο, 24 Φεβρουαρίου 1996

Ένα από τα θετικά της υπόθεσης είναι ότι έχω ξαναβρεί τις παλιές καλές φίλες, την Αφροδίτη και τη Θεανώ. Έτσι, συναντιόμαστε πότε-πότε στο σπίτι της Αφροδίτης, όπως άλλοτε, και χανόμαστε σε πολύωρες απολαυστικές συζητήσεις σχετικά με το ονείρεμα, την παραψυχολογία, τις μεταφυσικές εμπειρίες και τα παρόμοια. Μπορώ να πω ότι η επικοινωνία μεταξύ μας παραμένει ακόμη ζωντανή.

Ωστόσο, συχνά υποψιάζομαι -από βλέμματα, λέξεις, βαριεστημένες κινήσεις- ότι η Αφροδίτη βαριέται κατά βάθος αυτές τις συζητήσεις, δεδομένου ότι το κύριο ενδιαφέρον της δεν είναι πια η μεταφυσική αλλά το σεξ. Όπως μου εξήγησε σήμερα το απόγευμα, που πήγα να την επισκεφθώ, στα τρία χρόνια που έλειπα εκείνη τα έφτιαξε με πολλούς γκόμενους, ώσπου κατέληξε σε μια πολύμηνη σχέση με γυναίκα! Αυτή την εποχή, πάντως, είναι μόνη της, δεν έχει κανένα ερωτικό δεσμό.

Τετάρτη, 28 Φεβρουαρίου 1996

Σήμερα έχω κανονίσει με την Ελένη Τανάγρα να πάμε μαζί στο "Όναρ", μια απίθανη καφετέρια στην Αργυρούπολη: Αρχαιοελληνική διακόσμηση με κίονες και αγγεία, ψεύτικα μα παραστατικά φυτά, γυάλινες προθήκες στο πάτωμα με υποτιθέμενα ευρήματα ανασκαφών, ωραία ροκ μουσική, υποβλητική ατμόσφαιρα.

Ωστόσο, μόλις φθάνουμε στο κατώφλι, ώρα 9:00 το βράδι, η Ελένη σταματά απότομα, σαν να την έχουν καρφώσει εκεί. "Α, εγώ δεν μπαίνω εδώ μέσα, είναι πολύ σκοτεινά!" δηλώνει κοφτά. Μάταια προσπαθώ να την μεταπείσω, διαβεβαιώνοντάς την πως έχω ξανάρθει στην εν

λόγω καφετέρια, πως το περιβάλλον είναι εντάξει και δεν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο. Βράχος η Ελένη. Με αναγκάζει να τρέχουμε μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, να περιμένουμε λεωφορείο για την Κάτω Γλυφάδα και να καταλήξουμε τελικά σε μια συνηθισμένη άχρωμη καφετέρια, όπου πρέπει να πολεμώ διαρκώς να βγάλω με το τσιγγέλι μια κουβέντα από το στόμα της φιλενάδας μου.

Γρήγορα η Ελένη αποδεικνύεται βαρετή και ανασφαλής, ενώ έχει την τάση να ωραιοποιεί -μάλλον αδέξια- την εικόνα του εαυτού της: Ακόμη μια φορά απόψε, διαδίδει ότι έχει δεσμό εδώ και χρόνια μ' έναν Κρητικό με τον οποίο όμως μονάχα τηλεφωνιούνται. Επιπλέον, της αρέσει να περιαυτολογεί πως όλοι οι άντρες στη δουλειά της τρελαίνονται γι' αυτήν παρά τα 120 κιλά της. Αφήνει να εννοηθεί πως έχει σπουδάσει μικροβιολογία, ενώ στην πραγματικότητα έχει τελειώσει μόνο το τεχνικό λύκειο παραϊατρικών επαγγελμάτων. Στο εξής θα αποφεύγω να βγαίνουμε οι δυο μας, καθώς δεν έχει και πολλά να πει...

Σάββατο, 2 Μαρτίου 1996

Απόψε ο Μίλτος, σύζυγος της Μιλένας, γιορτάζει τα γενέθλιά του και είμαι καλεσμένη στο πάρτυ μαζί με την αδελφή μου. Μόλις μπαίνω, βλέπω ότι έχουν έλθει πολλοί γνωστοί, κοινοί φίλοι του Μίλτου αλλά και του Αντώνη: η ξαδέλφη Νίκη με το νέο της γκόμενο (ένας γλοιώδης 55ρης που το παίζει εραστής ολκής), ο Σάκης (κουμπάρος της αδελφής μου) με τη γυναίκα του τη Μαρία, ο Μανώλης (άλλο 45χρονο τζόβενο που δεν αφήνει ούτε θηλυκή γάτα), ο Αντώνης φυσικά, διάφοροι άλλοι φίλοι αλλά και πολλά πρόσωπα που δεν γνωρίζω.

Πηγαίνω και κάθομαι σ' έναν καναπέ μαζί με μερικούς γνωστούς μου, πρόθυμη να πιάσω κουβέντα. Σύντομα, όμως, διαπιστώνω ότι αποφεύγουν επιμελημένα να μου μιλήσουν. Προσπαθώ να συμμετάσχω στη συζήτηση μα

κανείς δεν μου δίνει σημασία. Αισθάνομαι μόνο μια υπόγεια μα έντονη παγωμάρα. Σηκώνομαι και πλησιάζω μια άλλη παρέα. Τα ίδια: Και αυτοί με απομονώνουν επιμελημένα.

Στο μεταξύ, ο γέρος γκόμενος της Νίκης ψιλοφλερτάρει και χορεύει με όλες. Έρχεται και σε μένα, εγώ όμως δεν έχω καμία όρεξη και του λέω πως είμαι κουρασμένη. Από αυτό το σημείο και μετά, λες και πέφτει “σύρμα”: Δεν μου απευθύνει πια κανείς το λόγο, στρέφουν αλλού το βλέμμα αν τους κοιτάξω, ενώ νιώθω στα μάτια όλων την περιφρόνηση. Εντός ολίγου, η αδελφή μου σηκώνεται και χορεύει ένα επιδεικτικό τσιφτετέλι με το γέρο, με κινήσεις ιδιαίτερα προκλητικές: Κολλάει το σώμα της πρόστυχα πάνω του και λικνίζεται όσο πιο αισθησιακά μπορεί. Αυτός παθαίνει πλάκα, γυρίζει και μουτζώνει τον Αντώνη που άφησε να του φύγει τέτοια σεξοβόμβα. Όλοι οι άλλοι παρακολουθούν με άκρατο θαυμασμό.

Είναι εδώ και κάτι θεόχοντρες, κακάσχημες, αντιπαθητικές φώκιες που τρώνε ασταμάτητα. Όμως, κανείς δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα με την απωθητική εμφάνιση ή το αλαζονικό στυλάκι τους. Είναι απόλυτα αποδεκτές και αγαπητές από όλους. Άλλωστε, είναι όλες τους καλοπαντρεμένες με εμφανίσιμους λεπτούς άνδρες. Μια από αυτές πλησιάζει εμένα και την αδελφή μου, συγχαίρει την Αλίκη για τις χορευτικές της ικανότητες και μένα γυρίζει και μου λέει: “Γιατί είσαι κακόκεφη; Γιατί δεν χορεύεις και δεν γελάς, όπως η αδελφή σου;” Της εξηγώ ότι δεν είμαι κακόκεφη, απλά δεν χορεύω τσιφτετέλια. “Έτσι πρέπει να είσαι”, μου λέει δείχνοντας την Αλίκη, “όχι έτσι!” συμπληρώνει, δείχνοντας εμένα. “Μη της λες έτσι!” πετάγεται ο Αντώνης, που ήταν δίπλα και άκουγε τη συζήτηση.

Λίγο αργότερα, αποφασίζω να μπω και γω στον κύκλο του καλαματιανού· όμως, αμέσως διαπιστώνω πως οι άλλοι δεν είναι καθόλου πρόθυμοι να λύσουν για λίγο τα χέρια για να με δεχθούν στο χορό. Καταλήγω τελευταία, κι

αυτό με το ζόρι. Ωστόσο, πασχίζω να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου και να διασκεδάσω, παρά τα βλέμματα αποδοκιμασίας που εισπράττω αδιάκοπα – ίσως επειδή ποτέ δεν ήμουν καλή χορεύτρια, παρόλο που γνωρίζω τα βήματα. Όλοι οι άλλοι, αντίθετα, επιδεικνύουν κάθε ώρα και στιγμή πόσο άνετα αισθάνονται μεταξύ τους. Η γυναίκα του Σάκη, για παράδειγμα, πάει και κάθεται στα πόδια του κουμπάρου της.

Από τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα και ύστερα, αδημονώ να φύγω. Κάνω, όμως, υπομονή μέχρι τις 5:00 το πρωί για να μη χαλάσω το γλέντι της αδελφής μου. Ύστερα δεν αντέχω άλλο. Της ζητώ επίμονα να φύγουμε αλλά εκείνη αντιδρά. "Μπορώ να φύγω και μόνη μου", προτείνω ήρεμα. Τελικά, αναχωρούμε μαζί κατά τις 5:30 τα ξημερώματα.

Δευτέρα, 4 Μαρτίου 1996

Εδώ και αρκετό καιρό, συναντώ στο λεωφορείο για τη δουλειά τη νεαρή Χριστίνα. Καθόμαστε μαζί σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής, κουβεντιάζουμε ζωηρά, φαίνεται ότι κάπου ταιριάζουμε. Σήμερα ειδικά, μου αποκαλύπτει περισσότερα πράγματα για τον εαυτό της: Είναι 23 ετών, πολύ κοινωνική και δημοφιλής, με μεγάλο κύκλο συναναστροφών και βγαίνει πολύ συχνά με μια παρέα είκοσι ατόμων και βάλε! Της μιλώ κι εγώ για τις δικές μου παρέες, εξωραΐζοντας αρκετά την κατάσταση, εκείνη μάλλον εντυπωσιάζεται και μου προτείνει να μπω κι εγώ στην παρέα της! Δέχομαι αμέσως, γεμάτη χαρά. Αφού ανταλλάσσουμε τηλέφωνα, η Χριστίνα μου λέει ότι θα συνεννοηθεί με τους άλλους και θα μου πει αύριο το πρωί για να κανονίσουμε έξοδο! Πλέω σε πελάγη ευτυχίας! Επιτέλους, θα αρχίσω να βγαίνω με μια νεανική, πολυμελή, χαρούμενη συντροφιά, από εκείνες που πάντα λαχταρούσα αλλά ποτέ δεν είχα, ούτε ως όνειρο θερινής νυκτός!

Τρίτη, 5 Μαρτίου 1996

Είναι πρωί και περιμένω υπομονετικά να φανεί η Χριστίνα στη στάση των λεωφορείων, όπως κάθε μέρα. Όμως η ώρα περνά, το βαρύ όχημα ξεκινάει να φύγει κι εκείνη πουθενά. Εντέλει, τη βλέπω να καταφθάνει τρέχοντας, μα χάνει το λεωφορείο για λίγα δευτερόλεπτα! *Ίσως αύριο,* σκέφτομαι κι εξακολουθώ να ελπίζω.

Ωστόσο, δεν πρόκειται να ξαναδώ τη Χριστίνα στη στάση, κανένα άλλο πρωί. Θα της τηλεφωνήσω δυο-τρεις φορές μέσα στο μήνα, θα της προτείνω να βρεθούμε, εκείνη λέει πως θα με ξαναπάρει, μα τίποτα. Κρίμα...

Αμφιβολίες: Κάτι ύποπτο συμβαίνει κάτω από την επιφάνεια της πραγματικότητας. Όλα μοιάζουν στημένα. *Κι εγώ τι ρόλο παίζω μέσα σε όλο αυτό το θέατρο;* Δυνάμεις ανυπολόγιστες ελέγχουν την ύπαρξη (μοίρα, φύση, χρόνος, γονίδια) και τη ζωή μας (μυστικά τάγματα, κυκλώματα, ταξικοί διαχωρισμοί), με σκοπούς σκοτεινούς. Δεν μπορώ να τις προβλέψω όλες, ούτε να ξεφεύγω πάντα από όλες. Καιρός να το πάρω απόφαση.

Ούτε μπορώ να πιστέψω τις μπούρδες που λένε οι Δάσκαλοι, ότι δηλαδή στο Σύμπαν υπάρχει ισορροπία Καλού και Κακού. Αντίθετα, μου είναι ολοφάνερο ότι το Κακό κυριαρχεί. Όταν, για παράδειγμα, ένα μικρό παιδί παθαίνει ένα ατύχημα και μένει παράλυτο για πάντα, μου είναι αδύνατο να χάψω το παραμύθι ότι “το γεγονός αυτό εξυπηρετεί κάποιον αόρατο μα καλό σκοπό”, ή ότι τάχα “η ψυχή του το επέλεξε επειδή χρειάζεται μια τέτοια εμπειρία”, ούτε ότι “τιμωρείται για πράξεις μιας προηγούμενης ζωής”, τις οποίες τώρα δεν θυμάται καν. Ας αντιμετωπίσουμε την αλήθεια: Ο κόσμος που ζούμε κάθε άλλο παρά “όμορφος, ηθικός και αγγελικά πλασμένος” είναι...

Πέμπτη, 7 Μαρτίου 1996

Το Κοσμικό Έκτρωμα: Ακόμη μια φορά απόψε, ο

Δάσκαλος μίλησε για την περίφημη ισορροπία μεταξύ γιν και γιανγκ στο σύμπαν. Αυθόρμητα σήκωσα το χέρι και του είπα ότι ισορροπία δεν υπάρχει επειδή το Κακό δεν είναι ούτε γιν, ούτε γιανγκ· είναι μια τρίτη δύναμη, η οποία υπεισέρχεται στα πάντα και χαλά κάθε ισορροπία. *Λίγο λογικός να είσαι, βλέπεις ότι το Κακό κυριαρχεί στον κόσμο.*

Παραδόξως, αντί να με ειρωνευτεί (όπως κάνει όταν κάποιος του πάει κόντρα), ο Αλέξανδρος πήρε σοβαρό ύφος και άρχισε να αποκαλύπτει στην τάξη τα ακόλουθα: Εκτός από το γιν (αρνητικό) και το γιανγκ (θετικό), υπάρχει στο σύμπαν μια ακόμη κυρίαρχη δύναμη: Είναι το λεγόμενο Κοσμικό Έκτρωμα, το οποίο γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο αλλά απορρίφθηκε αμέσως από αυτόν. Από την αρχή του χρόνου, το Έκτρωμα δηλητηριάζει τον κόσμο όλο και περισσότερο, με απώτερο σκοπό να επικρατήσει κάποτε ολοσχερώς και να πάρει το αίμα του πίσω!

Το Κοσμικό Έκτρωμα επηρεάζει ολόκληρη τη φύση, περισσότερο τα ζώα, ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους, και με το πέρασμα του χρόνου δυναμώνει συνεχώς. Στη σημερινή εποχή, που το αρνητικό (γιν) έχει φθάσει στο ζενίθ μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, το Έκτρωμα είναι πιο ισχυρό παρά ποτέ και εμποδίζει τον Κύκλο του Γίγνεσθαι να γυρίσει στο θετικό (γιανγκ), όπως θα έπρεπε. Επίκειται στάση του Κύκλου του Γίγνεσθαι με απρόβλεπτες συνέπειες.

Υπάρχουν μυστικές οργανώσεις *[κυκλώματα],* οι οποίες εργάζονται για το Κοσμικό Έκτρωμα και κάνουν ό,τι χρειάζεται (πχ μαύρη μαγεία) για να το βοηθήσουν να επικρατήσει. Αυτές οι οργανώσεις συγκεντρώνουν πια απίστευτη ισχύ παγκοσμίως και κάθε μέρα που περνάει στρατολογούν όλο και περισσότερα άτομα. Όλα τα κυκλώματα συνδέονται και συνεργάζονται μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια γιγάντια πυραμίδα ιεραρχίας. Η κορυφή της πυραμίδας δεν είναι κάποιο ανθρώπινο ον, είναι το ίδιο

το Κοσμικό Έκτρωμα. Από εκεί προέρχονται όλες οι εντολές. Το Έκτρωμα είναι ο αφέντης των αφεντάδων μας.

Να γιατί η κοινωνία σήμερα πάει πίσω αντί μπροστά: Για παράδειγμα, οι εργαζόμενοι χάνουν ένα-ένα όλα εκείνα τα δικαιώματα που κάποτε είχαν κερδίσει με αιματηρούς αγώνες. Στις περισσότερες επιχειρήσεις το οκτάωρο είναι ευφημισμός. Η σύνταξη θα χορηγείται σε όλο και μεγαλύτερη ηλικία, ενώ χάρη στις συμβάσεις ορισμένου χρόνου και στη χρόνια ανεργία θα είναι πολύ δύσκολο να συμπληρώσει κανείς τα συντάξιμα χρόνια. Η αποζημίωση απόλυσης θα καταργηθεί με νόμο.

Στο μεταξύ, κανείς δεν διαμαρτύρεται, εφόσον είναι όλοι τους πουλημένοι στα κυκλώματα. Οδηγούμαστε σταθερά σε μια κοινωνία με δυο κάστες: Η μία θα αποτελείται από τα κυκλώματα και η άλλοι από τους απόκληρους. Όσοι δεν καταφέρνουν να εισχωρήσουν στο νόμιμο, οργανωμένο έγκλημα των κυκλωμάτων, αδιόρατα αλλά μεθοδικά θα καταδικάζονται σε ανεργία, φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό, αποτυχία, ψυχασθένεια, ακόμη και εξαναγκασμένη αυτοκτονία.

Παράλληλα, οι νέοι οδηγούνται συστηματικά σ' έναν βίαιο εκφυλισμό: στρατιές από αλήτες, ναρκομανείς και πουτάνες αποτελούν την πλειοψηφία της νεολαίας σήμερα. Φαίνεται και από το ντύσιμό τους: τα αγόρια ντύνονται και κουρεύονται σαν κατάδικοι και τα κορίτσια σαν πόρνες. Όσο για τον φεμινισμό, έχει πια καταντήσει άμισθη πορνεία: Αν μια κοπέλα σήμερα θέλει να τραβήξει την προσοχή ενός άνδρα, πρέπει να είναι πρόθυμη να κοιμηθεί με όλους τους φίλους του (ταυτόχρονα!), αλλιώς θα θεωρηθεί ξενέρωτη και ψυχρή, οπότε θα χάσει όχι μόνο το αγόρι αλλά και όλη την παρέα. Οι παλιές αξίες, όπως η αγάπη, η πίστη, η αθωότητα, η καλοσύνη, θεωρούνται πλέον ψυχασθένειες.

Το μέλλον διαγράφεται ζοφερό, εφόσον στο παρόν ήδη παρουσιάζονται συγκεκριμένες τάσεις:
Επικράτηση της φαυλότητας, έναντι της δικαιοσύνης
Απανθρωπιά, η μέγιστη αρετή του μέλλοντος
Τυφλή υπακοή στους αρχηγούς των κυκλωμάτων
Κατάργηση κάθε ατομικής θέλησης και πρωτοβουλίας
Συστηματική καταστροφή της φύσης
Επέκταση των κυκλωμάτων ακόμη και στα κατώτερα στρώματα της κοινωνίας.
Παγκόσμιο σύστημα εξουσίας, χειραγώγησης και παρακολούθησης μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών, με βασικό κώδικα το 666 (ο αριθμός του Θηρίου).
Και ποιός ξέρει τι άλλο έχουν να δουν τα μάτια μας...

Διασκορπισμός

Παρασκευή, 8 Μαρτίου 1996

Ημέρα της γυναίκας σήμερα, έχουμε κανονίσει να πάμε σε ταβέρνα μαζί με την αδελφή μου, τη Θεώνη και άλλες γειτόνισσες. Όταν φθάνουμε, διαπιστώνω ότι το μαγαζί είναι γεμάτο με γυναίκες που γελάνε, διασκεδάζουν και χορεύουν πιο ελεύθερα παρά ποτέ -χωρίς την παρουσία αρσενικών. Οι μόνοι άνδρες είναι τα γκαρσόνια και οι οργανοπαίχτες, οι οποίοι φαίνονται ν' απολαμβάνουν την όλη φάση.

Μετά από λίγη ώρα συνειδητοποιώ ότι κι εγώ νιώθω πιο άνετη απ' ότι στα συνηθισμένα γλέντια, ενώ οι υπόλοιπες γυναίκες απολαμβάνουν μια σπάνια αθυροστομία, που τους επιτρέπεται μονάχα τη συγκεκριμένη μέρα. Μια εξηντάρα κυρία μας μοιράζει κέηκ που έχει φτιάξει η ίδια: “Σας αρέσει κορίτσια; Ωραίο; Να 'τανε ψολή, ε;”, μας ρωτάει αστεία και οι υπόλοιπες σκάμε στα γέλια. Λίγο αργότερα έρχεται ένας νεαρός σερβιτόρος στο τραπέζι μας και μια μεσήλιξ κυρία του πετάει σκωπτικά: “Εμείς φταίμε που σας καθόμαστε! Θα πρεπε να μη σας καθόμαστε, να πιάνει τόπο το χέρι σας!” Νέα γέλια απ' όλες μας. Το γκαρσόνι χαμογελά με κατανόηση...

Κυριακή, 10 Μαρτίου 1996

Εδώ και λίγο καιρό κάνω παρέα με την 26χρονη Ντιάνα, που γνώρισα στο γυμναστήριο. Έχει σπουδάσει Γαλλική Φιλολογία, είναι πετυχημένη διευθύντρια πωλήσεων σε μεγάλη εταιρεία πλασιέ βιβλίων, κερδίζει πολλά χρήματα και χαίρει μια πλούσια κοινωνική ζωή. Στην αρχή μου δημιουργεί καλή εντύπωση, καθώς αποδεικνύεται πνευματώδης, ενδιαφέρουσα, δυναμική, διαφορετική από

τις φιλενάδες που είχα μέχρι τώρα. *Μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο: έχω αρχίσει πλέον να κάνω φιλίες με "φυσιολογικά" άτομα!* Ωστόσο, δεν αργώ να παρατηρήσω ότι όποτε της μιλώ για τα προβλήματα που συναντώ στη δουλειά μου, όπως συνεχείς βλάβες στο κομπιούτερ, δεν χάνει ευκαιρία να με μειώνει και να με προσβάλλει: "Μα καλά άσχετη είσαι; Δεν ξέρεις πως θα διορθώσεις μόνη σου ένα system error;" … "Μα τι εταιρεία είναι αυτή που δουλεύεις; Μήπως το αφεντικό σου είναι κανένας γύφτος;" ... "Ούτε αυτό το πρόβλημα δεν μπορείς να λύσεις; Χαζή είσαι τελικά!".

Άρχισα να υποψιάζομαι περί τίνος πρόκειται μόλις χθες το βράδι που βγήκαμε μαζί και μου αποκάλυψε περισσότερα πράγματα για τη φύση της δουλειάς της: Ως διευθύντρια πωλήσεων, ελέγχει τις ομάδες πλανόδιων πωλητών βιβλίων. Αυτοί δρουν κυρίως στην Αθήνα αλλά ταξιδεύουν επίσης σε όλη την Ελλάδα και πουλούν βιβλία από πόρτα σε πόρτα. "Τα ανύποπτα θύματα", λέει καμαρωτά η Ντιάνα, "πειθαναγκάζονται ν' αγοράζουν πανάκριβες εγκυκλοπαίδειες τις οποίες πληρώνουν συνήθως με δόσεις, επί πολλούς μήνες".

Σύμφωνα με την Ντιάνα, οι πλανόδιοι πωλητές είναι όντα πολύ ανώτερα από το μέσο άνθρωπο. Στην αρχή ακολουθούν ορισμένα ειδικά σεμινάρια που τους καθιστούν παντοδύναμους ρήτορες, ικανούς να πείσουν οποιονδήποτε για οτιδήποτε. Αποκτούν επίσης εξαιρετικές γνώσεις ψυχολογίας, οπότε μπορούν να χειρίζονται απόλυτα το υποσυνείδητο του υποψήφιου πελάτη, αναγκάζοντάς τον έτσι να πράξει όπως ακριβώς αυτοί επιθυμούν...

Τρίτη, 19 Μαρτίου 1996

Όπως πάντα, έτσι και απόψε που έχουμε βγει για καφέ, η Ντιάνα δεν σταματά να διατυμπανίζει πόσο υπερήφανη αισθάνεται για το επάγγελμά της. Πιστεύει ότι η ίδια είναι σπουδαία στη δουλειά της και το δηλώνει με πολύ

τουπέ: "Ένας καλός διευθυντής πωλήσεων, όπως εγώ, είναι αναντικατάστατος! Όχι όπως οι ηλίθιοι υπαλληλίσκοι που είναι όλοι τους αναλώσιμοι!"

Στη συνέχεια, με περισσή αλαζονία μου αποκαλύπτει πως είναι πανεύκολο για έναν πλασιέ να κερδίζει 600.000 δρχ το μήνα, τη στιγμή που ο βασικός μισθός ενός υπαλλήλου γραφείου είναι μόλις 140.000 δρχ. "Αυτοί είναι οι αποτυχημένοι, οι χαζοί! Πρόκειται για χαμένα άτομα που αρκούνται βλακωδώς στις 140.000 δρχ το μήνα, αποτυχημένοι όλοι τους!" υποστηρίζει με στόμφο και συνεχίζει ακάθεκτη: "Ο επιχειρηματίας θέλει να κερδίσει, είναι φυσικό! Θα σου δώσει όσο λιγότερα μπορεί, εκτός αν εσύ του αποδείξεις ότι αξίζεις κάτι παραπάνω!" Ακόμη: "Ο έξυπνος επιχειρηματίας θα προσλάβει μια χαζή να του κρατήσει την αλληλογραφία για κανένα μήνα "δοκιμαστικά", ύστερα θα τη διώξει ως "ακατάλληλη", δεν θα την πληρώσει κιόλας, θα προσλάβει μια άλλη χαζή που θα την κρατήσει και αυτήν για κανένα μήνα απλήρωτη, και μετά μια άλλη, κ.ο.κ., μέχρι να βρει αυτήν που θα τον ικανοποιεί απόλυτα!", αγορεύει με ολοφάνερο θαυμασμό για τα αφεντικά.

Όταν εγώ της λέω πως παίρνω μόλις 160.000 δρχ το μήνα, μου κάνει περιφρονητικά: "Εσύ δουλεύεις στην παραγωγή, ενώ εγώ στις πωλήσεις! Μόνο μία δουλειά της προκοπής υπάρχει σήμερα και αυτή είναι οι πωλήσεις!" φωνασκεί με στόμφο, σαν ρομπότ.

"Ναι, αλλά εγώ εργάζομαι μονάχα έξι ώρες την ημέρα, ενώ εσύ δουλεύεις δέκα και δεν πληρώνεσαι έξτρα τις υπερωρίες! Αν δούλευα εγώ τόσες ώρες, θα ξεπερνούσα τις 250.000 δρχ το μήνα!" της απαντώ και το βουλώνει.

Τρίτη, 26 Μαρτίου 1996

Σήμερα το απόγευμα συνάντησα τη Ντιάνα στο γυμναστήριο, κάναμε αερόμπικ και μετά, στο δρόμο της

επιστροφής, μου αποκάλυψε καινούργια στοιχεία για τη σούπερ δουλειά της: Συγκεκριμένα, δεν δίστασε καθόλου να μου περιγράψει -πάντα με καμάρι- μια πάγια απάτη που εκτελεί κατά κόρον η εταιρεία όπου εργάζεται: Το σχέδιο ξεκινά με μια μόνιμη αγγελία που βάζουν στην εφημερίδα, όπου ζητούν συνεχώς καινούργιους πλασιέ βιβλίων, τους οποίους δελεάζουν με βασικό μισθό, ποσοστά επί των πωλήσεων και κοινωνική ασφάλιση.

"Κι αν κάποιος δεν κάνει αρκετές πωλήσεις κάθε μήνα;" απορώ εγώ.

"Κάθε υποψήφιος πωλητής υπογράφει προηγουμένως ένα συμβόλαιο, σύμφωνα με το οποίο αν δεν αποδώσει τα αναμενόμενα μέσα στον πρώτο μήνα εργασίας, τότε όχι μόνο απολύεται χωρίς να εισπράξει καμιά αμοιβή αλλά υποχρεούται να πληρώσει ποινική ρήτρα 50.000 δρχ στην εταιρεία!" μου εξηγεί θριαμβευτικά.

"Καταπληκτικό! Λέω να οργανώσω κι εγώ ένα τέτοιο κόλπο, μήπως και βγάλω κανένα φράγκο!" αναφωνώ.

"Η εταιρεία προσφέρει δωρεάν δυο βδομάδες σεμινάρια χειρισμού των πελατών!" συνεχίζει η Ντιάνα ξεφυσώντας, μάλλον ενοχλημένη. "Τα μαθήματα αυτά παρέχουν όλη τη γνώση που χρειάζεται ο πωλητής κάποιος για να πουλήσει. Αν δεν πουλήσει, σημαίνει ότι είναι ηλίθιος και η εταιρεία έχει ζημιωθεί από τη συμμετοχή του στα σεμινάρια. Οπότε, δικαίως απολύεται, δεν πληρώνεται και καταβάλλει την ποινική ρήτρα!"

"Κι αν κάποιος αρνηθεί να πληρώσει;"

"Όποιος τολμήσει να δημιουργήσει το παραμικρό πρόβλημα, τον αναλαμβάνει η ομάδα των δικηγόρων μας και τον ξεσχίζουν!"

"Στοιχηματίζω ότι η εταιρεία κερδίζει περισσότερα από τις ποινικές ρήτρες παρά από τις πωλήσεις βιβλίων!" συμπεραίνω.

... Κάποτε, όταν ήμουν 19 χρονών, είχα προσπαθήσει κι εγώ να ξεκινήσω καριέρα ως πλασιέ βιβλίων μα, ευτυχώς, δεν μου είχε ζητηθεί να υπογράψω κανένα συμβόλαιο (άλλα χρόνια τότε). Την τέταρτη κιόλας μέρα απογοητεύτηκα και παράτησα τη δουλειά, καθώς διαπίστωσα ότι είναι τρομερά δύσκολο έστω να σου ανοίξει κάποιος την πόρτα, πόσο μάλλον ν' αγοράσει οτιδήποτε.

Ωστόσο, όλο ακούω τελευταία για άτομα αγράμματα, μέχρι πρόσφατα πεινασμένα, τα οποία έχουν γίνει πετυχημένοι πλασιέ και βγάζουν έως και 700.000 δρχ μηνιαίως! Δεδομένου ότι το ποσοστό του πλασιέ είναι γύρω στο 10%, πώς τα καταφέρνουν αυτοί και πραγματοποιούν πωλήσεις αξίας επτά εκατομμυρίων κάθε μήνα; Τι πουλάνε αλήθεια; Εγκυκλοπαίδειες; Ας γελάσω! Τώρα πια, πολύτομες εγκυκλοπαίδειες παρέχουν σχεδόν όλες οι εφημερίδες σε πολύ χαμηλή τιμή! Κι ύστερα, μπορείς να διαλέξεις μόνος σου όποια εγκυκλοπαίδεια ή βιβλίο γουστάρεις μπαίνοντας σε ένα καλό βιβλιοπωλείο. Γιατί να τ' ακριβοπληρώσεις σ' έναν πλασιέ; *Εκτός αν πουλάνε άλλα πράγματα, άλλες "υπηρεσίες", αντί βιβλία...*

Πάντως, είναι αλήθεια ότι στη σύγχρονη "ευημερούσα" κοινωνία όλοι καλούνται να πουλάνε σαν τρελοί, τη στιγμή που ελάχιστοι πια παράγουν. Αν κοιτάξεις τις Μικρές Αγγελίες των εφημερίδων, στις δέκα αγγελίες για αναζήτηση υπαλλήλων οι επτά αφορούν πωλητές: πλασιέ, ντήλερ, telemarketing κλπ. ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Πέμπτη, 4 Απριλίου 1996

Πρόσφατα γνώρισα στο γυμναστήριο άλλο ένα "φρούτο", καθώς η προσπάθειά μου για άκρατη κοινωνικοποίηση συνεχίζεται: Πρόκειται για τη Μαρία Ψαρρά, παλιά συμμαθήτριά μου από το Γυμνάσιο. Στις αρχές μου φαινόταν εξωστρεφής, ζωηρή, ενδιαφέρουσα. Γρήγορα με κάλεσε και πήγα στο σπίτι της, όπου μένει με τους δυο

αδελφούς της.

Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι τώρα δεν έχει καμία σχέση με το ευγενικό και ήρεμο κορίτσι που θυμόμουν: Μονίμως νευρωτική και ανήσυχη, δεν κάθεται στην καρέκλα ούτε δευτερόλεπτο· είναι διαρκώς όρθια και κάνει δουλειές του νοικοκυριού ενώ μιλάει ασταμάτητα, κυρίως για τον εαυτό της. Ενίοτε με παίρνει άρον-άρον και τρέχουμε ως αλλοπαρμένες για ψώνια.

Σήμερα το απόγευμα με εκνεύρισε πραγματικά, καθώς με τραβολογούσε σε τέσσερα διαφορετικά σουπερμάρκετ για να αγοράσει τέσσερα διαφορετικά πράγματα στην πιο χαμηλή δυνατή τιμή! Είδα κι έπαθα μέχρι να τελειώσουμε επιτέλους, για να καταλήξουμε στο σπίτι της.

Πέμπτη, 18 Απριλίου 1996

Ξανά πάλι, πέρασα το βράδι από το σπίτι της Μαρίας μετά το γυμναστήριο. Αυτή τη φορά, βάλθηκε να μου διηγηθεί την ιστορία της ζωής της. Πάντα υπ' ατμόν, εριστική και ανικανοποίητη (το παραδέχεται και η ίδια), η Μαρία αποδίδει τα νεύρα της σε όλα αυτά που έχει περάσει: Πιθανότατα, λοιπόν, της φταίει ο βιαστικός γάμος που έκανε στα 19 της μ' έναν σαρανταπεντάρη αμερικάνο, ο οποίος την έκλεισε μέσα σε ένα διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη και δεν την άφηνε να βγει έξω μόνη της ούτε για να πάει στο μπακάλη. Έμεινε μαζί του επτά χρόνια χωρίς να κάνουν παιδί. Στο μεταξύ η Μαρία έπαθε νευρική ανορεξία, έφτασε τα 38 κιλά, μα οι αμερικάνοι φίλοι της έδιναν συγχαρητήρια για το "ωραίο σωματάκι, μπράβο!" Κάποια στιγμή άρχισε να πρήζεται λόγω της αυστηρής δίαιτας που ακολουθούσε, και τότε μόνο πήγε σε γιατρό, επειδή φοβήθηκε μήπως παχύνει! Της είχε κοπεί και η περίοδος δυο χρόνια αλλά δεν είχε ανησυχήσει καθόλου γι' αυτό!

Τώρα η Μαρία έχει έλθει σ' ένα φυσιολογικό βάρος,

ωστόσο δεν αποφεύγει ορισμένες ακρότητες: Σηκώνεται κάθε πρωί στις 5:00 και τρέχει γύρω στα 25 χλμ, ενώ συχνά τρέχει και το απόγευμα (μανία καταδίωξης). Όταν κάνουμε αερόμπικ στο γυμναστήριο, δεν ακολουθεί ποτέ το πρόγραμμα του γυμναστή, επειδή κατά τη γνώμη της κανένα πρόγραμμα δεν είναι αρκετά έντονο γι' αυτήν! Έτσι, μόλις επιταχύνεται ο ρυθμός της μουσικής, η Μαρία στρέφεται προς τον πλαϊνό καθρέφτη και αρχίζει να εκτελεί μόνη της ένα δικό της αυτοσχέδιο πρόγραμμα αεροβικής, που δεν έχει καμία σχέση με εκείνο που κάνουν οι υπόλοιπες κοπέλες και ο γυμναστής. Προχθές ειδικά, η κοπέλα που έτυχε να στέκεται πίσω από τη Μαρία εκνευρίστηκε: "Γιατί κάνεις άλλα αντ' άλλων και με μπερδεύεις;" της παραπονέθηκε. Η Μαρία θύμωσε και ακολούθησε καυγάς τρικούβερτος.

Δευτέρα, 15 Μαΐου 1996

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι ξύπνια στο κρεβάτι και ακούω τον ανεμιστήρα που γυρίζει. Για μερικά δευτερόλεπτα ακούω μια ωραία, αρμονική, παράξενη μουσική σαν από ινδικό όργανο. Αναρωτιέμαι από πού προέρχεται. Κι όμως: ήταν ο θόρυβος του ανεμιστήρα...

Υπάρχει άλλη μια κοπέλα από το γυμναστήριο, με την οποία βγαίνω εδώ και κανένα τρίμηνο: Είναι η 21χρονη Ματίνα, φοιτήτρια δημοσιογραφίας, κόρη πλούσιου δικηγόρου. Ήσυχη, γλυκιά, φιλική, με έχει παρουσιάσει και στην παρέα της. Συναντιώμαστε όλοι μαζί αρκετά συχνά και περνάμε ευχάριστα. *Επιτέλους! Ανήκω κι εγώ σε μια φυσιολογική, χαρούμενη, νεανική συντροφιά!*

Σήμερα το απόγευμα δέχθηκα να πάω μαζί τους στο παγοδρόμιο Φαλήρου για να δοκιμάσουμε παγοδρομίες. Ήξερα ότι θα ήταν δύσκολο για μένα, όμως φόρεσα τα παγοπέδιλα, προσπάθησα με το παραπάνω να νικήσω το φόβο μου, ωστόσο μου ήταν αδύνατο να ισορροπήσω πάνω

στον πάγο! Παρ' όλα αυτά, έβαλα τα δυνατά μου και κατάφερα να περπατώ γύρω-γύρω στο κυκλικό παγοδρόμιο, κρατώντας με το ένα χέρι τη σιδερένια μπάρα. Οι υπόλοιποι της παρέας, αν και αρχάριοι όπως εγώ, παραδόξως "λύθηκαν" σχεδόν αμέσως κι έτρεχαν πάνω στον πάγο με αξιοθαύμαστη ευχέρεια. Δεν έλειψαν οι τούμπες: Η Ματίνα και οι άλλοι έπεσαν πολλές φορές, μωλωπίζοντας άσχημα πόδια και χέρια. Ωστόσο, έμοιαζαν να διασκεδάζουν...

Παρασκευή, 31 Μαΐου 1996

Δεν ξέρω τι συμβαίνει: Από τότε που πήγαμε στις παγοδρομίες, η Ματίνα με αποφεύγει. Της έχω τηλεφωνήσει αρκετές φορές για να βρεθούμε και μόλις χθες το απόγευμα την κατάφερα να συναντηθούμε σε μια κοντινή καφετέρια. Ήταν, όμως, υπερβολικά ψυχρή κι αμίλητη, σα να καθόταν στα καρφιά. Με το ζόρι πέρασε μισή ώρα αμηχανίας και ανίας, οπότε μου είπε πως την περίμεναν οι φίλοι της και το διαλύσαμε βιαστικά.

... Θα της τηλεφωνήσω αρκετές φορές μέσα στους επόμενους μήνες, ωστόσο η Ματίνα εξακολουθεί να αποφεύγει συνάντηση μαζί μου, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες. Θα μου πάρει πολλά χρόνια μέχρι να καταλάβω για ποιό λόγο η εν λόγω παρέα με απομάκρυνε τόσο απότομα: Πιθανότατα, η όλη συμπεριφορά μου τότε στο παγοδρόμιο τους φάνηκε ακατάλληλη. Μάλλον θεώρησαν ότι τους είχα κάνει ρεζίλι με την ατολμία μου. Εξαιτίας, λοιπόν, της αδυναμίας μου να διαπρέψω με την πρώτη στο πατινάζ, θεωρήθηκα "ο πιο αδύναμος κρίκος", αυτή που ντροπιάζει την ομάδα και πρέπει ν' αποβληθεί. Αυτά για τους "φυσιολογικούς"...

Πέμπτη, 25 Μαΐου 1996

Είχαμε μια απρόσμενη επίσκεψη στην Παγγαία σήμερα: Γύρω στο μεσημέρι πέρασε ο Νότης, ο οποίος

δούλευε ως πρόσφατα μαζί μας για την έκδοση του 12τομου έργου "Παγκόσμια Τέχνη" σε CD-ROM. Μου άρεσε κάποτε: Ψηλός, λεπτός, γυμνασμένος, μελαχροινός, πνευματώδης, με μαύρη ζώνη στο καράτε και εξαιρετικές γνώσεις στα κομπιούτερ. Του έδειχνα το ενδιαφέρον μου, μα εκείνος φυσικά με απέρριπτε ευγενικά -τι άλλο;

Ο Νότης που είδα σήμερα μάλλον με απογοήτευσε: Αλλοπρόσαλλος, μάλλον πιωμένος, κουβάλησε μαζί του ένα μπουκάλι τσίπουρο και γύρευε ποτήρια για να μας κεράσει όλους! Έχει πια εγκαταλείψει τα κομπιούτερ και ψάχνει να μείνει κάπου σ' ένα χωριό που να μην έχει ούτε ηλεκτρικό ρεύμα! *Γιατί άραγε;*

"Το καημένο το παιδί!" είπε η Νικολέτα θλιμμένη, μόλις εκείνος αποχώρησε...

Ο μύθος της αξιοκρατίας: Επιζητούμε την επιβεβαίωση από τους ανθρώπους, για να νιώθουμε καλά με τον εαυτό μας. Ανάλογα με το πόσο πετυχαίνεις να αρέσεις (ως εραστής, ως φίλος, ως επαγγελματίας κλπ), παίρνεις μια θέση στην κοινωνία, που ανάλογη με την αξία σου. *Έτσι σου λένε, δηλαδή...*

Ωστόσο: Όταν είσαι εύπορος, όλοι σε κανακεύουν από μωρό και σε ενθαρρύνουν να αναπτύσσεις ακάθεκτος τις δεξιότητές σου. Άλλωστε, ό,τι κι αν κάνεις, ό,τι κι αν είσαι, θεωρείται εξ ορισμού καλό. Όταν, όμως, είσαι φτωχός, όλοι σε κοιτούν πάντα με κριτικό μάτι: Σε αμφισβητούν, σε φθονούν, σε σαμποτάρουν συστηματικά. Μάλλον απίθανο να ξεφύγεις από τη μετριότητα.

Από την εποχή που πήγαινα σχολείο ακόμη, είχα διαρκώς την αίσθηση ότι οι δάσκαλοι και οι καθηγητές με αδικούσαν. Δεν είναι και δύσκολο: Αξίζεις για 18, σου βάζουν 16, αποθαρρύνεσαι, κάποια στιγμή γίνεται μαθητής του 16, κ.ο.κ., ανάλογα για πού σε προορίζουν. Η επίκριση καταπνίγει το πνεύμα και τελικά δημιουργεί τα ελαττώματα που υποτίθεται ότι επισημαίνει. Ο έπαινος -ακόμη κι αν

είναι ψεύτικος- δίνει σιγουριά, αισιοδοξία, όρεξη για δουλειά. Έτσι, το όποιο ταλέντο αναπτύσσεται ανενόχλητο.

Από τα παιδικά μας χρόνια εκπαιδευόμαστε έτσι ώστε να πράττουμε μονάχα τα πράγματα που ευχαριστούν τους άλλους -μήπως και πετύχουμε την πολυπόθητη αναγνώριση. Ωστόσο: Στους άλλους αρέσει ό,τι έχουν μάθει να θεωρούν καλό, ή ό,τι νομίζουν πως τους συμφέρει.

Ώρα να απελευθερωθώ, λοιπόν από τις ηλίθιες τύψεις που νιώθω καμιά φορά, όταν ασχολούμαι με προσωποπαγείς δραστηριότητες (χόμπι). Στο κάτω-κάτω, αυτοί δεν δέχονται αυτά που εγώ μπορώ να δώσω!

Αν ήμουν πλούσια και αν ανήκα στα κατάλληλα κυκλώματα, όλες οι πόρτες θα άνοιγαν δια μιας: Θα ήμουν διάσημη συγγραφέας ακόμη κι αν δεν έγραφα καν. Θα ήμουν αναγνωρισμένη ζωγράφος, ακόμη κι αν δεν ήμουν σε θέση να τραβήξω μια γραμμή. Θα είχα έναν ωραίο και αξιόλογο σύζυγο, ακόμη κι αν ήμουν μια απαίσια θεόχοντρη 300 κιλά. Ποιός θα τολμούσε να αμφισβητήσει την αξία μου;

Αν γνώριζα την αποδοχή από μικρή, θα είχα διαμορφώσει καλύτερα τις δυνατότητές μου και θα είχα περισσότερη αυτοπεποίθηση, χωρίς όλες αυτές τις αμφιβολίες και την αποθάρρυνση που με αναχαιτίζουν τώρα. Φαίνεται, πάντως, ότι εγώ κατά καιρούς έδειχνα ξεδιάντροπη ευφυία, θάρρος και ταλέντα, ασύμβατα με το φύλο μου και την κοινωνική μου τάξη, γι' αυτό και πάντα όλοι κοίταζαν πώς θα με πατήσουν κάτω. Ποτέ δεν ήμουν τόσο χαμηλά όσο θα με ήθελαν...

Παρασκευή, 7 Ιουνίου 1996

Σήμερα το βράδι, αντί να πάω στον Ιανό, προτίμησα να δεχτώ την πρόσκληση της Μαρίας Ψαρρά για έξοδο μαζί με τους δυο αδελφούς της. Καταλήξαμε σ' ένα συμπαθητικό μπαράκι στο Κουκάκι και αναπτύξαμε διάφορα ενδιαφέ-

ροντα θέματα, όπως το πόσο "εύκολα" είναι τα νεαρά κορίτσια σήμερα ("Πσσστ, εσύ! Θες να βγάζεις εκατό χιλιάρικα την ημέρα;" λέει χιουμοριστικά ο Νίκος, ο 31χρονος αδελφός της σε μια υποτιθέμενη σημερινή έφηβη), ή πόσο πιο δύσκολο ήταν για ένα αγόρι να πλησιάσει ένα κορίτσι στις δεκαετίες '70-'80 ("Παναγία μου! Τι είναι αυτό; Να πάω, ή να μην πάω; Άσε, δεν πάω!"). Ακόμη, περιγραφές από παλιά γλέντια, όταν οι άνδρες, τύφλα στο μεθύσι, δεν μπορούσαν να βρούν την πόρτα για να φύγουν και περίμεναν να δουν κάποιον να φεύγει για να τον πάρουν από πίσω τρικλίζοντας.

Αυτός ο αδελφός της Μαρίας δεν είναι καθόλου κακή περίπτωση: Κοινωνικός, πνευματώδης κι εμφανίσιμος. Τελικά, πέρασα ευχάριστα απόψε. Ελπίζω η εξόρμηση να επαναληφθεί -μα κάτι τέτοιο δεν μέλλεται να ξαναγίνει ποτέ...

Τρίτη, 11 Ιουνίου 1996

Σήμερα συνάντησα την Ντιάνα στο γυμναστήριο. Έξαλλη αλλά και θριαμβευτική, μου επέδειξε δυο-τρία ροδαλά σημάδια από δαγκωματιές στο χέρι της.
"Σκύλος σε δάγκωσε;" τη ρώτησα.
"Όχι. Μια υποψήφια πωλήτρια!" μου απάντησε κι έμεινα κάγκελο.

Με αρκετή έπαρση, μου διηγήθηκε ότι χθές το πρωί πέρασε από το γραφείο της μια νεαρή κοπέλα για να ζητήσει δουλειά ως πλασιέ. Εμφανίσιμη και ευχάριστη παρουσία, φαινόταν κατάλληλη για μια τέτοια θέση. Υπέγραψε και το περιβόητο συμβόλαιο χωρίς να διαβάσει τα "μικρά γράμματα". Μόλις, όμως, συνειδητοποίησε την απάτη (πολύ αργά πια), όρμησε καταπάνω στη Ντιάνα και προσπάθησε να της αρπάξει το συμβόλαιο από τα χέρια, μέχρι που την δάγκωσε! Δεν τα κατάφερε όμως.
"Αυτή τώρα θα έχει πολύ κακά ξεμπερδέματα με τους δικηγόρους της εταιρείας μας! Ήδη έχω κάνει μήνυση

εναντίον της γιατί αυτή η χαζή μου δάγκωσε ένα νεύρο στο χέρι και τώρα πια δεν κλείνει καλά! Θα ζητήσω αποζημίωση τρία εκατομμύρια τουλάχιστον! Αλίμονό της που τόλμησε να τα βάλει μαζί μου!" μου εξήγησε η Ντιάνα φουρκισμένη.
"Θα είναι τόσο απλό;" απόρησα. "Αυτή δεν θα βάλει δικηγόρο;"
"Κανείς δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τους δικηγόρους της εταιρείας μας!" αναφώνησε η Ντιάνα, φανερά νευριασμένη. "Τους έχουμε ειδικά για να κανονίζουν όλους αυτούς τους ανεγκέφαλους που αρνούνται να πληρώσουν την ποινική ρήτρα αλλά και όσους δημιουργούν οποιοδήποτε άλλο πρόβλημα". Φωνάζοντας, εκνευρίστηκε ακόμη περισσότερο: "Κυρά μου, έκανες τη μαλακία και υπέγραψες! Πλήρωσε τα πενήντα χιλιάρικα να τελειώνουμε!" στρίγγλισε σαν δραματική ηθοποιός.

Φεύγοντας μαζί από το γυμναστήριο, η Ντιάνα θεώρησε καλό να σταματήσει σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο για να τηλεφωνήσει σε κάποιον από τους εν λόγω δικηγόρους, όπως μου είπε. Στάθηκα και την περίμενα λίγο πιο πέρα, όμως αυτή φώναζε -επίτηδες μάλλον, για ν' ακούω εγώ και να ζηλεύω:
"Ώστε μπορώ να ζητήσω ακόμη περισσότερα... τέσσερα εκατομμύρια... ή παραπάνω! Ωραία, ωραία! Ευχαριστώ!"
"Είδες;" μου χαμογέλασε πονηρά μόλις κατέβασε το ακουστικό. "Γι' αυτό πρέπει να έχει κανείς πάντα έτοιμο έναν δικηγόρο! Καλύτερα όχι έναν μόνο, αλλά πολλούς! Έτσι μπορεί κανείς να βγάζει λεφτά από τα κορόιδα σε κάθε ευκαιρία! Εγώ θα της πάρω και τα σώβρακα αυτηνής!" κατέληξε θριαμβευτικά.
"Να μου τη στείλεις και μένα! Χρειάζομαι κι εγώ μερικά εκατομμύρια!", της είπα ειρωνικά.
"Μα αυτή τώρα δεν θα ξανακάνει το ίδιο λάθος!"
"Στείλε την εσύ στην Παγγαία, στον 5ο όροφο, να με βρει! Να μην πάει στον 3ο, όπου είναι τα αφεντικά, αυτοί δεν

χρειάζονται λεφτά, εγώ χρειάζομαι!" συνέχισα το δούλεμα.
... Δεν θα μάθω ποτέ πως εξελίχθηκε αυτή η ιστορία: Η φιλία με τη Ντιάνα σύντομα παίρνει την κάτω βόλτα, βγαίνουμε έξω όλο και σπανιότερα, καθώς εκείνη αρχίζει να με αποφεύγει κι εγώ να μη την κυνηγάω. Μια φορά, μόνο, που θα τύχει να τη δω στο γυμναστήριο, πιάνουμε λίγη κουβέντα σχετικά με την ηλικία μας που προχωρά.
"Σημασία έχει να μη σε παίρνει από κάτω", της λέω.
"Μα τι λες τώρα; Εγώ βιάζομαι να μεγαλώσω, να γεράσω και να με πάρουν όλα από κάτω!", μου αποκρίνεται εκείνη, μάλλον μελαγχολικά. Περίεργη κουβέντα για τη δυναμική και αδίστακτη Ντιάνα...

Τρίτη, 18 Ιουνίου 1996

Απόψε είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τη Ρένα, μια από τις πιο "προχωρημένες" μαθήτριες και γραμματέας στον Ιανό. Με αρκετή ευγένεια αλλά και μεθοδική πίεση, μου ανέθεσε να μεταφράσω (τσάμπα, εννοείται) το βιβλίο του Αλέξανδρου "Αυτογνωσία και Μεταφυσική" στα αγγλικά, όσο πιο γρήγορα γίνεται, ώστε να το παρουσιάσουν τον Οκτώβρη στην Έκθεση Βιβλίου στη Φραγκφούρτη.

Δέχθηκα πρόθυμα, σκεπτόμενη ότι έτσι θα επιδείξω καλή θέληση, υπακοή και πνεύμα υπηρεσίας, μήπως και γίνω επιτέλους αποδεκτή από τον κεντρικό πυρήνα της σχολής. Από αύριο κιόλας θ' αρχίσω να δουλεύω πυρετωδώς, μετάφραση από τα ελληνικά στα αγγλικά. Σημειωτέον ότι το βιβλίο είναι μάλλον κακογραμμένο...

Πέμπτη, 20 Ιουνίου 1996

Όπως πληροφορήθηκα από μια τοιχοκολλημένη αφίσα στους δρόμους της Αθήνας, μόλις έχει έλθει στην Ελλάδα ένας διάσημος λάμα ευρωπαϊκής καταγωγής, ο οποίος έχει μαθητεύσει πολλά χρόνια στο Θιβέτ και γυρίζει

όλο τον κόσμο διδάσκοντας τον Θιβετανικό Βουδισμό. Σήμερα ειδικά, δίνει μια διάλεξη με θέμα την αποτελεσματική αντιμετώπιση της δυστυχίας στη ζωή. Μου φαίνεται πολύ συμπαθητικός από τη φωτογραφία, το θέμα με ενδιαφέρει ιδιαίτερα και επιπλέον βλέπω ότι η διάλεξη δίνεται σε ένα βουδιστικό κέντρο που βρίσκεται μόλις ένα στενό πιο κάτω από το σπίτι της φίλης μου της Αφροδίτης!

Θέλω πολύ να παρευρεθώ και θα προτιμούσα να μην πάω μόνη, οπότε παίρνω τηλέφωνο την Αφροδίτη από το πρωί και την ενημερώνω σχετικά. Περιμένω ότι θα ενθουσιαστεί με την ιδέα, ωστόσο η άμεση ψυχρότητά της με ξαφνιάζει: "Δεν έχω τίποτα να κάνω το απόγευμα αλλά βαριέμαι να πάω σε αυτή τη διάλεξη, δεν έχω καμία όρεξη, προτιμώ να καθήσω μόνη μου στο σπίτι", μου ανακοινώνει βαριεστημένα κι εγώ απορώ, εφόσον μέχρι τώρα μου έδινε την εντύπωση ότι ενδιαφέρεται πολύ για τα μεταφυσικά ζητήματα. Προσπαθώ να την καταφέρω, εκείνη αντιστέκεται, της επισημαίνω ιδιαίτερα το γεγονός ότι εγώ θα έλθω από την Αργυρούπολη ενώ εκείνη θα περπατήσει μόλις ένα στενό, ξαναγκρινιάζει λίγο και στο τέλος μου κάνει παραπονιάρικα: "Εντάξει, Υβόννη, θα έλθω. Να ξέρεις, όμως, ότι έρχομαι μόνο και μόνο επειδή μου το ζητάει μια φίλη μου, για κανέναν άλλο λόγο!" Η κατάληξη αυτή δεν μου πολυαρέσει, ούτε ο τρόπος της άλλωστε, ωστόσο κάνω το κορόιδο για να πετύχω το σκοπό μου.

Εντέλει, την καθορισμένη ώρα συναντιώμαστε έξω από το εν λόγω βουδιστικό κέντρο. Απορώ ξανά, επειδή τώρα η Αφροδίτη δεν μου φαίνεται μουτρωμένη, δείχνει χαρωπή και ζωηρή. Ο λάμα αποδεικνύεται όντως αρκετά συμπαθής, απαντάει με προσοχή αλλά και με διπλωματία στις ερωτήσεις, σίγουρα έχει τον τρόπο να γίνεται πειστικός και ενδιαφέρων. Ο ίδιος μιλάει αγγλικά και κάποιος από τους μαθητές του μεταφράζει τα λόγια του. Σε μια στιγμή, μας συμβουλεύει: "Όταν σας συμβαίνουν άσχημα πράγματα

που σας θλίβουν, να μην σκέφτεστε "Είμαι δυστυχισμένος" αλλά "Στον κόσμο υπάρχει δυστυχία". Έτσι, δεν θα νιώθετε συνεχώς σαν στόχος!”

Αυτή η άποψη από τη μία με προβληματίζει επειδή εκμηδενίζει το εγώ, μα από την άλλη αποτελεί μια λογική αντιμετώπιση στην κυρίαρχη αίσθηση που εξακολουθώ να έχω από μικρή: Δεν έχω πάψει ποτέ να αισθάνομαι σαν στόχος -απλά προσπαθώ να το ξεχνάω. Ίσως, όμως, αυτή η αίσθηση να μην είναι τελικά τίποτε άλλο παρά μεταμφιεσμένος εγωισμός, σύμφωνα με τη γνώμη του λάμα αλλά και πολλών άλλων δασκάλων.

Κυριακή, 14 Ιουλίου 1996

Μονοήμερη εκδρομή στο Αγκίστρι, με την Ελένη Τανάγρα: Κολυμπήσαμε στην ωραία κεντρική παραλία, όπου συνάντησα τυχαία τη Ματίνα με το γκόμενο και τους φίλους της. Χαιρετιστήκαμε εγκάρδια, ύστερα η καθεμία στην παρέα της. Κατόπιν, πήγαμε για φαγητό σε κοντινό εστιατόριο, ύστερα για καφέ στην όμορφη πισίνα ενός κεντρικού ξενοδοχείου. Τέλος, κάναμε βόλτα στο βουνό.

Το απόγευμα πήγαμε στο λιμάνι, για να περιμένουμε το πλοίο της επιστροφής. Μέχρι να έλθει, παρατηρούσαμε τον κόσμο -εκατοντάδες άτομα, κυρίως νεαρής ηλικίας- που μαζευόταν σιγά-σιγά. Σε μια στιγμή, η Ελένη γύρισε και μου είπε: “Πρόσεξε, Υβόννη, αυτό που θα σου πω: Οι κοπέλες που είναι ντυμένες τολμηρά, με τη μέση έξω, συνοδεύονται όλες· όσες δεν έχουν τη μέση έξω, είναι όλες μόνες τους!”.

Πράγματι, όση ώρα μείναμε σ' εκείνη τη θέση, δηλαδή κανένα μισάωρο, παρακολουθώντας τους παραθεριστές που προσέρχονταν, έψαχνα να βρω μία εξαίρεση στον κανόνα που ανακάλυψε η Ελένη. Μάταια. Δεν βρήκα ούτε μία κοπέλα ντυμένη τολμηρά που να μη συνοδεύεται, ούτε είδα μια ντυμένη συντηρητικά που να μην είναι μόνη της

-ανεξαρτήτως εξωτερικής εμφάνισης.

Τετάρτη, 31 Ιουλίου 1996

Η αλήθεια είναι πως είμαι απογοητευμένη από τη ζωή. Όσο κι αν πασχίζω να πετύχω κάτι καλύτερο σε οποιονδήποτε τομέα, το αποτέλεσμα είναι πάντα πενιχρό, αν όχι ανύπαρκτο. Γι' αυτό το λόγο επέστρεψα στον Ιανό, παρόλο που τον είχα απορρίψει κάποτε, γι' αυτό το λόγο είμαι έτοιμη να ξαναπάω διακοπές στο άσραμ του Αλέξανδρου παρά το φιάσκο του '92. Αυτή τη φορά, μάλιστα, είμαι διατεθημένη να πληρώσω 90.000 δρχ για διαμονή και διατροφή 10 ημερών! Άλλωστε, αυτή είναι η καλύτερη επιλογή που έχω για καλοκαιρινές διακοπές φέτος. Ξέρω από τώρα ότι δεν θα περάσω ευχάριστα, όμως αναχωρώ αύριο το πρωί.

* * * *

Κυριακή, 11 Αυγούστου 1996

Γενικά, ήταν πολύ καλύτερα απ' όσο φανταζόμουν. Μέσα στα χρόνια που πέρασαν, το κτήμα έχει αναπτυχθεί σημαντικά: Στα δυτικά έχει κτιστεί ένα ευρύχωρο χωριάτικο σπίτι, ενώ ένα δεύτερο ετοιμάζεται λίγο πιο πέρα, προς το νότο. Ακόμη πιο νότια υπάρχει μια μεγάλη έκταση με καλλιέργειες λαχανικών. Στη μέση του υποστατικού δεσπόζει μια γραφική τεχνιτή λίμνη με χρυσόψαρα, ξύλινη γέφυρα, χτισμένες πέτρινες όχθες κι έναν πράσινο ύφαλο με φοίνικα επάνω. Υπάρχουν ακόμη οι καρυδιές, στη σκιά των οποίων στήθηκαν οι σκηνές. Στα ανατολικά έχουν κατασκευάσει μια στέρνα που δέχεται νερό από την πηγή και χρησιμεύει ως πισίνα. Στα βόρεια του κτήματος έχει κτισθεί μια καλοφτιαγμένη λιθιά. Πίσω απ' αυτήν, ορθώνεται το δάσος με τα έλατα.

Καθημερινά ακολουθούσαμε μια προδιεγραμμένη ρουτίνα, η οποία αν και μας περιόριζε κάπως, στην ουσία

απλούστευε τα πράγματα. Τα πρωινά εκτελούσαμε διάφορες εργασίες στο κτήμα: Μαγειρεύαμε, καθαρίζαμε το σπίτι και τις τουαλέτες, άλλοι έκαναν ξυλουργικές εργασίες κλπ, ο καθένας στην ημέρα του, ανάλογα με το πρόγραμμα. Παράλληλα, εγώ κατάφερα να τελειώσω τη μετάφραση της "Μεταφυσικής" -περίπου 200 σελίδες από τα ελληνικά στα αγγλικά μέσα σε ενάμιση μήνα! Με έκπληξή μου, όμως, διαπίστωσα ότι το ίδιο καθήκον είχε ανατεθεί και στη Δανάη, η οποία δεν είχε ολοκληρώσει ούτε το πρώτο κεφάλαιο.

Τα απογεύματα μπαίναμε όλοι μαζί στην πισίνα για μπάνιο, από τις 5:00 ως τις 6:00, μαζί και τα τρία τεράστια σκυλιά που κυκλοφορούσαν στο κτήμα -το ένα ανήκει στον Αλέξανδρο και τα άλλα δυο σε στενούς μαθητές του. Τα ζώα γέμιζαν με τρίχες το νερό μα, φυσικά, κανείς δεν παραπονιόταν. Ωστόσο, εγώ αναρωτιέμαι: Δεν θα μπορούσαν τα σκυλιά να κολυμπούν αφού βγούμε εμείς από την πισίνα;

Τα βράδια μαζευόμασταν όλοι κοντά στη λιθιά. Κάποιοι έπαιζαν κιθάρα και όλοι μαζί τραγουδούσαμε διάφορα τραγούδια, ελληνικά και ξένα, κάτω από τ' άστρα.

Πέρα απ' αυτά, καλλιέργησα περισσότερο τη φιλία μου με τη Μαρία Γληνού, με την οποία μοιράστηκα τη σκηνή. Πότε συμμετέχαμε σε ενδιαφέρουσες συζητήσεις, πότε παίζαμε βόλλεϋ με τους άλλους, πότε πηγαίναμε βόλτα στο κοντινό χωριό.

Την τέταρτη μέρα ήλθε και η Αφροδίτη στο άσραμ, οπότε είχα περισσότερη παρέα. Σε μια φάση, καθώς κολυμπούσαμε μαζί, εξέφρασα την ακραία άποψη ότι η ζωή θα ήταν πολύ πιο απλή και ξέγνοιαστη αν δεν υπήρχε το σεξ, εφόσον αυτό καθιστά τις ανθρώπινες σχέσεις πιο περίπλοκες, πιο ανταγωνιστικές, πιο σκοτεινές. Η Αφροδίτη τρόμαξε -είδα τον αποτροπιασμό στο πρόσωπό της:
“Μα τι λες, Υβόννη! Αν δεν κάνω σεξ, τότε σε τι μου χρησιμεύει το σώμα μου;”

“Αυτό να μου πεις!” απάντησα κι έκοψα εκεί το θέμα, μήπως και μπαλώσω τη γκάφα μου -*ακόμη μια φορά μίλησα πολύ και δεν κράτησα το στόμα κλειστό.*
Το μετάνιωσα αμέσως, μα ήταν ήδη πολύ αργά. Από εκείνο το σημείο και μετά, η Αφροδίτη άρχισε να με αντιμετωπίζει με σχετική ψυχρότητα...

Το πρωί της αναχώρησής μου, ο δάσκαλος με ευχαρίστησε για τη μετάφραση που ολοκλήρωσα τόσο γρήγορα. Όπως τον διαβεβαίωσε ο εκδότης του, έχω κάνει “πολύ καλή δουλειά, όμως το βιβλίο έχει αλλάξει ύφος”. Τότε ο Αλέξανδρος στράφηκε σε μια άλλη κοπέλα και της πρότεινε να πάρει τη μετάφρασή μου και να τη διορθώσει, έτσι ώστε το βιβλίο να επανέλθει στο αρχικό του ύφος! *Τι θέλει να πει ο ποιητής: “Εντάξει, καλά τα κατάφερες μα όχι τόσο ικανοποιητικά. Μην παίρνουν τα μυαλά σου αέρα!”.* Εγώ απλά χαμογέλασα και δέχθηκα την κριτική του δασκάλου. Του εξήγησα μόνο, πως όταν ένα βιβλίο μεταφράζεται σε άλλη γλώσσα, είναι μοιραίο ν' αλλάζει ύφος.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η ανταμοιβή μου για τη σκληρή, εξειδικευμένη και απλήρωτη εργασία ενάμιση μήνα: Ο δάσκαλος ασχολήθηκε μαζί μου για δέκα ολόκληρα λεπτά (φαινόμενο πρωτοφανές στα πέντε χρόνια συνολικά που μπαινοβγαίνω στον Ιανό), με συμβούλεψε να φορώ πιο μοντέρνα ρούχα και γυαλιά και μου διευκρίνισε ότι οι άνδρες με αποφεύγουν επειδή διαθέτω εξυπνάδα και ισχυρή προσωπικότητα, που δεν καλύπτω επαρκώς. Επίσης, αναγνώρισε την ανακάλυψή μου για τη συνειδητότητα χρόνου/γεγονότων, “αρκεί να μην ικανοποιείται το εγώ σου από αυτήν, γιατί τότε κινδυνεύεις να χάσεις το δρόμο”.

Τρίτη, 27 Αυγούστου 1996

Μόλις χθες επέστρεψα από μια πενταήμερη εκδρομή στην Κέρκυρα μαζί με την Ελένη Ταντούλου και τον καθυστερημένο αδελφό της, το Βλάσση. Φυσικά με γκρουπ,

φυσικά σε δικό μου μονόκλινο δωμάτιο στο γραφικό ξενοδοχείο ακριβώς απέναντι από το Ποντικονήσι. Ξέρω καλά πια, τι στραβόξυλο είναι η φιλενάδα μου.

Σε όλη τη διάρκεια της εκδρομής, η Ελένη δεν σταμάτησε στιγμή να με επικρίνει και να με μειώνει για το παραμικρό. Ιδίως τα μεσημέρια, που πεινούσα η καημένη και ζητούσα να πάμε να φάμε σε κανένα ταβερνάκι σαν άνθρωποι, η Ελένη τσίριζε, έλεγε ότι τα εστιατόρια είναι πανάκριβα, ότι οφείλουμε να τη βγάλουμε πέντε μέρες μ' ένα σουβλάκι στο πόδι και ότι “ορισμένοι άνθρωποι είναι σαν γουρούνια, όλο τρώνε, τρώνε, τρώνε!”. Ο αδελφός της δεν έβγαζε άχνα, μόνο ακολουθούσε πειθήνια. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε έλθει στην εκδρομή με το ζόρι, επειδή τον είχαν υποχρεώσει οι θρήσκοι γονείς του για να προσέχει την παρθενία της αδελφής του.

Τουλάχιστον, επισκεφθήκαμε πανέμορφα μέρη: Mon Repos, Μπαρμπάτι, Αχίλλειον, Πέλακας, Παλαιοκαστρίτσα, Μπενίτσες, Μεσογγή, κλπ. Εγώ απολάμβανα την κάθε στιγμή, παρόλο που η Ελένη δεν σταματούσε ποτέ τη γκρίνια: “Τι βρωμοθάλασσα είναι εδώ;” ... “Όλο παλιοερείπια έχει εδώ πέρα” ... “Μας κατάκλεψαν στο εστιατόριο”, ούτε την ειρωνία: “Και τι έγινε που σου αρέσει εκείνος ο νεαρός; Όταν μοιάζεις με κακιά μάγισσα, πώς θα γυρίσει να σε κοιτάξει ένας τέτοιος άνδρας;” -πάντα με το μόνιμο προπέτικο στυλάκι της. “Ευτυχία δεν είναι μόνο το να κάνεις αυτό που θέλεις. Ευτυχία είναι και το να μην κάνεις αυτό που δεν θέλεις!” της απάντησα σε μια στιγμή, αλλά αμφιβάλλω αν κατάλαβε το νόημα.

Ομολογουμένως, η παρέα μου ήταν για τα κλάμματα, ευτυχώς όμως γνωρίσαμε τρεις άλλες κοπέλες από το γκρουπ και κανονίζαμε όλοι μαζί νυχτερινές εξόδους, παρά τις νευρωτικές αντιρρήσεις της Ελένης: “Που θα πάμε σ' αυτά τα άνδρα της ακολασίας νυχτιάτικα, που είναι και πανάκριβα;” Ωστόσο, τελικά πηγαίναμε όλοι μαζί σε αυτά

τα “άνδρα της ακολασίας”, όπου δεν περνούσαμε καθόλου μα καθόλου άσχημα...

Σάββατο, 21 Σεπτεμβρίου 1996

Απόψε το βράδι η Παγγαία διοργανώνει δεξίωση σε μεγάλο ξενοδοχείο των Αθηνών για να γιορτάσει την ολοκλήρωση του 15τομου έργου “Παγκόσμια Τέχνη”. Είναι καλεσμένοι όλοι οι υπάλληλοι της εταιρείας (καμιά εβδομηνταριά), εκτός από δυο: την Ελένη Ρούσσου και μένα – παρόλο και οι δυο μας ανήκουμε στο επιτελείο των ατόμων που εργάστηκαν στη “Παγκόσμια Τέχνη”: διορθώσεις η Ελένη, γραμματεία συντάξεως εγώ. “Λυπάμαι για τη γαϊδουριά των αφεντικών μας, κορίτσια”, μας λέει με ειλικρίνεια η κυρία Ιουλία, η υπεύθυνη έκδοσης του έργου.

Όχι ότι σκοτίζομαι ιδιαίτερα, όμως αναρωτιέμαι: Γιατί δεν μας κάλεσαν άραγε; Τάχα εγώ και η Ελένη είμαστε οι μόνες στην εταιρεία που δεν ανήκουμε στην υψηλή κοινωνία; Ή μήπως είμαστε οι μόνες που δεν ανήκουμε σε κάποιο χοντρό κύκλωμα; Απλά αναρωτιέμαι...

Τετάρτη, 25 Σεπτεμβρίου 1996

Είναι νύχτα, γύρω στις 11:00, και μπαίνω στο λεωφορείο για να επιστρέψω στο σπίτι μετά από έξοδο με τα κορίτσια. Ξαφνικά αντιλαμβάνομαι ένα αντρικό χέρι να χτυπά έντονα τα δάχτυλα μπροστά μου, για να μου τραβήξει την προσοχή. Γυρίζω και βλέπω το Θύμιο, έναν ψηλό, σωματώδη, γυμνασμένο νεαρό που παλιότερα ερχόταν στο γυμναστήριο. Αρχίζει να μου μιλά πρόσχαρα και μου δείχνει ξεκάθαρο ενδιαφέρον! Κατεβαίνουμε και οι δυο στην ίδια στάση, ανταλλάσσουμε τηλέφωνα και χωρίζουμε μ' ένα φιλί στο μάγουλο. Νιώθω ενθουσιασμένη, δυσκολεύομαι να πιστέψω στην τύχη μου!

Καθώς ετοιμάζομαι να διασχίσω το δρόμο, παρατηρώ κάτι πολύ παράξενο στο απέναντι πεζοδρόμιο, λίγο πιο

πέρα. Πασχίζω να δω τι είναι -για την ακρίβεια αρνούμαι να πιστέψω αυτό που αντικρύζω: *Τι είναι αυτό; Τι είναι πάλι αυτό;* μονολογώ, και τότε το διακρίνω καθαρά: Ένα σκυλί γυρισμένο ανάσκελα, με τα πόδια τεντωμένα ψηλά, κείτεται εκεί, ακριβώς απέναντί μου στη νησίδα της λεωφόρου Υμηττού. Το σώμα του φαίνεται φουσκωμένο, σαν τυμπανισμένο. *Αν είναι δυνατόν,* απορώ – όμως επιλέγω να αγνοήσω αυτό το κάκιστο ***σημάδι της μοίρας****...*

Σάββατο, 12 Οκτωβρίου 1996

Μετά από δικό μου τηλεφώνημα, συναντιώμαστε με το Θύμιο στις 11:00 τη νύχτα, επειδή του είναι αδύνατο να βγει νωρίτερα, όπως λέει. Καταλήγουμε σε μια κοντινή πιτσαρία, η οποία ειδικά σήμερα προσφέρει όση πίτσα θέλουμε στη χαμηλή τιμή των 1300 δρχ. Ο κύριος κάνει σύντομα ξεκάθαρο ότι δεν είναι διατεθημένος να πληρώσει και για μένα· δεν είχα τέτοια απαίτηση, βέβαια.

Αρχικά, ξεκαθαρίζουμε ηλικίες: Ο Θύμιος μου αποκαλύπτει πως είναι μόλις 21 ετών κι εγώ του λέω ψέματα πως είμαι 26. Τόσο έχω πει και στις παρέες μου πως είμαι. Όλοι το έχουν πιστέψει, επειδή όντως μικροδείχνω. Δεν ξέρω αν αυτός με πιστεύει -φαίνεται και πονηρός: “26 χρονών είσαι; Εντάξει, κανένα πρόβλημα”, με διαβεβαιώνει αινιγματικά.

Στη συνέχεια μου εξηγεί -με περισσή υπερηφάνεια- ότι εργάζεται ως πορτιέρης σ' ένα ύποπτο κλαμπ στην Αθήνα, όπου διακινούνται ναρκωτικά και οι “κουλ” θαμώνες πηδιούνται στις τουαλέτες. Είναι απόφοιτος Γυμνασίου αλλά θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους μορφωμένους, εφόσον κερδίζει μπόλικο χρήμα από τη δουλειά του. Γίνεται ειρωνικός όταν του λέω πως εγώ γνωρίζω τέσσερις γλώσσες και δουλεύω ως γραμματέας συντάξεως σε εκδοτική εταιρεία: “Έχεις φάει πολλά χρόνια στα θρανία μα τώρα βγάζεις πολλά λεφτά!” μου κάνει περιπαικτικά.

Μετά από λίγη ώρα, αρχίζει να βαριέται και να νευριάζει: "Κακώς ήλθαμε εδώ! Θα έπρεπε να με καλέσεις στο σπίτι σου, να περάσουμε ένα ωραίο βράδι μαζί!" ξεφυσά. Όταν συνειδητοποιεί ότι δεν έχω τέτοιο σκοπό, δυσκολεύεται να κρύψει πια τον εκνευρισμό του. Με μάλλον επιθετικό ύφος, μου αρχίζει την ανάκριση σχετικά με την ερωτική μου προϋπηρεσία. Όταν του σερβίρω το παραμύθι ότι διαθέτω κάποιες εμπειρίες αλλά μάλλον όχι αρκετές, παίρνει ένα θυμωμένο, περιφρονητικό ύφος και λέει: "Όταν ήμουν εγώ στο Γυμνάσιο, όλοι, αγόρια και κορίτσια είχαμε ολοκληρωμένες σχέσεις! Όσες κοπέλες ήταν ακόμη παρθένες στα 13 τους τις θεωρούσαμε του πεταμού!"

Τουλάχιστον προθυμοποιείται να με συνοδέψει μέχρι το σπίτι, μια και η ώρα έχει φτάσει πια μία μετά τα μεσάνυχτα. Ελπίζοντας, πιθανότατα, σε μια νύχτα άγριου σεξ, κάποια στιγμή μου πιάνει το χέρι. Φτάνοντας στη γωνία της οδού Νηρηίδων, του δείχνω που ακριβώς είναι το διαμέρισμά μου. Σε μια στιγμή, χωρίς καθόλου να το περιμένω, σταματά και κάνει να με φιλήσει και να με αγκαλιάσει. Εγώ προσπαθώ ν' ανταποκριθώ μα αυτός καταλαβαίνει αμέσως την αμηχανία μου και αμέσως εκδηλώνει έντονη αποδοκιμασία:
"Εε, τι είναι αυτό;"
"Μου ήλθε ξαφνικό", δικαιολογούμαι.
"Α, όχι, όχι, να λείπει!", αναφωνεί με αποστροφή και, πριν συνειδητοποιήσω τι συμβαίνει, με σπρώχνει μακριά του.
Μένω να τον κοιτάζω απορημένη και αμήχανη.
"Καλύτερα να μείνουμε μόνο φίλοι. Τίποτε άλλο!", συμπληρώνει νευρικά και τινάζει το χέρι του μακριά από το δικό μου. "Τηλεφώνησέ μου", λέει πριν χωρίσουμε.
Αυτό σκέφτομαι να κάνω, τουλάχιστον μέχρι το επόμενο πρωί. Ύστερα, η διάθεσή μου αλλάζει ριζικά: Πέφτω σε μια πρωτόγνωρη πνευματική σύγχυση και δεν έχω πλέον καμία

όρεξη να ξαναεπικοινωνήσω με το Θύμιο.

Απλά, αναρωτιέμαι: Πώς είναι δυνατόν να νιώθω πάντα τόση θλίψη μετά από κάθε ραντεβού με άντρα; Πώς είναι δυνατόν να το παίζουν όλοι τους τόσο πολιτισμένοι σε φιλικό επίπεδο και μόλις βγεις μαζί τους με πιο ερωτική διάθεση, να διαπιστώνεις άλλα; Πώς είναι δυνατόν να με μειώνουν τόσο ξεδιάντροπα όλοι οι επίδοξοι "γαμπροί", σα να είμαι είτε καθυστερημένη είτε αποτυχημένη πόρνη; Αρκεί μόνο να τους δώσω το παραμικρό θάρρος. Να είμαι εγώ τόσο άτυχη; Ή μήπως όχι; Μήπως, απλά, όλοι οι άντρες είναι εκ φύσεως καθάρματα;

Οι αρσενικοί είναι εχθροί των θηλυκών. Τις καταπιέζουν για να τους χρειάζονται: Σε όλη τη διάρκεια της γνωστής ανθρώπινης ιστορίας, οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να μορφώνονται, ούτε να εργάζονται, ούτε να έχουν προσωπικά ενδιαφέροντα, ούτε κοινωνική ζωή, τίποτα. Έτσι, η μόνη επιλογή που απομένει στη γυναίκα είναι η ολοκληρωτική αφοσίωση σε κάποιον άνδρα (γάμος). Έτσι λειτουργεί το σύστημα...

Ας δούμε, λοιπόν, τι ποιότητα ζωής επιφυλλάσσει το ανδροκρατικό κατεστημένο στις γυναίκες των περισσότερων χωρών, στη διάρκεια του χρόνου: Κατ' αρχήν, όλες οι θρησκείες θεωρούν τη γυναίκα μιαρή και εξ ορισμού κατώτερη από τον άνδρα, υποχρεωμένη να τον υπακούει και να τον υπηρετεί. Σε παλαιότερες εποχές, ένας άνδρας επιτρεπόταν να πουλήσει, ακόμη και να σκοτώσει τη γυναίκα του χωρίς λόγο. Αλλά ακόμη και σήμερα, μόλις τους δοθεί η ευκαιρία, πχ σε συνθήκες πολέμου, οι άνδρες καταφεύγουν ευχαρίστως σε βιασμούς και δολοφονίες γυναικών κατά συρροή. Δεν πρόκειται για μεμονωμένα παραδείγματα· είναι αυτό που θα έκανε οποιοσδήποτε άνδρας οποιαδήποτε στιγμή αν του το επέτρεπαν οι συνθήκες.

Στην Ασία, τα κορίτσια -αν δεν τα σκοτώσουν μόλις

γεννηθούν- τα εξωθούν στην πορνεία από τη νηπιακή κιόλας ηλικία. Στη “πολιτισμένη” δύση, ακόμη και σήμερα ο γάμος είναι η μόνη αξιοπρεπής επιλογή. Μέχρι πρόσφατα ο έγγαμος βίος για μια γυναίκα σήμαινε ισόβια κακομεταχείριση, καμιά δεκαριά παιδιά (στην πορεία πέθαιναν τα μισά), αποκτήνωση, μιζέρια. Στους χώρους εργασίας οι γυναίκες δουλεύουν και οι άνδρες εποπτεύουν με μισθό διπλάσιο. Στις ερωτικές σχέσεις επικρατεί η άμισθη πορνεία: Όσες δεν κοιμούνται αμέσως κι επιτόπου με τον πρώτο μαλάκα που θα δουν μπροστά τους, μπαίνουν στο περιθώριο της κοινωνίας.

Αυτός ο κόσμος είναι φτιαγμένος από άνδρες για άνδρες. Τα λεγόμενα “γυναικεία ενδιαφέροντα” δεν είναι παρά όλα όσα εξυπηρετούν τον άνδρα: μόδα, ομορφιά, δίαιτες, σεξ, θηλυκότητα (= πουτανιά), νοικοκυριό, διακόσμηση σπιτιού, μεγάλωμα παιδιών. Όσες γυναίκες τολμούν ν' ασχοληθούν με κάθε διαφορετικό από τα παραπάνω, αργά ή γρήγορα το μετανιώνουν πικρά, καθώς η ανδροκρατική κοινωνία δεν τις συγχωρεί ποτέ γι' αυτό. Επιπλέον, τις όποιες επιτυχίες τους κατά κανόνα τις καρπούται κάποιος άνδρας. Παράδειγμα: Η σύζυγος του Αϊνστάιν ήταν επίσης λαμπρή επιστήμονας κι εκείνη πρώτη είχε συλλάβει την περιβόητη Θεωρία της Σχετικότητας. Σήμερα, φυσικά, μιλάμε για τη “Θεωρία της Σχετικότητας του Άλμπερτ Αϊνστάιν”.

Δεν πρόκειται να ξαναδεχθώ χαζά προξενιά, ούτε θα ξαναεπιδιώξω γνωριμία με κανένα μαλάκα. Δεν γουστάρω, ούτε γούσταρα ποτέ και αισθάνομαι υπέροχα μόνη μου! Πρέπει να είμαι τρελή για να βάλω ένα διάολο στο κεφάλι μου, να κουβαλήσω έναν ανώμαλο μέσα στο σπίτι μου! Στο εξής θα αποφεύγω τις συναντήσεις με τους κακάσχημους ή βλαμμένους που μου τυχαίνουν. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να διακινδυνεύω την ψυχική και σωματική μου υγεία για να βγαίνω ραντεβού με διάφορους μαλάκες υποψήφιους

γαμπρούς. Ως εδώ ήταν!

Μέχρι πρόσφατα με προβλημάτιζε ιδιαίτερα το ότι οι άνδρες με περιφρονούν. Τώρα όμως, δεν δίνω πια δεκάρα για την εύνοιά τους. Για φαντάσου, να στενοχωριέται το αρνάκι επειδή δεν το γουστάρουν οι λύκοι!

Ερώτηση: Τι καλό έχω δει από τους άνδρες μέχρι σήμερα;
Απάντηση: Τίποτα!

Κάθε τομέας της ζωής μου έχει χαρίσει μερικές ικανοποιήσεις -εκτός από απογοητεύσεις: Οι συναναστροφές, η εργασία, τα χόμπυ, η μεταφυσική, η γυμναστική, όλα κάτι μου έχουν προσφέρει. Ο ερωτικός τομέας είναι ο μοναδικός που μου δίνει μονάχα απογοητεύσεις, χωρίς ούτε μία θετική ανάμνηση!

Λοιπόν, όχι, δεν κάνω λάθος: Κανένας άνδρας δεν αγάπησε ποτέ καμία γυναίκα. Ο έρωτας είναι απάτη. Όταν οι αρσενικοί λένε "σ' αγαπώ" εννοούν "εσένα διάλεξα για να εκμεταλλεύομαι, με όποιον τρόπο μπορώ καλύτερα". Η γενική υποσυνείδητη καταγραφή που αταβιστικά προσπαθούν πάντα να επιβάλλουν στις γυναίκες, είναι η ακόλουθη: "Είσαι μια ηλίθια, ένα σκουπίδι, ένα τίποτα, αλλά αν μείνεις μαζί μου και μου κάνεις όλα τα γούστα, μόνο τότε ίσως γίνεις κάτι!". Τα δυο φύλα δεν αλληλοσυμπληρώνονται, αλλιώς δεν θα δημιουργούνταν τόσα προβλήματα στις ερωτικές σχέσεις. Αυτή είναι η αλήθεια. Την προσωπική μου εμπειρία θα εμπιστευθώ και όχι τα ανόητα μπλα-μπλα ορισμένων ζόμπι γυναικαρίων.

Ωστόσο: Καλώς ή κακώς, ζούμε σε μια ανδροκρατική κοινωνία. Ο άνδρας πρέπει να είναι ισχυρός (= να έχει μια καλή δουλειά· να βγάζει αρκετά χρήματα· να αντιμετωπίζει τα προβλήματα με λογική, ψυχραιμία και αποφασιστικότητα). Αν ο άνδρας δεν είναι ισχυρός, ο ίδιος δεν έχει σπουδαίες συνέπειες. Τη νύφη την πληρώνει πάντα η γυναίκα. Αν ο άνδρας είναι αδύναμος, τότε η γυναίκα καλύτερα να γίνεται καλόγρια...

Όσοι άνδρες μου έχουν τύχει, ήταν όλοι τους αδύναμοι: Φτωχοί εργάτες σε εργοστάσια, που είχαν μεν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους αλλά δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσουν κανένα πρόβλημα, ούτε να στηρίξουν σύζυγο και οικογένεια. Γι' αυτό, καλά έκανα και τους απέφυγα...

Περιπλοκές

Σάββατο, 19 Οκτωβρίου 1996

Χθες το απόγευμα, πριν πάω στον Ιανό, επισκέφθηκα την φίλη μου την Αφροδίτη. Δεν μου φάνηκε καθόλου ενθουσιασμένη που με είδε. Μόλις καθήσαμε στην κουζίνα, με ρώτησε βαριεστημένα: "Έχεις καθόλου νέα;"
"Νέα; Τι νέα;" απόρησα. Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβω ότι εννούσε αν είχα βρει επιτέλους κανένα γκόμενο. Έτσι, το θεώρησα σκόπιμο να της πω ότι μόλις έχω γνωρίσει κάποιον.
"Επιτέλους, κάτι ενδιαφέρον!" αναφώνησε τότε η φιλενάδα μου, κι εγώ ξαφνιάστηκα.

Δηλαδή, όλες εκείνες οι ζωηρές και πολύωρες συζητήσεις περί παραψυχολογίας και μεταφυσικών εμπειριών που αναπτύσσουμε συνήθως, δεν της φαίνονται ενδιαφέρουσες; απόρησα. Τέλος πάντων, αυτή τη φορά φάγαμε όλοι την ώρα μιλώντας για τον υποτιθέμενο γκόμενό μου -πράγμα που με έκανε να βαρεθώ αφόρητα...

Σάββατο, 16 Νοεμβρίου 1996

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Μετά από προσπάθειες πολλών μηνών, κατάφερα να πείσω μερικά παιδιά από τον Ιανό να βγούμε απόψε! Συναντηθήκαμε επτά άτομα και πήγαμε σε μια όμορφη καφετέρια στα Εξάρχια, ώρα 7:00 το βράδι. Το περιβάλλον ήταν ζεστό και η διακόσμηση θύμιζε χωριάτικο σπίτι. Η κουβέντα κυλούσε ευχάριστα, κι εγώ αισθανόμουν ωραία και άνετα.

Μετά από καμιά ώρα, η συζήτηση άρχισε να περιστρέφεται γύρω από την ανεργία που συνεχώς επιδεινώνεται στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Έχοντας στο νου μου την Ελένη Ταντούλου, η οποία βγάζει το ψωμί της κάνοντας

ιδιαίτερα μαθήματα, πήρα φόρα και είπα: “Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχουν δουλειές, γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι αναγκάζονται να κάνουν δουλειές του ποδαριού, όπως ιδιαίτερα μαθήματα. Να, όπως μια φίλη μου, η οποία διδάσκει αγγλικά κατ' οίκον και είναι η καλύτερη απ' όλες!”

Συμπαγής πάγος! Όλοι στην παρέα πάγωσαν ακίνητοι στις θέσεις τους! Η ατμόσφαιρα ανάμεσά μας έγινε ένα αδιαπέραστο τοίχος πάγου. Αυτόματα ένιωσα έναν βίαιο αποχωρισμό από τους υπόλοιπους, μια έντονη γενικευμένη αποδοκιμασία, μια απόλυτη απόρριψη. Προς έκπληξή μου, συνειδητοποίησα πως όλοι είχαν προσβληθεί ανεπανόρθωτα από την προηγούμενη δήλωσή μου. Αμέσως μετά, άρχισαν τα συνομωτικά ψου-ψου-ψου γύρω στο τραπέζι.

Ο Ντίνος και η Λίτσα (ζευγάρι σαραντάρηδων, άσχετοι με ιδιαίτερα μαθήματα) βιάζονταν ήδη να αποχωρήσουν: “Είναι ώρα να πηγαίνουμε εμείς τα γερόντια!”. Ο Γιώργος και η Λένα (σνομπ δασκάλα πιάνου, ολοφάνερα προσβεβλημένη) ήθελαν επίσης να φύγουν αμέσως: “Να πάμε να κάνουμε κανένα ιδιαίτερο να βγάλουμε καμιά δραχμή”, πέταξε ο Γιώργος με πικρία. Δίπλα μου, η Μαρία Γληνού έμεινε σιωπηλή. Ο μόνος που δεν φάνηκε καθόλου ενοχλημένος ήταν ο Μάνος, ένας 28χρονος φυσικός, ο οποίος έχει σαν κύρια δουλειά την παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων...

Σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον άρον κατά τις 8:15. Ο Μάνος μου πρότεινε δειλά να πάμε να καθήσουμε οι δυο μας κάπου αλλού, εγώ όμως είχα ξενερώσει από την όλη φάση και δεν είχα διάθεση. Έτσι, ίσως άφησα να χαθεί μια καλή ευκαιρία...

Τετάρτη, 25 Δεκεμβρίου 1996

Χριστούγεννα σήμερα, μ' έχει καλέσει η συνάδελφος Ελένη Ρούσσου για να γιορτάσουμε απόψε στο σπίτι της στα Άνω Πατήσια, όπου θα είναι καλεσμένοι κι άλλοι

συνάδελφοι από την Παγγαία. Είναι πρωί ακόμη, όταν χτυπά το τηλέφωνό μου. Είναι η Μαρία Ψαρρά και με ρωτά αν θέλω να πάω τώρα μαζί της για ψώνια στο σούπερ μάρκετ. Ξαφνιάζομαι, καθώς είναι η πρώτη φορά που με παίρνει αυτή τηλέφωνο. Στη συνέχεια, παθαίνω μια περίεργη σύγχυση, καθώς στο νου μου αρχίζει να στριφογυρνά αυτό που μου είχε πει πριν από μερικές μέρες, ότι δηλαδή θα με καλούσε τα Χριστούγεννα στο σπίτι της. Λαμβάνοντας υπόψη πως θα ήταν παρών και ο νοστιμούλης αδελφός της, σκέφτομαι ότι θα προτιμούσα να πάω στην Ψαρρά παρά στη Ρούσσου.

Τέλος πάντων, αρνούμαι να τη συνοδέψω στα ψώνια με την πρόφαση ότι έχω κάποια δουλειά. Όλη την υπόλοιπη μέρα, όμως, αδημονώ κι ελπίζω μήπως μου ξανατηλεφωνήσει η Μαρία για να με καλέσει σε χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στο σπίτι της! Κατά τις 5:00 το απόγευμα, αποφασίζω να πάρω τηλέφωνο την Ελένη για να την πληροφορήσω πως δεν θα μπορέσω να έλθω στο σπίτι της απόψε επειδή τάχα θα μας επισκεφθούν τα ξαδέλφια μου. *Πιο ηλίθια δικαιολογία δεν θα μπορούσα να βρω...* Ζητώ συγγνώμη, η Ελένη αντιδρά ευγενικά, με κατανόηση, κι εγώ συνεχίζω βλακωδώς να περιμένω τηλεφώνημα από την Μαρία. Μάταια φυσικά. Εντέλει, μένω κλεισμένη στο σπίτι και με πιάνει κατάθλιψη.

Απορία 1η: Πως μπερδεύτηκα έτσι; Ήταν εντελώς άτοπο εκ μέρους μου να περιμένω πρόσκληση από τη Μαρία, εφόσον δεν μου ανέφερε τίποτα όταν μου τηλεφώνησε το πρωί. Άλλωστε, ακόμη κι αν με καλούσε, το σωστό θα ήταν να πάω στην Ελένη, εφόσον εκείνη με είχε καλέσει δυο βδομάδες νωρίτερα. Επιπλέον, είναι καλή συνάδελφος, μου δείχνει φιλική διάθεση και δεν κοιτάζει να μου σπάει τα νεύρα, όπως κάνουν ορισμένοι άλλοι στη δουλειά. Πώς την έπαθα έτσι; Γενικά, εγώ τα προσέχω κάτι τέτοια, είμαι συνεπής στις φίλες μου. Ωστόσο, ώρες-ώρες, λες και *κάτι*

σκοτίζει την αντίληψή μου, δεν σκέφτομαι σωστά και διαπράττω σοβαρά, αδικαιολόγητα λάθη.

Απορία 2η: Εντάξει, φέρθηκα ηλίθια, μα ειδικά σήμερα έπρεπε να μου τηλεφωνήσει η Ψαρρά για να με καλέσει στο χαζοσούπερ μάρκετ;

Παρασκευή, 27 Δεκεμβρίου 1996

Χθες το βράδι μου τηλεφώνησε η φίλη μου η Αφροδίτη και με προσκάλεσε στο πάρτυ που οργανώνει απόψε μαζί με τη συγκάτοικό της, τη Στεφανία, η οποία γιορτάζει σήμερα. Σήμερα λοιπόν, ώρα 8:00 το βράδι, χτυπώ την πόρτα τους γεμάτη ενθουσιασμό, προετοιμασμένη για μια χαρούμενη βραδιά με πολυμελή παρέα (χαρές σπάνιες για μένα). Απόψε δεν θα πάω στον Ιανό, όπου κανονικά έχω μάθημα στις 9:00. Απόψε έχω σκοπό να διασκεδάσω.

Μόλις μπαίνω μέσα, οι δυο κοπέλες με υποδέχονται εγκάρδια. Απ' ότι βλέπω, είμαι η πρώτη καλεσμένη που έχει εμφανιστεί. Προς το παρόν, εκτός από μας τις τρεις δεν υπάρχει κανένας άλλος. Μετά από λίγη ώρα, παρατηρώ ότι η Στεφανία και η αδελφή της κάθονται μόνες τους στο ευρύχωρο δωμάτιο της φίλης μου, όπου σύντομα θα μαζευτούμε όλοι, και συνομιλούν χαμηλόφωνα. Εγώ και η Αφροδίτη καθόμαστε στην κουζίνα και συζητάμε περί ανέμων και υδάτων. Στο μεταξύ αρχίζουν να καταφθάνουν διάφοροι.

Κάποια στιγμή χτυπά το τηλέφωνο. Είναι από τον Ιανό κι έχουν πάρει για να ευχηθούν στη φίλη μου. Μόλις η Αφροδίτη κατεβάζει το ακουστικό, σηκώνεται και με πλησιάζει μ' ένα κουτί με γλυκά στα χέρια. Τότε, ως κεραυνός εν τη αιθρία, μου ανακοινώνει: “Υβόννη, τώρα που θα πας στον Ιανό, δώσε τους από μένα αυτά τα γλυκά!” Εγώ δεν το πιάνω αμέσως και μένω να την κοιτάζω αποσβολωμένη. Η Αφροδίτη επαναλαμβάνει αργά. Μου παίρνει λίγα λεπτά για να κατανοήσω τι ακριβώς γίνεται.

“Γιατί τους στέλνεις γλυκά;” ρωτά η εορτάζουσα, που εκείνη τη στιγμή τυχαίνει να μπει στην κουζίνα.
“Πήραν για να πουν χρόνια πολλά”, εξηγεί η Αφροδίτη, μάλλον σκεπτική.
“Και λοιπόν; Θα στήσουμε κώλο;” απορεί η άλλη γελαστά.

Λίγα λεπτά αργότερα, έχουμε μαζευτεί όλοι στο δωμάτιο της φίλης μου, όπου θα γίνει το γλέντι. Για κανένα μισάωρο κάθομαι και συνομιλώ χαρωπά με τους άλλους, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Όμως, κατά τις 8:55 σηκώνομαι και τους αποχαιρετώ επειδή “πρέπει να φύγω”. Τελικά, και αυτό το βράδι Παρασκευής μέλλεται να το βγάλω στον Ιανό. Τουλάχιστον, είναι μόλις δυο στενά πιο κάτω.
“Υβόννη, ελπίζω να μην παρεξηγήθηκες που δεν μιλήσαμε πολύ σήμερα!” μου λέει η φιλενάδα μου, καθώς κατεβαίνω τις σκάλες με τα γλυκά στο χέρι.
“Μα τι λες τώρα! Φυσικά όχι!” τη διαβεβαιώνω κι εξαφανίζομαι για πάντα από τη ζωή της.

Από το μάθημα εκείνης της μέρας δεν άκουσα ούτε λέξη. Αισθανόμουν μόνο μια απέραντη θλίψη να γιγαντώνεται μέσα μου και να μετατρέπεται σ' ένα μαύρο ωκεανό απελπισίας και αυτολύπησης. Ένιωθα το πρόσωπό μου να τραβιέται από την στενοχώρια. Ο Αλέξανδρος το παρατήρησε κι έδειξε σχετικό ενδιαφέρον. Φυσικά αρνήθηκα να του εξηγήσω τι και πώς. “Ελπίζω μόνο να μη το προκαλώ εγώ”, είπε και στη συνέχεια προσπάθησε ν' αναπτερώσει το ηθικό μου, αποκαλύπτοντας σε όλη την τάξη πως “η Υβόννη δέχτηκε να μεταφράσει αφιλοκερδώς τη Μεταφυσική στα αγγλικά, έβαλε τα δυνατά της και κατάφερε να την τελειώσει μέσα σ' ένα μήνα!”. Εκτίμησα πραγματικά το διάθεσή του να με χαροποιήσει σ' αυτή τη δύσκολη ώρα -μάταια όμως: Εξακολουθούσα να αισθάνομαι άθλια, όλο τον κόσμο να γκρεμίζεται γύρω μου...

Σάββατο, 28 Δεκεμβρίου 1996

Αλήθειες που πονάνε: Μετά τη χθεσινή γιορτή, απ' όπου έφυγα ουσιαστικά διωγμένη, ήλθα αντιμέτωπη με μια αλήθεια που γνωρίζω από καιρό μα ως τώρα αρνιόμουν να συνειδητοποιήσω: Όλα αυτά τα χρόνια που πασχίζω να γίνω "κοινωνική" και "συμπαθητική", το μόνο που έχω καταφέρει είναι μια τρύπα στο νερό! Οι άνθρωποι ποτέ δεν με αποδέχθηκαν και με διάφορους τρόπους πάντα γύρευαν να με εκμηδενίσουν, κολώντας μου το στίγμα της χαζής, της αποτυχημένης, της αντικοινωνικής, της απροσάρμοστης και τρέχα-γύρευε τι άλλο. Όλα αυτά, επειδή *εγώ δεν είμαι άνθρωπος, γεμάτη κακία, πονηρία, πουτανιά. Είμαι διαφορετική από εκείνους -και γι' αυτό με εχθρεύονται, με ζηλεύουν, και με φοβούνται!*

Στις συντροφιές που έχω κατορθώσει να εισχωρήσω μέχρι τώρα, ποτέ δεν υπήρξα ισότιμο μέλος. Πάντα ήμουν ο τελευταίος τροχός της αμάξης, υποχρεωμένη να ακολουθώ, να υπακούω, να σωπαίνω, να δείχνω "υπομονή και κατανόηση". Με καλούσαν μόνο όποτε χρειαζόταν "τέταρτος στο καρέ", χωρίς καμία δυνατότητα επιλογής στη διασκέδαση. Με ανέχονταν μόνο εφόσον καθόμουν σούζα. Στην ελάχιστη απαίτηση που έδειχνα με κλωτσούσαν πάντα σαν ψωριάρικο σκυλί. Στην παραμικρή παρακοή ή άστοχη κουβέντα μου, απλά με έδιωχναν από την παρέα χωρίς την παραμικρή εξήγηση.

Εγώ, από τη μεριά μου, συχνά φερόμουν νευρωτικά, ως τυπικό θύμα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Όταν όλοι σου φέρονται σα να είσαι ηλίθιος, τότε μοιραία γίνεσαι ηλίθιος. Έκανα πολλές σπασμωδικές προσπάθειες για να γίνω επιτέλους αποδεκτή, υποχωρούσα σε κάθε απαίτηση της εκάστοτε ομάδας, έκανα το βλάκα στις προσβολές και στις κοροϊδίες τους, ή άλλοτε πάσχιζα να επιδείξω τις γνώσεις μου για να αποδείξω ότι διαθέτω την αξία που μου αμφισβητούσαν. Μάταιος κόπος, φυσικά. Γι' αυτούς, υπέρ-

τατη αξία είναι μονάχα η πουτανιά.

... Κι έρχομαι τελικά αντιμέτωπη με ό,τι πάσχιζα να αγνοήσω τόσα χρόνια: Το μίσος και την περιφρόνηση των άλλων για μένα. Στ' αλήθεια, λοιπόν, τίποτα δεν με τρομάζει πιο πολύ από την ανθρώπινη κακία. Προτιμώ ν' αντιμετωπίζω μια φυσική καταστροφή -μια πλημμύρα, ένα σεισμό, έναν τυφώνα- παρά σατανικούς ανθρώπους. Νιώθω ότι αδυνατώ να προβλέψω τι μου ετοιμάζουν, ότι δεν είμαι σε θέση να τα βγάλω πέρα μαζί τους. Αυτό είναι λογικό, βέβαια: Όταν κάποιος σκοπεύει να σε βλάψει, κατά κανόνα: α) δεν φαντάζεσαι ποιος είναι, συνήθως την παθαίνεις από εκείνον που υποψιάζεσαι λιγότερο, β) δεν ξέρεις τι σκοπεύει να κάνει, γ) ούτε πότε θα το κάνει, δ) ούτε ποιούς και πόσους συνεργούς θα χρησιμοποιήσει.

Το κακό έχει τη φυσική τάση να οργανώνεται σε κλίκες. Όταν τελικά παίρνεις χαμπάρι τι έχει παιχτεί εναντίον σου, είναι ήδη πολύ αργά.

Η ανθρώπινη φύση είναι κακή: Οι άνθρωποι είναι γενετικά προγραμματισμένοι να λατρεύουν και να υπακούνε αυτόν που διαπράττει πάντα το μεγαλύτερο κακό. Όσο περισσότερο κακό προκαλείς, δηλαδή όσο περισσότερα πρόσωπα και πράγματα καταστρέφεις, τόσο πιο πολύ σ' εκτιμούν. Αυτό είναι αξίωμα. Αν είσαι ήσυχος και καλοπροαίρετος, θεωρείσαι αυτόματα αδύναμος και μπαίνεις στο περιθώριο. Αν, μάλιστα, δείχνεις διάθεση προσέγγισης όπως εγώ, τότε θεωρείσαι σκουπίδι. Ακόμη, σε αντίθεση με τα ζώα, στο ανθρώπινο κοπάδι δεν παίζουν κανένα ρόλο οι φυσικές ικανότητες, η εξυπνάδα, ή έστω η μυική δύναμη για την επιλογή του αρχηγού – μάλλον το αντίθετο! Είναι γνωστό δα πως “οι φελλοί επιπλέουν”. Συμπέρασμα: *Οι άνθρωποι είναι τέρατα!*

Η δική μου φύση είναι διαφορετική: Σε μένα δεν λειτουργεί το άρχειν αλλά ούτε και το άρχεσθαι, όπως γίνεται με τους υπόλοιπους “φυσιολογικούς” ανθρώπους.

Εγώ δεν εκμεταλλεύομαι ποτέ κανέναν αλλά ούτε υπηρετώ τελικά καμία αγέλη -όσο κι αν συχνά προσπαθώ, ανεπιτυχώς πάντα, να καταφέρω το δεύτερο. Συνεπώς, αυθόρμητα βγαίνω εκτός κοινωνίας, εκτός ανθρωπότητας. Εγώ δεν είμαι τέρας. Γι' αυτό τα τέρατα προσπαθούν διαρκώς -είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα- να με εκμηδενίσουν. Βλέπουν, όμως, ότι παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές τους εγώ παραμένω ακμαία, αισιόδοξη, καθαρή. Και σκυλιάζουν...

Μεγάλο σφάλμα εκ μέρους μου: Μέχρι τώρα, αντί να μελετώ τον εαυτό μου και τις πραγματικές δυνατότητές μου, ασχολήθηκα με τα τέρατα: Έχω σπαταλήσει πολλή ενέργεια, χρόνο, φαιά ουσία για να δω πώς λειτουργούν, πώς σκέφτονται, τι γουστάρουν, πώς θα τους γίνω εγώ αρεστή κλπ. Κι όμως, είναι όλοι τους κακοί, μοχθηροί, βρώμικοι. Όσοι φαίνονται "καλοί", είναι απλά υποκριτές ή ανάπηροι.

Από τότε που γεννήθηκα, οι άλλοι δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να με δολοφονούν αργά: μου προξενούν άγχος, στεναχώρια, αίσθηση απόρριψης, αποθάρρυνση, ενώ σαν κουρδισμένοι σαμποτάρουν κάθε μου απόπειρα για άνοδο σε οποιονδήποτε τομέα. Όλα αυτά αποτελούν ύπουλα πλήγματα που υποσκάπτουν σιγά-σιγά την ψυχική και σωματική μου υγεία, ενώ ανακόπτουν και τη μεταφυσική μου πρόοδο. Αρκετά, όμως, ασχολήθηκα με τα τέρατα. Τώρα ξέρω: Με την χρόνια συντονισμένη απόρριψη και τον συστηματικό υπόγειο πόλεμο με χτυπούν αδιάκοπα σε ψυχικό κυρίως επίπεδο, προκαλώντας μου βλάβες -λίγο ή πολύ σοβαρές- στην ψυχή και στο σώμα. Η θλίψη μπορεί να σκοτώσει. Όλα τα ψυχολογικά προβλήματα που έχω αναπτύξει κατά καιρούς, πηγάζουν από την κακία των άλλων αλλά και την εμπιστοσύνη μου σε αυτούς.

Ως τώρα πίστευα πως η επικοινωνία με τους άλλους είναι το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο. Μεγάλο λάθος μου. Μόλις αυτοί εξαφανίζονται, εξαφανίζονται και όλα τα ψυχολογικά μου προβλήματα: η νευρικότητα, η κατάθλιψη,

η έλλειψη αυτοπεποίθησης, η ηττοπάθεια, η δυστυχία.
Ο παράδεισος είναι η μοναξιά...

* * * *

Τετάρτη, 22 Ιανουαρίου 1997

Καινούργια χρονιά, καινούργια (αισιόδοξη;) αρχή: Παρά τη σχετική κινητικότητα που παρουσιάζει η κοινωνική μου ζωή τα τελευταία δυο χρόνια, δεν μπορώ να πω ότι αισθάνομαι ικανοποιημένη. Γιατί όμως; Ίσως επειδή όλες οι φιλενάδες που απέκτησα αυτή την περίοδο είναι άτομα μάλλον προβληματικά και στερημένα. Επιπλέον, όπως κι εγώ, έτσι κι αυτές ανήκουν στο περιθώριο, είναι ουσιαστικά απομονωμένες από τον κορμό του ανθρώπινου γένους, άρα δεν μπορούν να με βοηθήσουν σε τίποτα.

Μη ξέροντας τι άλλο να κάνω για να βελτιώσω την κοινωνική μου θέση, αποφάσισα από φέτος να παρατήσω τα συνηθισμένα γυμναστήρια και να ξεκινήσω τεκβοντό στη σχολή του Νίκυ, η οποία βρίσκεται μόλις ένα στενό κάτω από το σπίτι μου. Η γυμναστική εδώ είναι σαφώς πιο σκληρή, ενώ απαιτεί ιδιαίτερη ευλιγυσία, την οποία εγώ -κακά τα ψέματα- ποτέ δεν διέθετα. Συχνά, μάλιστα, νιώθω πως η αδυναμία μου να αποδώσω σε ορισμένες ασκήσεις τραβά την προσοχή των υπόλοιπων μαθητών. Τέλος πάντων, ο χρόνος θα δείξει.

Παράλληλα, έχω αρχίσει να παρακολουθώ το μάθημα της γιόγκα στον Ιανό, ακριβώς πριν από την ώρα του τμήματός μου, κάθε Δευτέρα πια. Δεν ξέρω ακριβώς για ποιό λόγο το κάνω αυτό· η γιόγκα εδώ είναι πολύ βαρετή, άσε που πρέπει να κουβαλάω τα ρούχα της γυμναστικής από το σπίτι μου, μέσα σε μια πλαστική τσάντα. Σήμερα το βράδι ρώτησα τη Μαίρη αν θα μπορούσα να αφήνω την τσάντα με τα ρούχα μου στη σχολή, σε μια γωνιά, ώστε να μη τα πηγαινοφέρνω συνεχώς από την Τερψιθέα στα

Πατήσια. Εκείνη χαμογέλασε και μου είπε: “Υπάρχει μια θέση στην κουζίνα, κάτω από το νεροχύτη!”. Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι στη θέση εκείνη υπάρχει μονάχα ένας σκουπιδοντενεκές! Το μήνυμα της Μαίρης είναι σαφές: *Η θέση σου είναι μαζί με τα σκουπίδια, σαν σκουπίδι που είσαι...*

Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου 1997

Περισσότερο όμως, με απασχολεί πλέον μόνιμα το ζήτημα της στρίγγλας της Παρίση: Πρόκειται για μια στριμμένη γεροντοκόρη, που έχει έλθει πρόσφατα στην Παγγαία. Είναι καθηγήτρια Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο, την κουβάλησαν για να ασχοληθεί με ένα νέο βιβλίο, την “Ιστορία του Χριστιανισμού”, θεωρείται πολύ σπουδαίο πρόσωπο και μ' έχει βάλει για τα καλά στο μάτι, άνευ λόγου και αιτίας.

Παρεπιπτόντως: Το κομπιούτερ που χειρίζομαι έχει υποστεί πολλές αναβαθμίσεις, με αποτέλεσμα να μπλοκάρει κάθε τόσο. Πότε δεν τυπώνει σωστά, πότε μαυρίζει η οθόνη, πότε κολλάει το πρόγραμμα κλπ. Φυσικά, εκείνη δεν εννοεί να καταλάβει ότι δεν φταίω εγώ αν το κομπιούτερ είναι σαράβαλο. Γκρινιάζει διαρκώς και διαδίδει σε όλους πως εγώ δεν ξέρω να δουλεύω σωστά το μηχάνημα και γι' αυτό χαλάει. Το ***μυστήριο***, πάντως, είναι ότι όλα τα προβλήματα παρουσιάζονται όταν δακτυλογραφώ κείμενα της Παρίση! Συχνά, μάλιστα, το κομπιούτερ χαλάει μόλις εμφανίζεται αυτή, λες και η γρουσουζιά της επηρεάζει το ευαίσθητο μηχάνημα!

Ειδικά σήμερα το πρωί, μόλις πάτησε η Παρίση στο γραφείο μου για να μου δώσει κάτι έγγραφα για δακτυλογράφηση, η οθόνη μαύρισε ξαφνικά κι έβγαλε system error χωρίς εγώ να πατήσω ούτε ένα πλήκτρο! Φωνάξαμε τεχνικό, όπως συνήθως, μα ώσπου να έλθει αυτός η κυρία έγινε έξω φρενών κι άρχισε να διατυμπανίζει σε όλους την

ανικανότητά μου. Υποψιάζομαι, πάντως, ότι πολλοί εκεί μέσα στην πιστεύουν – παρόλο που, όπως ακούω συχνά, είμαι “η καλύτερη δακτυλογράφος που πέρασε ποτέ από την Παγγαία”. Το θέμα είναι ότι μέρα με τη μέρα, ότι το κλίμα μέσα στην εταιρεία βαραίνει διαρκώς εναντίον μου, πράγμα που μου δημιουργεί ένα αυξανόμενο άγχος...

Δευτέρα, 27 Ιανουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στην οδό Τεμπών μαζί με φίλες. Είναι παραμονή πρωτοχρονιάς και γυρίζουμε από γλέντι. Στον ουρανό υπάρχουν λευκά σύννεφα. Ξεχωρίζει ένα που θυμίζει ιπτάμενο δίσκο κι έχει σχήμα σβούρας με φασματικούς, ρόδινους “φραμπαλάδες”. Περιστρέφεται συνεχώς, φεύγει μακριά, ξανάρχεται πίσω μας, πετά από πάνω μας, κάποτε το αγγίζω. Τρέχουμε και κρυβόμαστε μέσα σ' ένα γιαπί, ανεβαίνουμε δυο σκάλες και καταλήγουμε στο δωμάτιο ενός νεαρού. Είναι σγουρομάλλης, κούκλος, του εξηγούμε τι συμβαίνει αλλά δεν μας πιστεύει. Αργότερα, βλέπω νεκροζώντανους να μπαινοβγαίνουν στη θάλασσα. Έρχονται τη νύχτα, φεύγουν την ημέρα. Μια γυναίκα περιμένει τον άνδρα της ανάμεσά τους.

Πέμπτη, 30 Ιανουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κόμικ ζωντανεύει: “Ο Πήτερ και το Σκήπτρο του Βασιλιά”. Εδώ ο Πήτερ είναι ένας γοητευτικός επαναστάτης με κόκκινα μαλλιά, που ληστεύει τις αποστολές του βασιλιά, άμαξες και τρένα. Συχνά πολεμά μόνος του ενάντια σε πολλούς. Στο τέλος καταφέρνει να κλέψει το σκήπτρο του βασιλιά μέσα από ένα τρένο. Παλεύει με πολλούς εχθρούς μα πληγώνεται. Τελικά τον χτυπούν πισώπλατα μ' ένα σπαθί. Συλλαμβάνεται και αποκεφαλίζεται. *Επαλήθευση: Το βράδι είχα μια απροσδόκητη πρόσκληση από την Αλίκη και παρακολουθήσαμε στο βίντεο μια περιπετειώδη ταινία, μαζί με τον Μπομπ (το νέο*

της γκόμενο) και τα παιδιά. Η πλοκή του έργου έμοιαζε αρκετά μ' εκείνη του ονείρου.

Κυριακή, 2 Φεβρουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι έχουν φθάσει στη γη και αθέατοι καταλαμβάνουν τον πλανήτη. Κάποιος ανακαλύπτει την ύπαρξή τους αλλά, πριν προφτάσει να κάνει οτιδήποτε, μια εξωγήινη θηλυκιά τον απορροφά. Το σώμα της διαλύεται και χωρίζεται σε λωρίδες οι οποίες όταν επανενώνονται σχηματίζουν ένα ον που έχει τη μορφή του θύματος. Το υβρίδιο φθάνει σε μια παραλία. Κανένας από τους λουόμενους δεν αναγνωρίζει την εξωγήινη φύση του. Βρίσκομαι κι εγώ εκεί. Ανακαλύπτω ότι το νερό χαλά τη μορφή του υβριδίου, καθώς και άλλων μολυσμένων ανθρώπων. Τώρα, όλοι αυτοί μοιάζουν με σκελετωμένα ζόμπι, τα οποία αρχίζουν να με κυνηγούν πάνω στα βουνά, μέσα από κρυφά μονοπάτια. Κάποτε το σκάω από μια φυλακή μα στέλνω κατά λάθος ένα σήμα στο διάστημα, με αποτέλεσμα να έλθουν κι άλλοι εξωγήινοι στην πόλη. Έτσι, όντα από τον Κρόνο κάνουν συστηματικά πειράματα πάνω στους ανθρώπους.

Φθάνω στο αεροδρόμιο με σκοπό να πάρω το αεροπλάνο για τη Βοστώνη. Ωστόσο, γρήγορα ανακαλύπτω πως οι εχθροί μου την έχουν στημένη και αρχίζουν να μου εκτοξεύουν “εκρηκτικούς κώνους”. Εγώ τους πιάνω στον αέρα με τα χέρια και καταφέρνω να εκσφενδονίσω έναν πάνω σ' εξωγήινο εχθρό. Όμως, όλο και περισσότεροι κώνοι εκτινάσσονται εναντίον μου -μου είναι πια πολύ δύσκολο να τους αποφεύγω όλους.

Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου 1997

Κάθε δεύτερο Σάββατο πηγαίνω στη φίλη μου τη Λένα (παντρεμένη, βολεμένη, βαρετή, με δυο μικρά παιδιά που κλωθογυρίζουν διαρκώς στα πόδια μας), από τις 4:00

ως τις 6:00 το απόγευμα ακριβώς -σα να έχω ραντεβού με γιατρό. Σήμερα επιχειρώ να ξεκινήσω κουβέντα σχετικά με την αναγκαιότητα της ανθρώπινης επικοινωνίας, εκείνη όμως μου το κόβει μάλλον απότομα: "Όσοι τη βρίσκουν με παρέες και μπλα-μπλα είναι άτομα αποτυχημένα, χωρίς σκοπό στη ζωή, που δεν έχουν τίποτα να κάνουν!". Κάνω πως δεν καταλαβαίνω.

Λίγο αργότερα, το φέρνει η κουβέντα και αναφέρω τη Στέφη, μια σοβαρή και μετρημένη σαραντάχρονη μεγαλοκοπέλα που συναντάμε πότε-πότε στο λεωφορείο. Εξηγώ στη φίλη μου ότι τελευταία η Στέφη μαθαίνει αρμόνιο και συμμετέχει στις χοροεσπερίδες που διοργανώνει μια γνωστή σχολή χορού. "Δεν καταλαβαίνω τι νόημα έχουν όλα αυτά!", αναφωνεί τότε η Λένα. "Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω γιατί ζει αυτή η γυναίκα: Πάει από δω! Πάει από κει! Και τι γίνεται με όλα αυτά; Σαχλαμάρες για ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα σοβαρό να ασχοληθούν, που δεν έχουν καν λόγο ύπαρξης!" καταλήγει, σε μια έκρηξη περιφρόνησης για τη γεροντοκόρη Στέφη.

Βεβαίως, τα ανωτέρω αποτελούν σαφή υπαινιγμό και για μένα. Κι εγώ, ως συνήθως, εξακολουθώ να κάνω το κορόιδο μην τυχόν και χάσω τη σπουδαία φιλενάδα.

Ωστόσο, το ερώτημα εξακολουθεί να παραμένει αναπάντητο: Τι γυρεύω εγώ εδώ, σ' αυτό τον ζοφερό και εχθρικό κόσμο; Είμαι ουσιαστικά μόνη, μέσα σε μια κοινωνία τεράτων και -για κάποιο περίεργο λόγο- έχω χρέος να επιβιώσω...

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 1997

Μετά το χθεσινό δείπνο στον Ιανό, το οποίο τελείωσε μέσα σε μια ώρα χωρίς καμιά επικοινωνία ανάμεσα στα άτομα, με το δάσκαλο να παραπονιέται ότι δεν τον είχαν ειδοποιήσει και ότι μας έκανε χάρη που μαζευτήκαμε, χώρια εκείνη η τεράστια τάβλα που χρησιμοποιούμε για τραπέζι, η

οποία φαίνεται ειδικά φτιαγμένη για να μας απομονώνει, πήρα την απόφασή μου: Τέρμα ο Ιανός. Οριστικά.

Τελικά, η μητέρα μου έχει δίκιο: Πηγαίνω εκεί περισσότερο από αγγαρεία, επειδή μου έχει δημιουργηθεί η αίσθηση ότι είμαι χαμένη χωρίς αυτό. Κάθε φορά αναχωρώ για το μάθημα βαριεστημένη, μαραμένη, χωρίς όρεξη, με το ζόρι, λες και πηγαίνω στη δουλειά. Επιπλέον, με ταλαιπωρεί φοβερά η τεράστια απόσταση Άνω Γλυφάδα-Πατήσια, σπάνια με ικανοποιεί το μάθημα, χώρια που χάνω το τεκβοντό κάθε Δευτέρα.

Εδώ και αρκετό καιρό δεν μαθαίνουμε τίποτα πια, ίσως επειδή ο Αλέξανδρος δείχνει να απορρίπτει πλέον τα πάντα: “Πνεύματα δεν υπάρχουν· ο πνευματισμός είναι απάτη” ... “Ο υπνωτισμός είναι κακό πράγμα” ... “Μαγεία δεν υπάρχει” ... “Ουράνιοι κόσμοι δεν υπάρχουν” ... “Η τηλεπάθεια απαιτεί ολοκάθαρο υποσυνείδητο, άρα είναι ανέφικτη”. Ανέκαθεν ο Αλέξανδρος θεοποιούσε το υποσυνείδητο, μα τώρα πια δεν μιλάμε ούτε γι' αυτό.

Μόνο μια φορά, σε μια σπάνια κρίση ειλικρίνειας, ο δάσκαλος ομολόγησε ότι το υποσυνείδητο και οι καταγραφές του επηρεάζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά μονάχα κατά 2% περίπου. Το υπόλοιπο 98% επηρεάζεται από το ασυνείδητο, δηλαδή από τα γονίδια καθώς και από άλλους αστάθμητους εξωτερικούς παράγοντες, οι οποίοι μας παροδηγούν χωρίς να το παίρνουμε καν χαμπάρι. Αυτή, όμως, είναι μια αλήθεια που αποκαλύπτεται μόνο στους πιο προχωρημένους μαθητές. Οι υπόλοιποι βαυκαλιζόμαστε επί χρόνια με την απατηλή μάχη της αυτοβελτίωσης – και δεν φτάνουμε ποτέ πουθενά.

Κατά τ' άλλα, μόνιμα θέματα συζήτησης στην τάξη είναι οι καθυστερημένες συνδρομές, οι έκτακτες εισφορές που οφείλουμε να δίνουμε κάθε λίγο και λιγάκι, ή, ακόμη, το πόσο πίσω έχουμε μείνει -πάντα με δική μας υπαιτιότητα. Απλά, δεν ανέχομαι άλλο ν' ακούω σαχλαμάρες και να χάνω

το χρόνο μου. Όχι ότι απορρίπτω ολοσχερώς τον Ιανό· ωστόσο, έχει εξαντληθεί για μένα, δεν βρίσκω πια το λόγο να πηγαίνω εκεί...

Η ζωή (;) συνεχίζεται...

Τετάρτη, 19 Μαρτίου 1997

Σήμερα το πρωί, ο συνάδελφος Χρήστος πήγε να ανοίξει ένα λήμμα στον υπολογιστή του μα δεν το έβρισκε πουθενά, ούτε και όλα τα υπόλοιπα που έχει γράψει! Λες και είχαν σβηστεί όλα! "Πως είναι δυνατόν; Αυτό είναι σαμποτάζ!" φώναξε, κοιτάζοντάς με λοξά. Αν χάνονταν τα αρχεία, εγώ θα ήμουν η κύρια ύποπτη -ως βασική χειρίστρια κομπιούτερ στην Παγγαία- και θα έμπλεκα πολύ άσχημα. Ευτυχώς, όμως, τα αρχεία βρέθηκαν μετά από λίγο, μέσα σε άλλο directory. *Πώς μετακόμισαν εκεί, άραγε; Μυστήρια πράγματα...*

Αργά το απόγευμα κατέφθασε η καλή μου ξαδέλφη, η Χρύσα, μαζί με το σύζυγό της το Γιώργο, ο οποίος εργάζεται σε μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι και είναι καλό, μυαλωμένο κι εμφανίσιμο παιδί. Τώρα έχουν κι ένα αγόρι τριών ετών περίπου. Είμαι πραγματικά χαρούμενη για τη Χρύσα -στ' αλήθεια, πόσο έχει αλλάξει η ζωή της τα τελευταία χρόνια: Μέχρι πριν από τέσσερα χρόνια, δηλαδή πριν γνωρίσει το Γιώργο, έμενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα στα Κάτω Πατήσια κι εργαζόταν για πολλά χρόνια σ' ένα σκοτεινό, πνιγηρό, μικροσκοπικό τυπογραφείο στην Αθήνα, γεμάτο σάπια χαρτιά και τεράστια ποντίκια. Είχε φτάσει ήδη 34 ετών αλλά ως τότε δεν είχε συνάψει κάποιο σταθερό ερωτικό δεσμό. Επιπλέον, κάποια στιγμή ανακάλυψε ότι έπασχε από συστηματικό ερυθηματώδη λύκο, μια πολύ σοβαρή ασθένεια του αίματος.

Εκείνη την εποχή η Χρύσα επισκέφθηκε την εκκλησία της Παναγίας της Μαλεβή, ελπίζοντας σ' ένα θαύμα. Όντως, έκτοτε η αρρώστια έχει τεθεί υπό έλεγχο (με φάρμακα, βέβαια) και δεν την απασχολεί ιδιαίτερα. Λίγο

αργότερα γνώρισε τον Γιώργο, ο οποίος την ερωτεύτηκε αμέσως, δεν υπολόγισε καθόλου την αρρώστιά της και μέσα σ' έξι μήνες την παντρεύτηκε, ενώ η Χρύσα ήταν ήδη έγγυος. Τώρα η ξαδέρφη μου δεν εργάζεται πλέον, καθώς ο σύζυγός της κερδίζει αρκετά ώστε να συντηρεί την ίδια και το παιδί τους. Έχει νοικιάσμένο το μίζερο διαμέρισμά της στα Κάτω Πατήσια, ενώ η ίδια κατοικεί με το σύζυγο και το γιο της σ' ένα ευρύχωρο, φωτεινό σπίτι στην Κηφισιά.

Σαφώς, χαίρομαι που η ζωή της ξαδέλφης μου έχει βελτιωθεί τόσο θεαματικά μέσα σε λίγα μόνο χρόνια. Ωστόσο, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι *όλοι* οι άνθρωποι, ακόμη και οι πιο δυστυχισμένοι, στο τέλος βολεύονται μια χαρά -αργά ή γρήγορα. Όλοι εκτός από μένα. Δεν καταλαβαίνω το γιατί: Κι εγώ πιστεύω στο Θεό κι έχω επισκεφθεί ουκ ολίγες θαυματουργές εκκλησίες...

Κυριακή, 23 Μαρτίου 1997

Η ξανθιά Μαρία, το 17χρονο πουτανί στο τεκβοντό, έχει τον τρόπο να κάνει τους άντρες ν' ασχολούνται μαζί της: "Δεν ξέρω τίποτα, δείξτε μου!" νιαουρίζει κάθε τόσο κι όλο και κάποιος χάχας θα τρέξει "να της δείξει".

Εγώ, αντίθετα, μπαίνω σχεδόν τρεις μήνες εκεί μέσα μα όλοι κάνουν σα να μην υπάρχω. Για κάποιο περίεργο λόγο, κανένας από τους συμμαθητές δεν με πλησιάζει εκτός από τη Μαίρη, μια 16χρονη μελαχροινή κοπέλα, με την οποία μιλάμε πριν αρχίσει το μάθημα. Πολλές φορές έχω αποπειραθεί να πιάσω κουβέντα με διάφορους αλλά η έντονη ψυχρότητά τους με τρέπει σε άτακτη φυγή. Βέβαια, κανείς δεν εκφράζει αυτή την εχθρότητα ανοιχτά, μα η ατμόσφαιρα παραείναι βαριά για να την αγνοήσω. Ακόμη, νιώθω ότι με υποτιμούν και με κουτσομπολεύουν επειδή δεν τα καταφέρνω σε ορισμένες ασκήσεις, πχ να πηδήξω πάνω από την πλάτη μιας καρέκλας, ή να κάνω 200 αναπηδήσεις με σχοινάκι μέσα σ' ένα λεπτό. Ιδίως το "ντόλιο τσάκι" μου

(πλάγια κλωτσιά), που είναι αρκετά χαμηλό, προκαλεί συνεχώς ειρωνικά βλέμματα και σχόλια. Δεν καταλαβαίνω, πάντως, γιατί ασχολούνται τόσο πολύ μαζί μου· στο κάτω-κάτω, εγώ δεν πηγαίνω εκεί για να διαπρέψω στο πρωτάθλημα, πηγαίνω για να γυμνάζομαι.

Ιδιαίτερα μ' εκνευρίζει μια 40άρα ξανθιά ντίβα, η Έλλη, η οποία φαίνεται να έχει το γενικό πρόσταγμα εκεί μέσα. Υπόγεια μα ξεκάθαρα παρατηρεί και ελέγχει τα πάντα, ενώ όλοι συνωστίζονται γύρω της "σαν μια μεγάλη χαρούμενη οικογένεια". Όλοι εκτός από μένα. Εγώ, για κάποιο παράδοξο λόγο, μένω πάντα απέξω. Συχνά κανονίζει εξόδους με όλα τα παιδιά της τάξης κι εγώ είμαι η μόνη που μένει απέξω· φροντίζουν, όμως, να μαθαίνω πάντα ότι βγήκαν όλοι μαζί και πόσο ωραία πέρασαν.

Έτσι γίνεται πάντα: Σε όποιο χώρο κι αν βρεθώ, με σταμπάρουν οι αρχιπουτάνες κι αυτό είναι, τέρμα. Μένω διαρκώς στον πάτο, όπου όλοι με υποτιμούν και με πολεμούν μέχρι να με αποβάλλουν ως ξένο σώμα. Ωστόσο, κι εδώ που έχω φτάσει (έχω μια μόνιμη δουλειά, μερικές φίλες, γυμνάζομαι τακτικά, ασχολούμαι ενεργά με τη μεταφυσική) είναι από υπεράνθρωπη θέληση και δύναμη. Αλήθεια, ποιός "φυσιολογικός" άνθρωπος συνεχίζει να ασχολείται με οτιδήποτε όταν βλέπει παντού γυρισμένες πλάτες και κλειστές πόρτες; Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου θα είχε καταλήξει προ πολλού στο τρελοκομείο ή στο νεκροταφείο. Εγώ, όμως, είμαι ακόμη εδώ και συνεχίζω...

Ανθρώπινη Φύση και Μοίρα: Τα τρία βασικά συστατικά του ανθρώπινου ψυχισμού είναι η Κακία, η Πονηρία και η Λαγνεία. Αυτά αποτελούν το κύριο υπόστρωμα κάθε ανθρώπινης ιδέας, σκέψης, έμπνευσης, δράσης.

Η Λαγνεία είναι η διαφθορά του σώματος. Είναι η αυθόρμητη τάση του ανθρώπου ν' απολαμβάνει το ανώμαλο σεξ και να το χρησιμοποιεί ως σκαλοπάτι για άνοδο στην

κοινωνική ιεραρχία. Τι εννοούμε όταν λέμε ότι μια γυναίκα είναι “έξυπνη”; Εννοούμε ότι εθίζει τον άνδρα σε σεξουαλικές ανωμαλίες για να τον κρατάει. Η λαγνεία κυβερνά την ανθρωπότητα δρώντας υπόγεια, σαν ένα κρυφό γλοιώδες ρεύμα που διαποτίζει τα πάντα μέσα στην κοινωνία.

Η Πονηρία είναι η διαφθορά του πνεύματος. Είναι η αυθόρμητη τάση του νου για σατανικές εμπνεύσεις, δολοπλοκίες, ίντριγκες και υπόγειους χειρισμούς. Δεν έχει καμία σχέση με τη νοημοσύνη, το αντίθετο μάλιστα: Η πονηρία είναι πολύ πιο έκδηλη και αποτελεσματική σε άτομα μέτριας ή χαμηλής νοημοσύνης και χάρη σε αυτήν οι ηλίθιοι υπερσκελίζουν τελικά τους άριστους.

Η Κακία είναι η διαφθορά της ψυχής. Αυτό το στοιχείο κυριαρχεί των δύο προηγούμενων και είναι η αυθόρμητη τάση του ανθρώπου να επιφέρει πάντα το μεγαλύτερο δυνατό κακό σε πρόσωπα και πράγματα που τον περιβάλλουν.

Υποτίθεται ότι οι άνθρωποι γίνονται κακοί στην προσπάθεια ν' αποκτήσουν περισσότερο πλούτο ή ανώτερη κοινωνική θέση. Ψέμα. Οι άνθρωποι είναι εκ φύσεως κακοί και αρέσκονται να προξενούν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κακό στους εκάστοτε ασθενέστερους, εφευρίσκοντας τις κατάλληλες δικαιολογίες για τον πόνο που προκαλούν: επαγγελματική άνοδος, απόκτηση πλούτου, θρησκευτικές, φυλετικές, πολιτικές διαφορές κλπ. Η Κακία προϋπάρχει του συμφέροντος και όχι αντίστροφα. Το συμφέρον χρησιμοποιείται συχνά σαν πρόφαση, προκειμένου να εκφράσει κάποιος την κακία του. Οι ισχυρότεροι προκαλούν πόνο στους αδύναμους όχι μόνο επειδή τους συμφέρει αλλά κυρίως επειδή τους ευχαριστεί.

Αν τα τρία παραπάνω στοιχεία δεν εμφανίζονται αρκετά ισχυρά σ' έναν άνθρωπο, τότε αυτός αργά ή γρήγορα αποβάλλεται από την κοινωνία, ως ξένο σώμα. Όπως λέει και η λαϊκή σοφία, “Ο καλός καλό δεν έχει κι ο κακός κακό

δεν έχει", ή "Μια καλή πράξη δεν μένει ποτέ ατιμώρητη". Αυτός είναι ο αληθινός λόγος που οι ενάρετοι άνθρωποι πλήττονται συνεχώς από κάθε είδους κακοτυχίες. Όσο πιο κακός, πονηρός, λάγνος είσαι, τόσο πιο πλούσιος, πετυχημένος, τυχερός αλλά και αγαπητός γίνεσαι. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν διαθέτει αυτά τα τρία χαρακτηριστικά, έστω σε μικρό βαθμό, εφόσον χωρίς αυτά δεν θα ξεπερνούσε ποτέ τη βρεφική ηλικία.

Να γιατί οι άνθρωποι ανέκαθεν συσπειρώνονταν αυθόρμητα εναντίον μου και μου εξαπέλυαν διαφόρων ειδών ψυχικές επιθέσεις, προκειμένου να με οδηγήσουν σταδιακά και ύπουλα στην τρέλα ή στην αυτοκτονία: Επειδή εγώ εκ φύσεως δεν διαθέτω αρκετά ανεπτυγμένα τα τρία ανωτέρω ψυχικά χαρακτηριστικά -κακία, πονηρία, λαγνεία. Ιδίως αυτό το τελευταίο θεωρείται άκρως απαραίτητο προσόν για μια γυναίκα. Για την ακρίβεια, μια γυναίκα χωρίς "θηλυκότητα" (πουτανιά) θεωρείται κάτι λιγότερο από μηδενικό. Εγώ απλά δεν την διαθέτω ούτε μπορώ να την αποκτήσω. Φαντάζομαι ότι αυτό οφείλεται σε κάποια ιδιαιτερότητα του DNA μου. Η πουτανιά είναι έμφυτη στους ανθρώπους αλλά όχι σε μένα. Μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι, η έλλειψή της ισοδυναμεί με αναπηρία.

Τελευταία, ο πόλεμος εναντίον μου έχει γίνει πιο αδιόρατος, πιο υπόγειος: Δεν με χλευάζουν πια στο δρόμο, ούτε μπορούν να με απομονώσουν, με πολεμούν όμως με άλλους, πιο περίπλοκους τρόπους: Όλες μου οι φίλες αποδεικνύονται άσπονδες ή προβληματικές· στη δουλειά βρίσκομαι πάντοτε στην πιο χαμηλή θέση, με τον πιο χαμηλό μισθό· γενικότερα, οτιδήποτε κι αν επιχειρήσω, αργά ή γρήγορα καταλήγει σε αποτυχία. Ωστόσο, όπως παραδέχεται η συνάδελφος Μαρία Σχοινά, έχω καταφέρει να μη γίνω "μια κότα με λεφτά", σαν όλες αυτές που ζουν στη χλιδάτη ανία τους υποκρινόμενες ότι τάχα δεν ξέρουν σε τι παλιοδουλειές είναι μπλεγμένοι οι άνδρες τους...

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 1997

Επιτέλους! Από τις αμέτρητες (και συνήθως αδιέξοδες) ιδέες που κατεβάζω κάθε τόσο για να βελτιώσω τη ζωή μου, μία έμελλε να φέρει αποτέλεσμα! Σκέφτηκα, λοιπόν, να στέλνω ιστορίες φαντασίας γραμμένες από μένα, για να δημοσιεύονται στο μηνιαίο περιοδικό φανζίν "Φανταστικοί Κόσμοι", το οποίο ανακάλυψα πρόσφατα ότι δέχεται διηγήματα νέων συγγραφέων. Δεν έχει σπουδαίο τιράζ, ούτε πληρώνει τίποτα, αλλά αυτό δεν με ενδιαφέρει. Σαν πρώτη απόπειρα, έγραψα μια μικρή ιστορία φαντασίας με τίτλο "Απόδραση από τον Πύργο των Αιώνων" και τους το έστειλα. Το απόσπασμα δημοσιεύτηκε τελικά στο τεύχος Μαρτίου! Σαφώς, δεν πρόκειται για καμιά τρομερή συγγραφική επιτυχία, ωστόσο, αυτή είναι μια πρωτοφανής νίκη για μένα! Η χαρά μου δεν περιγράφεται!

Όμως, ο μικρός ανηψιός μου ο Θανάσης δεν φαίνεται χαρούμενος με αυτή την επιτυχία μου. Αντίθετα, δείχνει θυμωμένος κι ενοχλημένος, σα να ζηλεύει! Αν και μόλις επτά ετών, επιδεικνύει συχνά μια κακία και αλαζονία σπάνια ακόμη και σε ενήλικες. Κάποια στιγμή, λοιπόν, βρήκε την ευκαιρία και μουντζούρωσε με μαύρο στυλό τις δυο από τις τρεις σελίδες του δημοσιευμένου διηγήματός μου! Όταν το αντιλήφθηκα έγινα έξω φρενών! Το μικρό τέρας κατάφερε να αμαυρώσει τη μοναδική επιτυχία που έχω καταφέρει ως τώρα στη ζωή μου! Εξοργισμένη και απογοητευμένη, τον πέτυχα στην αυλή να μου γελά περιπαιχτικά και του είπα: "Δεν θα σε συγχωρήσω ποτέ γι' αυτό που έκανες! Από σήμερα δεν σε θεωρώ ανηψιό μου!" Και το εννοούσα.

Λεπτομέρεια: Έφαγα τον κόσμο να βρω ένα άλλο τεύχος του περιοδικού στα περίπτερα, όμως στάθηκε αδύνατον...

Απρίλιος 1997

Τεχνική Διαλογισμού για Προγραμματισμό Ονείρων: Αργά τη νύχτα, ενώ έχω πέσει στο κρεβάτι, πριν αποκοιμηθώ κάνω άσκηση διαλογισμού και υποβάλλω στον εαυτό μου την εξής νοερή εντολή: "Ζητώ τη συμβουλή και την καθοδήγηση του εσώτερου εαυτού μου". Αμέσως μετά, ρωτώ να μάθω διάφορα, όπως:

α) Τι ήμουν στην προηγούμενη ζωή μου;

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου η Αλίκη είναι Κινέζα βασίλισσα. Εγώ και οι γονείς μου κατοικούμε στο παλάτι της και την υπηρετούμε. Κάποιος με πολεμά, ενώ ψάχνω να βρω κάτι κλειδιά. Η Αλίκη διευθετεί το θέμα, χρησιμοποιώντας την πολιτική της δύναμη. *Ερμηνεία: Ακόμη και σήμερα την υπηρετούμε.*

β) Τι συμβαίνει μετά το θάνατο;

Όνειρο: Βρίσκομαι κάτω, στο ισόγειο, μένω πια μόνιμα εκεί. Αισθάνομαι ήρεμη κι ευτυχισμένη επειδή είμαι επιτέλους πίσω, στο σπίτι μου. *Ερμηνεία: Μετά το θάνατο, η ψυχή επιστρέψει "πίσω στο σπίτι της", εκεί όπου πραγματικά ανήκει.*

γ) Γιατί δεν βρίσκω άνδρα;

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι παίρνουν τη μορφή των ανθρώπων, αφού πρώτα τους αφαιρούν τα κεφάλια και τους βάζουν ψεύτικα βιονικά πόδια. Τρέχω σαν τρελή να ειδοποιήσω τους γήινους για τον κίνδυνο. *Πιθανή ερμηνεία: Οι άνθρωποι αποτελούν ελεγχόμενα ανδρείκελα μιας εξωγήινης φυλής. Εγώ διαφέρω από αυτούς και δεν επηρεάζομαι ιδιαίτερα από τους κατακτητές. Επιπλέον, διαισθάνομαι τι περίπου συμβαίνει και, σε κάθε ευκαιρία, προσπαθώ να ειδοποιήσω τους ανθρώπους για την κατάσταση – συνήθως, όμως, δεν βρίσκω κανέναν να με ακούσει. Άρα, δεν βρίσκω άνδρα επειδή i) διαφέρω από τους άλλους και ii) οι αθέατοι εξωγήινοι αφέντες με σαμποτάρουν κάθε ώρα και στιγμή, σε ό,τι κι αν επιχειρήσω να κάνω.*

δ) Πώς να αντιμετωπίσω την εχθρότητα στο γυμναστήριο του Νίκυ;
Όνειρο: Περπατώ στην οδό Δαρδανελλίων, κρατώ στα χέρια λευκό όπλο, πυροβολώ ενάντια σε εχθρούς μα τα βόλια γυρίζουν και τινάζονται πίσω, προς το μέρος μου. *Ερμηνεία: Να μη δείχνω επιθετικότητα, γιατί αυτή επιστρέφει σε μένα.*

Κυριακή, 4 Μαΐου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η Χώρα είναι πανέμορφη, παραμυθένια. Τη διασχίζει ένα γραφικό ποτάμι με σκαλιστές όχθες. Όμως, το κακό εισβάλλει σιγά-σιγά. “Πως θα το σταματήσουμε;” αναρωτιέται η πριγκήπισσα.

Τώρα εγώ εξερευνώ μια υποβρύχια μυστική κοιλότητα, τη Σπηλιά της Αμφιτρίτης, η οποία έχει μείνει κρυφή για αιώνες. Παρατηρώ τις ανάγλυφες μαρμάρινες τοιχογραφίες, το σκαλισμένο ταβάνι, τους παράξενους σταλαγμίτες που είναι τυλιγμένοι σε φιλντισένια φίδια. Σκέφτομαι ότι ίσως εδώ βρώ κάτι που να με βοηθήσει.

Προφητικό Όνειρο: Βλέπω ξερή, άγονη γη, κάπου στη Σομαλία. Οι πεινασμένοι ξεθάβουν τους νεκρούς για να τους φάνε. Φρίκη...

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί παίρνω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από το Θύμιο. Μου λέει ότι έχει σκεφθεί πολύ αυτούς τους μήνες, ότι έχει αλλάξει τρόπο ζωής και ζητά να ξαναβρεθούμε. Εγώ αρνούμαι αυθόρμητα και του λέω ότι θα του τηλεφωνήσω εγώ κάποια στιγμή. Δεν σκοπεύω να κάνω κάτι τέτοιο, άλλωστε ο τύπος δεν με πείθει. Ερμηνεία: Αυτός πεινά για σεξ, εγώ είμαι νεκρή για σεξ...

Τετάρτη, 7 Μαΐου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάτω από τη σχολή του ο Νίκυ έχει φτιάξει ένα υπόγειο υπόστεγο γεμάτο αεροπλάνα. Κατεβαίνω εκεί γλυστρώντας μέσα από ένα κρυφό πέρασμα, σαν τσουλήθρα. Σύντομα φθάνουμε όλοι οι μαθητές

στο άσραμ που έχει ο Νίκυ πάνω στα κινέζικα βουνά. Το μέρος είναι μαγευτικό.

Ο δάσκαλος διατηρεί εκεί μια πολύ μεγάλη, εντυπωσιακή σχολή τεκβοντό, χτισμένη με γυάλινες πλάκες που αντανακλούν το φως του ήλιου. Η πολυτέλεια του κτίσματος με αφήνει άναυδη. Μπαίνουμε μέσα, όπου ο Νίκυ μας δείχνει παλιές μαύρες ζώνες και άλλα σημαντικά αντικείμενα. Στην κορφή ενός λόφου υπάρχει μια μαύρη λίμνη. Μια μεγάλη χελώνα βγαίνει από κει, σιγά σιγά. Αναχωρούμε προβληματισμένοι...

Δευτέρα, 12 Μαΐου 1997

Νωρίς το πρωί, μόλις φτάνω στη δουλειά, η Μάγδα Σταυράκη (άλλη σούπερ μορφωμένη που προσλήφθηκε πρόσφατα για να ασχοληθεί και αυτή με την Ιστορία του Χριστιανισμού) με στέλνει αμέσως ν' αγοράσω ένα γκαζάκι για το μάτι του καφέ. Μου φαίνεται αρκετά περίεργο αυτό, δεδομένου ότι η εν λόγω κυρία φαίνεται να με συμπαθεί και μέχρι τώρα δεν μ' έχει στείλει ποτέ για θέλημα -σε αντίθεση με μερικούς άλλους.

Μόλις επιστρέφω, καταφθάνει η Παρίση και μου ζητά κάποια γράμματα που μου έχει δώσει να δακτυλογραφήσω από χθες. Τα έχω ήδη γράψει αλλά τα τυπώνω αυτή τη στιγμή. "Σε δυο λεπτά θα είναι έτοιμα", τη διαβεβαιώνω, αυτή όμως αρνείται να περιμένει κι εξαφανίζεται. Σε λιγότερο από δυο λεπτά, μου τηλεφωνεί ο διευθυντής, ο κύριος Γρυπάρης.

"Έχεις τίποτα για την κυρία Παρίση;" με ρωτά ήρεμα.

"Όχι, τίποτα, μερικές επιστολές που μου είχε δώσει, είναι έτοιμες", του εξηγώ.

Την ίδια στιγμή ορμά φουριόζα στο γραφείο μου η Σταυράκη.

"Υβόννη, τι ώρα ήλθες σήμερα στο γραφείο σου;"

"Εννέα και είκοσι", απαντώ θαρρετά. Στην Παγγαία

κανένας υπάλληλος δεν έρχεται πριν τις 9:30.

Αργότερα, η Σταυράκη με ενημερώνει ότι η στρίγγλα η Παρίση πήγε και είπε στο διευθυντή ότι " Σήμερα το πρωί η Υβόννη έλειψε μισή ώρα από το γραφείο της!" Σαφώς ήταν η ώρα που είχα βγει για το θέλημα της Σταυράκη, η οποία πάντως με καθησύχασε ότι με υποστηριξε στον Γρυπάρη, εξηγώντας του το λόγο της απουσίας μου.

"Όμως, το γεγονός ότι έκανες χθες υπερωρία ως τις 8:00 το βράδι (εξαιτίας των απαιτήσεων της Παρίση), δεν δικαιολογεί την αργοπορία στη δουλειά σου!" σπεύδει να προσθέσει αυστηρά.

"Μα δεν άργησα περισσότερο από τους άλλους!" απαντώ προβληματισμένη.

Κάποια άλλη στιγμή, η κυρία Σταυράκη με ενημερώνει ότι "Όλο για σένα μιλάει η Παρίση! Είσαι μέσα στη μήνυ της! Σε κατηγορεί συνεχώς για το κάθε τι! Υποστηρίζει, μάλιστα, ότι αρνήθηκες να της γράψεις κάποια λήμματα για την Ιστορία του Χριστιανισμού!"

"Μα... δεν μου έχει δώσει τέτοια λήμματα!"

"Τα έχει στα χέρια της και λέει ότι σου τα έδωσε αλλά εσύ τα έφερες και τα άφησες πίσω στο γραφείο της χωρίς να πεις τίποτα!"

"Αυτό είναι ψέμα!" διαμαρτύρομαι.

Όσοι ακούνε τα καθέκαστα μου δείχνουν κατανόηση, αν και ορισμένες φορές μου φαίνονται αινιγματικοί:

"Η Παρίση δεν είναι κακιά! Απλά χρειάζεται λίγη ευγένεια!", λέει η Ρίτα, μια σοβαρή κι ευγενική συνάδελφος, με την οποία έχουμε καλές σχέσεις. *Δεν ξέρω αλλά... έχει αρχίσει να πλέκεται κάτι περίεργο γύρω μου μέσα στο χώρο της δουλειάς, ή είναι ιδέα μου;*

Τετάρτη, 14 Μαΐου 1997

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι σ' ένα λούνα παρκ που τα κτίριά του θυμίζουν ναούς ή γνωστές εκκλησίες όπως τον

Σαν Μάρκο της Βενετίας, τον Άγιο Βασίλειο της Μόσχας κλπ. Μπαίνω πετώντας μέσα σε μια εκκλησία γοτθικού τύπου. Είναι όμορφη, με εντυπωσιακές εικόνες, σκαλιστά στασίδια, στολισμένη με λευκά τριαντάφυλλα. Κάνω το σταυρό μου. Βγαίνω έξω, κοιτάζω πίσω, αισθάνομαι ωραία. Κλείνω τα μάτια, μετατρέπω το διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού και ζητώ νοερά τη μία και μόνη αλήθεια. Νιώθω ότι φεύγω και χάνομαι· φόβος με σταματά, γρήγορα όμως ακολουθεί...

Ψυχική Εμπειρία: Βγαίνω αυθόρμητα από το σώμα μου. Αισθάνομαι σα να εισχωρεί αέρας μέσα μου· αρχικά με γεμίζει, ύστερα είναι σα να με διαλύει. Ηδονική αίσθηση. Αργότερα, πέφτω πολύ βαθιά σε άσκηση, “σβήνω” χωρίς να το καταλάβω, σα να σταματά η καρδιά μου. Προκαλώ βιαστική αφύπνιση...

Παρασκευή, 23 Μαΐου 1997

Ένα από τα ελάχιστα πάρτυ της ζωής μου: Η Ελένη Ταντούλου με έχει καλέσει να πάμε μαζί απόψε στη γιορτή γενεθλίων μιας γνωστής της, η οποία κατοικεί στο Καλαμάκι. Έτσι, την καθορισμένη ώρα καταφθάνουμε οι τρεις μας -η Ελένη, ο αδελφός της κι εγώ- στο διώροφο σπίτι της εορτάζουσας. Η φιλενάδα μου κρατά στα χέρια της τρία (μετρημένα!) τριαντάφυλλα για δώρο, δηλαδή ένα από τον καθένα μας. “Μη σε νοιάζει για δώρο. Θα το φροντίσω εγώ”, με είχε καθησυχάσει πρωτύτερα.

Κατ' αρχήν, εκείνο που με εντυπωσιάζει είναι η αριστοκρατικότητα του χώρου: Το κτήριο είναι ένα καλοδιατηρημένο νεοκλασσικό, με μικρό αλλά ωραίο κήπο. Η ατμόσφαιρα μέσα είναι θερμή, φιλική, αξιοπρεπής – όχι όπως τα άλλα χαζοχαρούμενα πάρτυ όπου έχω βρεθεί ως τώρα και όλοι με κοίταζαν με μισό μάτι. Σχεδόν αμέσως πιάνουμε κουβέντα με δυο κοπέλες και ύστερα γνωριζόμαστε με άλλα άτομα.

Ακολουθούν εμπειρίες πρωτοφανείς για μένα: Συνομιλώ άνετα κι ευχάριστα με ένα σωρό ενδιαφέροντα πρόσωπα, χωρίς να διακρίνω σ' αυτούς την καχυποψία και την περιφρόνηση που βιώνω στους συνηθισμένους κύκλους. Μέχρι και ο χαζο-Βλάσσης δεν φαίνεται τόσο απροσάρμοστος εδώ: κουβεντιάζει ζωηρά και με θάρρος, ίσως επειδή εδώ, μέσα σε μια πολυμελή και καλοπροαίρετη παρέα, η παρουσία της δεσποτικής αδελφής του δεν μπορεί να τον επισκιάσει.

Δεν αργώ να ξεχωρίσω το Γιώργο, το γοητευτικό αδελφό της εορτάζουσας: Είναι 31 ετών, ψηλός, με γυμνασμένο σώμα, συμπαθητικό πρόσωπο, ξανθοκάστανα μαλλιά. Διακριτικά ηγετικός, ισορροπημένος, ήρεμος, διανοητικός τύπος, τελείως διαφορετικός απ' όσους άνδρες έχω γνωρίσει μέχρι τώρα. Τελειόφοιτος ιατρικής, εύπορος, σίγουρος για τον εαυτό του. Επιπλέον, δείχνει ξεκάθαρο ενδιαφέρον για μένα, μου κάνει κι ένα ευγενικό κομπλιμέντο για την εμφάνισή μου, χωρίς να γίνεται πιεστικός, γελοίος ή χυδαίος. “Εκείνο που μετράει περισσότερο σε μια σχέση είναι να εμπνέει ο ένας τον άλλο”, λέει σε μια στιγμή. Ανταποκρίνομαι αυθόρμητα στην αμοιβαία ερωτική έλξη -φαινόμενο πρωτόγνωρο για μένα.

Μαζί με όλη την παρέα, συνεχίζουμε την ευχάριστη κουβέντα μέχρι τις 2:00 τη νύχτα και τελικά συμφωνάμε να ξαναβρεθούμε την επόμενη μέρα. Τους προτείνω να κανονίσουμε αμέσως τόπο και χρόνο συνάντησης, μα οι άλλοι προτιμούν να τηλεφωνηθούμε το επόμενο πρωί. Δεν επιμένω, ούτε ο Γιώργος κάνει κάτι για να πιέσει τα πράγματα -μάλλον δεν θέλει να φανεί ανυπόμονος.

Κάποτε φθάνει η ώρα να φύγω μαζί με την Ελένη και το Βλάσση, όμως δεν έχουμε ακόμη ανταλλάξει τηλέφωνα με το Γιώργο. Με δύο λόγια, βασίζομαι στη φιλενάδα μου να δράσει ως μεσάζων και να κανονίσει την αυριανή συνάντηση με την καινούργια μας παρέα. Αποχαιρετώ το

Γιώργο με μια θερμή χειραψία, υπενθυμίζοντάς του ότι “Θα τα πούμε αύριο”. Αποχωρώ αναστατωμένη αλλά χαρούμενη. *Αυτή είναι η νύχτα που μπορεί να αλλάξει η ζωή μου*, συλλογίζομαι.

Σάββατο, 24 Μαΐου 1997

Όλο το πρωί κάθομαι και περιμένω εναγωνίως τηλεφώνημα από την Ελένη. Όντως μου τηλεφωνεί λίγο μετά το μεσημέρι και ύστερα από έναν ανούσιο πρόλογο είκοσι λεπτών, μου προτείνει χαρωπά να βγούμε βόλτα μεσημεριάτικα στο Κολωνάκι. Δηλαδή, να βγούμε οι δυο μας, χωρίς το Γιώργο ούτε κανέναν άλλο! Όπως μου εξηγεί αμέσως μετά, δεν έχει βρει στο τηλέφωνο ούτε αυτόν, ούτε την αδελφή του. Σύμφωνα με τα λεγόμενά της, κανείς από τη χθεσινή παρέα δεν έχει δώσει σημεία ζωής μέχρι την ώρα που μιλάμε.

“Αυτός πρέπει να έχει μια γκόμενα εκεί στην Πάτρα, όπου σπουδάζει” δηλώνει η Ελένη χαρωπά, καθώς κατηφορίζουμε στην Πλατεία Κολωνακίου. “Κι ύστερα, τι να τον κάνεις το γιατρό; Θα έπρεπε να τον περιμένεις να τελειώσει τις σπουδές του, τρέχα γύρευε! Όπως μια φίλη μου, που τα είχε κάποτε μ' ένα φοιτητή ιατρικής, τον περίμενε πολλά χρόνια να πάρει δίπλωμα, του άνοιξε και ιατρείο με έξοδα του πατέρα της και στο τέλος αυτός την παράτησε! Λοιπόν, τι τα θέλεις; Καλύτερα που δεν πήρε τηλέφωνο!” καταλήγει με στριγγή φωνή και το συνηθισμένο προπέτικο στυλάκι.

Μου περνάει από το μυαλό ότι ίσως η Ελένη λέει ψέματα και ότι ίσως η ίδια σαμποτάρισε τη συνάντησή μου με το Γιώργο, ωστόσο, προτιμώ να καταπνίξω γρήγορα αυτή την υποψία. Άλλωστε, δεν έχω καμία απόδειξη, ούτε μπορώ να τη φανταστώ τόσο κακιά. “Εγώ δεν έχω λόγους να σου πω ψέματα”, με διαβεβαιώνει, σα να έχει διαβάσει τη σκέψη μου. “Άλλωστε, ο τύπος δεν μ' ενδιαφέρει!”. Αυτό

το τελευταίο είναι αλήθεια, γιατί απλούστατα η Ελένη δεν εκφράζει ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για άνδρες, ούτε καν πλατωνικό. Όποτε της λέω εγώ πως μου αρέσει ένας άγνωστος στο δρόμο, παίρνει απαξιωτικό ύφος και μου πετάει: "Μόνο σε κάτι χαζές αρέσουν τέτοιοι τύποι!"

Δεν γίνεται τίποτα, λοιπόν. Το μόνο που μου μένει τώρα, είναι να αποδεχθώ την κατάσταση παθητικά, σαν κάτι που κατά βάθος περίμενα. "Ήταν πολύ καλό για να είναι αληθινό", όπως παραδέχθηκε αργότερα και η μητέρα μου όταν της εξήγησα την περίπτωση. Και η ζωή (;) συνεχίζεται...

Πριν και μετά: Πριν, στην αρχή της ζωής, όλα μοιάζουν μαγικά, είναι ποίηση. Τα μέρη που αποτελούν το σύμπαν φαίνονται να συνυπάρχουν αρμονικά, σαν μια κοσμική χωρωδία. Κι εγώ ήμουν έτοιμη να γνωρίσω το καθένα από αυτά τα μέρη, που τόση γαλήνη και χαρά ακτινοβολούσαν τότε – τότε που κάθε στιγμή διαρκούσε, κάθε στιγμή ήταν μια αποκάλυψη που βίωνα με ευτυχία. Ο πρώτος έρωτας, θα μείνει για πάντα στη μνήμη μου σαν η τελευταία ευτυχισμένη εμπειρία της ζωής μου.

Ύστερα η αρμονία αρχίζει να διαταράσσεται. Κάθε μία από τις μορφές του κόσμου αρχίζει να φανερώνει πια το αληθινό της πρόσωπο. Τα μέρη που αποτελούν το σύμπαν δεν συνυπάρχουν πλέον αρμονικά· μάχονται διαρκώς μεταξύ τους για την επικράτηση, ενώ υπάρχει πάντα κάτι το αποτρόπαιο πίσω από κάθε τι ωραίο. Στο μεταξύ, ο χρόνος μοιάζει να ρέει όλο και πιο ορμητικά, σαν αδυσώπητος χείμαρρος, η ζωή περνά γοργά χωρίς να βιώνεται στ' αλήθεια. Αποκαλύψεις ωραίες δεν υπάρχουν πια. Ούτε και μεγάλοι έρωτες.

Συχνά κοιτώ πίσω, αναπωλώ τον χαμένο παράδεισο των παιδικών μου χρόνων. Ξέρω, όμως, ότι δεν υπάρχει τρόπος να επιστρέψω εκεί, το παιδί δεν υπάρχει πια. Κάποτε

νοσταλγώ δυνατά τον πρώτο μου έρωτα, θα ήθελα να γύριζα πίσω στο χρόνο, να είχα την ευκαιρία να τον γνώριζα καλύτερα. Αλλά όχι. Ό,τι καλύτερο ήταν να μου δώσει τότε, μου το έδωσε: Λίγες φιλικές κουβέντες, ένα χαμόγελο στο αγγελικό του πρόσωπο, μια γλυκιά ελπίδα, μια χρυσή ανάμνηση, έναν αγνό πόθο. Όλα όσα μου πρόσφερε τότε, δεν θα μπορούσε να μου τα προσφέρει τώρα...

Το παρελθόν είναι ένας αμύθητος θησαυρός,
καλά κρυμμένος στις πτυχές του χρόνου.
Ένας θησαυρός που η λάμψη του
τρεμοσβήνει όλο και πιο αδύναμη,
καθώς περνά ο καιρός κι εγώ
βυθίζομαι γοργά μέσα στη νύχτα,
όλο και πιο βαθιά μέσα στη νύχτα.

Σημαδιακό καλοκαίρι

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 1997

Όταν είσαι φτωχός, πρέπει να κάθεσαι στ' αυγά σου. Όποια επένδυση κι αν κάνεις, δεν θα είναι σωστή επειδή οι σωστές επενδύσεις στοιχίζουν. Άλλωστε, επειδή είσαι φτωχός, άρα μακριά από τα κατάλληλα κυκλώματα, σου λείπουν και οι γνώσεις για μια πραγματικά κερδοφόρα επιχείρηση. "Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς", λένε. Ψέματα. Η τύχη βοηθάει τους τυχερούς και τους πλούσιους. Οι τολμηροί φτωχοί κατά κανόνα κάνουν κακές επενδύσεις και χάνουν τα χρήματά τους.

Για παράδειγμα, τα φθηνά εκτός σχεδίου οικόπεδα δεν μπαίνουν σχεδόν ποτέ στο σχέδιο πόλεως. Αν χτίσεις κάτι εκεί, θα είναι μικρό, μίζερο και παράνομο. Επιπλέον, θα σου απορροφά διαρκώς λεφτά. Όπως, για παράδειγμα, εκείνο το οικόπεδο 360 μ2 που αγόρασα το 1992 στην Κυψέλη της Αίγινας. Τότε μου είχε φανεί καλή ευκαιρία: Κόστισε μόλις 800.000 δρχ και ήταν εντός σχεδίου. Πρόσφατα όμως, μόλις μια μέρα πριν βγάλω άδεια οικοδομής, το οικόπεδό μου κηρύχτηκε εκτός σχεδίου – μονάχα αυτό και τα δύο διπλανά απ' όλη την περιοχή επειδή αποτελούν, λέει, αρχαιολογικό χώρο!

Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας μου δεν παίρνει χαμπάρι τι γίνεται και το έχει βάλει σκοπό να χτίσει εκεί ένα δωμάτιο, έστω χωρίς άδεια! Πηγαίνει μόνος του στην Αίγινα κάθε Σαββατοκύριακο και δουλεύει συνεχώς, ενώ μου ζητάει κάθε τόσο διάφορα ποσά (10.000-30.000 δρχ) για έξοδα του εξοχικού. Τώρα θέλει να περάσει σωλήνες για νερό και μου ζητάει 100.000 δρχ, δηλαδή όσα χρήματα έβγαλα παραπάνω τον περασμένο μήνα από μια έξτρα δουλειά που μου ανέθεσε η Μάγδα Σταυράκη!

Λοιπόν, το έχω διαπιστώσει πολλές φορές στο παρελθόν: Είναι σαν μια αόρατη δύναμη να μου απαγορεύει να κερδίσω έστω μια δεκάρα παραπάνω από τον “επιτρεπόμενο” σε μένα βασικό μισθό των 160.000 δρχ το μήνα. Θα έλεγα ότι υπάρχει ένας αόρατος παράγοντας, ο οποίος καθορίζει το ακριβές ποσό των χρημάτων που αντιστοιχεί σε κάθε άνθρωπο, με μαθηματική ακρίβεια και αυστηρότητα. Ό,τι κι αν κάνεις, είναι αδύνατο να συγκεντρώσεις περισσότερο χρήμα απ' όσο σου επιτρέπεται. Δηλαδή: Αν το προκαθορισμένο ποσό για σένα είναι, ας πούμε, 160.000 δρχ το μήνα, κι εσύ με κάποιο τρόπο βγάλεις 200.000 δρχ μια φορά, τότε το σίγουρο είναι πως δεν θα χαρείς το παραπάνω ποσό των 40.000 δρχ αγοράζοντας κάτι που σου αρέσει· αντίθετα, θα το χαραμίσεις σε γιατρούς, υδραυλικούς, ηλεκτρολόγους, ή ακόμη και σε κλέφτες! Εννοείται ότι για κάθε άνθρωπο το προκαθορισμένο ποσό είναι διαφορετικό. Για κάποιους είναι 160.000 δρχ, για άλλους είναι 500.000 δρχ, για άλλους φτάνει τα 2.000.000 δρχ κάθε μήνα. Ή, όπως λέει ο λαός: “Όσο θέλεις δούλευε και όσα θέλει ο Θεός θα σου δώσει”.

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 1997

Βραδινή έξοδος με την Ελένη Τανάγρα σε καφετέρια της Άνω Γλυφάδας: Η ώρα πέρασε μάλλον βαρετά και ανούσια, όπως κάθε φορά που βγαίνω με την Ελένη. Δεδομένου ότι αύριο το μεσημέρι αναχωρούμε για τριήμερη εκδρομή στην Πελοπόννησο η Ελένη, η Ξανθή κι εγώ, ήλπιζα ότι απόψε θα διευθετούσαμε ορισμένες εκκρεμότητες. Εξήγησα στην Ελένη ότι σήμερα το πρωί πήγα στο πρακτορείο ταξιδίων κι εξόφλησα τις θέσεις και των τριών μας. Περίμενα ότι θα μου έφερνε το χρηματικό μερίδιό της -αλλά τίποτα. Φαντάζομαι ότι θα μου δώσει τα λεφτά αύριο, μαζί με την Ξανθή. Απορώ, πάντως, πώς οι αυστηροί γονείς της επέτρεψαν τελικά στην Ελένη να λείψει από το σπίτι για

τρεις ολόκληρες μέρες. Αυτοί συνήθως δεν της επιτρέπουν να μένει έξω μετά τα μεσάνυχτα...

Σάββατο, 14 Ιουνίου 1997

Η ώρα είναι 1:30 το μεσημέρι κι ετοιμάζομαι να φύγω για τριήμερη εκδρομή στη Νότια Πελοπόννησο μαζί με την Ελένη και την Ξανθή. Το πούλμαν αναχωρεί στις 3:00 από την Αθήνα. Ξαφνικά, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Ελένη, η οποία με σοβαρή φωνή μου αναγγέλλει ότι δεν θα μπορέσει να έλθει μαζί μας στην εκδρομή επειδή μόλις την κάλεσαν να δουλέψει σε μικροβιολογικό εργαστήριο (!) κι έχει συνέντευξη με το αφεντικό σήμερα ειδικά, σαββατιάτικα, στις 2:30, λέει.

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Της εξηγώ ότι αν δεν έλθει θα επωμιστώ εγώ τις 24.000 δρχ που στοιχίζει η δική της θέση. "Αποκλείεται! Θα σου δώσουν πίσω τα χρήματα!" αναφωνεί εκείνη, παρόλο που και οι δυο ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να μου επιστρέψουν χρήματα για ακύρωση του τελευταίου λεπτού. Της εξηγώ τους κανονισμούς του γραφείου, όμως η Ελένη αρνείται έντονα να πληρώσει για μια εκδρομή που δεν πρόκειται να κάνει – πράγμα που σημαίνει ότι εγώ θα πληρώσω διπλά τη δική μου θέση! Επιπλέον, η φιλενάδα μου με πειθαναγκάζει να τη διαβεβαιώσω ότι θα πάρω πίσω τα λεφτά οπωσδήποτε.

"Το ελπίζω, γιατί στενοχωρήθηκα", μου κάνει παραπονιάρικα. "Για πες μου, Υβόννη, σου τα κάνουν συχνά αυτά, δηλαδή να σου ακυρώνουν οι φίλες σου μια εκδρομή την τελευταία στιγμή;" με ρωτά στο τέλος.

"Πάντα έτσι γίνεται! Όλο κάτι τέτοια μου συμβαίνουν!" της απαντώ πικρόχολα.

"Που τις βρίσκεις, μία-μία;" απορεί η μητέρα μου, μόλις της διηγούμαι τα καθέκαστα.

Κυριακή, 15 Ιουνίου 1997

Η πρωινή επίσκεψη στα Σπήλαια του Δηρού αποδείχθηκε πολύ ενδιαφέρουσα: Βαρκάδα 30 λεπτών και περιήγηση με τα πόδια για 15 λεπτά μέχρι την έξοδο. Αληθινά ξεχωριστή εμπειρία, οι τεράστιες υπόγειες κοιλότητες γεμάτες με εντυπωσιακούς σταλαγμίτες και σταλακτίτες, που λαμπυρίζουν σε απαλές αποχρώσεις και συχνά σχηματίζουν αλλόκοτες μορφές. Καθώς ο κωπηλάτης μας οδηγούσε αργά μέσα από τις ευρύχωρες αίθουσες του σπηλαίου, όπως το Ροζ Δωμάτιο ή το Πέρασμα των Ονείρων, η σπάνια ομορφιά του χώρου έκοβε την ανάσα. Θα ήταν όλα τέλεια αν...

Η Ξανθή κι εγώ καταφέραμε να καθήσουμε στις δυο πρώτες θέσεις της βάρκας και είχαμε πανοραμική θέα. Όμως, ακριβώς πίσω μου καθόταν ένας γεροπαραλυμένος που κινηματογραφούσε διαρκώς με μια κάμερα (παρόλο που απαγορεύεται) και μωρολογούσε ασταμάτητα καθ' όλη τη διάρκεια της βαρκάδας, με την διαπεραστική, εκνευριστική φωνή του. Ήταν ένας από εκείνους τους αρρωστημένους αλαζόνες που εννοούν να τραβούν πάντοτε τη γενική προσοχή, όπου κι αν βρίσκονται. Κάποια στιγμή η Ξανθή του υπέδειξε ευγενικά να μη μιλά δυνατά επειδή υπάρχει κίνδυνος κατολίσθησης -το γράφουν και οι πινακίδες. Ο κωπηλάτης συμφώνησε και ο γεροξεκούτης το βούλωσε μόνο για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα ξανάρχισε την ακατάσχετη λογοδιάρροια, χειρότερα από πριν!

Υπήρχαν καμιά δεκαριά βάρκες που έπλεαν κοντά μας, με 8-10 άτομα η κάθε μία. Από πουθενά δεν ακουγόταν κιχ. Όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι είχαν μείνει άφωνοι από τη μαγευτική ομορφιά του σπηλαίου. Όλοι εκτός από τον τρελόγερο πίσω μου, ο οποίος έκανε διαρκώς τον έξυπνο με μια μάλλον γελοία επίδειξη γνώσεων. Χρειάστηκε να εξασκήσω μεγάλο αυτοέλεγχο για να αγνοήσω τον βλαμμένο πίσω μου, να καταπολεμήσω τον εκνευρισμό μου

και να απολαύσω το υπέροχο τοπίο. Ήμουν αποφασισμένη να μην αφήσω έναν υπάνθρωπο να μου χαλάσει τη μοναδική αυτή εμπειρία -και τα κατάφερα.

Το ίδιο απόγευμα πήγαμε στη Μονεμβασιά: Γραφική μεσαιωνική πόλη κτισμένη στα ριζά μιας βραχώδους χερσονήσου. Παλιά πέτρινα σπίτια, στενά σοκάκια, υποβλητική ατμόσφαιρα. Δεν ευχαριστήθηκα όμως, επειδή η Ξανθή δεν είχε καμία όρεξη για βόλτα. Έτσι, σπαταλήσαμε όλη την ώρα σ' ένα υπαίθριο μπαράκι που δεν είχε καν σπουδαία θέα...

Δευτέρα, 16 Ιουνίου 1997

Πρωινή επίσκεψη στο Μυστρά, τη μεσαιωνική πολιτεία των Παλαιολόγων. Η Ξανθή δεν ανέβηκε καθόλου γιατί “θα είναι κουραστικό”. Εξαιτίας του κακοτράχαλου δρόμου δυσκολεύτηκα αρκετά στην ανάβαση, οπότε φαντάστηκα ότι η κατάβαση θα ήταν μάλλον αδύνατη για μένα. Ζήτησα από μια άλλη κοπέλα του γκρουπ να με βοηθήσει να κατεβούμε μαζί, εκείνη όμως με παράτησε αμέσως και το 'βαλε στα πόδια, μαζί με τους υπόλοιπους. *Επειδή ακριβώς ήμουν μόνη μου*, αναγκάστηκα ν' αναζητήσω διαφορετικό δρόμο από τους υπόλοιπους και γρήγορα ανακάλυψα ένα άλλο μονοπάτι, πέτρινο, γραφικό και καλοφτιαγμένο, το οποίο με οδήγησε άνετα σε όλα τα ενδιαφέροντα κτίσματα και τις παλιές εκκλησίες.

Στο Τολό έκανα ένα ωραίο μπάνιο, πάλι μόνη μου. Η Ξανθή δεν μπήκε στο νερό επειδή “Είναι γεμάτο φυσαλλίδες. Δεν κολυμπάω εγώ σ' αυτή τη θάλασσα!”.

Νωρίς το απόγευμα φτάσαμε στο Ναύπλιο, όπου κάναμε βόλτα. Η πόλη είναι όμορφη, γεμάτη νεοκλασσικά κτίρια. Η Ξανθή σερνόταν δίπλα μου βρέχοντας διαρκώς το κεφάλι της μ' ένα μπουκάλι νερό, ενώ παραπονιόταν συνέχεια ότι θα πάθαινε ηλίαση! Μου έσπασε τα νεύρα! Τη συμβούλεψα να επιστρέψει στο πούλμαν, τόσο λεπτε-

πίλεπτη που είναι, εκείνη όμως δεν ξεκολλούσε από δίπλα μου, πάντα γκρινιάζοντας.

Προτελευταία στάση στην Επίδαυρο, έπειτα στον Ισθμό της Κορίνθου. Όλος ο κόσμος στο γκρουπ είχε κουραστεί και παραπονιόταν. Δεν είχαν κι άδικο, το πρόγραμμα ήταν όντως παραφορτωμένο, εγώ όμως δεν το θεώρησα άσχημο. Φτάσαμε στην Αθήνα κατά τις 8:30 το βράδι.

Τετάρτη, 18 Ιουνίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μάγισσα κι έχω ένα γιό που τον λένε Ελιόν. Μια άλλη μάγισσα μας καταδιώκει. Της εξηγώ ότι "Ένα από τα τρία πετράδια που κρατώ περιέχει έναν κόκκο *εβάν,* την ουσία του κόσμου. Μόνον κάποιος από τη φυλή του Ελιόν μπορεί να τη νιώσει". Η μάγισσα μας οδηγεί σ' ένα χωριό, για να διαπιστώσει αν λέω την αλήθεια. Εκεί οι κάτοικοι είναι ευαίσθητοι στο ψέμα. Μια γριά αποστρέφει το πρόσωπό της, άρα θεωρεί πως λέω ψέματα.

Αργότερα βρίσκομαι μέσα σε μια μεγάλη εκκλησία, όπου υπάρχουν διάφορες εκκλησιαστικές εικόνες. Με απορία και φρίκη παρατηρώ ότι οι μορφές των αγίων βαθμιαία αντικαθίστανται από μορφές δαιμόνων. "Που είσαι Χριστέ; Χριστέ;" φωνάζω. Καμία απάντηση. Ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη...۩

Τι Συμβαίνει; Απλά, δεν αντέχω άλλο! Για κάποιο περίεργο λόγο, φαίνεται να με κυκλώνει ο ***ηχητικός πόλεμος:*** Κάθε πρωί, ώρα 7:30, ο πατέρας μου σηκώνεται, κατεβαίνει στην αυλή και αρχίζει ηλίθια νευρωτικά μαστορέματα, κοπανώντας ξύλα ή μέταλλα μ' ένα σφυρί! Όταν επιστρέφω από τη δουλειά στις 4:00 το απόγευμα και πέφτω να ξαπλώσω λιγάκι, ο μπαμπάς αμέσως ανεβαίνει επάνω, στη μισοχτισμένη μεζονέτα της Αλίκης, και αρχίζει πάλι να κοπανάει μέχρι τις 5:30 που φεύγω για το

γυμναστήριο! Δεν επιδιορθώνει στ' αλήθεια κάτι, απλά απολαμβάνει τη φασαρία! Τόσο η αυλή όσο και η μεζονέτα είναι γεμάτα παλιατσαρίες, σκουριασμένα εργαλεία, παλιά ξεχαρβαλωμένα έπιπλα που ο μπαμπάς βρίσκει στο δρόμο και κουβαλάει στο σπίτι! Το απόλυτο αχούρι! Του παραπονιέμαι συχνά μα δεν ακούει τίποτα, δεν καταλαβαίνει τίποτα, αντίθετα βρίζει κιόλας!

Επιπλέον, ο γείτονας που μένει ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία μου, ο Τάκης Ζαρίφης, ακούει κάθε μέρα μουσική στο διαπασών από τις 5:00 το απόγευμα μέχρι τις 12:00 τα μεσάνυχτα! Ενίοτε παίζει κι εκείνη την απαίσια ηλεκτρική κιθάρα! Ευτυχώς που λείπω τις περισσότερες ώρες από το σπίτι, αλλιώς θα είχαν σπάσει εντελώς τα νεύρα μου!

Εννοείται ότι εξακολουθούν ακάθεκτοι κι όλοι οι υπόλοιποι αφύσικοι θόρυβοι της γειτονιάς: Το μαύρο σκυλί των απέναντι γαυγίζει υστερικά, ασταμάτητα, μέρα-νύχτα· τα πάρτυ των δίπλα μέχρι τις 3:00 το πρωί, δυο με τρεις φορές την εβδομάδα· τα αμέτρητα αμάξια της διπλανής πολυκατοικίας που μαρσάρουν με τις ώρες, ιδίως κατά τη διάρκεια της νύχτας, ακριβώς κάτω από το παράθυρό μου· όλο το απόγευμα κάθε απόγευμα, έξω από την αντικρυνή πολυκατοικία μαρσάρουν πέντε-έξι μηχανάκια με αλητόβιους που κάνουν συνεχώς κύκλους έξω από την εξώπορτα, αλαλάζοντας ακατάληπτα.

Και το πιο ***μυστήριο:*** Πηγαίνοντας σχεδόν καθημερινά απογευματινές βόλτες με το ποδήλατό μου, περνώ από διάφορες γειτονιές από την Ηλιούπολη μέχρι τη Βούλα. Πουθενά δεν έχω παρατηρήσει το μπάχαλο που γίνεται γύρω από το σπίτι μου! Είμαι σίγουρη ότι σε ολόκληρη την Αθήνα δεν υπάρχει άλλη γειτονιά πιο θορυβώδης από τη δική μου! Αρχίζω, λοιπόν, να πιστεύω ότι δεν προοδεύω πια στη μεταφυσική για τον ίδιο λόγο που δεν προοδεύω σε κανέναν άλλο τομέα: Ζω σ' ένα εξαιρετικά αρνητικό, εχθρικό περιβάλλον.

Σκέφτομαι πλέον σοβαρά να πάω να νοικιάσω αλλού σπίτι! Νιώθω ότι αν αυτή η κατάσταση συνεχιστεί, εγώ θα τρελαθώ! Σήμερα, μάλιστα, αγόρασα μια εφημερίδα και κοίταξα τις μικρές αγγελίες για καμιά φθηνή γκαρσονιέρα. Μόλις το πήρε χαμπάρι η μητέρα μου, κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό...

Κυριακή, 22 Ιουνίου 1997

Επ' ευκαιρία των χθεσινών γενεθλίων μου, κέρασα τους συναδέλφους στη δουλειά και έλαβα διάφορα δωράκια: Ένα βιβλίο με ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, ένα παρεό, ένα κεχριμπαρένιο μπρελόκ. Ξεχώρισα ένα ζευγάρι ασημένια σκουλαρίκια που μου χάρισε η κυρία Σταυράκη, αρκετά εντυπωσιακά, γεμάτα από περίεργα σύμβολα και ιδεογράμματα: τρεις κουκίδες που σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο· ανάποδα ερωτηματικά· πέντε κουκίδες μέσα σε κύκλο που τέμνεται από τρίγωνο· τρία τρίγωνα που η κορυφή τους δείχνει το κέντρο ενός δίσκου, στο χαμηλότερο μέρος του κοσμήματος. Μου αρέσουν. Θα αρχίσω να τα φοράω από αύριο.

Σάββατο, 5 Ιουλίου 1997

Απρόσμενη εξόρμηση στο βουνό, μαζί με τον 12χρονο πια ανηψιό μου το Γιάννη και τα ποδήλατά μας. Αφού πήραμε τη γραφική οδό Μιλήτου που περιτρέχει τον Υμηττό στην περιοχή της Αργυρούπολης, ο Γιάννης με οδήγησε σ' ένα μονοπάτι από χαλίκια που ξεκινά από τους πρόποδες του βουνού. Μετά από λίγα λεπτά φθάσαμε σ' ένα πανέμορφο εστιατόριο-βαγόνι, τελείως απομονωμένο από τη βοή της πόλης. Μου άρεσε πάρα πολύ, σκέφθηκα ότι θα ήταν ωραίο να έλθω εδώ για δείπνο με τις φίλες μου, όμως αμφιβάλλω αν θα συμφωνήσουν να έλθουν.

Ακόμη, σήμερα κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού “Φανταστικοί Κόσμοι”, το οποίο περιέχει άλλο

ένα δικό μου διήγημα φαντασίας και τρόμου με τίτλο "Υπόγειες Επαφές". Σε μένα συμβαίνει σπάνια, αλλά ορισμένες μέρες είναι γεμάτες ικανοποιήσεις...

Κυριακή, 13 Ιουλίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα εξωγήινο σκάφος έχει φτάσει στη Γη και κατακαίει τεράστιες εκτάσεις δασών, ενώ ένα γιγάντιο τέρας που θυμίζει φυτό τριγυρίζει και καταστρέφει ό,τι βρει μπροστά του. Τρέχω να ξεφύγω ενώ το διαστημόπλοιο συνεχίζει να με ακολουθεί, κρυμμένο μέσα σε ένα σύννεφο. Προσπαθώ ν' αποφύγω το επικίνδυνο φως που εκπέμπει. Ξαφνικά, το σκάφος φωτίζεται περισσότερο και φόβος με κατακλύζει. Ανοίγει μια πορτούλα, βγαίνει μια εξωγήινη γριά και λέει: "Η γη δεν μας ενδιαφέρει αληθινά, εμείς ακολουθούμε την πνευματική πρόοδο. Απλά, την καταστρέφουμε".

Τρίτη, 29 Ιουλίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα παλιό σπίτι, μερικοί παλιοί συμμαθητές μου από τον Ιανό ανακαλύπτουν ένα παράξενο έγγραφο, όπου περιγράφεται μια μαγική τελετή η οποία περιλαμβάνει περπάτημα πάνω σε μαύρη ταινία κολλημένη στο πάτωμα και οδηγεί σε άλλη διάσταση. Οι φίλοι δοκιμάζουν ένας-ένας μα γρήγορα παραμορφώνονται και μοιάζουν πια με νεκροζώντανους. Δυο-τρεις που γλυτώνουν, αναγκάζονται να πολεμήσουν με τους μολυσμένους. Εγώ μαζί με άλλους δραπετεύουμε πετώντας προς τα κάτω, προς τη θάλασσα. Ξέρουμε ότι το νερό σκοτώνει τα ζόμπι.

Κάποιος από τους αμόλυντους επιστρέφει για να εξοντώσει όσους νεκροζώντανους έχουν απομείνει αλλά τον περικυκλώνουν απειλητικοί οι πρώην φίλοι του: Ο Νέστορας, ο Νίκος, ο Αποστόλης και άλλοι. Ο νεαρός τους ξεφεύγει τρέχοντας προς την οδό Νηρηίδων, έχοντας πια άλλη

μορφή: Εγώ είμαι ο νεαρός! Μια παχουλή γυναίκα με ξανθές κοτσίδες, που μοιάζει με τη γιαγιά μου την Αλίκη σε νεαρή ηλικία, εμφανίζεται από ψηλά και λέει ότι “ο κόσμος της ύλης αρέσει σε όλους”. Τώρα, λοιπόν, είμαι η Υβόννη κι έχω καταφύγει στον κόσμο των ζωντανών για να γλυτώσω από έναν φοβερό κίνδυνο.

Παρόμοιο όνειρο είχε δει και η πρώην φίλη μου η Αφροδίτη, πριν από λίγα χρόνια: Οι μαθητές του Ιανού στέκονταν όλοι σε σειρά και περπατούσαν πάνω σε μαύρη ταινία. Εκείνη γνώριζε πως αυτό ήταν επικίνδυνο και τους φώναζε: “Μην ακολουθείτε αυτή τη γραμμή!”. Όμως, την επόμενη στιγμή πάτησε κι εκείνη πάνω στη μαύρη ταινία...

* * * *

Σάββατο, 2 Αυγούστου 1997

Αναχώρηση για τη Ζάκυνθο, με εκδρομικό γκρουπ. Γύρω στο απόγευμα φθάνουμε στο ξενοδοχείο μας: Μικρό, μίζερο, θορυβώδες, παράμερο. Το πληρώσαμε για δεύτερης κατηγορίας μα δεν είναι ούτε πέμπτης. Νεύρα, απογοήτευση, ενώ ήδη με ενοχλεί η παρέα μου: Η στριμμένη Ελένη Ταντούλου και ο βλαμμένος αδελφός της. Εννοείται πως βρίσκομαι σε δικό μου, μονόκλινο δωμάτιο. Μόλις βολεύομαι, κάθομαι και αναρωτιέμαι: *Τι γυρεύω εγώ εδώ, σ' αυτό το απαίσιο ξενοδοχείο, παρέα με αυτά τα γκαγκά;*

Το απόγευμα πηγαίνουμε βόλτα στην πόλη. Δεν ξέρω, αλλά δεν με εντυπωσιάζει ιδιαίτερα. Εντέλει, καταλήγουμε σ' ένα λούνα παρκ και μπαίνουμε στη ρόδα...

Δευτέρα, 4 Αυγούστου 1997

Η εκδρομή συνεχίζεται, χωρίς πολύ κέφι: Αγία Μαύρα, μπάνιο στις Αλυκές, εντυπωσιακή θέα της Ζακύνθου από τη Μπόχαλη, άγρια κύμματα στην Τσιλιβή. Τα απογεύματα γυρνοβολάμε άσκοπα στην πόλη της

Ζακύνθου, η οποία αποδεικνύεται μάλλον βαρετή, χωρίς σπουδαία νυχτερινή ζωή ούτε αξιοθέατα. Αλλά και η φιλενάδα μου δεν είναι τόσο ομιλητική όσο την είχα συνηθίσει. Με το ζόρι να της βγάλω δυο λόγια με το τσιγκέλι. Συνήθως ανοίγει το στόμα της μονάχα για να με μειώσει με ατάκες του τύπου: “Εγώ έχω όλες τις ιδέες, εγώ είμαι έξυπνη, ενώ εσύ είσαι αγαθιάρα!”

Όπως και στην περσινή εκδρομή που πήγαμε μαζί, έτσι και τώρα η Ελένη όταν είμαστε μέσα στο πούλμαν επιμένει να κάθεται πάντοτε πλάι στο παράθυρο, αλλιώς ζαλίζεται, λέει. Φέτος, όμως, το τζάμι δίπλα της τυχαίνει να είναι τελείως θολό και αδιαφανές, οπότε δεν βλέπει τίποτα έξω -καλά να πάθει! Παρατηρώ και ορισμένες περίεργες αναποδιές: Μέσα στις δυο μέρες που βρίσκομαι στη Ζάκυνθο, έχουν χαλάσει δυο φορές τα καινούργια μου παπούτσια και τρέχω σε τσαγκάρηδες· επίσης, το ρολόι μου έχει σταματήσει. “Σ' έχουνε μουντζώσει!” λέει η Ελένη και μάλλον δεν έχει άδικο...

Τρίτη, 5 Αυγούστου 1997

Γύρος του νησιού με πλοιάριο: Γραφικές σπηλιές με γαλάζια κρυστάλλινα νερά· λευκοί αψιδωτοί βράχοι που υψώνονται πάνω από σμαραγδένια κύμματα· βαρκάδα στη Σπηλιά του Κεριού, βουτιά μεσοπέλαγα· κι άλλη βουτιά στο Πόρτο Ρώμα. Αποκορύφωμα, η στάση στο Ναυάγιο: Χωρίς ιδιαίτερες τύψεις, αφήνω πίσω τους δυο αναποφάσιστους, γκρινιάρηδες συνοδούς μου και βουτάω στη διάφανη γαλάζια θάλασσα από τη σκάλα του πλοίου. Απολαμβάνοντας το κάθε δευτερόλεπτο, κολυμπώ μέχρι έξω· περπατώ στη λευκή άμμο, θαυμάζω τα ψηλά ξανθά βράχια που περικλείουν την παραλία, περνώ πλάι από το παλιό σκαρί που σκουριάζει κάτω από τον ήλιο. Εμπειρία μοναδική. Όσο για τους προβληματικούς “φίλους” μου, θα τους βρω μετά από κανένα μισάωρο να παρατηρούν το

μαυρισμένο σαπιοκάραβο, με ύφος πάντα ξινό η Ελένη, χαμένος στο διάστημα ο Βλάσσης. Τους απευθύνω έναν μάλλον ψυχρό χαιρετισμό και συνεχίζω την εξερεύνησή μου ανενόχλητη.

Το βράδι πηγαίνουμε οι τρεις μας στο μοναχικό υπαίθριο εστιατόριο "Μελτέμι", πλάι στη θάλασσα. Ελκυστικό περιβάλλον με αρχαιοπρεπή διακόσμηση μέσα στο πράσινο, ειδυλλιακή ηρεμία, το κύμα σκάει πάνω στους βράχους δίπλα μας. Σκοπεύω να απολαύσω ξανά την ομορφιά της κάθε στιγμής, αγνοώντας συστηματικά τα δεικτικά σχόλια της φιλενάδας μου: "Μερικές-μερικές το παίζουν αριστοκράτισσες επειδή μένουν στη Γλυφάδα, ενώ στην πραγματικότητα είναι γύφτισσες!" *Μα πώς τα σκέφτεται κάτι τέτοια, στα καλά καθούμενα;*

Κάποια στιγμή αρχίζουμε να συζητάμε για τα επαγγελματικά μας κι εγώ τολμώ ν' αναφέρω πως όταν εργαζόμουν ως γραμματέας στο Ζαφειράκη, έκανα και μεταφράσεις από/σε ιταλικά και αγγλικά. Αυτό ήταν! Η Ελένη γίνεται Τούρκος:

"Άκου εδώ, Υβόννη, αυτά που λες ώρες-ώρες να μη τα λες, γιατί οι άλλοι σε κοροϊδεύουν! Πώς είναι δυνατόν να έκανες μεταφράσεις, χωρίς να έχεις κάποιο ανάλογο πανεπιστημιακό δίπλωμα;"

"Μετέφραζα κείμενα σχετικά με οινοποιητικά μηχανήματα. Αυτή η ορολογία δεν διδάσκεται σε καμία σχολή, τη μαθαίνεις πάνω στη δουλειά", της εξηγώ ήρεμα.

"Ωχ, καλά, άσε, κατάλαβα τι σόι μεταφράσεις θα έκανες", συνεχίζει με στόμφο.

"Δε νομίζεις ότι το παράκανες;" της απαντώ με θυμό. "Όλη την ώρα δεν κάνεις τίποτε άλλο από το να με μειώνεις και να με προσβάλλεις!"

"Εγώ; Πότε σε πρόσβαλα, Υβόννη; Τι είναι αυτά που λες; τρελάθηκες;" διαμαρτύρεται έξαλλη η Ελένη, σαν να μην καταλαβαίνει για τι πράγμα μιλάω.

“Εσύ δεν μου πετάς συνέχεια ότι είμαι χαζή κι ότι εσύ είσαι η ξύπνια που έχει όλες τις ιδέες; Εσύ δεν διατυμπανίζεις συνέχεια ότι θα έπρεπε να είμαι άνεργη επειδή δεν έχω δίπλωμα πανεπιστημίου; Εσύ τι διπλώματα έχεις, στο κάτω-κάτω;” εξεγείρομαι.
“Εγώ δεν είπα ποτέ πως έχω διπλώματα! Ενώ, ίσως και να έχω, δεν το ξέρεις εσύ αυτό!” αποκρίνεται χολωμένη.
“Κι εγώ ίσως να έχω ένα κάρο διπλώματα! Ούτε εσύ ξέρεις για μένα!”
“Πω, πω, δεν το πιστεύω τι μου βγάζεις, Υβόννη! Τελικά, βλέπω ότι ανάμεσα σε φίλες μπορείς να υπάρχει πολλή ζήλεια και κακία”, καταλήγει η Ελένη, παίρνοντας ύφος θύματος.
“Αυτό είναι σίγουρο! Αυτό εγώ το έχω καταλάβει εγώ από την αρχή!”, της απαντώ.

Η χρυσή πανσέληνος καθρεφτίζεται λαμπερή μέσα στη θάλασσα δίπλα μας. Η νύχτα είναι υπέροχη, το περιβάλλον ήσυχο και πανέμορφο. Κάπως αλλιώς ήθελα να βιώσω τη μαγεία της στιγμής, όμως η Ελένη έχει πια πάρει φόρα για τα καλά και μάλλον απολαμβάνει περισσότερο τον καυγά παρά το τοπίο. “Πόσο μου αρέσει που κάθομαι εδώ και βλέπω εσάς τις δυο να σκυλοτσακώνεστε!” λέει τότε με πίκρα ο Βλάσσης, που ως τότε έμενε σιωπηλός. Αμέσως μετά σηκώνεται και φεύγει, αφήνοντάς μας μόνες. Ώρα για το δεύτερο γύρο:
“Αλήθεια, Υβόννη, εδώ που τα λέμε” συνεχίζει με πομπώδες ύφος η Ελένη, “πού είναι η υποτιθέμενη πλούσια κοινωνική σου ζωή; Συνεχώς μου μιλάς για τις πολυάριθμες φίλες που έχεις, εγώ όμως βλέπω ότι όλο μαζί μου βγαίνεις κάθε Πέμπτη και Σάββατο, μαζί μου πας για διακοπές το καλοκαίρι. Γιατί δεν έρχεται καμία άλλη μαζί σου, μου λες;”
“Αυτό δεν είναι αλήθεια!” σπεύδω να αποκρούσω τις νέες κατηγορίες. “Έχω πράγματι πολλές φίλες και βγαίνω μαζί τους. Δεν το κόβουμε όμως, τώρα; Αυτή η συζήτηση δεν

οδηγεί πουθενά! Ίσως... ίσως να ήταν μόνο μια παρεξήγηση", αρχίζω να υποχωρώ, μάλλον βλακωδώς, μήπως και σώσω το υπόλοιπο της εκδρομής, ενώ το πρόσωπο της Ελένης λάμπει θριαμβευτικά: "Α, όχι, Υβόννη, δεν το δέχομαι, να με κατηγορεί κάποιος, να ξεκινάει καυγά και μετά, όταν βλέπει πως δεν τον παίρνει να ζητά συγγνώμη!"

Προτιμώντας να μη ρίχνω άλλο λάδι στη φωτιά, σωπαίνω (βλακωδώς πάντα), ενώ η Ελένη συνεχίζει ακάθεκτη: "Αλήθεια, ξέρεις τι εντύπωση δίνεις στους άλλους, Υβόννη; Δεν μπορώ να φανταστώ τι έχει συμβεί μέχρι τώρα στη ζωή σου, όμως δίνεις την εντύπωση ότι είσαι ένα πολύ μπουχτισμένο και απογοητευμένο άτομο! Γι' αυτό δεν παίρνεις ποτέ μαζί σου φωτογραφική μηχανή, ούτε τηλεφωνείς ποτέ στους γονείς σου όταν πηγαίνεις διακοπές! Δεν ελπίζεις σε τίποτα, γι' αυτό θέλεις πάντα να ζεις τη στιγμή, όπως λες!"

Πρέπει να ομολογήσω ότι σε αυτά τα τελευταία δεν έχει άδικο. Πριν απαντήσω, κάνω να βάλω λίγη μπύρα στο ποτήρι μου.

"Και μην πίνεις άλλο! Μάλλον είσαι τύφλα, γι' αυτό έλεγες όλες εκείνες τις βλακείες πριν!" μου πετάει με τη στριγγή φωνή της και τότε ακριβώς τη σιχαίνομαι. Υπονοεί, δηλαδή, ότι είμαι αλκοολική επειδή όποτε βγαίνουμε πίνω μια μπύρα με το φαγητό μου! *Είναι φοβερές αυτές οι θρήσκες!*

Στο σημείο αυτό, έχω την εντύπωση πως ο καυγάς έχει εκτονωθεί, όμως η μεγάλη βόμβα δεν έχει πέσει ακόμη: "Και σχετικά μ' έκείνο το παιδί που είχαμε συναντήσει τότε στο πάρτυ: Γιατί έπρεπε να σε βοηθήσω, Υβόννη; Ποιός με βοήθησε ποτέ εμένα;"

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Η Ελένη έχει μόλις παραδεχτεί, με μπόλικο καμάρι μάλιστα, ότι η ίδια σαμποτάρισε τη γνωριμία μου με το Γιώργο!

“Ώστε έτσι λοιπόν, έχουν τα πράγματα”, απαντώ με πικρία αλλά και ψυχραιμία. “Έχεις δίκιο, τελικά! Είμαι χαζή κι εγώ φταίω πάντα για όλα! Αυτό θ' αλλάξει, όμως, ξέρεις. Όλα τα λάθη θα διορθωθούν πολύ σύντομα, με τον καλύτερο τρόπο, θα δεις!” καταλήγω. Η σειρά της Ελένης να το βουλώσει.

Τετάρτη, 6 Αυγούστου 1997

Επίσκεψη στο Μουσείο του Σολωμού, στην καθολική εκκλησία, στον Άγιο Διονύσιο, μετά μπάνιο στο Πόρτο Ρώμα. Δεν απολαμβάνω πια την εκδρομή επειδή πρέπει να σέρνω τη μαλάκω την Ελένη διαρκώς μαζί μου. Τώρα, όμως, παρατηρώ πιο προσεκτικά και τον αδελφό της: Όποτε καταφέρνει να ξεφύγει από την επιτιμητική ματιά της Ελένης γίνεται αυτόματα πιο ζωηρός, πιο χαρούμενος, πιο ευφυής! Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το παιδί δεν είναι στ' αλήθεια καθυστερημένο, κάπως άβουλος είναι μόνο, επειδή τον έχει κατσιάσει η Ελένη με τις υστερίες της και τις αδιάκοπες ψυχικές επιθέσεις της. Έτσι αυτός, μάλλον ασυναίσθητα, παριστάνει το χαζό για να τον αφήνει ήσυχο η στρίγγλα.

Το βράδι πηγαίνουμε οι τρεις μας στο Portofino, ένα ρομαντικό μπαράκι στο Κρυονέρι, μπροστά στο κύμα. Η Ελένη προσπαθεί να μπαλώσει τις χθεσινές προσβολές της, επαναλαμβάνοντάς τες: “Όπως, σου έλεγα, Υβόννη, αυτά που λες, ότι δηλαδή κάνεις μεταφράσεις, να μη τα λες, γιατί κανείς δεν σε πιστεύει! Ούτε κι εγώ λέω τέτοια πράγματα!” *Κρίμα το ωραίο τοπίο και η ρομαντική ατμόσφαιρα... Γιατί να μπλέκω πάντα με ανώμαλα και κακιασμένα άτομα; Πού πάω και τα βρίσκω όλα αυτά τα σαλεμένα;*

Πέμπτη, 7 Αυγούστου 1997

Μονοήμερη εξόρμηση στην Κεφαλλονιά. Ο Βλάσσης δεν επιθυμεί να έλθει μαζί μας και τον καταλαβαίνω απόλυτα. “Τελικά, ο αδελφός σου είναι πολύ έξυπνος! Ξέρει

πολύ καλά τι κάνει!” λέω στην Ελένη, ενώ έχω αρχίσει πια να την περιφρονώ ολοφάνερα και της πετάω συνεχώς σπόντες του τύπου: “Ώστε, λοιπόν, εσύ είσαι η έξυπνη κι έχεις όλες τις ιδέες! Εγώ να δεις τι ιδέες έχω! Θα το μάθεις σύντομα!” ή ακόμη: “Ας κάνουμε λίγους μαθηματικούς υπολογισμούς: Σε ολόκληρη τη Ζάκυνθο πρέπει τώρα να υπάρχουν γύρω στα 2000 πούλμαν· καθένα από αυτά έχει είκοσι παράθυρα· 2000 πούλμαν x 20 παράθυρα το καθένα, μας κάνουν σύνολο 40.000 παράθυρα! Από αυτά τα 40.000 παράθυρα, μονάχα το ένα είναι τελείως θολό και δίπλα σ' αυτό κάθεσαι εσύ!”.

Κατά τη διάρκεια της εκδρομής στην Κεφαλλονιά, πιάνουμε κουβέντα με τον Παναγιώτη, έναν συμπαθητικό 26χρονο νεαρό από το γκρουπ μας. Έχει έλθει με τους γονείς του, μοιάζει λίγο παράξενος και μυγιάγγιχτος, δεν πέφτει ποτέ στη θάλασσα, φαίνεται όμως καλό και λογικό παιδί. Έχει γλυκό πρόσωπο με καστανόξανθα μαλλιά, πράσινα μάτια, γυμνασμένο σώμα. Αρκετά εμφανίσιμος, αν και μάλλον κοντός. Του εκδηλώνω ξεκάθαρα το ενδιαφέρον μου, μα εκείνος κοιτάζει περισσότερο την Ελένη. *Τι είχες Γιάννη; Ό,τι είχα πάντα...*

“Εσύ πρέπει να είσαι μεγαλύτερη από μένα!” μου κάνει ειρωνικά η Ελένη, κάποια στιγμή που τό 'φερε η κουβέντα.

“Σοβαρά; Θέλεις να πάμε μπροστά στον καθρέφτη για να δεις ποια είναι η μεγαλύτερη;” απαντώ με σιγουριά. Τσιμουδιά η Ελένη.

Περνάμε από το Σπήλαιο της Δρογγαράτης, συνεχίζουμε με βαρκάδα στην υπόγεια λίμνη Μελισσάνη, φθάνουμε στην Αγία Ευφημία όπου κάνουμε μπάνιο, ύστερα πηγαίνουμε στον Άγιο Γεράσιμο και καταλήγουμε στο Αργοστόλι.. Στη διάρκεια της ημέρας δεν λείπουν οι αιχμές εκ μέρους της Ελένης, εγώ όμως απολαμβάνω την εκδρομή, αφήνοντας όλα τα σκουπίδια στην άκρη...

Παρασκευή, 8 Αυγούστου 1997

Το πρωί πήγαμε για μπάνιο στο Καλαμάκι. Ωραία πλαζ, κοσμοπολίτικο περιβάλλον -μα τι τα θες; Όχι μόνο πρέπει να σέρνω παντού τη βλαμμένη την Ελένη αλλά σήμερα ειδικά έτυχε να συναντήσω στην πλαζ έναν γνωστό μου από το τεκβοντό του Νίκυ! Ο τύπος ήλθε και μου μίλησε φιλικά, όμως η Ελένη γρήγορα τον έπιασε μονότερμα, λέγοντάς του ό,τι βλακεία της ερχόταν στο κεφάλι για κανένα μισάωρο τουλάχιστον. Μου ήρθε να την χαστουκίσω...

Το απόγευμα δεν πήγαμε πουθενά· κάθησα μόνη και μελαγχολική στο μπαλκόνι μου. Γιατί να μπλέκω συνεχώς με υστερικές; Γιατί;

Σάββατο, 9 Αυγούστου 1997

Τελευταίο πρωί στη Ζάκυνθο, απολαμβάνω μια μοναχική βόλτα στην παραλία δίχως τα βλαμμένα δίπλα μου. Όλα γύρω μου φαντάζουν υπέροχα: Ο ήλιος, τα γαλάζια κύμματα, οι βράχοι, το απαλό αεράκι, το “Μελτέμι”.

Τα τελευταία λόγια της Ελένης, μόλις φθάνουμε στην Αθήνα: “Πώς αισθάνεσαι που δεν θα με ξαναδείς;”
“Συγκίνηση!” αποκρίνομαι ειρωνικά.
“Πάρε με κανένα τηλέφωνο!” μου πετάει πριν χωρίσουμε για πάντα.
“Μείνε ήσυχη!” της κάνω. Τέλος...

* * * *

Πέμπτη, 21 Αυγούστου 1997

Ώρα 6:00 το απόγευμα, ξεκινώ από το σπίτι για να συναντήσω την Περσεφόνη στη γωνία Γεννηματά και Αθανάτου. Μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις (η φιλενάδα μου, αν και πάμπλουτη, θεωρούσε υπερβολικά

ακριβή την εκδρομή), έχουμε συμφωνήσει να φύγουμε το Σάββατο με γκρουπ για την Πάργα. Σε λίγο θα πάρουμε το λεωφορείο για Αθήνα και θα πάμε στο πρακτορείο ταξιδίων για να εξοφλήσουμε την εκδρομή. Στην τσάντα μου έχω 65.000 δρχ.

Έχω μόλις φθάσει στη γωνία της Μετεώρων και κατηφορίζω τη Γεννηματά γεμάτη ενθουσιασμό. Τότε, ένα μηχανάκι περνά ακριβώς από δίπλα μου σαν κεραυνός και ο ξερακιανός νεαρός που το οδηγεί μου αρπάζει την τσάντα! Μου παίρνει λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω τι έχει συμβεί· αρχικά έχω την εντύπωση ότι πρόκειται για αστείο! Ο νεαρός -μάλλον γνωστή φυσιογνωμία μου φαίνεται- χαμογελά κι εξαφανίζεται φουλάρα στη Γεννηματά, αψηφώντας μάλιστα ένα περιπολικό που τυχαίνει να βρίσκεται παρκαρισμένο λίγο πιο πέρα.

Κατανοώντας σταδιακά την κατάσταση, επιστρέφω στο σπίτι, σε έξαλλη κατάσταση. Ακόμη μια φορά, έξω από την αντικρινή πολυκατοικία μαρσάρουν πέντε-έξι μηχανάκια με αλήτες που κάνουν διαρκώς κύκλους και ολολύζουν ηλιθιωδώς, από το μεσημέρι. "Έφυγε κανένας με μηχανάκι από δω, τώρα μόλις;" ρωτώ με δυνατή φωνή, δείχνοντας τα αλητρόνια με το δάχτυλο. Κανείς δεν ξέρει, κανείς δεν πρόσεξε. Ούτε οι γονείς μου που κάθονται στη βεράντα, ούτε οι κουμπάρες που έχουν έλθει για επίσκεψη, κανείς. Κι όμως, όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι ότι ο κλέφτης ήταν γνώριμη φάτσα, πιθανότατα ένας από τους μηχανόβιους αλήτες. Γυρίζω και τους το φωνάζω ξεκάθαρα. Οι μηχανές αραιώνουν κι εξαφανίζονται πολύ γρήγορα. Έκτοτε, κανείς τους δεν θα ξαναφανεί στη γειτονιά· η ορδή των μηχανόβιων θα γίνει, απλά, άφαντη δια παντός...

Αμέσως μετά πηγαίνω και συναντώ την Πέρσα. Της εξηγώ τι συνέβη, απορεί κι εξίσταται, πάντως υποστηρίζει ότι δεν πρόσεξε κανέναν έξαλλο μηχανόβιο να περνάει ακριβώς από μπροστά της με μια γυναικεία τσάντα στα

χέρια. Οι δυο μας καταλήγουμε στην Αστυνομία και καταγγέλλουμε την κλοπή. Αντιμετωπίζω την πλήρη αδιαφορία και ανικανότητα των αστυνομικών, οι οποίοι κυκλοφορούν μέσα στο τμήμα με σαγιονάρες, μαύρο γυαλί και μπόλικο υφάκι. Δεν υπάρχει πουθενά κομπιούτερ για εισαγωγή και σύγκριση στοιχείων, υπαρχει όμως τηλεόραση σε κάθε δωμάτιο, ώστε τα όργανα της τάξης να μη χάνουν τα αγαπημένα τους σήριαλ!

Το παραπάνω περιστατικό δεν με αποτρέπει από την εκδρομή. Αντίθετα, πεισμώνω και αποφασίζω να μην επιτρέψω σε μια κακοτυχία να μου στερήσει τη χαρά του ταξιδιού -έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να πληρώσω διπλή την αξία της εκδρομής.

Σάββατο, 23 Αυγούστου 1997

Άφιξη στο ξενοδοχείο μας, έξω από την Πάργα: Κρυμμένο σε μια καταπράσινη πλαγιά, μέσα στο αμφιθεατρικά κτισμένο χωριό Λύχνος, με θέα τον γραφικό γαλαζοπράσινο όρμο. Η παραλία δεν απέχει ούτε πενήντα μέτρα από το ξενοδοχείο, ενώ η πισίνα βρίσκεται έξω από το δωμάτιό μας. Ίσως το καλύτερο ξενοδοχείο που έχω μείνει ποτέ. Αργά το βράδι, απολαμβάνουμε μια βόλτα στην πανέμορφη πόλη. Χωρίς αμφιβολία, η Περσεφόνη είναι πιο ισορροπημένη από τις υπόλοιπες: Μιρέλες, Ξανθές, Ελένες και δε συμμαζεύεται...

Κυριακή, 24 Αυγούστου 1997

Βαρκάδα στον ποταμό Αχέροντα. Μόλις βγήκαμε στην όχθη, ο οδηγός μας εξαφανίστηκε ως δια μαγείας, μαζί με κάτι Ιταλούς τουρίστες. Η Περσεφόνη, εγώ, και μερικοί άλλοι από το γκρουπ μας τριγυρίσαμε για λίγο στα χωράφια μα στάθηκε αδύνατο να βρούμε το αρχαίο νεκρομαντείο. Εντέλει, οι υπόλοιποι εμφανίστηκαν -ξανά ως δια μαγείας- μόλις επιστρέψαμε στη βάρκα. Στο γυρισμό, κάποιοι βούτη-

ξαν στα σμαραγδένια νερά της σπηλιάς της Αφροδίτης. Γιατί δεν βούτηξα κι εγώ;

Δευτέρα, 25 Αυγούστου 1997

Το πρωί πήγαμε βόλτα στην πόλη κι επισκεφθήκαμε το σχετικά καλοδιατηρημένο κάστρο. Περπατήσαμε στα πέτρινα μονοπάτια του, χαρήκαμε τη θέα από τα αψιδωτά παράθυρα, νιώσαμε τη νοσταλγική ατμόσφαιρα ενός χαμένου κόσμου. Αργότερα, καταλήξαμε στην παραλία του Λύχνου για μπάνιο. Εγώ κολύμπησα για καμιά ώρα, ενώ η φίλη μου έμεινε έξω και διάβαζε ένα βιβλίο. Η Περσεφόνη δεν μπαίνει ποτέ στη θάλασσα, επειδή δεν τολμά να παρουσιάσει στην πλαζ τα 140 κιλά της με μαγιώ. Όταν βγήκα και πήγα κοντά της, πιάσαμε συζήτηση και κάποια στιγμή σχολίασα έναν πολύ γοητευτικό γυμνασμένο τύπο, ο οποίος συνοδευόταν από μια θεόχοντρη μεσόκοπη γυναίκα. “Σίγουρα αυτή τον πληρώνει!” δήλωσα.

Μεγάλη γκάφα εκ μέρους μου. Της Περσεφόνης της κακοφάνηκε αμέσως, αν και προσπάθησε φιλότιμα να το κρύψει: “Πρέπει κανείς να δέχεται τον εαυτό του όπως είναι. Εγώ, ας πούμε, ό,τι κι αν κάνω θα είμαι πάντα παχύσαρκη κι αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ! Ωστόσο, εκείνο που μετρά περισσότερο σ' έναν άνθρωπο είναι η προσωπικότητα και όχι η εξωτερική του εμφάνιση!” μου είπε με αυστηρό ύφος. Δεν μπόρεσα παρά να συμφωνήσω μαζί της.

Το απόγευμα ξαναπήγαμε στην Πάργα για βόλτα, η οποία διακόπηκε από δυο-τρία τηλεφωνήματα της Περσεφόνης από θάλαμο. Στάθηκα παραπέρα και την περίμενα, δεν καθυστέρησε πολύ, κανένα πρόβλημα. Εντέλει, όταν άρχισε να βραδιάζει καταλήξαμε σε μια καφετέρια κοντά στο κάστρο, που έχει καταπληκτική θέα στη θάλασσα και στο κατάφυτο νησάκι με το ξωκκλήσι. Το περιβάλλον ήταν σκέτη μαγεία, το ίδιο και ο νεαρός σερβιτόρος: εμφανίσιμος, γυμνασμένος και φιλικός, παράτησε ξαφνικά τη

δουλειά του και ήλθε να καθήσει στο τραπέζι μας! Πολύ ευγενής, μας κέρασε ποτά, μας έπιασε κουβεντούλα, γρήγορα όμως παρατήρησα ότι εγώ αποκλειόμουν μεθοδικά από τη συζήτηση, καθώς ο νεαρός άρχισε να με αγνοεί επιδεικτικά και να φλερτάρει ξεκάθαρα με την Πέρσα! Όσο περνούσε η ώρα, τόσο πιο συνεπαρμένος φαινόταν από την προσωπικότητα της φιλενάδας μου, ενώ εγώ ήταν σαν να είχα εξαφανιστεί. Δηλαδή: Ένα πανέμορφος παίδαρος, το πολύ 22 ετών, ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα την Περσεφόνη (1,55 μ ύψος, 140 κιλά βάρος) και για χάρη της αγνόησε δουλειά, πελάτες και αφεντικό!

Οι δυο τους χαριεντίστηκαν για καμιά ώρα, όλο κέφια και γελάκια, υποκρινόμενοι ότι εγώ δεν υπήρχα. Δεν έλειψαν και οι διαβολικές συμπτώσεις: Σύντομα αποδείχτηκε ότι ο νεαρός κούκλος το χειμώνα κατοικεί στην Τερψιθέα, ούτε 100 μέτρα μακριά από το σπίτι της Περσεφόνης! Τελικά, οι δυο τους αντάλλαξαν τηλέφωνα και υποσχέσεις για μελλοντική συνάντηση. Όσο για μένα, είχα ζαρώσει στην καρέκλα μου αμήχανη, μπερδεμένη, κατάπληκτη, με μία κυρίαρχη αίσθηση ταπείνωσης.

Όταν ήλθε η ώρα να φύγουμε από την καφετέρια, το κεφάλι μου κόντευε να σπάσει. Δεν μπορούσα να σκεφτώ ήρεμα, ενώ πνιγόμουν μέσα σ' ένα χείμαρρο από απαίσια συναισθήματα δυσαρέσκειας, θλίψης, αυτολύπησης. Δίπλα μου η Περσεφόνη χοροπηδούσε θριαμβευτικά:

“Δεν είμαι πολύ τυχερή; Σκέψου, το παιδί μένει στην οδό Γορτυνίας, τόσο κοντά στο σπίτι μου! Οπωσδήποτε θα του τηλεφωνήσω!”

“Πάλι καλά που δεν μένει και στην Άθωνος, ακριβώς απέναντι από το σπίτι σου”, αποκρίθηκα με νόημα, καθώς το μυαλό μου άρχιζε ήδη να παίρνει ανάποδες στροφές, παρά τον φοβερό πονοκέφαλο.

Τρίτη, 26 Αυγούστου 1997

Μονοήμερη εκδρομή με πλοιάριο στους Παξούς και Αντίπαξους: Λευκή άμμος, γαλάζια νερά, καταπράσινοι λόφοι ολόγυρα. Ωστόσο, η Πέρσα τα βρήκε σκούρα: Ούτε μπάνιο στους Αντίπαξους (κάθησε στην ακτή όση ώρα εγώ κολυμπούσα και απολάμβανα το καταπληκτικό τοπίο), ούτε βόλτα στους Παξούς (με περίμενε στο εστιατόριο, ενώ εγώ τριγυρνούσα στα πέριξ).

Στο γυρισμό, εγώ βρήκα ένα σκιερό μέρος στη βάρκα αλλά εκείνη επέμενε να μείνει όλες αυτές τις ώρες κάτω από τον καυτό ήλιο, οπότε ξεροψήθηκε σαν λουκάνικο στη σχάρα και μετά γκρίνιαζε μέχρι τη νύχτα: "Αυτά ήθελα να αποφύγω, τις άμμους, τον ήλιο, την ταλαιπωρία!". Ααααχ, το φχαριστήθηκα! Όταν ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως μίζερος, καμία κλίκα, κανένα κύκλωμα δεν μπορεί να του δώσει την ευτυχία που ο ίδιος είναι ανίκανος να νιώσει...

Τετάρτη, 27 Αυγούστου 1997

Τελευταίο πρωινό στο ξενοδοχείο, το πέρασα μέσα στην πισίνα. Δροσιστικό, απολαυστικό μπάνιο, τέλειο αντίδοτο στην κάψα την καλοκαιριού. Όπως πάντα, η Περσεφόνη έμεινε απέξω και κόντευε να σκάσει από τη ζήλια της. Αααααχ, εκδίκηση!

Φθάνοντας το βράδι στο σπίτι, πλήθος οι σκέψεις συμπλέκονται στο μυαλό μου και με οδηγούν σε εκπληκτικά συμπεράσματα: ***Τα κυκλώματα λειτουργούν μπροστά στα μάτια μου!*** Αλλά πού να τα πω αυτά και να με πιστέψουν; Αν σου συμβαίνουν τέτοια πράγματα και δεν έχεις ιδέα για την ύπαρξη των κυκλωμάτων, απλά τρελαίνεσαι! Χωρίς αμφιβολία, αυτές ήταν οι πιο αποκαλυπτικές διακοπές της ζωής μου, καθώς τώρα όλα ξεκαθαρίζουν: Η Περσεφόνη προσβάλθηκε όταν εξέφρασα τη γνώμη πως μια χοντρή δεν μπορεί φυσιολογικά να έχει νέο και ωραίο γκόμενο παρά μόνο αν τον πληρώνει, οπότε θέλησε να μου δώσει ένα

μάθημα. Μερικά τηλεφωνήματα, επαφή με το κύκλωμα, και το θέατρο στήθηκε εύκολα και γρήγορα! Σαφέστατα, ο νεαρός σερβιτόρος στην καφετέρια ήταν της "οικογένειας"!

Ακόμη: Η κλοπή της τσάντας μου στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο δεν ήταν καθόλου τυχαίο γεγονός! Ο κλέφτης γνώριζε την ακριβή μέρα και ώρα που εγώ θα έβγαινα από το σπίτι μου με 65.000 δρχ στην τσάντα κι εμφανίστηκε από το πουθενά, μόλις λίγο πιο πέρα από το σπίτι μου! Όσο για τα χρήματα, προφανώς πήγαν γραμμή στην Πέρσα! Να γιατί ούτε εκείνη, ούτε οι αστυνομικοί στο περιπολικό πρόσεξαν το μηχανόβιο κλεφτρόνι που πέρασε ακριβώς από μπροστά τους με μια γυναικεία τσάντα στο χέρι, ενώ θα μπορούσε στο κάτω-κάτω να είχε στρίψει από ένα άλλο στενό πριν φτάσει στο επικίνδυνο σημείο! Φυσικά! Η Περσεφόνη είναι πολύ τσιγγούνα, δεν θα διέθετε ποτέ 65.000 δρχ για μια πενταήμερη εκδρομή! Για πολλές μέρες πριν αναχωρήσουμε, μου τα είχε πρήξει σχετικά με την "υπερβολική ακρίβεια" αυτού του ταξιδιού! Το αστείο στην υπόθεση είναι ότι θεωρούσα την Πέρσα ως την πιο ισορροπημένη από τις φιλενάδες μου! Κι όμως, αυτή μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνη...

Προσοχή, λοιπόν: Στο εξής πρέπει να κρύβω όχι μόνο τις ιδέες αλλά και τις κινήσεις μου. Επιβάλλεται να λέω ψέματα αράδα σε όλους, εφόσον ποτέ δεν ξέρεις ποιός ανήκει πού! Όσα βλακωδώς εκμυστηρεύομαι σε διάφορες "φίλες", γύρευε σε τίνος αυτιά καταλήγουν! Όσο για την Περσεφόνη, θα αραιώσω τις συναντήσεις μαζί της και στο εξής θα τη γεμίζω ψέματα. Όσο λιγότερα γνωρίζει για μένα, τόσο το καλύτερο.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι τα κυκλώματα είναι άριστα οργανωμένα, αποτελούνται από χιλιάδες ή εκατομμύρια άτομα το καθένα κι έχουν εκπροσώπους τους σε όλα τα μέρη του κόσμου! Να υποψιάζεσαι οποιονδήποτε βρίσκεται οικονομικά πάνω από το μέσο όρο *(ποιόν μέσο όρο; στις*

λεγόμενες πολιτισμένες κοινωνίες, οι πραγματικά φτωχοί αποτελούν πλέον μειοψηφία!).

Είναι, ίσως, φυσικό για τους ανθρώπους να σχηματίζουν κυκλώματα ή κλίκες, έτσι ώστε η εξουσία και ο πλούτος να διατηρούνται μέσα σε συγκεκριμένους κύκλους ατόμων. Τα κυκλώματα υπάρχουν από την αρχαιότητα. Κάποτε αφορούσαν μονάχα την ελίτ, όμως από τις αρχές της δεκαετίας του '90 έχουν εξαπλωθεί ακόμη και στα κατώτερα στρώματα του πολιτισμένου κόσμου. Όποιος δεν ανήκει σε κάποια κλίκα, απλά εξοβελίζεται από την κοινωνία.

Όσο για όλες αυτές τις "σχολές χορού", "λέσχες", "κλαδικές", "θρησκευτικές αιρέσεις", αλλά και "γυμναστήρια", "εργαστήρια τέχνης", "σχολές αυτογνωσίας", "πνευματικά κέντρα" κλπ, όπου συγκεντρώνονται σήμερα όλοι οι υγιείς και καθώς-πρέπει πολίτες, αποτελούν ορμητήριο των κυκλωμάτων αλλά και τρόπο περισυλλογής νέων μελών. Το τι διδάσκεται σ' αυτούς τους χώρους είναι επουσιώδες, αδιάφορο και άχρηστο εκτός της "σχολής". Εκείνο που μετρά εκεί μέσα είναι το "ταλέντο": *Το ταλέντο να είσαι ζώο κοπαδιού.*

Να γιατί οτιδήποτε κι αν επιχειρήσω τελικά αποτυχαίνει.
Να γιατί μου είναι σχεδόν αδύνατο να βρίσκω φίλους.
Να γιατί οι γκόμενοι αδιαφορούν παντελώς για μένα.
Να γιατί, όπου κι αν πάω, τελικά με πετάνε έξω κακήν κακώς: Γυμναστήρια, λέσχες, σύλλογοι, σχολές, κλπ.
Να γιατί στο τεκβοντό με αντιμετωπίζουν σα να έχω ψώρα! (τρέχα-γύρευε τι τους συνδέει πραγματικά όλους αυτούς, και σίγουρα δεν είναι το πάθος για το τεκβοντό!)
Να γιατί όπου έχω εργαστεί μέχρι τώρα, βρίσκομαι πάντοτε στον πάτο της ιεραρχίας και πληρώνομαι πάντοτε με τον κατώτερο δυνατό μισθό.
Να γιατί ό,τι κι αν κάνω δεν θεωρείται ποτέ αρκετά καλό: Όσες φιλότιμες προσπάθειες κι αν καταβάλλω, το αποτέλεσμα ποτέ δεν ικανοποιεί τους άλλους. Για κάποιο περίεργο

λόγο, κρίνομαι πάντα ανεπαρκής, άρα ανάξια να υπάρχω.

Δεν είμαι τόσο άτυχη λοιπόν, αγαθιάρα είμαι -δίκιο είχε, τελικά, η Ελένη Ταντούλου. Σε όλη μου τη ζωή μέχρι τώρα αγνοούσα συστηματικά τον πιο σημαντικό κανόνα επιβίωσης: *Μην εμπιστεύεσαι κανέναν.* Μάλλον τυχερή έχω σταθεί μέχρι σήμερα, αν λάβω υπόψη την ευπιστία που δείχνω στους ανθρώπους και την τάση που έχω να μιλώ πολύ, ζητιανεύοντας λίγη επιβεβαίωση.

Τώρα μου είναι πλέον φανερό ότι πολλά από τα ατυχήματα (θανάσιμα ή όχι) που συμβαίνουν γύρω μας δεν είναι καθόλου ατυχήματα! Πρόκειται για εγκλήματα, νόμιμα και καλά προμελετημένα! Όποιος "εξωκυκλωματικός" τολμήσει να προκαλέσει έναν "κυκλωματικό" τιμωρείται άμεσα! Από την άλλη πλευρά, όποιος από την "οικογένεια" αρνηθεί να εκτελέσει μια εντολή, μαύρο φίδι που τον έφαγε!

Το τίμημα της γνώσης: Χάρη στην Περσεφόνη έχω μόλις κατανοήσει την πιο βασική λειτουργία της ανθρώπινης κοινωνίας, τα κυκλώματα. Βέβαια, έχω να κάνω με ένα επικίνδυνο άτομο· αλλά, αν δεν την είχα γνωρίσει, δεν θα είχα καταλάβει ποτέ πόσο βαθιά φθάνει η σαπίλα του ανθρώπινου είδους. Η Περσεφόνη αποτελεί τρανό παράδειγμα, πώς ένα κοινωνικό και ψυχικό μηδενικό ανέρχεται μυστηριωδώς στην κοινωνική πυραμίδα. Τη γνωρίζω από τότε που ήταν παιδί κι έτσι μπορώ να κρίνω: Ίσως η ίδια να έχει ξεχάσει την εποχή που έκανε αράδα τις απόπειρες αυτοκτονίας, εγώ όμως όχι. Η Περσεφόνη μου κίνησε υποψίες λόγω του αφύσικου πάχους της: Αν στην Πάργα ήταν μαζί μου μια άλλη κοπέλα, σαφώς δεν θα υποψιαζόμουν ότι το όλο σκηνικό του φλερτ στην καφετέρια ήταν στημένο.

Πόσοι άλλοι, όμως, δεν στήνουν τέτοιες παραστάσεις για να δημιουργούν συγκεκριμένες εντυπώσεις ή προβλήματα σε ανυποψίαστα άτομα-στόχους; Τι είδους

παρασκήνιο κινείται γύρω μου εδώ και χρόνια; Και τι άλλο πρόκειται να αντιμετωπίσω στο μέλλον;

Το κακό με το μέλλον είναι ότι έρχεται.
Δεν κάθεται εκεί που είναι.
Μακάρι να μπορούσα να σταματήσω το χρόνο,
Να κρατήσω μακριά το άγνωστο,
σκοτεινό, εχθρικό μέλλον...